

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

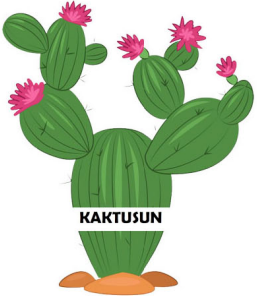
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Kahkaha atmadan duramayacaksınız.
Tam da Sally Thorne hayranlarına göre." —BOOKLIST

SAHTE BALAYI

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

CHRISTINA LAUREN

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://t.me/kitaparsivi>

İKİ DÜŞMAN KENDİLERİNİ ROMANTİK BİR BALAYINDA BULUNCA HER ŞEY OLABİLİR – AŞK BİLE...

Olive Torres ikizlerin şanssız olanıydı. Kardeşi Ami ise daima kazanırdı ve hatta hayallerinin erkeğiyle evleneceği düğününü, gelinliğini, balayını bile bedavaya getirmeyi başarmıştı. Evini ve işini kaybedip dibe vurmuş Olive ise tüm düğünü sağdıç (ve en büyük düşmanı) Ethan Thomas'la geçirmek zorundaydı.

Fakat düğündeki herkes –Olive ve Ethan hariç– korkunç bir gıda zehirlenmesi yüzünden hastanelik olunca Hawaii'de her şey dahil (bedava) balayı tatilini kaçırmamak için ateşkes imzaladılar. On gün boyunca birbirlerini olabildiği kadar az görmeye kararlıldılar ama Olive her zamanki şanssızlığıyla müstakbel patronuyla karşılaşınca tüm planları altüst oldu.

Yeni evli numarası yapmak onları fazlasıyla yakınlaştıracak ve düşmanlıklarının ardındaki nedenler birer birer ortaya çıkacaktı.

"Kaçırılmaması gereken
sıcak bir yaz hikâyesi."

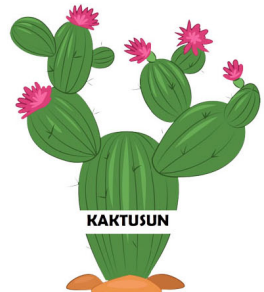
—**LIBRARY JOURNAL**
(STARRED REVIEW)

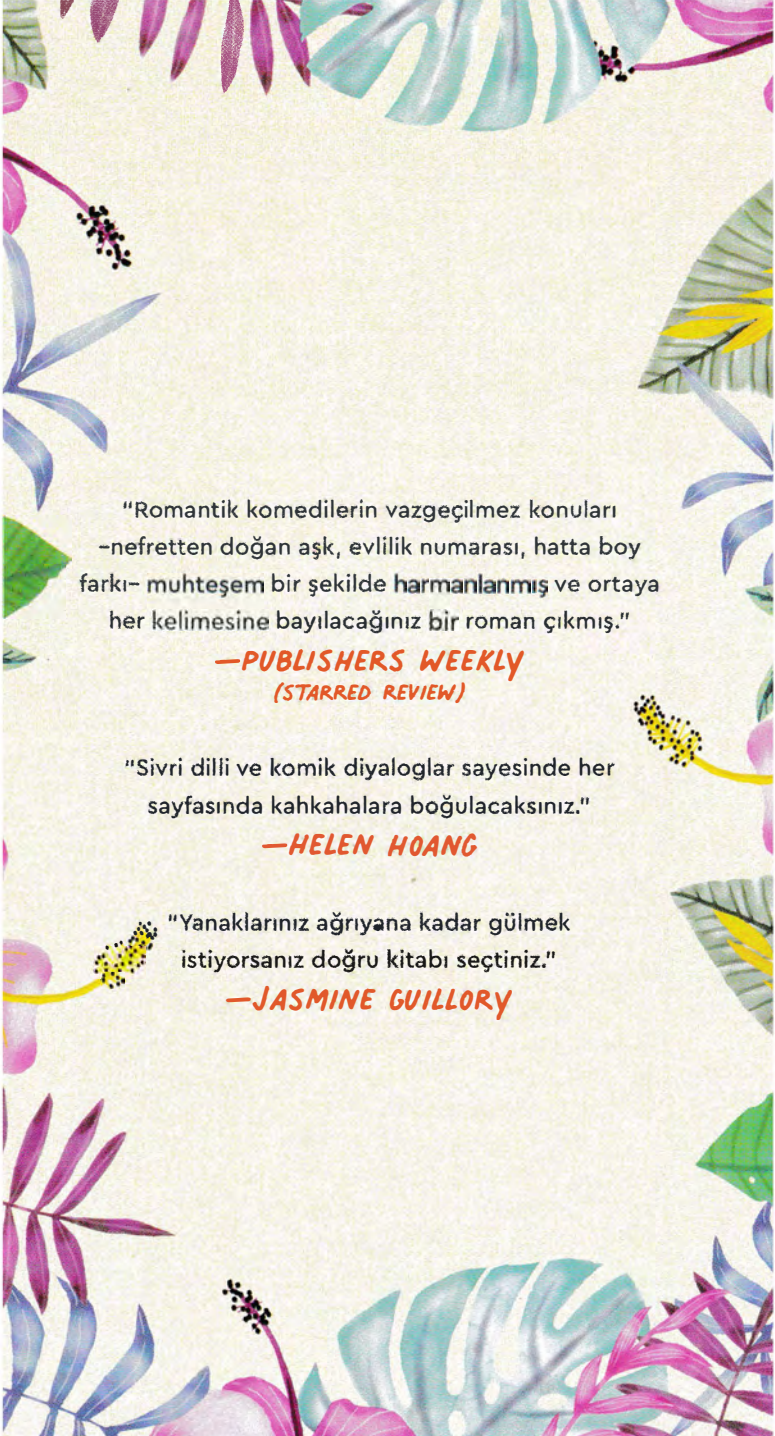
"Bu düşman âşıklar bize hayattaki
en güzel şeylerin her şey dahil
ve iade edilemez oldukları kadar
bedava da olduklarını kanıtlıyorlar."

—**KIRKUS** (STARRED REVIEW)

"mutlaka okunmalı" seçkisi

★TODAY ★Us Weekly ★Bustle ★BuzzFeed ★Goodreads
★Entertainment Weekly ★Publishers Weekly ★Southern Living
★Riot ★Woman's Day ★Toronto

A decorative border of tropical leaves and flowers in shades of purple, teal, and yellow surrounds the central text.

"Romantik komedilerin vazgeçilmez konuları
-nefretten doğan aşk, evlilik numarası, hatta boy
farkı- muhteşem bir şekilde harmanlanmış ve ortaya
her kelimesine bayılacağınız bir roman çıkmış."

—PUBLISHERS WEEKLY
(STARRED REVIEW)

"Sivri dilli ve komik diyaloglar sayesinde her
sayfasında kahkahalara boğulacaksınız."

—HELEN HOANG

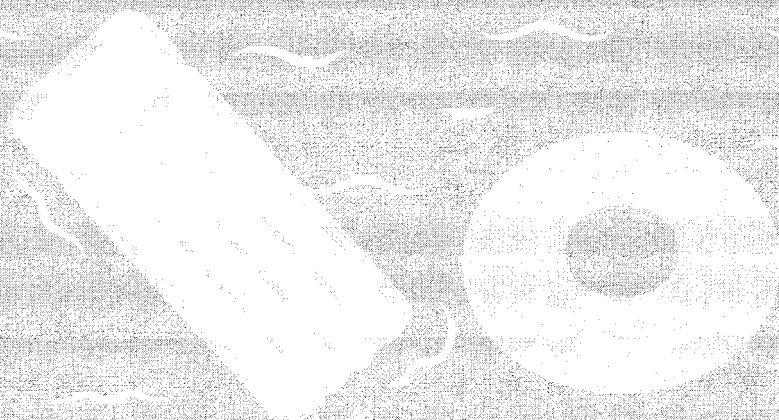
"Yanaklarınız ağrıyana kadar gülmek
istiyorsanız doğru kitabı seçtiniz."

—JASMINE GUILLORY

SAHTE BALAYI

Sahte Balayı
Özgün Adı | *The Unhoneymooners*
Christina Lauren

Yabancı Yayınları | 321

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Yayıma Hazırlayan | Ece Çavuşlu
Düzeltili | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Temmuz 2020, İstanbul
5. Baskı, Haziran 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-37-3

© Christina Hobbs & Lauren Billings, 2019
© Yabancı Yayınları, 2020
Türkçe Çeviri © Bilgesu Yaprak, 2020

Sertifika No: 46603

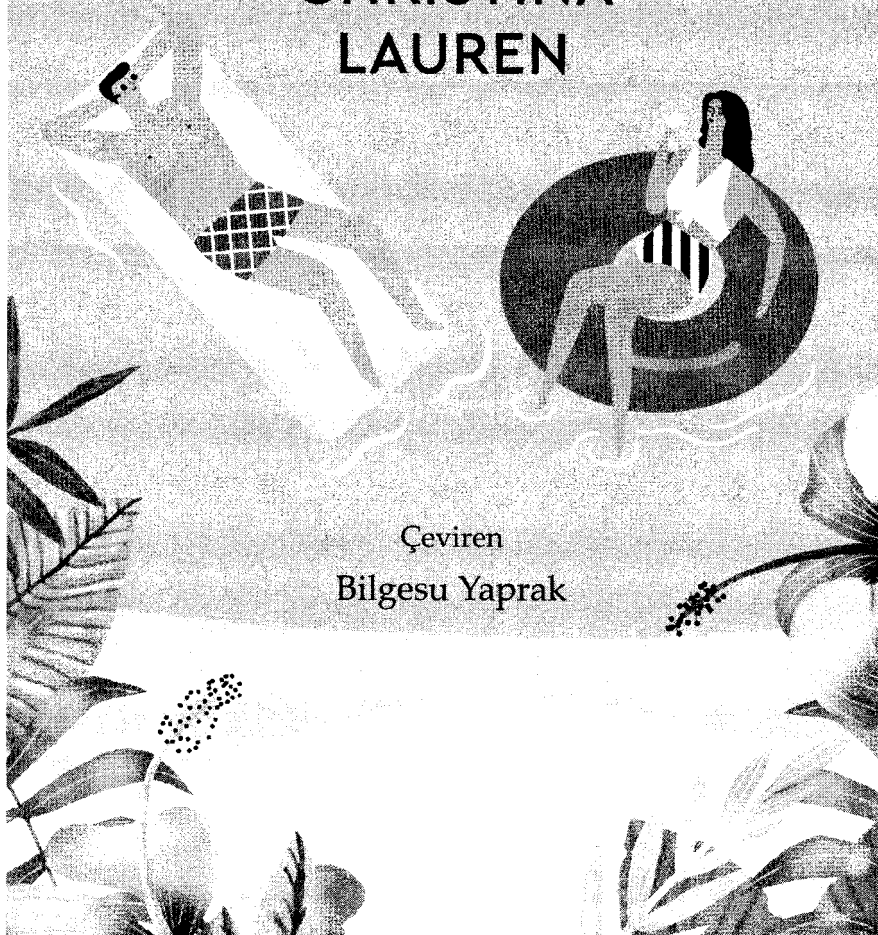
Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

SAHTE BALAYI

CHRISTINA
LAUREN

Çeviren
Bilgesu Yaprak

*Hugues de Saint Vincent için.
Karıncı gibi çalış, ağustosböceği gibi eğlen.*

birinci bölüm

F irtına öncesi sessizlikte –bu durumda, düğün öncesi gelin odasına hâkim olan sakın havada– ikiz kardeşim ciddi bir tavırla yeni boyanmış tozpembe tırnaklarına bakarak, “Eminim canavar bir gelin olmadığım için çok rahatlamışsınızdır,” dedi. Oda nın diğer ucundan bana bakıp kocaman gülümsedi. “Eminim hepiniz *katlanılmaz* bir gelin olmamı bekliyordunuz.”

Yorumun zamanlaması o kadar ironikti ki, içinde bulunduğumuz ânı fotoğraflayıp çerçeveletmek istedim. Ami’nin ayak tırnaklarını ikinci kez boyamakta olan (“Sence de bebek pembesi yerine daha çiçeksi bir pembe olması gerekmiyor muydu?”) kuzenimiz Julieta ile aynı hisleri paylaştığımızı gösteren anlık bir bakışmadan sonra saten kaplı bir askıda asılı olan gelinliğe işaret ettim. Zira Ami’nin isteği üzerine bir süredir titizlikle gelinliğin üzerindeki tüm payetlerin düz durup durmadığını kontrol etmekle uğraşıyordum. “Canavar gelini tanımlasana.”

Ami huysuz bakışlarını bana yöneltti. Üzerinde havalı bir gelin sutyeni ve oldukça ufak bir külot vardı ki müstakbel eşi Dane’in gecenin ilerleyen saatlerinde üzerindeki parçalayarak çıkaracağını düşünmek bir kız kardeş olarak midemi bulandırıyordu. Ami’nin makyajı kusursuzdu ve kabarık duvağı tepeye toplanmış koyu renk saçlarına özenle tutturulmuştu. Tüm bunlar bana çok garip hissettiriyordu. Demek istediğim, tama-

men farklı iki karakter olmamıza rağmen fiziksel olarak tıpatıp aynıydık fakat bu defa içinde bulunduğumuz sahne tümüyle farklıydı: Ami evleniyordu. Bir anda hayatlarımız arasında hiç bir benzerlik kalmamış gibi hissediyordum.

“Ben canavar gelin değilim,” diye karşı çıktı Ami. “Sadece mükemmeliyetçiyim.”

Listemi buldum ve Ami’nin dikkatini çekmek için havaya kaldırıp salladım. Kaliteli kâğıttan, kenarları dantel deseniyle süslenmiş, tepesinde titiz bir el yazısıyla *Olive’in Yapılacaklar Listesi – Düşün Günü* yazan bu pembe liste, gelinliğin payetlerinin simetri kontrolünden, masaları süsleyen çiçek yapraklarının arasındaki solgun olanların ayıklanmasına dek yetmiş dört (YETMİŞ DÖRT!) maddeden oluşuyordu.

Her nedimenin kendine ait bir listesi vardı ve tahminen hiçbir biri benim başnedime listem kadar uzun olmasa da hepsi aynı oranda süslüydü ve el yazısıyla hazırlanmıştı. Öyle ki Ami her maddenin yanına görevleri tamamladığımızda işaret koyabilmemiz için küçük kutucuklar bile çizmekten geri kalmamıştı.

“Bazı insanlar bu listelerin biraz abartılı olduğunu söyleyebilir,” dedim.

“Emin ol o ‘bazı insanlar’ bunun yarısı kadar güzel bir düşün için tüm servetlerini feda ederlerdi.”

“Aynen öyle. Kendilerine bir düşün organizatörü tutarlardı,” elimdeki listeyi işaret ettim, “ve törene yarım saat kala sandalyelerin tozunu ona aldırırlardı.”

Ami ojelerini kurutmak için tırnaklarına doğru üfledi ve kötü karakterlere özgü bir kahkaha attı. “Aptallar.”

Kendini gerçekleştiren kehanetler hakkında ne derler bilirsiniz. Kazanmak size kendinizi başarılı hissettirir ve bir şekilde bu hissin de etkisiyle kazanmaya devam edersiniz. Sanırım bu doğrudu çünkü Ami her zaman kazanırdı. Bir sokak festivalindeki çekilişe katıldığında, eve kazandığı bir düzine ücretsiz tiyatro biletiyle dönmüştü. Happy Gnome bardaki bir çekiliş için kartvizitini kupaya bırakmış ve bir yıl boyunca indirimli saatlerde

geçerli olmak üzere ücretsiz bira hakkı kazanmıştı. Bugüne dek kozmetik ürünleri, kitaplar, gala biletleri, bir çim biçme makinesi, sayısız tişört ve hatta bir de araba kazanmıştı. Eh, elbette listeler için kullandığı malzemeler ve güzel yazı seti de zamanında kazanmış olduğu şeyler arasındaydı.

Anlattıklarımı bakarak tahmin edebileceğiniz üzere, Dane Thomas'ın evlenme teklifi de Ami için ailemize masraf çıkarmadan bir düğün yapma mücadelesine dönüşmüştü. Aslında ebeveynlerimizin düğüne katkıda bulunacak parası vardı – birçok konuda sorunlu tipler olmalarına rağmen para hiçbir zaman onlar için bir problem kaynağı olmamıştı. Fakat Ami için hiç masraf yapmadan bir şeyler elde etmek oyun gibiydi. Nişan öncesi Ami için yarışmalar rekabete dayalı bir spor ise, nişanlı Ami'nin kazanmayı Olimpiyatlarda mücadele etmek olarak gördüğünü söylemek yanlış olmazdı.

Devasa ailemizde bir kişi bile onun iki yüz kişilik şatafatlı bir düğünü –ki bu tören bir çikolata şelalesi, deniz ürünlerinden oluşan bir açık büfe ve salondaki her kadehi, vazoyu, kavanozu süsleyen rengârenk güller içeriyordu– taş çatlasın bin dolara ayarlayabilmiş olmasına şaşırmamıştı. Ami en büyük indirimleri ve yarışmaları bulmak için canı çıkana kadar uğraşmıştı. Twitter ve Facebook'ta gördüğü tüm çekilişlere katılmıştı. Öyle ki, şa-nına yaraşır bir e-mail adresi bile almıştı: *AmeliaTorresKazanir@xmail.com*

Tüm payetlerin düzgün olduğuna emin olduktan sonra gelinliği Ami'ye götürmek için duvara tutturulmuş metal kancadaki askıya uzandım.

Ancak elim askıya değdiği anda kardeşim ve kuzenim koro hâlinde çığlık attılar ve Ami mat pembe dudakları dehşetle aralanmış bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

“Bırak onu, Ollie,” dedi. “Ben kendim alırım. Sende bu şans varken, takılıp bir mumun üzerine düşmen ve tüm salonun pa-yet kokulu bir dumanla kaplanması işten bile değil.”

Tartışmadım. Haksız sayılmazdı.

AMI DÖRT YAPRAKLI BİR YONCA gibiyken, ben kendimi bildim bileli şanssızdım. Bunu tiyatral bir hava yaratmak için ya da sadece Ami'ye kıyasla şanssız olduğumu düşünerek söylemiyorum. Bu bir gerçek. Google'a Olive Torres, Minnesota yazıp aratmayı deneyin. Bir oyuncak kapma makinesinin içine girip mahsur kaldığım günle ilgili onlarca haberle karşılaşacaksınız. Altı yaşındaydım ve seçtiğim oyuncağı kısaca tutup çekmeyi başaramayınca, içeri girip kendim almaya karar vermiştim.

Makinenin içinde, kimyasal kokulu pelüş ayılarla birlikte tam iki saat geçirmiştim. El izleriyle lekelenmiş camın arkasından, telaşlı bir şekilde birbirine komutlar yağdıran insanları izlediğimi hâlâ hatırlıyordum. Mekân sahipleri aileme makinenin onlara ait olmadığını ve o sebeple beni oradan çıkarmak için gereken anah-tara sahip olmadıklarını söylemiş ve Edina itfaiyesini çağır-mışlardı. İtfaiyenin peşinden de yerel haber ekipleri, kurtarı-lışımı çekmek için mekâna doluşmuştu.

Olayın üzerinden geçen yirmi altı seneye rağmen –teşekkür-ler, Youtube– söz konusu olayın videosu hâlâ internette dolaşı-yordu. Şu âna dek videoyu izleyen yaklaşık beş yüz bin kişi, içeri tırmanacak kadar sabırsız ve çıkış esnasında kemerimi kısı-kaca taktırıp pantolonumu pelüş ayıların arasında bırakacak kadar şanssız olduğumu biliyordu.

Bu, birçok hikâyemden yalnızca biriydi. Evet, Ami ve ben tek yumurta ikizleriydik –ikimiz de 1.62 boyunda, havada en ufak bir nem olduğunda dahi tümüyle kaba renkli saçlara sa-hip, kahverengi gözlü, hokka burunlu ve çilli kadınlarız– ancak tüm benzerliğimiz bundan ibaretti.

Annemiz daima farklılıklarımızı yücelterek bizim bir bü-tünün iki yarısı gibi değil, bağımsız bireyler gibi hissetmemizi sağlamaya çalışmıştı. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ancak kendimi bildim bileli ikimizin de rolleri belliydi: Ami daima bir umut ışığı bulmayı başaran iyimser çocukken, ben hep bir fe-

laketin gerçekleşmesinden korkan kardeştim. Üç yaşındayken Cadılar Bayramı'nda annem bizi Sevimli Ayıcıklar olarak giydirmişti: Ami Günişığı olmuştu. Bense Huysuz.

Kendini gerçekleştiren kehanetler konusuna gelirsek, sistemin çift yönlü olduğu aşikârdı: Kendimi akşam haberlerinde kirli camın arkasında burnumu karıştırırken izlediğim andan beri, şansımın hiçbir artış göstermediğini söyleyebilirdim. Hayatım boyunca ne bir boyama yarışmasında ne de bir ofis içi iddiada kazanan taraf olabildim. Piyango tutturmayı bırakın, Eşeğe Kuyruk Takma oyununda bile bir galibiyetim olmadı. Ancak merdivenlerden tepetaklak yuvarlanıp üzerime düşen biri en ufak bir yara almadan yürüyüp giderken bacağım kırıldı mesela. Beş sene boyunca geniş ailemle gittiğimiz her tatilde tuvalet temizleme görevini hep ben çektim, Florida'da güneşlenirken üzerime bir köpek işedi, yıllar boyunca sayısız kuş üzerime pisledi, hatta on altı yaşındayken beni yıldırım çarptı –evet, ciddiym– ve ölmedim ama okulun son iki haftasını kaçırdığım için yaz okuluna gitmek zorunda kaldım. Tüm bunlara rağmen Ami bir defasında yarım şişe tekilamızdan kaç shot çıkacağını doğru tahmin etmiş olmamı neşeyle anlatmaya bayılırdı.

Oysa zafer coşkusuyla shotların çoğunu yuvarladıktan sonra içim dışıma çıkana dek kustuğum düşünülürse, bu başarının da pek şanslı bir durum olmadığı söylenebilirdi.

AMI (BEDAVA) GELİNLİĞİNİ ASKIDAN ALDI ve tam giyindiği sırada annem bitişik (ve yine bedava) süitinden çıkıp odaya girdi. Ami'yi gelinlikle gördüğü anda o kadar dramatik bir şekilde yutkunduk ki Ami de ben de tam olarak aynı şeyi düşündük: *Olive bir şekilde gelinliği lekelemeyi başarmış.*

Böyle bir şey yapmadığımdan emin olmak için gelinliği kontrol ettim.

Hiçbir leke olmadığından emin olunca Ami derin bir nefes

aldı ve çekmem için fermuarını işaret etti. “Mami”, ödümüzü ko-pardın!”

Kafası devasa bigudilerle dolu, elinde yarısı (tahmin edebile-ceğiniz üzere: Bedava) şampanya ile dolu kadehi ve kırmızı rujlu dudaklarıyla annem başarılı bir Joan Crawford taklidine benzi-yordu. Guadalajara doğumlu bir Joan Crawford. “Ah, *mijita*”, çok güzel görünüyorsun.”

Ami anneme gülümsedi ancak bir anda listesini odanın diğer ucunda bıraktığını fark etti ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Gelinliğinin eteklerini toplayarak masaya doğru ilerledi. “Anne, DJ’e şarkıların bulunduğu flash belleği verdin mi?

Annem zarif bir hareketle kadehi başına dikti ve kendini pe-lüş koltuğun üzerine bıraktı. “Si***, Amelia. Küçük plastik şeyi o berbat takım elbisenin içindeki rastalı beyaz çocuğa verdim.”

Annemin üzerindeki fuşya elbise mükemmel görünüyordu. Bronz bacaklarını birbirinin üzerine atmış hâlde kadehini gelin süütünün görevlisine uzatmış, şampanyasının tazelenmesini bek-liyordu.

“Bir dişi de altındı,” diye ekledi annem. “Ama eminim işinde başarılı biridir.”

Ami annemin yorumunu yok sayarak gururlu bir şekilde lis-tesindeki kutucukları işaretlemeye başladı. Ayarladığı DJ’in an-nemin standartlarına uymuyor oluşu umurunda değildi. Doğ-rusu, kendi standartlarını bile pek düşündüğü söylenemezdi. Adam şehirde yeniydi ve Ami kendisinin DJ’lik hizmetini hema-toloji bölümünde hemşire olarak çalıştığı hastanede yapılan bir çekiliş sonucunda kazanmıştı. Bedava olduğu müddetçe, kalite-nin çok önemi yoktu.

“Ollie,” dedi Ami gözlerini elindeki listeden ayırmadan, “ar-tık giyinmen gerekiyor. Elbisen banyo kapısının arkasında asılı.”

---

* (İsp.) Anne –çn

** (İsp.) Tatlım –çn

*** (İsp.) Evet –çn

Alaycı bir şekilde eğilerek, “Emredersiniz, hanımefendi,” deyip banyoya sıvıştım.

Ami ve bana en sık sorulan soru, hangimizin büyük kardeş olduğuydu. Bence cevap açıkça ortadaydı çünkü benden sadece dört dakika büyük olmasına rağmen şüphesiz ki liderlik ondaydı. Çocukluğumuz boyunca hep onun istediği oyunları oynar, onun istediği yerlere giderdik. Üstelik her ne kadar şikâyet etsem de çoğunlukla onun peşinden keyifle giderdim. Bu hayatta Ami’nin beni ikna edemeyeceği neredeyse hiçbir şey yoktu.

Söz konusu elbise de bunun harika bir örneğiydi.

“Ami.” Aynada gördüğüm manzara yüzünden dehşete kapılmış bir şekilde banyo kapısını açtım. Belki sorun ışıktadır diye düşünerek parlak yeşil, korkunç elbisemle birlikte süitin büyük aynasına doğru ilerledim.

Vay be. Sorunun ışıktan olmadığı kesindi.

“Olive,” diye yanıtladı Ami.

“Devasa bir kutu 7UP gibi görünüyorum.”

“Aynen öyle!” diye haykırdı Jules. “Belki sonunda o kutuyu açacak birini bulabilirsin.”

Annem boğazını temizledi.

Sert bakışlarımı kardeşime çevirdim. Zaten başından beri, ocak ayında yapılacak olan, *Harikalar Diyarında Kış* temalı bir düğünde başnedime olacağımdan dolayı endişeliydim. O nedenle de kıyafet seçimlerine dair Ami’den tek talebim, beyaz kürklü ya da kırmızı kadifeden bir elbise seçmemesiydi. Daha spesifik bir talepte bulunmam gerektiğini geç de olsa anlamıştım.

“Gerçekten gidip bu elbiseyi mi seçtin?” Devasa dekoltemi işaret ettim. “Bunu gerçekten isteyerek mi yaptın?”

Ami hafifçe başını eğerek bana baktı. “Eh, Baptist Kilisesindeki çekilişi kazanmayı gerçekten çok istemiştin. Tek seferde kaç tane nedimenin elbisesini aradan çıkardığımı biliyor musun? Seni nasıl bir paradan kurtardığımı bir düşünsene!”

“Ami, biz *Katoliğiz*. Baptist değil.” Dekoltemi kapatmak için

ümitsiz bir çabayla yakamı çekiştirdim. “Aziz Patrick Günü’nde O’Gara’s’da garsonluk yapan kızlara benziyorum.”

Son âna dek elbiseyi görmemiş olmak benim hatamdı ama Ami’nin ne kadar zevkli bir kadın olduğunu bildiğim için buna gerek görmemiştim. Prova gününde patronumun ofisinde, işten çıkarılacak dört yüz bilim insanından biri olmamak adına başarısızlıkla sonuçlanacak bir yalvarış sahnelemekle meşguldüm. Elbisenin bir fotoğrafını göndermişti elbette ama o ruh hâliyle fotoğrafa göz ucuyla baktığımda bu kadar yeşil ve saten bir elbise olduğunu fark edememişim.

Kıyafeti farklı bir açıdan görmek için şöyle bir döndüm – ve aman Tanrım! Arkadan bakınca manzara daha da fenaydı! Birkaç haftadır stresten kendimi mutfağa vermişim ki bunun sonuçları göğüs ve kalça bölgelerimde açıkça görülebiliyordu. “Fotoğraf çekimlerinde beni arka plana alarak yeşil ekran olarak kullanabilirsiniz.”

Kendi parlak yeşil elbisesiyle arkamda beliren Jules, “Gayet çekici görünüyorsun,” dedi. “Bana güven.”

“Mami,” diye seslendi Ami. “Sence de bu dekolte Ollie’nin köprücükkemiklerini ortaya çıkarmamış mı?”

“Evet. *Chichilerini*” de öyle,” dedi annem bilmem kaçınıcı kez tazelenen şampanyasından yavaşça bir yudum alarak.

O esnada diğer nedimler de süite doluştu ve hepsi birden Ami’nin ne kadar güzel bir gelin olduğunu haykırmaya başladılar. Bu, Torres ailesinde sık rastlanan bir sahneydi. Bunu huyusuz bir tip olduğum için söylemiyordum. Ami ezelden beri ilgi odağı olmaktan keyif alırdı. Benim içinse –akşam haberlerindeki çılgık çılgığa görüntülerimden de tahmin edebileceğiniz üzere– tam tersi söz konusuydu. Ami sahne ışıklarının kendi üzerinde olmasını severdi; ben de ışıkları büyük bir memnuniyetle ona yönlendirirdim.

Birinci dereceden on iki tane kız kuzenimiz vardı ve 7/24 bir-

---

* (İsp.) Meme –çn

birimizin hayatının içindeydik. Fakat Ami'nin çekilişten kazandığı bedava elbise sayısı yedi olduğundan zor bir karar vermek gerekmişti. Kuzenlerimizin birkaç tanesi hâlâ pasif agresif bir tavırdaydılar ve kendi odalarında hazırlanmayı tercih etmişlerdi. Gerçi tahminen en iyisi de buydu çünkü gelin süiti, bu kadar çok kadının herhangi bir kaza yaşanmadan korselerinin için girebilmesi için fazla küçüktü.

Havada bir saç spreyi bulutu vardı ve etraftaki saç maşası, düzleştirici ve kozmetik malzemeleri ile orta karar bir kuaför salonu açılabilirdi. Süitteki bütün düz alanların üzeri dökülen saç şekillendiricilerin etkisiyle yapış yapış hâldeydi ve ters çevrilmiş makyaj çantalarının içinden çıkanlardan dolayı hepten gözden yitmişti.

Süitin kapısı çaldığında Jules kapıyı açtı ve kuzenimiz Diego odaya daldı. Yirmi sekiz yaşında, eşcinsel ve hayatım boyunca olmadığım kadar bakımlı olan Diego, Ami'nin onu nedime yapamayacağını ve sağdıçlarla takılması gerektiğini söylediğinde "Cinsiyetçilik!" diye haykırmıştı. Ancak şimdi üzerimdeki elbiseye yönelttiği bakışlarına bakılırsa, nedime olmadığına şükreliyor gibiydi.

"Biliyorum," dedim ve pes ederek aynanın karşısından ayrıldım. "Biraz..."

"Dar?" diye cümlemi tamamladı.

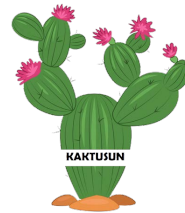
"Hayır..."

"Parlak?"

Bakışlarım sertleşti. "Hayır."

"Sürtükçe?"

"Yeşil diyecektim."

Başını hafifçe yana eğdi ve beni her açıdan inceleyebilmek için etrafımda bir tur attı. "Makyajını yapmayı teklif edecektim ama şimdi düşününce, bu sadece zaman kaybı olacaktır." Elini şöyle bir havada salladı. "Bugün kimse gözlerini yüzüne çevirmeyecek ne de olsa."

“*Slut-shaming*” yapmayalım, Diego,” dedi annem. Görünen o ki Diego’nun söylediklerine katılıyordu, sadece beni bu konuda aşağılamamasını istiyordu.

Elbise –ve düğün boyunca göğüslerimi tümüyle sergileyecek oluşu– için üzülmemeye karar verdim ve odadaki kaos ortamına yeniden dahil oldum. Kuzenler birbirlerinin kıyafetlerine anti statik sprey sıkarken, bir yandan da ayakkabı seçimlerine yorum yapıyorlardı. Odada eşzamanlı olarak sayısız diyalog gerçekleşiyordu. Natalia kahverengi saçlarını sarıya boyatmıştı ve bunun suratına yakışmadığından endişeleniyordu. Diego bu görüşü destekliyordu. Stephanie’nin straplez sutyeninin teli yerinden çıkmıştı ve Tía” María ona sutyen giymek yerine memelerini nasıl bantlayabileceğini açıklamaya çalışıyordu. Cami ve Ximena hangi korsenin kime ait olduğu konusunda tartışırken annem de kadehini boşaltmakla meşguldü. Bunca kimyasal kokusuna ve gürültüye rağmen Ami tümüyle listesine odaklanmış durumdaydı. “Olive, babamı kontrol ettin mi? Gelmiş mi?”

“Ben geldiğimde resepsiyondaydı.”

“Güzel.” Ami bir kutucuğu daha keyifle işaretledi.

Babamı kontrol etme görevinin yanı başımızdaki eşine –anne-mize– değil de bana verilmiş olması garip gelmiş olabilir ama bizim ailede işler böyleydi. Ebeveynlerimiz doğrudan iletişim kurmazlardı. En azından babam annemi aldattığından ve annemin boşanmayı reddettiği hâlde onu evden kovuşundan beri. Elbette biz annemin tarafındaydık ancak aradan on yıl geçtiği hâlde ikisi arasındaki bu gerginlik annemin babamı yakaladığı günkü kadar tazeydi. Babam gittiğinden beri ikisi arasındaki tüm iletişim benim, Ami’nin ya da onların kardeşlerinin biri aracılığıyla gerçekleşiyordu. Bunun bu şekilde olmasını ilk başlarda biz de mantıklı buluyorduk. Fakat tüm yaşananlardan

---

* Aktif cinsel hayatı olan ya da cinsel açıdan ilgi uyandıracak kıyafetler giyen kadınları geleneksel cinsiyet beklentilerinin dışında kaldıklarından dolayı suçlama, aşağılama eylemi. –çn

** (İsp.) Hala, teyze, yenge. –çn

sonra, bunların bana öğrettiği tek şey, aşkın yıpratıcı bir duygu olduğu olmuştur.

Ami benim listeme doğru uzandığında aceleyle atılıp listeyi elime aldım. Henüz gerçekleştirmediğim görevler yüzünden paniğe kapılmasını istemiyordum. Listeyi şöyle bir kontrol ettim ve sıradaki görevimin saç spreyiyle kaplı bu odadan çıkmamı gerektirdiğini fark ederek rahatladım.

“Benim için ayrı bir yemek hazırlayıp hazırlamadıklarına bakmak için gidip mutfağı kontrol edeceğim.” Ücretsiz açık büfe, alerjim sebebiyle beni kolayca morga gönderebilecek kapalı deniz ürünleriyle doluydu.

“Umarım Dane de Ethan için tavuk siparişi vermeyi unutmamıştır,” dedi Ami kaşlarını kaldırarak. “Ah, gidip öğrenebilir misin?”

Odadaki tüm gürültü bir anda kesildi ve on bir çift gözün de benim üzerimde olduğunu hissettim. Dane’in abisinin bahsi bile tadımı kaçırmaya yetiyordu.

Dane her ne kadar benim zevkime göre biraz fazla *errrkek* bir tip olsa da –maç izlerken televizyona bağırarak, kaslarıyla gösteriş yapmaya çalışan ve tüm spor aletlerine gereğinden fazla özen gösteren bir tipten söz ediyorum– Ami’yi mutlu edebiliyordu. Bu da benim için yeterliydi.

Öte yandan *Ethan*, huysuz ve yargılayıcı şerefsizin tekiydi.

Herkesin bana odaklanmış olduğunu fark edince huysuz bir şekilde kollarımı kenetledim. “Neden? Onun da mı alerjisi varmış?” Nedense dünyanın en huysuz adamı Ethan Thomas’la ortak yanımızın olması fikri bile beni anlamsız bir şekilde öfkeliyordu.

“Hayır,” dedi Ami. “Sadece açık büfe konusunda biraz mızmız.”

Kahkahamı bastıramadım. “Açık büfe konusunda ha? Peki.” Gördüğüm kadarıyla, Ethan her konuda mızmız herifin tekiydi.

Örneğin, Dane ve Ami’nin 4 Temmuz barbeküsünde gün boyunca bin bir emekle hazırladığım yemeklerden hiçbirine elini

bile sürmemiştii. Şükran Günü'nde sırf benim yanımda oturmak için babası Doug'la yer değıştirmişti. Ve geçen geceki prova yemeğinde ne zaman pastamdan bir çatal alsam ya da Diego ve Jules tarafından güldürölsem, Ethan acı çekiyormuşçasına abartılı bir tavırla şakaklarını ovuşturmuştu. En sonunda pastamı yarım bırakıp babam ve Tío* Omar ile karaoke yapmaya gitmiştim. Belki de hâlâ bu kadar öfkeli olmamın sebebi, Ethan Thomas yüzünden *leziz* bir pastanın yarısını tabağımda bırakmak zorunda kalışımıdı.

Ami kaşlarını çatıı. O da Ethan'a pek düşkün sayılmazdı ama bunu tartışmaktan da bıkmıştı. "Olive. Onu doğru dürüst tanımyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum." Gözlerine baktım ve o iki basit kelimeyi söyledim: "Peynir topları."

Kardeşim başını sallayarak derin bir nefes aldı. "Buna gerçekten de taktın değil mi?"

"Ne zaman bir şey yesem, gülsem ya da nefes alıp versem, beyefendinin hassas duyularına saygısızlık etmiş oluyorum. En az elli kez yan yana geldik ve hâlâ her karşılaşmamızda suratında benim kim olduğumu hatırlamaya çalışıyormuş gibi garip bir ifade beliriyor." Parmağım ile ikimizi işaret ettim. "Biz ikiziz."

Sarı saçlarının arkasını kabartmakla uğraşan Natalia lafa girdi. Ben bu hâldeyken, onun büyük göğüslerinin elbisesine sığabilmiş olması hiç adil değildi. "Bunu onunla arkadaş olmak için bir fırsat olarak görmelisin, Olive. Hımm, o çok hoş biri."

Cevaben *Geleneksel Hoşnutsuz Torres Kaş Kaldırışımı*ı sergiledim.

Ami, "Her neyse, gidip onu bulman gerekiyor," deyince dikkatimi tekrar ona çevirdim.

"Bir dakika. Neden?"

Şaşkın ifademi görünce listemi işaret etti. "Numara ye—"

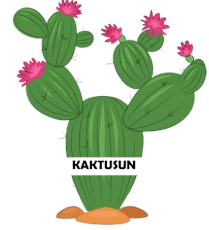
Ethan'la diyalog kurmam gerektiğini duyunca istemsizce pa-

---

* (İsp.) Amca, dayı, enişte. —çn

niğe kapıldım ve Ami'yi susturmak için elimi kaldırdım. Ami tüm listeyi okuma zahmetine girmeyeceğini biliyordu. Listeye baktığımda numara yetmiş üçü fark ettim ki bu görevler arasında en berbat olanıydı: *Git ve Ethan'ın sağdıç konuşmasını kontrol et. Saçma sapan bir şeyler söylemeyeceğinden emin ol.*

Bu defa tek suçlu kötü şansım değil, aynı zamanda kardeşimdi.

ikinci bölüm

Koridora adımımı attığım gibi gelin süitinin kaosu, gürültüsü ve kimyasal kokusu ardımda kalmıştı; burası son derece sakın ve huzurluydu. Öyle ki, bu huzurlu ânı ardımda bırakıp kapısında sevimli bir damat karikatürü çizili olan damat odasına gitmeyi hiç istemiyordum. O sevimli karikatürün ardında, ot ve bira kokulu ve düğün öncesi gerginliğinin hâkim olduğu bir ortam olduğundan emindim. Parti düşkünü Diego bile soluyacağı saç spreyi bulutunu ve işitme kaybı riskini göze alarak gelin süitine geçiş yapmayı tercih etmişti.

Kaçınılmaz olanı ertelemek adına on defa derin nefes alıp verdim.

Bu benim ikizimin düğünüydü ve onun adına duyduğum mutluluğun tarifi yoktu. Ancak bu gibi sakın ve yalnız anlarda mutluluğumu muhafaza etmek kolay olmuyordu. Kronik şanssızlığım bir kenara, son iki ayım özellikle berbat geçmişti: Ev arkadaşım taşınmıştı ve ben de yeni, küçük bir daire bulmak zorunda kalmıştım. Her ne kadar o zamanlar bütçeme uygun bir yere çıkacağıma emin olmak için çokça düşünmüş olsam da –patentli kötü şansımın katkılarıyla– altı senedir çalışmakta olduğum ilaç firmasından kovulmuştum. Geçtiğimiz birkaç hafta içerisinde yedi ayrı şirketle görüşmüş olsam da henüz hiçbirinden dönüş alamamıştım. Şimdi de üzerimde parlak, yeşil bir Kurba-

ğa Kermit kostümü varken, baş düşmanım Ethan Thomas'la yüz yüze gelmek zorundaydım.

Şimdi düşününce, bir zamanlar Ethan'la tanışmak için sabırsızlanıyor oluşum çok garip geliyordu. Kardeşim ve sevgilisi arasındaki ilişki ciddileşmeye başladığında, Ami beni Dane'in ailesiyle tanıştırmaya karar vermişti. Minnesota Panayırı'nın otoparkında Ethan'ın arabasından indiği ânı hatırlıyordum. Şaşırtıcı derecede uzun bacakları ve iki arabalık bir mesafeden bile seçilecek kadar mavi gözleri vardı. Biraz daha yaklaştığında, hiçbir erkeğin hak etmeyeceği kadar uzun ve gür kirpikleri olduğunu fark etmiştim. Doğrudan gözlerimin içine bakmış, elimi sıkmış ve tehlikeli bir şekilde gülümsemişti. Elbette ki kardeşlik duygumun getirdiği bir merak dışında kendisine karşı herhangi bir hissim yoktu.

Derken anlaşılan o ki kıvrımlı bir kadın olarak bir kâse peynir topu almak gibi ölümcül bir günah işlemiştim. Alana girdikten birkaç adım sonra durmuş ve ne yapacağımıza dair bir plan oluşturmaya çalışmıştık. Ben de bunu gidip atıştırarak bir şeyler almak için bir fırsat olarak değerlendirmiştim— çünkü bu dünyada Minnesota Panayırı'ndaki yiyecekler kadar harika bir şey daha yoktur. Geri döndüğümde bizimkiler besi hayvanlarının sergilendiği alandaydılar. Ethan önce bana, sonra elimdeki leziz kızartılmış peynir toplarına bakıp kaşlarını çatmış ve ev yapımı bira yarışmasına gitmesi gerektiğine dair bir şeyler geveleyerek arkasını dönüp gitmişti. O esnada bunu pek önemsememiştim ancak günün geri kalanında bir daha hiç karşılaşmamıştık.

O günden bu yana bana daima kibirli ve aksi davranmıştı. Bundan ne çıkarmalıydım? On dakika önce bana gülümserken, bir anda benden tiksinişmiş gibi bakmasının başka ne gibi bir sebebi olabilirdi? Eh, doğrusu Ethan Thomas'la ilgili fikrim netti: Kıcımlı yemekte özgürdü. Üzerimdeki kıyafetten dolayı yaşadığım mutsuzluğu saymazsak, normal şartlar altında bedenimle hiçbir problemim yoktu. Kimsenin de bana bedenim ya da peynir toplarım sebebiyle kendimi kötü hissettirmesine izin verecek değildim.

Damat süitinin kapısının ardından, erkek yurtlarına özgü bir eğlencenin sesleri geliyordu. Biradan, terden ya da sadece bakışlarını kullanarak bir Cheetos paketini açabilmekten söz ediyor olmalıydılar. Sonuçta söz konusu olan Dane'in düğünüydü. Yumurğumu kaldırıp kapıyı tıklattım ve kapı o kadar ani bir şekilde açıldı ki geriye sıçrarken elbisemin eteğine takılan topuğum yüzünden neredeyse yere yuvarlanacaktım.

Kapıyı açan tabii ki Ethan'dı. Uzandı ve kolaylıkla belimden yakaladı. Beni düşmekten kurtarmasına rağmen birkaç saniye içerisinde suratında yine o iğrenmiş ifade belirdi ve ellerini belimden çekip ceplerine sokuşunu görmek beni gülümsetti. Fırsat bulur bulmaz bir ıslak mendil paketine saldıracağını hayal edebiliyordum.

Ellerini cebine koyduğu esnada dikkatim kıyafetlerine çekildi. Üzerinde fit vücuduna harika oturan bir smokin vardı. Kahverengi saçları özenle taranmıştı ve kirpikleri her zamanki gibi sinir bozucu derecede uzundu. Kalın, koyu renk kaşlarının bu denli şekilli oluşunun ne kadar adaletsiz –kendine gel, Doğa Ana!– olduğunu düşündüm ama yüzüne inkâr edilemeyecek kadar yakışıyordu.

Ondan gerçekten hoşlanmıyordum.

Ethan'ın yakışıklı olduğunun her zaman farkındaydım –*sonuçta kör değildim*– ama onu bu kılıkta görmek bambaşkaydı.

O da beni dikkatli gözlerle inceliyordu. Bakışlarını önce saçlarımda –belki de dümdüz arkaya tarayıp tutturmuş oluşumu yargılıyordu– ve basit makyajımda –tahminen, makyaj videoları çeken Instagram modelleriyle çıkan tiplerdendi– gezdirdikten sonra yavaşça elbiseye doğru indirdi. Kollarımı kenetleyip göğüslerimi gizleme arzumu bastırmak adına derin bir nefes aldım.

Başını kaldırdı. “Bunun bedava bir elbise olduğunu varsayıyorum.”

Ben de dizimi doğrudan bacak arasına vurmanın mükemmel bir his olacağını varsayıyordum. “Sence de harika bir renk değil mi?”

“Yeşil bir Skittle* gibi görünüyorsun.”

“Ah, Ethan, benimle cilveleşmeyi bırak.”

Dudağının kenarında hafif bir kıvrılma oldu. “Böyle bir rengi çok az insan taşıyabilir, Olivia.”

Ses tonu, beni o insan grubuna dahil etmediğini belli ediyordu. “Adım Olive.”

Adımı Olive koymak istediklerinde geniş ailemin ebeveynlerimi engellememiş olması beni hayrete düşürüyordu. Olivia çok daha doğru bir seçim olabilirdi. Kendimi bildim bileli dayılarım annemle dalga geçmek için bana Aceituna** diye seslenirler.

Ancak Ethan’ın bunları bildiğini sanmıyordum. Sadece şeref-sizlik peşindeydi.

Ethan’ın suratında şaşkın bir ifade belirdi. “Tabii, doğru.”

Bu oyundan sıkılmaya başlamıştım. “Tamam. Güldük, eğlendik. Şimdi konuşmanı görmem gerekiyor.”

“Kadeh kaldırma metnimi mi kastediyorsun?”

“Beni düzeltmek zorunda mısın?” Elimi uzattım. “Konuşmanı göster.”

Omzunu kapıya dayadı. “Hayır.”

“Bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Eğer saçma bir şeyler söylersen Ami seni çıplak elleriyle boğar. Bunu biliyorsun.”

Ethan başını hafifçe eğerek beni süzdü. O 1.93 boyundaydı ve Ami ile ben ise... değildik. Hiçbir şey söylemeden de fikrini açıkça anlatabilmişti: *Cidden Ami’yi bunu denerken görmek isterim.*

Dane, Ethan’ın arkasında belirdi ve beni görür görmez yüzü düştü. Belli ki beni değil, bira servisi yapan garson kızı görmeyi bekliyordu. “Ah.” Hızla toparlandı. “Selam Ollie. Her şey yolunda mı?”

Gülümsedim. “Evet. Tam da Ethan bana konuşmasını gösterecekti.”

“Kadeh kaldırma metnini mi kastediyorsun?”

---

* Meyve aromalı, renkli bir şekerleme. –çn

** (İsp.) Zeytin. Olive İngilizcede zeytin anlamına gelmektedir. –çn

Bu ailenin kelimelere bu kadar takıntılı olduğunu kim tahmin ederdi?

“Evet.”

Dane başıyla Ethan’a içeriği işaret etti. “Sıra sende.” Bana dönüp açıklamada bulundu, “Ölüm çemberi” oynuyoruz ve Ethan mağlup olmak üzere.”

“Düğün öncesi içkili bir oyun,” dedim kıkırdarak. “Harika bir tercih gerçekten.”

Ethan geriye doğru adımlamakta olan kardeşine gülümseyerek, “Bir dakikaya oradayım,” dedi ve tekrar bana döndüğünde ikimiz de gülücüklerimizi bir kenara bırakıp eski ifadelerimize döndük.

“Bir şeyler yazdın ama, değil mi?” diye sordum. “Doğaçlama filan yapmaya kalkma sakın. Hiçbir zaman başarıyla sonuçlanmaz. Kimse sandığı kadar komik değildir, özellikle de sen.”

“Özellikle ben ha?” Her ne kadar Ethan birçok insanın gözünde karizmatik kelimesinin sözlük karşılığı olsa da benim gözümde bir robottan farkı yoktu. Suratında o kadar kontrollü, boş bir ifade vardı ki gerçekten bozuldu mu yoksa daha kötü bir şey söylemem için beni mi yemiyor anlamak mümkün değildi.

“Seni insanları güldürürken hayal edemiyorum bile,” dedim bocalayarak, “hele doğaçlama sırasında.”

Kaşlarından biri havaya kalktı. Beni zor durumda bırakmayı başarmıştı.

“Peki,” diye homurdandım. “Sadece konuşmanın bir felaket olmayacağından emin ol.” Arkamı dönüp gitmek üzereyken diğer görevimi hatırladım. “Bu arada, açık büfeden yemek zorunda kalmamak adına mutfakla görüşmüş olduğunu varsayıyorum? Yapmadıysan da hazır inmişken ben halledebilirim.”

Suratındaki alaycı sırıtişin yerini şaşkın bir ifade aldı. “Bu oldukça düşünceli bir hareket. Hayır, mutfakla görüşmedim.”

---

* Seçilen karta göre alkollü bir içecek yudumlama cezalarının olduğu, içkili bir kart oyunu.

“Ami’nin fikriydi. Benim değil,” diye açıkladım. “Yemeğini paylaşmaktan tiksiniyor oluşunu umursayan o.”

“Yemeğimi paylaşmakla bir problemim yok,” diye açıkladı. “Ama şu bir gerçek ki açık büfeler tabir-i caizse tam anlamıyla bakteri yuvasıdır.”

“Umarım konuşmada da böyle güzel betimlemelerden yararlanırsın.”

Kapının koluna uzanarak geriye doğru bir adım attı. “Ami’ye harika bir metin hazırladığımı ve asla saçmalamayacağımı ilet.”

Küstah bir cevap vermek istesem de zihnimden geçen tek şey böyle güzel kirpiklerin şeytanın ayakçısına verilmiş olmasının ne kadar adaletsiz olduğu gerçeği idi. Başımla onaylayıp oradan ayrıldım.

Yürürken elbisemin eteğini kontrol etmekte zorlanıyordum. Kulağa paranoyakça gelebilir ama asansöre varana dek Ethan’ın eleştirel bakışlarını parlak elbisemden ayırmadığına emindim.

OTEL ÇALIŞANLARI GERÇEKTEN DE Ami’nin Ocak Ayında Noel konseptini benimsemiş gibiydi. Tanrıya şükür ki dekor olarak peluş rengineyikleri ve kırmızı kadifeli Noel Baba figürleri yerine sadece kardan bir şerit kullanmışlardı. İçeride sıcaklık yirmi üç derece olsa da dışarıdaki karları düşününce insan garip bir şekilde üşüdüğünü hissediyordu. Mihrap bölümü beyaz çiçekler ve çobanpüskülleriyle süslenmişti. Her sandalyenin arkasından çam yapraklarından yapılmış minyatür çelenkler sarkıyordu ve dalların arasında küçük beyaz ışıklar yanıp sönüyordu. Her şey son derece hoş görünüyordu. Görüntüyü bozan tek şey, organizasyon şirketinin her sandalyeye tutturmuş olduğu ve üzerinde *En Özel Gününüzde Finley Organizasyon Hizmetlerine Güvenin* sloganının yer aldığı broşürlerdi.

Etraf kıpır kıpırdı. Diego yemek salonundan gizlice içeriye gözetliyor ve içerideki yakışıklı konukların konumlarını kızlara bildiriyordu. Jules özgüvenli bir tavırla sağdıçlardan birinin te-

lefon numarasını almaya çalışırken annem de Cami'ye babama fermuarı açık dolaşmaması gerektiğini iletmesini söylüyordu. Hepimiz koordinatörün sinyalini ve çiçekçi kızları içeri göndermesini bekliyorduk.

Elbisem her geçen saniye daha da darlaşıyormuş gibi hissediyordum.

Nihayet Ethan yanımdaki yerini aldı. Ve bir süre soluğunu tutup sonra yavaşça geri verdiğinde, hâinden memnun olmasa da kaderine razı geldiğini hissettim. Yüzüme bile bakmadan kolunu uzattı.

Her ne kadar içimden fark etmemiş gibi davranmak gelse de koluna girdim. Elimin altındaki kıvrımlı kaslarının verdiği hissi yok saymak için büyük çaba harcamam gerekiyordu.

"Hâlâ uyuşturucu satışı işinde misin?"

Dişlerimi sıktım. Ethan bir ilaç şirketinde çalıştığını gayet iyi biliyordu. "İşimin bu olmadığını biliyorsun."

Ethan tam cevap verecekken şöyle bir arkamızdaki kalabalığa baktı ve tek kelime etmeden önüne döndü.

Bunun nedeni ailemin kalabalık, gürültülü ya da deli oluşu olamazdı, bunu çoktan kabullenmişti. Yine de onu rahatsız eden bir şey olduğu belliydi. Bakışlarımı ona çevirdim. "Aklındakini söyle gitsin."

Yemin ederim ki şiddete eğilimli bir tip değilim ama suratında o ahlaksız sırıltıyla beni süzdüğünde sivri topuklarımı, cilalı ayakkabılarının içindeki ayaklarına saplamamak için kendimi güçlkle tuttum.

"Mesele yürüyen Skittle paketlerine benzeyen nedimeler, değil mi?" diye sordum. Her ne kadar nedimeler arasında mükemmel vücuda sahip kızlar olsa da, Ethan da ben de hiçbirimizin nane yeşili saten elbiseleri başarıyla taşıyamadığının farkındaydık.

"Zihnimi okuyorsun, Olive Torres."

İkimizin de suratında alaycı bir gülümseme vardı. "Bu ânu tarihe altın harflerle işlemek lazım. Ethan Thomas tanışmamızdan üç sene sonra nihayet adımı doğru hatırlayabildi."

Yüzündeki ifadeyi yumuşatarak önüne döndü. Alaycı, ukala Ethan ile sakin ve etkileyici Ethan'ın aynı kişi olduğunu düşünmek çok garipti. Tabii bir de Ami'nin yıllarca şikayet ederek anlattığı Ethan vardı. Benimle ilgili –ne mesleğim, ne adım– hiçbir şeyi hatırlamama konusundaki azmine ek olarak, Ethan'ın Dane'i nasıl kötü etkilediğini, onu bir gün çekip Kaliforniya'da çılgın bir hafta sonu geçirmeye, bir gün dünyanın diğer ucunda adrenalin dolu maceralara götürdüğünü düşündüğümde sinirlerim bozuluyordu. Elbette ki bu kaçamaklar daima yarışma avcısı kız kardeşimin özenle planladığı günlere denk geliyordu: doğum günleri, yıldönümleri, Sevgililer Günü. Örneğin geçen şubat Ethan, Dane'i son anda erkek erkeğe bir hafta sonu geçirmek için Vegas'a kaçırmıştı. Ami de bir çekilişle kazandığı, St. Paul Grill'deki ücretsiz akşam yemeğine benimle gitmek zorunda kalmıştı.

Ethan'ın bana duyduğu nefretin sebebini benim balıketli bedenimi iğrenç bulması ve kendisinin de şekilci, pis herifin teki olmasına yormuştum. Ama orada koluna girmiş hâlde dikilirken fark ettim ki Ethan'ın huysuzluğunun başka bir sebebi daha olabilir. Ami, kardeşinin hayatının büyük bir bölümünü ele geçirmişti ve buna alınan Ethan da Dane'i üzmemek için Ami'ye tepki gösteremiyordu. Bu durumda da öfkesini benden çıkarıyordu.

Bu aydınlanma ânı, bir anda her şeyi daha farklı görmemi sağlamıştı.

“Gerçekten de ona iyi geliyor,” dedim, sesimde koruyucu bir tonla.

Dönüp bana baktı. “Ne?”

“Ami,” diye açıkladım. “Dane'e iyi geliyor. Benden hoşlanmadığının farkındayım ama Ami ile olan problemin her ne ise, bu gerçeği aklından çıkarma, tamam mı? O iyi bir kadın.”

Ethan cevap vermeye fırsat bulamadan (bedava) düğün koordinatörü öne doğru bir adım atıp (bedava) müzik ekibine doğru el salladı ve tören başladı.

HER ŞEY BEKLEDİĞİM GİBİ İLERLİYORDU: Ami kusursuz görünüyordu. Dane de olabildiğince ayık ve samimiydi. Yüzükler takas edildi, yeminler söylendi ve finalde rahatsız edici derecede tutkulu bir şekilde öpüldü. Kilisede sahnelenecek bir öpücük değildi bu, şansımıza töreni kilisede yapmamıştık. Annem ağladı, babam ağlamıyormuş gibi yapmaya çalıştı. Tören boyunca Ami'nin devasa büyüklükteki (bedava) gül buketini taşıırken, Ethan kendisinin başarılı bir kartoneti gibi bir köşede duruyor ve yüzükleri cebinden çıkardığı ânu saymazsak neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Mihraptan dönerken tekrar kolunu uzattı ama bu defa sanki çamurla kaplıymışım da üzerine bulaştıracakmışım gibi kaskatıydı. Ben de inatla ona yaslanarak yürüdüm ve sahneden ayrıldıktan sonra, içimden ortaparmağımı göstererek yanından uzaklaştım.

Düğün fotoğrafları çekilene kadar on dakika boşluğumuz vardı ve bu süreyi masalardaki çiçek aranjmanlarındaki solmuş yaprakları ayıklamakla geçirecektim. Bu Skittle, listesinden birkaç madde eksiltmeye kararlıydı. Ethan'ın ne yapacağı kimin umurundaydı ki?

Ancak görünen o ki beni takip etmişti.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

Omzumun üzerinden ona doğru baktım.

"Ne neydi?"

Başıyla tören alanını işaret etti. "Az önce olanlar."

"Ah." Gülümseyerek ona doğru döndüm. "Kafan karıştığında çekinmeden sorabiliyor olmana sevindim. Şöyle anlatayım: O bir nikâhtı. Kültürümüze ait gereksiz ama önemli bir seremoni. Senin erkek kardeşin ve benim kız..."

"Seremoniden önce." Elleri cebinde, kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. "Seni itici bulduğumu söyledin ve Ami'yle bir problemim olduğunu iddia ettin."

Boş gözlerle ona baktım. "Ciddi misin?"

Kafası karışmış bir ifadeyle etrafa bakındı. "Evet, ciddiyim."

Bir anlığına ne diyeceğimi bilemedim. Aramızdaki bitmek bilmez itişmelerden sonra bir açıklama talep etmesi, Ethan'dan en son bekleyeceğim şeydi.

"Biliyorsun." Geçıştirmek istercesine elimi salladım. Seremoniden ve dolu bir salonda olmanın verdiği enerjiden sonra tek başıma onun odak noktasında olmak teorime duyduğum güveni sarsmıştı. "Dane'i senden aldığı için Ami'ye bozulduğunu düşünüyorum. Ama Dane'i üzmeden Ami'ye tepki gösteremediğin için öfkeni benden çıkarıyor ve ne zaman bir araya gelsek puştun teki gibi davranıyorsun."

Gözlerini kırptırdı. Aynı hızla devam ettim: "Benden hiçbir zaman hazzetmedin. Peynir topları olayından beri ikimiz de bunun farkındayız. 4 Temmuz kutlamalarında yaptığım tavuklu pilavdan bile yemedin ki benim için fark etmez, senin kaybın ama sadece bilmeni istediğim şu ki Ami, Dane için harika bir eş olacak." Vurgulamak için öne doğru hafifçe eğilerek tekrarladım. "Harika bir eş."

Ethan şüpheci bir ifadeyle güldü ve elini sallayıp havayı dağıtmaya çalıştı.

"Bu sadece bir teori," dedim.

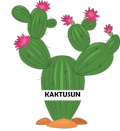
"Bir teori."

"Benden neden hoşlanmadığına dair bir teori."

Kaşlarını çatı. "Senden neden hoşlanmadığıma dair?"

"Her söylediğimi tekrar edip duracak mısın?" Buketin içinden rulo yaptığım listemi çıkarıp ona doğru salladım. "Zira eğer bu konuşma bittiyse, yapmam gereken işler var."

Birkaç saniye daha afallamış bir şekilde suratıma baktıktan sonra, tahminen daha önce kendi ağzımla da ona söylemiş olduğum bir şeyi dile getirdi: "Olive, sen resmen delisin."

ANNEM AMI'NİN ELİNE BİR kadeh şampanya tutuşturdu. Tahminen nedimelerden birinin görevleri arasında kadehi sürekli tazelemek de vardı çünkü sürekli içtiği hâlde kadehini hiç boş

görmemiştim. Düğün eğlencesi, gerçek bir parti şeklinde planlanmıştı. İçerideki sesler zarif konuşmalar seviyesinden, bir öğrenci yurdu ortamının gürültüsüne evrilmişti. İnsanlar daha önce hiç yemek görmemiş gibi açık büfenin etrafına doluşmuştu. Henüz dans safhasına geçilmemişti ama Dane şimdiden papyonunu bir kenara fırlatıp ayakkabılarını çıkarmıştı bile. Ami'nin buna müdahale etmeyişi de sarhoşluk seviyesini açıkça gösteriyordu.

Kadeh kaldırma ânı geldiğinde, odadaki insanların yarısını bile susturabilmek çok zor bir iş gibi görünüyordu. Birkaç kez çatalımı kadehe vurduğum hâlde gürültüyü kontrol altına almaya yaklaşamadım bile. Ethan da sonunda insanlar dinlese de dinlemese de başlamaya karar verdi.

"Alkol servisi başladığına göre, eminim birazdan çoğunuz tuvalete koşturacaksınız," dedi elindeki tüylerle süslenmiş mikrofonu eğilerek, "o yüzden lafı çok uzatmayacağım." Sonunda salon sessizleşti ve Ethan konuşmasını sürdürdü. "Bugün burada konuşuyor olmam Dane'in çok hevesli olduğu bir şey değildi tahminen. Ama onun tek erkek kardeşi ve tek arkadaşı olduğum düşünülünce, işte buradayız."

Kendimi de şaşırtan bir şey yaptım ve kıkırdadım. Ethan duraksadı ve şaşkın bir gülümsemeyle bana doğru baktı.

"Ben Ethan," diye devam etti ve tabağının yanındaki kumandanın tuşuna bastığında, arkamızdaki ekranda Ethan ve Dane'in çocukluk fotoğrafları akmaya başladı. "En iyi erkek kardeş ve en iyi oğul. Bu özel günü bu kadar çok arkadaşımız ve ailelerimizle olduğu kadar, bolca alkolle kutluyor olabildiğimiz için de çok mutluyum. Ciddiyim, bardaki şişeleri gördünüz mü? Birileri Ami'nin kız kardeşine göz kulak olsun çünkü bir miktar şampanyadan sonra o elbisenin üzerinde kalabilmesinin imkânı yok." Bana doğru yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Nişan partisini hatırlıyor musun, Olivia? Eh, sen unuttuysan bile ben gayet iyi hatırlıyorum."

Bıçağa doğru atılmak üzereyken Natalia bileğimi kavradı.

Dane sarhoş bir şekilde, “Adamsın!” diye bağırıp çirkin bir kahkaha attı. Ölüm büyü* gerçek olsa, gözümü kırpmadan kullanabilirdim. (Nişanda elbisemi filan çıkarmamıştım. Sadece eteğimin ucuyla birkaç kez alnımı silmiştim. Sıcak bir geceydi ve tekila yüzünden terliyordum.)

“Eğer aile fotoğraflarımıza şöyle bir bakarsanız,” dedi Ethan, arkasındaki ekranda yer alan ergen Dane ve Ethan’ın kayak yaparken, sörf yaparken ve genetik olarak yetenekli iki şerefsiz gibi görünürken çekilmiş fotoğrafları işaret ederek, “benim efsane bir abi olduğumu görebilirsiniz. İlk kampa giden bendim. İlk ehliyet alan bendim. İlk seks yapan bendim. Kusura bakmayın, sonuncuya dair fotoğrafları bu gece paylaşmayacağız.” Etkileyici bir şekilde göz kırptı ve kalabalık kahkahaya boğuldu. “Ama aşkı ilk bulan Dane oldu.” Bu defa kalabalıktan *avvvv* şeklinde bir ses yükseldi. “Umarım bir gün ben de Ami kadar kusursuz bir eş bulabilecek kadar şanslı olabilirim. Onun kıymetini bil, Dane çünkü sende ne buluyor henüz anlayabilmiş değilim.” Viski kadehine doğru uzandı ve yaklaşık iki yüz kişilik bir kalabalık da aynı anda kadehlerini havaya kaldırdı. “İkinizi de tebrik ederim. Şeref!”

Tekrar yerine oturup bana doğru döndü. “Senin için yeterince eğlenceli bir konuşma mıydı?”

“Etkileyiciydi.” Pencereden dışarı doğru baktım. “Hava daha kararmamış. İçindeki canavar henüz uyanmamış olmalı.”

“Hadi ama,” dedi, “sen de güldün.”

“Bu ikimiz için de sürpriz oldu.”

“Eh, gösteri sırası sende,” dedi ayağa kalkmam gerektiğini işaret ederek. “Çok fazla şey istemiyorum, kendini rezil etmesen yeter.”

Konuşmamın kayıtlı olduğu telefonuma uzandım ve sesimdeki savunmacı tonu gizlemeye çalışarak yanıtladım. “Kapa çeneni, Ethan.”

---

* Harry Potter’da, kişiyi doğrudan öldüren lanetli büyü: *Avada Kedavra*. –çn

Harika cevap, Olive.

Gülerek tavuğundan bir çatal aldı.

Ayağa kalkıp seyircilerin karşısına dikildiğinde kalabalıktan bir alkış yükseldi.

“Merhabalar,” dedim ve mikrofondan korkunç, tiz bir ses yükseldi. Mikrofonu ağzımdan uzaklaştırdım ve tedirgin bir gülümsemeye kız kardeşimle Dane’i işaret ettim. “Sonunda başarıldılar!”

Dane’le Ami’nin dudakları birleşti ve şalondan neşeli tezahüratlar yükseldi. Daha önce onları Ami’nin favori şarkısında –*Peter Cetera’dan Glory of Love*—dans ederken izlemiş ve Diego’nun sözsüz bir şekilde dikkatimi çekerek Ami’nin korkunç müzik zevkini işaret edişini görmezden gelmeye çalışmışım. Karşımdaki mükemmel sahnenin etkisine kapılmışım: İkiz kardeşim üzerinde mükemmel bir gelinlikle ve saatler içinde hareketin de etkisiyle hafifçe gevşemiş saçlarıyla dans ediyordu. Yüzünde mutlu, tatlı bir gülümseme vardı.

Telefonumdaki notlar uygulamasından konuşma metnimi açarken gözlerim ıslanmaya başlamıştı.

“Eğer aranızda beni tanımayanlar varsa, endişelenmeyin, henüz o kadar sarhoş olmadınız. Ben gelinin ikiz kardeşiyim. Ve adım Olive, Olivia değil,” dedim ve Ethan’a sert bir bakış attım. “Favori kardeş, favori baldız. Ami ve Dane ilk tanıştıklarında...” Natalia’dan gelen ve ekranımda belirip konuşmamı görmemi engelleyen mesaj yüzünden duraksadım.

Bilgin olsun, memelerin buradan harika görünüyor.

Kalabalığın içinden başparmağını havaya kaldırdı. Mesajı kattım.

“Dane’den daha önce ondan hiç görmediğim bir hevesle...”

Senin sutyen bedenini neydi?

Natalia'dan bir mesaj daha.

Mesajı hızla kapatıp kaldığım yeri bulmaya çalıştım. Gerçekten kimin ailesi telefonda okunan bir konuşma esnasında mesaj atıp dururdu ki? Eh, elbette ki benim ailem.

Boğazımı temizledim. "Görmediğim bir hevesle bahsediyordu. Ses tonu..."

Dane'in kuzeninin bekâr olup olmadığını biliyor musun?
Ya da bekâr değilse ayırabilir miyiz?... :)

Diego'ya uyarı niteliğinde sert bir bakış attım ve agresif bir şekilde konuşmama döndüm.

"Ses tonundan anlamıştım ki bu defaki farklıydı, bu defa farklı hisler yaşıyordu. Ve ben..."

Suratını şöyle yapma. Kabız olmuş gibi görünüyorsun.

Annem. Tabii ki.

Mesajı kapatıp konuşmama döndüm. Ethan züppe bir tavırla ellerini başının arkasında birleştirmişti. Suratını görmesem de, yüzünde yer alan alaycı sırıltısı gözümde canlandırabiliyordum. Konuşmaya devam ettim –zira yapabileceğim bir şey yoktu— ama henüz iki kelime söylemişim ki acı dolu bir haykırışla lafım bölümdü.

Bütün kalabalık, midesini tutarak iki büklüm kıvrılan Dane'e doğru döndü. Ami ona destek olmak için elini omzuna attığında Dane eliyle ağzını kapadı ve aniden parmaklarının arasından fışkıran kusmuk, kız kardeşimin ve güzel (bedava) gelinliğinin üzerini kapladı.

üçüncü bölüm

Dane'in bir anda hastalanması alkole bağlı olamazdı çünkü Ami'nin öcünü alırcasına Dane'in üzerine kusuşu üzerine, nedimelerden birinin yedi yaşındaki kızı Catalina da midesinde ne var ne yok çıkarmıştı. Bulduğum noktadan görünen manzaraya göre hastalık, yangın gibi yayılıyordu.

Ethan ayağa kalktı ve tereddütle bir duvara yaslandı. Yaşanan kaosu biraz daha uzaktan izlemek mantıklı bir fikir gibiydi, o nedenle ben de aynı şeyi yaptım. Tüm bunlar absürd derecede iğrenç bir film sahnesini andırıyordu. Oysa bu bir film değildi ve başrollerde bir salon dolusu, kısa bir süre önce kadeh tokuşturduğumuz, sarıldığımız hatta belki öpüştüğümüz insan vardı. Korkunç bir sahneydi.

Hastalık yedi yaşındaki Catalina'dan Ami'nin hastane müdürüne ve eşine, Jules'a, Cami'ye, 48 numaralı masadaki konuklara geçmişti. Sonra da anneme, Dane'in büyükannesine, çiçekçi kızlara, babama, Diego'ya...

Sonrasını sayabilmem mümkün değildi çünkü işler tümüyle çığırından çıkmıştı. Konuklardan biri talihsiz bir garsonun üzerine kustuğu anda devrilen porselenlerin şangirtisi odada yankılandı. Kimileri midelerini tutmuş, tuvalete doğru koşturmaya koyulmuştu. Problem her ne ise, bulabildiği her rotayı kullanarak vücudu terk etmeye çalışıyor gibiydi. Gülsem mi ağlasam mı

bilmiyordum. Henüz kusmaya ya da tuvalete koşmaya başlamayan konukların da suratları yemyeşil olmuştu.

“Konuşman o kadar da kştu değildi,” dedi Ethan. Eğer birilerinine üzerine kusmasından korkmasaydım onu kolundan tutup gşvenli bşlgemizden atardım.

Çevremizdeki řęřme sesleri arasında sessizce birbirimize baktık. Dikkatle birbirimizi inceliyorduk. Suratı yeşil değildi, gayet normal gşrünüyordu.

“Miden bulanıyor mu?” diye sordu sessizce.

“Yaşanan manzaradan mı yoksa senden ştşrş mř? Hayır bulanmıyor.”

“Peki ishalden haber var mı?”

Dik dik suratına baktım. “Muhabbetin bu kadar gşzelken nasıl bekâr olabiliyorsun? Bu gerçek bir gizem.”

Hasta olmadığı için rahatlamasını beklerken, ukala bir şekilde sırttmaya başladı. “Eh, demek ki açık bşfelerdeki bakteriler konusunda haklıydım.”

“Gıda zehirlenmesi bu kadar hızlı gerçekteşmez.”

“Her zaman değil.” Karides, deniztarağı, uskumru, lagos bağı ve diğer sayısız deniz şrşnşn sergilendiği tepsileri işaret etti.” “Bahse girerim...” Parmağını havayı test ediyormuş gibi kaldırdı. “Bahse girerim bu bir Ciguatera zehirlenmesi.”

“Sşz ettiğin şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

Ānın ihtişamını vurgulamak için sanki tuvaletlerden gelen o korkunç kokuyu hissetmiyormuşçasına derin bir nefes aldı. “Açık bşfeler konusunda huysuzluk yaptığıma hiç bu kadar memnun olmamıştım.”

“Sanırım, ‘Benim adıma fırında tavuk siparişi’ verdiğin için teşekkşr ederim, Olive,’ demek istedin.”

“Benim adıma fırında tavuk siparişi verdiğin için teşekkşr ederim, Olive.”

Her ne kadar kusmadığım için şşkretsem de, bir yandan da

---

* Toksin içeren deniz şrşnlerinin tşketimine bağlı gelişen bir gıda zehirlenmesi. –çn

telaş içerisindeydim. Bu Ami'nin en özel günüydü. Son altı ayını bu günü planlamakla geçirmişti ve düğün bir anda zombi istilasını andıran bir hâle dönmüştü.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım: Kardeşimin yanına gidip kolunu omzuma atarak onu ayağa kaldırdım. Kimse gelini bu durumda, kusmuğa –Dane'in ve kendisinin kusmuğuna– bulanmış ve birazdan diğer taraftan da boşaltıma geçmek üzereymişçesine karnını tutmuş şekilde görmemeliydi.

Yalpalayarak ilerliyorduk – gerçekten de onu neredeyse sürüklüyor gibiydim. Çıkışa doğru giden yolu yarılarken elbisenin arkasının patlayıp yırtıldığını hissettim.

HER NE KADAR BUNU kabullenmek canımı acıtıyor olsa da Ethan haklıydı: Düğün, bazı toksinleri taşıyan balıklar aracılığıyla bulaşan Ciguatera toksini tarafından ele geçirilmişti. Görünene göre yemek servisi yapan firmayı da suçlayamıyorduk zira sorun yemeğin hazırlanış şekliyle alakalı değildi – zehirli bir balığı kararına kadar pişirseniz de zehrin etkisi geçmiyordu. Semptomların bazen haftalar, bazen aylarca sürebildiğini okuduktan sonra Google'ı kapattım. Gerçek bir facia söz konusuydu.

Tahmin edebileceğiniz sebeplerden ötürü *tornaboda* –gece Tío Omar and Tía Sylvia'nın evinde düzenlenecek olan devasa düğün sonrası eğlencesi– iptal edilmişti. Kendimi üç gün boyunca pişirmekle uğraştığımız sayısız yiyeceği paketleyip buzluğa doldurmakla cebelleşirken hayal edebiliyordum. Yaşananlardan sonra kimse uzunca bir süre ağzına lokma koyamayacaktı. Birkaç davetli hastaneye götürülmüştü ama çoğunluk otel odalarına ya da evlerine çekilmişti. Dane damat süitindeydi; annem yan odada –kaynana süitinde– tuvalete eğilmiş durumdaydı, babamı da odadan kovup lobideki tuvaletlerden birine göndermişti. Bana mesaj atarak babama banyodaki görevliye bahşiş vermesini hatırlatmamı söyledi.

Gelin süiti ise bambaşka bir âlem. Diego salonun zeminin-

de, bir çöp kutusuna sarılmış bir şekilde uzanıyordu. Natalia ve Jules da birer –otelin ikramı– kova eşliğinde bir kanepenin iki köşesinde cenin pozisyonunda yatıyorlardı. Ami acı içerisinde inliyor ve üzerindeki kustumla kaplı gelinlikten kurtulmaya çalışıyordu. Bir süre iç çamaşırları ile kalmasının daha uygun olacağını da düşünerek ona yardım etmek için atıldım. Hiç değilse banyodan çıkabilmişti. Dürüst olmam gerekirse, banyodan gelen seslerin düğün gecesinde yeri yoktu.

Adımlarımı kollayarak süitin içerisinde dolaşılıyor, hastaların alnına ıslak bez koyup omuzlarını ovuyor, kovaları boşaltıyor ve sağlam olduğum için evrene minnetimi sunuyordum.

Dirseğime dek uzanan plastik eldivenlerimle banyodan çıktığımda kız kardeşim kucağındaki buz kovasına doğru öğürürcesine seslendi. “Tatile benim yerime gitmelisin.”

“Ne tatili?”

“Balayı.”

O kadar saçma bir diyalogdu ki cevap vermeye bile gerek duymadan Ami’nin başının altına bir yastık yerleştirdim. Birkaç dakika sonra tekrar seslendi.

“Bunu yapmalısın, Olive.”

“Ami, saçmalama.” Balayı tatili, binden fazla form doldurarak kazanmış olduğu, her şey dahil on günlük bir Maui tatiliydi. Bunu biliyordum çünkü zarfların yarısından çoğuna pulları ben yapıştırmıştım.

“Erteleme olanağımız yok. Yarın yola çıkmamız gerekiyor ve...” Öğürmek için mola vermesi gerekmişti. “Gidebilmemizin imkânı yok.”

“Ben onları ararım. Eminim durumu öğrenince bir şeyler ayarlayacaklardır.”

Başını salladı ve uzattığım sudan bir yudum aldıktan sonra geri tükürdü. Tekrar konuştuğunda sesi sanki bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibi çıkıyordu. “Bunu yapmayacaklar.”

Zavallı kız kardeşim bir bataklık canavarına dönüşmüştü. Daha önce teni bu kadar grileşmiş bir insan görmemiştım.

“Hastalık ya da sakatlık gibi durumlarla ilgilenmiyorlar. Sözleşmede belirtmişlerdi.” Kendini sırtüstü yere bırakıp bakışlarını tavana dikti.

“Neden kafanı bunlarla yoruyorsun?” diye sorsam da esasında cevabı gayet iyi biliyordum. Kardeşime bayılıyordum ama en şiddetli hastalık bile kazandığı bir ödül ile onun arasına giremezdi.

“Benim kimliğimle giriş yapabilirsin,” dedi. “Sadece benmişsin gibi davran.”

“Ami Torres, bu kanunlara aykırı!”

Beni görebilmek için başını yana yatırdı, bakışları komik dercede boştu. Öyle ki içimden gelen gülme isteğini zorlukla bastırdım.

“Pekâlâ. Anladığım kadarıyla bu seni pek ilgilendirmiyor,” dedim.

“Öyle.” Zorlukla oturur pozisyona geçti. “Eğer gitmezsen bu durumu çok dert edeceğim.”

Bakışlarımı suratına diktim. Zihnim allak bullaktı ve kelimeleri seçmekte zorluk çekiyordum. “Seni bu şekilde bırakmak istemiyorum. Ayrıca evrakta sahtecilik yüzünden hapse girmek istediğim de söylenemez.” Yapacağım hiçbir açıklamayı umursamadığı belliydi. Sonunda pes ettim. “Pekâlâ. Bir telefon edip elimizden bir şey gelip gelmeyeceğini öğreneceğim.”

Yirmi dakika sonra Ami’nin haklılığı kanıtlandı: Seyahat firmasının müşteri temsilcisi, kız kardeşimin boşaltım sisteminde olanları zerre umursamıyordu. Google’da yazanlar ve otel tarafından tüm odaları dolaşmak üzere çağırılan doktorun söyledikleri de Ami’nin yarını bırak, haftaya bile sağlığına kavuşamaya çağını gösteriyordu.

O ya da onun adına birileri söz konusu tatile gitmediği takdirde, hakkımız tümüyle yanacaktı.

“Çok üzgünüm, Ami. Bu yaşananlar gerçekten hiç adil değil,” dedim.

“Bak,” diye söze girdi ve birkaç defa öğürdü, “bunu talihinin döndüğü bir an olarak kabul et.”

“İki yüz insan Olive’in konuşması sırasında kustu,” diye hatırlattı Diego uzandığı yerden.

Ami kanepeden güç alarak zorlukla ayağa kalktı. “Ben ciddi-yim. Gitmelisin, Ollie. Hastalanmadın. Bunu kutlamalısın.”

İçimden bir şey, ufacık bir gün ışığı bulutların arkasından kendini gösterdi ve hızla kayboldu.

“İyi şans kavramını sadece bir başkasının mutluluğuna mal etmediği sürece seviyorum,” diye yanıtladım.

“Maalesef ki,” dedi Ami, “koşulları sen seçemiyorsun. Şans dediğimiz şeyin olayı da bu zaten: Zamanını da yerini de kendisi belirliyor.”

Gidip temiz bir bez ve bir bardak su alıp arkasına oturdum. “Peki, bunu düşüneceğim.”

Ama doğrusu, o bu hâlde –yeşil, mecalsiz, hasta– karşımda dururken, ne tatile gitmeyi ne de onu yalnız bırakmayı kabul edebileceğimi gayet iyi biliyordum.

ELBİSEMİN ARKASINDAKİ DEVASA yırtığı unutarak koridora çıktım. Kıçım tümüyle açıktaydı. Öte yandan, hiç değilse artık yırtıktan dolayı genişleyen elbise memelerimi kapatıyordu. Tekrar içeri girmek için kartı okuttum ancak kapı açılmadı.

Tekrar denediğim sırada arkamda beliren Şeytan’ın sesiyle irkildim. “Yapman gereken...” Sabırsız bir iç çekiş. “Kartı ver de göstereyim.”

O esnada dünyada en son istediğim şey Ethan’ın arkamda belirip erkeklik taslayarak bana kartı nasıl kullanmam gerektiğini öğretmeye çalışmasıydı.

Kartı elimden aldı ve kapının üzerindeki siyah daireye doğru kaldırdı. Şüpheli gözlerle onu izlerken kilidin açılma sesini duydum. Alaycı bir şekilde teşekkür ettiğim sırada gözlerini içimde ki korseye dikmiş olduğunu fark ettim.

“Elbisen yırtılmış,” dedi.

“Dışında maydanoz kalmış.”

Bu doğru değildi ama en azından bana hızla içeri girip kapıyı suratına kapatacak kadar zaman kazandırmıştı.

Maalesef kapıyı çaldı.

“Biraz bekle, üzerime bir şeyler giymeliyim.”

Kapının arkasından yanıtladı: “Neden şimdi?”

Süitteki kimsenin beni izleyecek hâlde olmadığını bildiğim için elbisemi ve korsemi koltuğun üzerine fırlattım ve çantamdan iç çamaşırımla kot pantolonumu çıkarıp giydim. Tişörtümü üzerime geçirdim ve kapıyı, Ami’yi içeride dantelli iç çamaşırlarıyla yerde kıvranırken göremeyeceği kadar araladım.

“Ne istiyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Ami’yle konuşmam gerekiyor.”

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

“Eh, bunu yapamazsın çünkü kız kardeşim şu an pek kendinde değil.”

“O zaman neden onu yalnız bırakıyorsun?”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, enerji içeceği aramak için alt kata iniyordum. Sen neden Dane’in yanında değilsin?”

“Çünkü kendisi iki saattir tuvaletten çıkmadı.”

İğrenç. “Ne istiyorsun?”

“Balayı ile ilgili bilgi almaya geldim. Dane arayıp tatili ileri bir tarihe almamı istedi.”

“Ertelemiyorlar,” dedim. “Ben çoktan aradım.”

“Pekâlâ.” Parmaklarını gür ve anlamsız derecede güzel saçlarında gezdirerek uzun ve derin bir nefes verdi. “Bu durumda tatile benim gitmem gerekecek.”

Bir kahkaha patlattım. “Ah, ne kadar da düşüncelisin!”

“Ne? Gitmemi o teklif etti.”

Sırtımı dikleştirdim. “Maalesef ki belgelerde adın yazmıyor.”

“Ami sadece Dane’in soyadını vermiş. Ne tesadüf ki benim soyadım da aynı!”

Lanet olsun. "Eh... Ami de bana teklif etti." Gitmeyi planlamıyordum ama eğer Ethan giderse çıldıracağımdan da emindim.

Gözlerini kırıştırdı. Ethan Thomas'ı daha evvel Tía María'dan taze pişmiş tamale* istediği bir sırada kirpiklerini kırıştırtıp gülümserken görmüştüm. İsteddiği zaman insanları etkilemenin yollarını gayet iyi biliyordu. Belli ki şu anda niyeti o değildi çünkü sesi çok donuk çıkmıştı: "Olive, gerçekten bir tatile ihtiyacım var."

İçimdeki ateş harlanıyordu. Neden bunu hak ettiğini düşünüyordu ki? Süslü bir şekilde sıralanmış yetmiş dört maddelik bir liste ile mi uğraşmıştı? Hayır. Ayrıca konuşması da çok başarılı sayılmazdı. İddiaya girerim ki konuşmasını, damat süitinde ağzını bir fıçı biranın musluğuna dayamış hâldeyken karalamıştı.

"Eh," dedim. "İsteğim dışında işsizim. Bu durumda bir tatile senden daha çok ihtiyacım olduğunu rahatça söyleyebilirim."

Kaşları daha da çatıldı. "Ne alakası var?" Duraksadı. "Hey. Bukkake'den kovuldun mu?"

Ters ters baktım. "Bukkake değil, Butake seni geri zekâlı. Ayrıca evet, iki ay önce işten çıkarıldım. Eminim bunu duymak sana tarifsiz bir keyif vermiştir."

"Bir miktar."

"Sen Voldemort'sun."

Ethan omuzlarını silkti. Sonra çenesini ovuşturarak cevap verdi, "Sanırım birlikte gidebiliriz."

Gözlerimi kısıtım ve kurduğu cümleyi zihnimde sindirmeye çalışıyor olduğumun anlaşılmamasını umdum. Birlikte...

"Balayına mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

Başıyla onayladı.

"İkimiz?"

Tekrar başını salladı.

"Kafan mı güzel?"

"Şu an hayır."

---

* Bir Meksika yemeği. -çn

“Ethan, birbirimize bir saat süren bir yemek boyunca yan yana oturacak kadar bile tahammül edemiyoruz.”

“Anladığım kadarıyla,” dedi, “bir süit kazanmışlar. Devasa bir mekân. Birbirimizi görmek zorunda bile kalmayacağız. Muazzam bir tatil paketi: Zipline, doğa yürüyüşleri, sörf. Hadi âma. Cinayete teşebbüs etmeden birbirimizin etrafında on gün geçirmeyi başarabiliriz.”

Gelin süütünin derinliklerinden Ami’nin çatallı sesi duyuldu: “Olive, giiiiiiiiit!”

Ona doğru döndüm. “Ama... O Ethan.”

“Hay sıçayım,” diye homurdandı Diego. “Çöp kovasını da götürebilseydim ben giderdim.”

Ami elini halsizce havada salladı. “Ethan o kadar da kötü bir tip değil.”

Değil miydi gerçekten? Tekrar döndüm ve Ethan’ı şöyle bir süzdüm. Çok uzun, çok fit, çok hoş görünlü. Zerre arkadaş canlısı değil, zerre güvenilir değil, zerre eğlenceli değil. Yüzünde sahte, masum bir gülümseyiş: beyaz dişler, bir gamze. Ama gözleri karanlık ruhunu tümüyle ele veriyordu.

Ama sonra Maui’yi düşündüm: dalgalar üzerinde sörf, anaslar, kokteyller ve güneş. Ah, güneş. Pencereden baktığımda sadece karanlığı görüyordum ama hissedemesem de soğğun farkındaydım. Sokakların çamurlu karlarla kaplı olduğunu biliyordum. Eğer evden çıkmadan evvel saçlarımı kurutmazsam, başımın üzerinde bir buz kütlesi ile dolaşacağımı biliyordum. Nisan gelene dek havanın ılıklaşmayacağını ve soğğa katlanmak zorunda olacağımızı biliyordum.

“İster gel, ister gelme,” dedi düşüncelerimi bölerek, “ben Maui’ye gidiyorum.” Hafifçe bana doğru eğildi. “Ve hayatımın en efsane tatilini yapıyorum.”

Omzumun üzerinden Ami’ye baktığımda, yavaşça başını sallayarak bana cesaret vermeye çalıştığını gördüm. Ben burada karlarla çevrili, kusmuk kokulu gerçekliğimde işsiz bir kadın olarak

yaşarken Ethan'ın elinde bir kokteyllle havuz başında uzandığını hayal etmek içimdeki yangını daha da alevlendirmişti.

"İyi o zaman," dedim ve parmağımı göğsüne bastırdım. "Ami'nin yerini alacağım. Ama herkes kendi alanında kalacak."

Başıyla beni selamladı. "Başka türlü söz konusu bile olamaz."

dördüncü bölüm

Görünen o ki hasta kız kardeşimin hayallerindeki balayına ben gidecektim. Ancak iş havaalanında kimlik sahtekârlığı yapmaya gelince bu çılgınlığa bir çizgi çizmek zorundaydım. Ciddi anlamda parasızdım ve ocak ayında dondurucu tundradan Maui'ye bir son dakika uçuşu –paramın yettiği kalitede bir uçaktan elbette– ayarlayabilmek biraz yaratıcılık gerektiriyordu. Ethan'ın da yardım etmeye pek niyeti yok gibiydi. Zira kendisi, bir birikim hesabına sahip olan ve arabasının kül tablası bölmesinde bozuk para aramak zorunda kalmayan otuz yaş üstü birkaç erkekten biriydi. Güzel bir histi herhalde.

Her şeye rağmen birlikte yolculuk yapmamız gerektiği konusunda hemfikirdik. Her ne kadar ilk fırsatta ondan kurtulmak istiyor olsam da, seyahat firması bir işler çevirdiğimizi anlarsa tüm tatil paketinin ödemesini yapmak zorunda olduğumuz kontratta açıkça belirtilmişti. Ya kusma ihtimalinden ya da yanımda daha fazla durmak istemediğinden, “Sana ne kadar ödemem gerektiğini bana bildirirsin,” diye mırıldanarak odasına doğru ilerlemişti Ethan. Ödemesi gereken meblağın çok düşük olacağını bildirme fırsatı bile bulamamıştım.

Şansıma ki kardeşimden bir şeyler kapmıştım ve böylelikle neredeyse bedava denilebilecek kadar ucuza Hawaii'ye uçak bileti ayarlamayı başarmıştım. Neden o kadar ucuz olduğuna dair

şüphelerim olsa da, bunu çok fazla düşünmemeye karar verdim. Sonuçta uçak uçaktır ve önemli olan da bir şekilde Maui'ye varmaktı, değil mi?

Bir sıkıntı çıkmayacağına emindim.

EH, UÇAĞIMIZ EN GÖSTERİŞLİ firmadan olmasa da çok da fena sayılmazdı. Hele ki yanımda sürekli huzursuz bir şekilde kıpırdanıp oflayan adamın endişelendiği kadar kötü olduğunu hiç zannetmiyordum.

“Seni duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?”

Ethan bir süre sessizliğini koruyarak elindeki derginin sayfasını çevirdi. Bana doğru baktığında, gözlerinde *bu görevi sana verdiğime inanamıyorum* dercesine bir bakış vardı.

Daha önce bir örgü modelleri dergisini bu kadar agresif bir şekilde inceleyen kimseyi görmemiştim. Havaalanının bekleme alanına da tıpkı jinekologların ofisinde olduğu gibi çeşitli dergiler koymuş olmaları çok hoştu ancak dergilerin 2007 yılından kalma olması pek de keyif verici bir durum değildi.

Sıklıkla olduğu gibi içimde beliren, kulağına bir fiske vurma arzumu bastırdım. Tatil boyunca yeni evliler gibi davranmak zorundaydık ve bu role alışmaya başlasak iyi olurdu. “Bu tartışmayı kapatmak adına son kez söylüyorum, hangi firmayla uçacağımız bu kadar umurundaysa bu konuyla benim ilgilenmeme izin vermemeliydin.”

“Eğer kanatlı bir traktöre bilet alacağını bilseydim, izin vermezdim.” Başını kaldırıp endişeli gözlerle etrafı süzdü. “Havaalanında böyle bir bölüm olduğundan bile haberim yoktu.”

Gözlerimi devirdim ve karşıımızdaki koltuktan açıkça bizi dinlemekte olan kadınla göz göze geldim. Sesimi alçaltıp gülümseyerek Ethan’a doğru yaklaştım. “Eğer bu kadar mızmız biri olduğumu bilseydim, kendi lanet olası biletini kendin almanı söylerdim.”

“Mızımız mı?” Ethan pleksiglas olduğunu düşündüğüm pen-

cerenin arkasındaki alanda duran uçağı işaret etti. "Bineceğimiz uçağı gördün mü? Kendi uçak yakıtımızı yanımızda getirmemizi istemedikleri için şanslıyız."

Dergiyi elinden aldım ve *Meyveli Dondurma Renginde Kazaklar ve Kablo Kılıfları* başlıklı yazıya göz gezdirdim. "Kimse seni Maui'de bir tatile zorla göndermiyor," dedim. "Ayrıca bilgin olsun, hepimizin gücü son dakika pahalı uçak biletleri almaya yetmiyor. Sana durumumun sıkışık olduğunu söylemiştim."

Homurdandı. "Bu kadar kötü durumda olduğunu bilseydim, sana borç verirdim."

"Parayı da seksi yol arkadaşı fonundan mı çekerdin?" Dehşete kapılmış bir ifadeyle elimi göğsüme bastırdım. "Bunu kabul edemezdim!"

Ethan dergiyi geri aldı. "Bak, Olivia. Sadece oturup bir şeyler okumaya çalışıyorum. Eğer biriyle tartışasın varsa neden gidip havaalanı görevlilerine bizi birinci sınıfa taşımalarını söylemiyorsun?"

Maui'ye gitmek üzere olduğu hâlde nasıl normalden bile daha huysuz olabildiğini soracaktım ki telefonumun cebimde titrediğini fark ettim. Birkaç tahminim vardı: A) Ami kasma konusuyla ilgili durum güncellemesi yapmak istiyordu, B) Ami unuttuğum ve geri dönüp almaya vaktimin olmadığı bir şeyleri hatırlatmak için arıyordu, C) kuzenlerimden birinin canı dedikodu yapmak istiyordu, D) annem babama bir şey sormamı ya da bir şey söylememi istiyordu. Tüm ihtimaller son derece tatsız olmakla birlikte, Ethan Thomas'la muhabbet etmektense bunlarla uğraşmayı tercih ederdim.

Ayağa kalkarken, "Biniş izni verildiğinde haber ver," dedim ve karşılığında sadece bir homurtu alabildim.

Telefon çalmaya devam ediyordu ama ekrandaki isim kardeşime ait değildi. St. Paul bölgesinden, tanımadığım bir numaraydı.

"Alo?"

"Olive Torres'i aramıştım."

"Benim."

“Ben Hamilton Bioscience Firması’ndan Kasey Hugh. Nasılsınız?”

Son bir ay içerisinde girdiğim onlarca mülakatı zihnimde canlandırmaya çalışırken kalbim dörtlüğe atıyordu. Hepsi de ilaç sektöründe temsilcilik pozisyonu (doktorlarla görüşerek mümessillere oranla daha bilimsel bir dille ilaç tanıtımı yapmanın havalı adı) üzerine başvurularla ama Hamilton listemin zirvesindeki isimdi çünkü bu firma özellikle grip aşılı üzerine çalışıyordu. Virüs bilimi üzerine eğitim almıştım ve yeni bir biyoloji alanında haftalarca eğitimden geçmek zorunda kalmayacak olmak işime gelirdi.

Ama dürüst olmak gerekirse, mevcut durumda eğer kiramı ödememi sağlayacaksa Hooters’a* bile başvurabilecek pozisyondaydım.

Telefonu kulağımdan ayırmadan daha sessiz bir noktaya doğru ilerledim ve bu işe ne kadar muhtaç olduğumu sesime yansıtmamaya çalıştım. Yaşanan nedime elbisesi fiyaskosundan sonra turuncu Hooters şortlarını ve ışıltılı külotlu çorapları taşıyabileceğime dair şüphelerim vardı.

“İyiym,” dedim. “Sorduğunuz için teşekkür ederim.”

“Tüm başvurular incelendikten sonra Bay Hamilton bu pozisyonu size teklif etmeye karar verdi. Hâlâ ilgileniyor musunuz?”

Topuklarımın üzerinde döndüm ve duyduğum şeyden dolayı içimde havai fişekler patlarken coşkuyla Ethan’a doğru baktım. Hâlâ çatık kaşlarla elindeki dergiyi inceliyordu.

“Aman tanrım,” dedim heyecanla tek elimi havada çırparken. “Evet! Kesinlikle!”

Düzenli maaş! Geceleri evsiz kalma korkusu yüzünden uykusuz kalmayacağım günler!

“Ne zaman başlayabilirsiniz?” diye sordu. “Bay Hamilton ne kadar erken başlarsanız o kadar iyi olacağı kanaatinde.”

“Başlamak?” Gözlerimi kırpıştırarak etraftaki Hawaii baskılı

* ABD’de meşhur bir restoran zinciri. Genellikle kısa şortlarla hizmet sunan, fit kadın garsonlarıyla bilinir. —çn

tişörtleri ve boyunlarına asılı plastik çiçek çelenkleriyle dolaşan insanlara baktım. “Çok yakında. Hemen! Yani tam olarak hemen değilse de... Bir hafta. Hayır, on gün! On gün içerisinde başlayabilirim. Şöyle ki...” Bir anons yapıldı ve Ethan ayağa kalktı. Kaşları çatık bir şekilde, sıra olmaya başlayan insanları işaret ediyordu. Beynim heyecandan kaos hâline geçmişti. “Ailevi bir durum var... ve hasta bir yakınımı ziyaret etmem gerekiyor ve...”

“Sorun değil, Olive,” dedi sakince lafımı keserek. Neler zıvaladığımı fark ederek elimi alnıma götürdüm. “Sezon yeni başlıyor ve işler çok yoğun. Net olmasa da 21 Ocak Pazartesi günü başlayacağınız şeklinde not alıyorum, uygun mudur?”

Telefonu açtığımdan beri ilk defa rahat bir soluk aldım. “Hahaha.”

“Mükemmel,” dedi Kasey. “Kısa süre içerisinde size bir e-posta göndereceğiz. Eğer resmî olarak işi kabul etmek istiyorsanız e-postadaki belgeleri elinize ulaştığı gibi imzalamanız gerekiyor. Dijital imza bizim için uygundur. Hamilton Bioscience’a hoş geldiniz. Tebrikler, Olive.”

Şaşkınlıktan sarhoş bir hâlde Ethan’ın yanına döndüm.

“Nihayet,” dedi çantalarımızı omuzlarına atarken. “Son bir şeyler biz olacağız. Düşünüyordum da...” Sustu ve kısık gözlerle suratımı inceledi. “İyi misin? Sen... gülümsüyorsun?”

Az evvel gerçekleşen konuşma hâlâ kulağımda yankılanıyordu. Arama geçmişine girip son numarayı arayarak Kasey’e doğru Olive Torres’i aradığından emin olup olmadığını sormak istiyordum. Yirmi dört saatlik bir zaman dilimi içerisinde korkunç bir gıda zehirlenmesi vakasından hasarsız kurtulmuştum, bedava bir tatil kazanmıştım ve işe alınmıştım. Daha önce böyle zincirleme bir talih açılması hiç başıma gelmemişti. Neler oluyordu?

Ethan parmağını şıklattı ve sanki beni bir değnekle dürtmek istiyormuşçasına bana doğru eğildi. “Her şey yolunda mı? Plan da bir değişiklik mi var yoksa?..”

“İşe alındım.”

Birkaç saniye şaşkınlıkla suratıma baktı. “Şu anda mı?”

“Birkaç hafta önce mülakata gitmiştim. Hawaii dönüşünde başlayacağım.”

Tatile gitmekten vazgeçmediğimi öğrenince hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmüştüm. Ancak kaşlarını kaldırdı ve beni sıraya doğru çekiştirmeden önce “Bu harika, Olive!” dedi. “Tebrik ederim.”

Temizlik işleri kadrosuna mı alındığımı sormadığı ya da risk altındaki çocuklara eroin satan yeni firmamın bana iyi davranmasını umduğunu söylemediği için şaşırılmışım. İçten davranmasını beklemiyordum. Daha önce bana hiç bu şekilde yaklaşmamıştı. Aç bir ayıya ne şekilde yaklaşmam gerektiğine dair ne kadar bilgim varsa, Samimi Ethan’a nasıl davranmam gerektiğine karşı da o kadar bilgim vardı.

“Ah, teşekkürler.”

Aceleyle Diego’ya, Ami’ye ve ebeveynlerime –ayrı ayrı elbette– mesaj atarak müjdeyi verdim ve sonrasında biniş kartlarımızı göstererek körüğe geçtik. Az evvel olanları idrak ettikçe daha da keyifleniyordum: İş aramanın stresinden kurtulmuş olarak İkiz Şehirler’den ayrılıp on gün boyunca tatilin tadını çıkarabilecektim. Tropik bir adada gerçek bir tatil yapacaktım.

Evet, tatil arkadaşım aynı zamanda en büyük düşmanımdı. Yine de mutluydum.

KÖRÜK, DANDİK BEKLEME salonunu daha dandik bir uçağa bağlayan, tekinsiz bir köprüyü andırıyordu. İnsanlar devasa çantalarını küçük başüstü dolaplarına yerleştirmeye uğraştığından sıra çok yavaş ilerliyordu. Yanımda Ami olsa, insanların neden çantalarını bagaja vermeyip de bizim vaktimizi çaldıklarını sorarak söylenirdim. Fakat Ethan beş dakikadır hiçbir konuda söylenmemişti ve ona malzeme vermeye de niyetim yoktu.

Koltuklarımıza geçtik. Uçak o kadar dardı ki koridorun iki yanındaki koltuk alanlarındaki her sırada sadece incecik birer kolçakla ayrılmış ikişer koltuk bulunuyordu. Ethan yanıma ya-

pışmış gibiydi. Emniyet kemerimin bir tarafını bulabilmek için diğer lobunun üzerine doğru oturmasını istemek zorunda kalmıştım. Kemerin birleşme noktasından gelen sesi duyduktan sonra tekrar aynı pozisyona dönmüştü ve yine aramızda sadece incecik ve hareket ettirelemeyen bir kolçakla, omuz omuza, diz dize yapışık bir şekilde oturmaya devam etmiştik.

Başını dikleştirip etrafa bakındı. “Bu uçağa hiç güvenmiyorum.” Bakışlarını koridora doğru yöneltti. “Uçuş ekibine de. Pilotun paraşütü takılı mıydı?”

Ethan her zaman sinir bozucu derecede sakın ve soğukkanlı bir tip olmasına rağmen o esnada omuzlarını kaskatı gerdiğini ve suratının bembeyaz kesildiğini görebiliyordum. Terlemeye başlamıştı. Korkuyor olduğunu fark ettim ve aniden bekleme salonundaki tavırları bir anlam kazandı.

Cebinden bir bozuk para çıkarıp avucuna aldı.

“O da nedir?”

“Bir bozukluk.”

Yüce tanrım, çok eğleneceğimi tahmin edebiliyordum. “Nasıl yani, şans parası gibi bir şey mi?”

Kaşlarını çatı ve parayı cebine geri koydu.

“Hayatım boyunca hiçbir zaman şanslı biri olmadım,” dedim yüce gönüllü bir tavırla, “ama bak. Alerjim sayesinde açık büfeden bir şeyler yemeyerek zehirlenmekten kurtuldum. Maui’ye gidiyorum ve işe kabul edildim. Sence de tüm bu şans zincirinin finalinde,” gülerek başımı ona doğru çevirdim, “korkunç bir uçak kazasına kurban gitsem çok komik olmaz mıydı?”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa Ethan bunu pek de komik bir ihtimal olarak değerlendirmiyordu. Kabin memurlarından biri yanımızdan geçerken kadının dikkatini çekmek için kolunu uzattı.

“Affedersiniz, bu uçak şimdiye kadar kaç mil uçtu acaba?”

Kabin memuru gülümsedi. “Havacılıkta miller değil, uçuş saatleri sayılır.”

Ethan’ın sabrını korumak için büyük efor sarf ettiğini görebiliyordum. “Tamam. Peki bu uçak şimdiye kadar kaç saat uçtu?”

Kadın bu soru karşısında şaşırıldığını belli edercesine başını hafifçe yana eğdi. “Bunu pilotumuza sormam gerekiyor, efendim.”

Ethan bana doğru yaslandı ve parfümünün kokusuna boğulmuş bir şekilde kenara sıkıştım.

“Peki pilotu nasıl tarif ederdiniz? Başarılı? Güvenilir?” Ethan kadına göz kırptı. Belli ki flört ederek gerginliğini de azaltmaya çalışıyordu. “Yeterince dinlenmiş?”

“Kaptan Bay Blake harika bir pilottur,” dedi memur gülümseyerek.

Bakışlarımı ikisi arasında gezdirdim ve Tía Sylvia’dan ödünç aldığı altın alyansı huzursuzca parmağымda çevirdim. İkisi de bunu fark etmiyor gibiydi.

Ethan öyle bir gülümsedi ki o anda kızdan kredi kartını ya da çocuklarının annesi olmasını istemiş olsa, genç kadın düşünmeden kabul ederdi. “Öyle olduğuna eminim,” dedi Ethan. “Şimdiye kadar hiç uçak düşürmüşlüğü yoktur o zaman, değil mi?”

Kadın, “Sadece bir defa,” dedi ve göz kırparak yanımdan ayrıldı.

SIRADAKİ BİR SAAT BOYUNCA Ethan neredeyse hiç kımıldamadı, konuşmadı ve sanki en ufak hareketi uçağın düşmesine sebep olacakmış gibi gergin bir şekilde oturdu. Ben de önce internet bağlantımız olmadığını unutarak tabletime uzandım, sonra da biraz olsun eğlenceli bir hikâyenin içinde kaybolabilmek umuduyla kitabımı açtım. Ancak odaklanamıyordum.

“Sekiz saatlik bir uçuştayız ve tek bir film bile yok!” diye söyledim önümdeki ekransız koltuğa bakarak.

“Belki de bugün film yerine, gözlerimizin önünden bir film şeridi gibi geçecek olan hayatımızı izlememizi planlamışlardır.”

“Yaşıyor!” dedim başımı Ethan’a çevirirken. “Konuşarak kabindeki barometrik basınca zarar filan vermesin?”

Elini tekrar cebine atıp şans parasını çıkardı. "Henüz bu ihtimali eleyebilmiş değilim."

Beraber çok zaman geçirmemiştik ama Dane ve Ami'den dediklerim neticesinde Ethan'a dair bazı çıkarımlarım olmuştu. Gözü pek, macera meraklısı, hırslı, acımasız...

Oysa şu an sanki hayatı ona bağılmışçasına kolçağa yapışmış adam bu tanımların hiçbirine uymuyordu.

Ethan derin bir nefes alarak yüzünü buruşturdu. 1.64 boyuma rağmen rahat oturabildiğim söylenemezdi. Ethan ise o uzun bacaklarla çok daha rahatsız bir durumda olmalıydı. Konuştuğu andan itibaren, altında bulunduğu durgunluk büyüğü bozulmuş gibiydi: Gergin bir şekilde dizini sallıyor, parmağıyla koltuk arkası masasına vuruyordu. Ön koltuktaki parlak Hawaii elbiseli, sevimli ve yaşlı kadın dönüp ters ters baktığında ritim tutmayı bıraktı ve özür dilercesine gülümsedi.

"Bana şu şans parandan bahset," dedim avucunda sımsıkı tuttuğu parayı işaret ederek. "Neden şans getirdiğini düşünüyorsun?"

Bir müddet duraksadı ve kafasını dağıtarak sakinleşme ihtimalinin benimle diyaloga girmeye değip değmeyeceğini tartışmış gibi sessizce suratıma baktı.

"Muhabbeti uzatasım pek yok ama," dedi avucunu açarken, "buna baktığında ne görüyorsun?"

"1955'ten."

"Başka?"

Daha yakından baktım. "Ah, yazısı değişik görünüyor."

Paraya doğru eğilerek parmağıyla gösterdi. "Bak, tam Lincoln'un başının üzerinde." Gerçekten de TANRIYA GÜVENİRİZ yazısı iki kez basılmıştı.

"Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım," dedim.

"Bu paradan sadece birkaç tane var." Başparmağını bozukluğun üzerinde gezdirdikten sonra parayı tekrar cebine attı.

"Değerli bir şey mi?"

“Bin dolar civarında.”

“Vay anasını!”

Hafif bir türbülansa girdik ve Ethan sanki oksijen maskeleri her an ortaya çıkabilirmiş gibi bir panikle etrafa bakındı.

Kafasını dağıtmak için konuşmayı sürdürmeye karar verdim. “Nereden buldun?”

“İş görüşmesine giderken bir muz satın almıştım ve bu da para üstü olarak verilen bozukluklardan biriydi.”

“Ve?”

“Ve işe alındım. Parayı birkaç kez otomatlarda kullanmaya çalışsam da, makineler sahte olduğunu düşünerek her seferinde parayı geri verdi. Ben de o zamandan beri yanımda taşıyorum.”

“Düşürüp kaybedeceğinden korkmuyor musun?”

“Şans dediğimiz olay da böyle bir şey değil mi zaten?” dedi gerginliğini bastırmaya çalışarak. “Hep seninle olacağına inanman gerekir.”

“Şu anda buna inanıyor musun?”

Rahatlamaya çalışarak ellerini silkeledi. Suratındaki ifadeye bakılırsa, bana bir şeyler anlatmış olduğuna pişman gibiydi. Ancak türbülans şiddetlendiğinde yeniden kaskatı kesildi.

“Biliyor musun,” dedim, “senin uçmaktan korkan bir tip olabileceğin hiç aklıma gelmezdi.”

Birkaç derin nefes alıp verdi. “Korkmuyorum.”

İddiasını çürütmek için çaba sarf etmeme gerek yoktu. Kolçağa sımsıkı kenetlenmiş parmakları durumu açıkça ortaya koyuyordu zaten.

“Ama favori aktivitem olduğu da söylenemez.”

Dane erkek kardeşiyle çeşitli maceralara atıldığı için Ami ile geçirdiğim hafta sonlarını düşündüm. Bu sebeple ettikleri kavgaları.

“Senin Bear Grylls* gibi bir adam olman gerekmiyor muydu?”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Kim?”

---

* Edward Michael Bear Grylls, Büyük Britanyalı bir maceraperest. -çnr

“Yeni Zelanda yolculuğunuz? Nehirdeki rafting maceranız? Ölümeydan meydan okuduğunuz tatil? Nicaragua’da sörf yapışınız? Sürekli keyfi olarak uçuyorsun ya.”

Beni yok sayarak gözlerini kapayıp başını geri yasladı.

Servis aracının tekerleklerinin gıcirtısı koridor boyunca yankılanırken Ethan yine beni bir kenara sıkıştırarak kabin memuruna doğru el salladı.

“Bir viski soda alabilir miyim?” Varlığını hatırlayarak ekledi. “İki olsun.”

Elimi salladım. “Ben viski sevmem.”

“Biliyorum.”

“Maalesef viskimiz yok,” dedi memur.

“Cin tonik?”

“Maalesef.”

Ethan’ın omuzları düştü. “Bira?”

“İşte o var.” Uzanıp araçtan iki kutu bira alarak bize doğru uzattı. “Yirmi iki dolar.”

“Yirmi iki Amerikan doları mı?”

“Alkolsüz içeceklerimiz de var. Onlar için ücret almıyoruz.” Ethan biraları geri uzattı. “Ama ilave buz isterseniz iki dolar ödememiz gerekiyor.”

“Bekle,” deyip çantama uzandım.

“Bana bira ısmarlamayacaksın, Olive.”

“Haklısın. ısmarlamayacağım.” Çantamdan iki kupon çıkarıp memura uzattım. “Ami ısmarlayacak.”

“Tabii ya.”

Kabin memuru servis aracını iterek yanımızdan uzaklaştı.

“Biraz saygı gösterir misin lütfen,” dedim. “Kardeşimin bir şeyleri bedavaya getirme konusundaki takıntısı olmasa şu anda burada olamazdık.”

“Ve iki yüz yakınımız da hastanede olmazdı.”

Kız kardeşime karşı olan koruma içgüdüm içimde bir alev gibi yükseliyordu. “Polis bu işten Ami’nin sorumlu olmadığını söyledi.”

Ethan birasının kapağını açtı. "Akşam haberleri de aynısını söylüyor."

Sert bir bakış atmak istiyordum ancak birasını yudumlarken âdemelmasının hareket edişi dikkatimi dağıtmıştı.

"Neden şaşırıyorum ki," dedi. "Böyle olacağı zaten belliydi."

İçimdeki alev bir yangına dönüşmek üzereydi. "Hey, Ethan, bilmem farkında mısın ama söz ettiğin kişi senin kardeşin ve eşi..."

"Sakin ol, Olive. Onlara bir şey dediğim yok." Birasından bir yudum daha aldı. "Genel olarak düğünlerden söz ediyorum." Sıradaki sözcükler ağzından bir küfür gibi çıktı: "Romantizm mevzuları."

Ah, demek Ethan da o tiplerdendi.

Anne ve babamın romantik ilişkiler söz konusu olduğunda iyi bir rol model olmadıklarının farkındaydım. Ama Tío Omar ve Tía Slyvia tam kırk dört yıldır evliydi. Tío Hugo ve Tía Maria'nın evliliği de yaklaşık otuz yıldır sürüyordu. Etrafımda uzun süreli birçok ilişki vardı ve bu nedenle aşkın varlığına inanıyordum. Sadece, benim başıma geleceğine dair pek inancım yoktu. Ami'nin de yanlış bir karar verdiğini düşünmüyordum, Dane ile gerçekten mutlu olabilirlerdi.

Ethan birasının kalanını kafasına dikerken ben de Ethan'a dair hafızamda yer alan bilgileri tazelemeye çalışıyordum. Otuz dört yaşındaydı, Dane'den ve bizden iki yaş büyüktü. Matematikle ilgili bir şeyler yapıyordu ki bu da neden bu kadar eğlenceli olduğunu açıklıyordu. Daima yanında dezenfektan taşıyordu ve açık büfelerden hoşlanmıyordu. Tahminen tanıştığımızda bekârdı ancak sonrasında ciddi denilebilecek bir ilişkiye başlamıştı. Kardeşi kızdan pek hoşlanmıyor olmalıydı çünkü bir gece Dane'in eğer Ethan o kıza evlenme teklif ederse bunun çok kötü olacağını söylediğini açıkça hatırlıyordum.

Aman Tanrım, Maui'ye birinin nişanlısıyla gidiyor olabilir miydim?

“Şu anda bir ilişkin yok, değil mi?” diye sordum. “O kadınla hani, adı neydi? Sierra? Simba?”

“Simba mı?” Neredeyse gülümseyecekti. Neredeyse.

“Birilerinin senin aşk hayatının kaydını tutmuyor olması seni şaşırttı galiba.”

Kaşlarını çattı. “Eğer bir kız arkadaşım olsaydı, seninle sah-te bir balayına çıkmazdım.” Yeniden gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. “Daha fazla konuşmak istemiyorum. Haklıydın, ko-nuşmak uçaktaki barometrik basınca zarar verebilir.”

Boynumuzda Hawaii’ye özgü çiçekten kolyeler ve giysilerimizi tenimize yapıştıran ağır okyanus havası eşliğinde havaalanının önünden bir taksiye bindik. Yolun büyük bir kısmını suratımı cama yapıştırıp masmavi gökyüzünü ve ağaçların arasından bir belirip bir kaybolan okyanusu seyrederek geçirdim. Havadaki nemin saçlarımı kabartmaya başladığını şimdiden hissedebili-yordum ama buna değdi. Maui enfesti. Ethan yanımda sessiz-ce oturmuş okyanusu seyrediyor, arada bir de telefonunda bir şeyler yapıyordu. Çift şeritli otobanda ilerlerken sessizliği boz-madan birkaç bulanık fotoğraf çektim ve Ami’ye gönderdim. Ce-vabı tek bir emoji den ibaretti.

Biliyorum, üzgünüm.

Üzülme.

Sonuçta uzun bir süreyi annemle yan yana geçireceğim. Bu durumda asıl şanslı hangimiz acaba?

Tatilin tadını çıkar, yoksa kafanı kırarım.

Zavallı Ami. Gerçekten Ami'nin yanında olmayı tercih ederdim –Ethan'dan başka herkes olurdu– ama sonuçta buradaydım ve bunun tadını çıkarmaya kararlıydım. Önümde beni bekleyen tam on güzel, güneşli gün vardı.

Taksi yavaşlayıp son bir kez sağa döndüğünde otel karşımıza çıktı. Devasa bir yerdi: Camdan yapılmış kale gibi bir bina, büyük balkonlar ve dört bir yanda uzanan yeşil alanlar. Okyanusun tam karşısındaydı. Öyle yakındı ki üst katlardan biri eğer balkona çıkıp bir taş fırlatsa, suda rahatça sektirebilirdi.

Çift tarafı banyan ağaçlarıyla kaplı geniş bir yolda ilerledik. Yüzlerce minik fener, tepemizdeki dallardan sarkmış, rüzgârın etkisiyle dans ediyordu. Gün içinde bile bu kadar güzel görünen bu manzaranın güneş battıktan sonra nasıl olacağını hayal dahi edemiyordum.

Çalıların arasına gizlenmiş hoparlörlerden güzel bir müzik yayılıyordu ve Ethan bile bu manzarayı heyecanla seyrediyordu.

Sonunda araç durdu ve aniden yanımızda iki adet otel çalışanı belirdi. Sendeleyerek araçtan inip etrafa bakındıktan sonra Ethan'la göz göze geldik. Havada frangapani çiçeklerinin kokusu vardı ve dalgaların sesi neredeyse aracın motor sesini bile bastırıyordu. Ethan'la ilk defa aynı şeyi düşündüğümüze emindim: *Vay canına. Burası mükemmel.*

Cebinden bir dizi valiz etiketi çıkaran görevlinin adımı sormasıyla gerçekliğe döndüm.

“Adım mı?”

Gülümseyerek açıkladı. “Valizler için.”

“Ah. Valizler. Doğru. Adım. Benim adım, ya aslında bu komik bir hikâye...”

Ethan hızla arabanın etrafından dolaşıp yanıma gelerek elimi tuttu. “Torres. Ami Torres, çok yakında Ami Thomas olacak. Ben

de eşıyım.” Hafifçe eğilerek, inandırıcı olmak adına yanağıma bir öpücük kondurdu. “Yolculuk onu biraz yordu da.”

Şaşkın gözlerle ona baktım. Dudaklarını elinin tersiyle silmek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

“Harikulade,” dedi görevli isimlerimizi etiketlere yazıp valizlere tuttururken. “Şuradaki kapıdan giriş yapacaksınız,” dedi ve açık hava lobisinin ardındaki kapıyı işaret etti. “Valizleriniz odanızda sizi bekliyor olacak.”

“Teşekkür ederiz.” Ethan görevlinin eline birkaç banknot sıktırdı ve beni otele doğru yönlendirdi. Kimsenin bizi duyamayacağı bir noktaya geldiğimiz anda, “Kolay oldu,” dedi.

“Ethan, ben çok kötü bir yalancıyım.”

“Hadi ya? Az evvel çok başarılıydın halbuki.”

“Hiçbir zaman bu konuda iyi olamadım, tamam mı? Senin gibi Karanlık güçler tarafından ele geçirilmeyen bazılarımız dü-rüstlüğü'n bir erdem olduğuna inanıyor.”

Avucunu açıp bana doğru uzattı. “Kimlikleri bana ver. Amî'ninkini de, seninkini de. Böylece kayıt sırasında yanlış kimliği uzatma riskin ortadan kalkar. Ekstra giderleri de benim kredi kartımla ödeyeceğim, daha sonra kendi payını bana ödersin.”

Tartışmak istiyordum ama haklıydı. Defalarca zihnimde prova etmekle birlikte, adım sorulduğunda “BENİM ADIM AMİ!” diye haykıracağıma dair endişelerim vardı. Tüm hikâyeyi anlatma girişimime kıyasla daha başarılı bir hamle olsa da, yine de şüphe uyandıracağı kesindi.

Çantamdan cüzdanımı çıkarıp kimlikleri buldum. “Ama oda-ya çıktığımızda onları güvenli bir yere koymayı unutma.”

Kimlikleri cüzdanına, kendi kimliğinin yanına koydu. “Re-sepsiyonda konuşma işini bana bırak. Dane'in anlattığına göre bu hediye tatil olayında katı kurallar varmış ve insan sadece sana bakarak bile bir şeyler gizlediğini kolayca anlayabilir.”

Bunu düzeltmek adına suratımı büzüştürdüm, kaşlarımı çat-tım, gülümsedim ve o ifadenin suratımdan silinmesini umdum.

Ethan dehşete kapılmış bir şekilde beni izliyordu. “Kendine gel, Olive. Ölmeden önce yapmak istediğim şeyler listesindeki maddelerden biri olsa da, bu gece sahilde uyumaya pek niyetim yok.”

Otele girdiğimiz sırada içeride “Mele Kalikimaka” çalıyordu. Yılbaşından sonra da tatil coşkusu hâlâ ortama hâkimdi: Lobinin girişinde, yanıp sönen minik ışıklarla ve altın rengi-kırmızı yılbaşı süsleriyle kaplı devasa çam ağaçları vardı. Sütunlar parlak dekorlarla sarılmıştı, tavandan minik süsler sarkıyordu ve mümkün olan her yüzeye içi yılbaşı dekorlarıyla dolu kâseler ve sepetler yerleştirilmişti. Devasa bir fısıkiyeden fışkıran su, gürültüyle havuzdaki suyla çarpışıyordu. Frangapani çiçeklerinin kokusuna klor da eklenmişti.

İçeri girdiğimiz anda hemen bizi karşıladılar. Midem kasılıyordu ve Polinezyalı güzel bir kadın Ami’nin kimliği ile Ethan’ın kredi kartını alırken yüzümde abartılı bir gülümseme vardı.

İsimlerimizi sisteme girdi ve gülümsedi. “Çekilişi kazanan çiftimiz sizsiniz demek, tebrik ederim!”

“Çekilişlere bayılırım!” dedim. O kadar abartılı bir oyunculuğum vardı ki Ethan dirseğiyle beni dürtmek zorunda kaldı.

Genç kadın önce Ami’nin kimlik fotoğrafına, sonra suratıma baktı.

“Biraz kilo aldım da,” diye geveledim.

Buna verilecek bir cevap olmadığından kibarca gülümsedi ve bilgilerimizin girişini yapmaya devam etti.

Neden konuşmaya devam ettiğimi bilmiyorum ama kendimi durduramıyordum. “Sonbaharda işsiz kaldım ve o zamandan beri sürekli iş görüşmelerine gidip duruyorum.” Ethan gerilme-ye başlamıştı. Belime koyduğu eliyle tişörtümü tıpkı yırtıcı bir kuşun bir fareyi pençeleriyle kıştırdığı gibi kavramıştı. “Stresli dönemlerimde mutfığa sarılırım. Bu yüzden fotoğrafta biraz farklı görünüyor olabilirim. Kendi fotoğrafımda. Ama sonunda

---

* Hawaii’ye ait bir Noel şarkısı. —çn

bir işe alındım. Hatta inanmazsınız, tam da bugün. İnanılmayacak bir şey olduğundan değil tabii. Düşün de, işe girmek de aslında inanılması güç şeyler değildir.”

Sonunda bir nefes almak için sustuğumda ikisi de şaşkın bakışlarını suratıma dikmişti.

Kadın gülümseyerek çeşitli haritalar ve seyahat planlarıyla dolu bir dosya uzattı. “Sizi balayı süitimizde misafir edeceğiz gibi görünüyor.”

Balayı süiti lafını duyduğum anda zihnimde Lois ve Clark Kent’in *Süpermen 2* filminde kaldıkları odanın görüntüsü belirdi: pembe kumaşlar, kalp şeklinde bir küvet, devasa bir yatak.

“Romantik paketimize her şey dahildir,” diye anlatmaya devam etti, “sayısız seçenek sunuyoruz: Molokini bahçesinde mum ışığında bir akşam yemeğinden tutun da gün batımında spa salonunun balkonunda çift masajına, gül yapraklarıyla kaplı bir masada şampanya...”

Ethan’la birbirimize baktık.

“Biz dışarıda zaman geçirmeyi seven tiplerdeniz aslında,” diyerek kadının lafını kestim. “Daha çok dışarıda zaman geçirebileceğimiz ve biraz daha... giyinik olacağımız aktiviteler de var mı?”

Garip bir sessizlik oldu.

Kadın boğazını temizledi. “Odanızda daha kapsamlı bir liste bulacaksınız. Biraz inceleyin, sonra dilediğiniz gibi bir program hazırlarız.”

Teşekkür ettim ve bakışlarımı Ethan’a çevirdim. Suratındaki sevgi dolu bakıştan anladığım kadarıyla beni öldürüp cesedimi sakladıktan sonra benim için düzenleyeceği açık büfesiz cenaze törenini planlamakla meşguldü.

Resepsiyonist giriş kartlarımızı aktive ettikten sonra Ethan’a uzattı. “Odanız en üst katta. Asansör hemen şu köşeyi dönünce. Valizlerinizi odanıza gönderiyorum.”

Ethan son aylarının kısa bir özetini aktarma gereği duymadan sakın bir şekilde, “Teşekkürler,” diye cevapladı.

Yine de asansöre doğru ilerlerken genç kadın arkamızdan, “Tebrikler Bay ve Bayan Thomas. Balayınızın tadını çıkarın,” diye seslendiğinde Ethan’ın ürperdiğini görmek hoşuma gitmişti.

beşinci bölüm

Kilit tıkırdadı ve süitimizin çift kanatlı kapıları ardına kadar açıldı. Nefesim kesilmişti. Hayatım boyunca hiç süitte kalmamıştım, hele böyle gösterişli bir süite adım bile atmışlığım yoktu. Ami'nin rüya gibi balayı tatiline konduğum ve ben buradayken onun St. Paul'de acı içerisinde kıvrandığını bildiğim için üzgündüm. Ama dürüst olmak gerekirse, burada olmak harikaydı.

Yani, hemen hemen. İçeri girmem için eliyle işaret eden Ethan'a baktım. Karşımızda muazzam büyüklükte, ferah bir salon vardı: bir üçlü, bir ikili koltuk, iki sandalye ve beyaz peluş bir halının üzerine yerleştirilmiş bir orta sehpa. Sehpanın üzerindeki hasır sepetin içerisinde çok güzel mor bir orkide, tahminen bir ev robotunu çalıştırmak adına tasarlanmış karışık görünümlü bir kumanda, bir kovaya yerleştirilmiş bir şişe şampanya ve üzerinde Bay ve Bayan yazılı iki şampanya kadehi vardı.

Ethan'la göz göze geldiğimiz gibi alaycı bir gülüş koyuverdik.

Salonun sol kısmında küçük bir yemek köşesi yer alıyordu: bir yemek masası, iki adet pirinç şamdan ve şatafatlı kokteyl bardaklarıyla dolu Hawaii stili bir bar. Zihnimde dört kadeh margarita yuvarladım ve bedavaya demleneceğim anların hayaliyle çakırkeyif oldum.

Ama asıl güzellik odanın diğer ucundaydı: Boydan boya cam

bir duvarın ardında, kıyıya vuran Maui dalgalarının manzarasıyla çevrili bir balkon. Yutkunarak cam kapıyı iki yana doğru açtım ve ocak ayının ılık meltemine doğru adım attım. Hava Minnesota'dakinden çok farklıydı ve bu bende bir aydınlanmaya ânına sebep oldu: Maui'de, hayal gibi bir süitteydim ve önümde her şey dahil bir tatil vardı. Daha önce Hawaii'ye hiç gelmemiştim. Doğrusu, hayal gibi diye tanımlanabilecek herhangi bir şey tecrübe etmişliğim bile yoktu. Tam keyiften dans etmeye başlamıştım ki Ethan balkona çıkıp boğazını temizledi ve gözlerini kısarak dalgaları izlemeye koyuldu. Mutlu anlarımı sabote etmekte üstüne yoktu.

Düşünceli görünüyordu. Eh, uçaktaki hâline tercih ederdim.

"Manzara muazzam," dedim.

Yavaşça başını bana çevirerek yanıtladı, "Tıpkı senin yalan söyleme konusundaki kabiliyetin gibi."

"Sana bu işte iyi olmadığımı söylemiştim. Kadın Ami'nin kimliğine bakınca gerildim, tamam mı?"

Sanki teslim oluyormuşçasına alaycı bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. Kaşlarını çatıp Bay Tatkaçıran'ı balkonda bırakarak içeri döndüm. Girişin hemen sağında küçük bir mutfak, mutfağı geçince küçük bir banyoya doğru giden bir koridor, küçük banyonun hemen yanında da büyük bir yatak odası vardı. İçeri girdiğimde odada içinde devasa, çift kişilik bir küvet bulunan ikinci ve daha büyük bir banyonun yer aldığını gördüm. Başımı çevirip kocaman yatağa doğru baktım. Üzerinde yuvarlanmak istiyordum. Kıyafetlerimi çıkarıp yumuşacık çarşafların arasında...

O esnada zihnimde bir soru işareti belirdi.

Nasıl ya? Nasıl olmuştu da kimin nerede yatacağına dair bir plan yapmadan buralara kadar gelmiştik? İkimiz de balayı süitinde iki yatak odası bulunacağını mı sanmıştık? İkimizin de aynı yatağı paylaşmamaktan büyük keyif alacağı kesindi ama yatakta kimin kalacağını nasıl kararlaştıracaktık? Bana göre elbette ki yatak odası bana verilmeliydi ama eğer Ethan'ı tanıyorsam, yatağı kendisinin alacağını, benim de yemek masasının altına kendime

yastıklardan bir alan yaratmaktan mutluluk duyacağımı düşünüyör olmalıydı.

Ethan balkon kapılarını kapatırken odadan çıktım ve birlikte kalacağımızı yeni yeni idrak ediyormuşçasına garip bir sessizliğe gömüldük. Eşzamanlı olarak dönüp valizlerimize doğru baktık.

“Vay be,” dedim.

“Aynen,” diye onayladı.

“Burası gerçekten çok güzel.”

Ethan öksürdü. Odanın bir yerlerinden gelen saat sesi, ortamdaki garip sessizliğin ortasında yankılanıyordu.

Tık.

Tak.

Tık.

Tak.

“Öyle.” Uzanıp ensesini ovuşturdu. Arka planda okyanustaki dalgaların sesi duyuluyordu. “Ve sen bir kadın olduğuna göre, yatak odasında sen kalmalısın.”

Bu sözcüklerin bazılarını duymak için can atıyor olsam da, bazıları da eşit derecede sinirlerimi bozuyordu. Kaşlarımı çatarak başımı yana doğru eğdim. “Odayı bir kadın olduğum için almıyorum. Odayı, kız kardeşim kazandığı için hak ediyorum.”

Ukala bir şekilde sırtarak omuz silkti. “Eh, eğer konuyu bu açıdan ele alacaksak odayı benim almam gerekiyor. Zira Ami’nin bu ödülü kazanmasında Dane’in Hilton’daki bağlantılarının da payı var.”

“Yine de her şeyi planlayan Ami’ydi,” diye karşı çıktım. “Eğer Dane’e kalsa, balayı tatillerini Mankato’daki Doubletree otelinde geçireceklerdi.”

“Şu an sırf tartışmak için tartıştığının farkındasın, değil mi? Zaten odayı senin alabileceğini söylemiştim.”

Parmağımı suratına doğrulttum. “Ama senin şu an yaptığın şey tartışma değil, öyle mi?”

Sanki dünyanın en sinir bozucu insanıymışım gibi bir iç çekti. “Odayı alabilirsin. Ben kanepede yatarım.” Kanepeye doğru

baktı. Hoş ve konforlu görünüyordu ama yine de bir yatak değildi ve önümüzde on gece vardı. Vicdanımı rahatsız etmek istermişçesine bir ses tonuyla, "Sorun değil," diye ekledi.

"Pekâlâ. Eğer bu yüzden sana minnet duymam gerekiyormuş gibi davranacaksan odayı istemiyorum."

Derin bir nefes verdi ve valizini alıp yatak odasına doğru yürümeye başladı.

"Dur!" diye seslendim. "Lafımı geri aldım. Yatak odasını istiyorum."

Ethan arkası bana dönük bir şekilde durakladı. "Sadece, on gün boyunca salonda valizimle yaşamamak adına kıyafetlerimi bir çekmeceye koyacağım." Omzunun üzerinden bana baktı. "Müsaade edersen tabii?"

Aynı anda hem pasif agresif hem de cömert davranmayı o kadar dengeli bir şekilde başarıyordu ki nasıl bir şerefsiz olduğunu fark etmek zordu. İnsan âdeta hangi dozda tepki göstermesi gerektiğini şaşıırıyordu.

"Tabii," dedim ve cömert bir tavırla ekledim, "istediğin kadar çekmeceyi kullanabilirsin."

Alaycı bir gülüşle yoluna devam edip görüş alanımdan çıktı.

Birbirimizle anlaşılamadığımız ortadaydı. Ama zaten anlaşmak zorunda da değildik! İçimi bir umut dalgası kapladı. Ethan ve ben diyalog kurmadan süiti paylaşabilir ve kendi hayalimizdeki tatili ayrı ayrı yaşayabilirdik!

Benim için rüya gibi bir tatil, spa, zipline, dalış ve bulabildiğim her türlü maceraya atılmak anlamına geliyordu – ki buna çeşitli alkollü içkiler ile gireceğim maceralar da dahildi. Eğer Ethan'ın hayallerindeki tatil sürekli şikâyet etmek, düşüncelere dalmak ve iç çekmekten ibaretse, elbette bunları yapmak en doğal hakkıydı ama benim buna tanık olmak gibi zorunluluğum da yoktu.

Hızlıca bir e-posta hesabımı kontrol etmeye karar verdiğimde Hamilton'dan gelen e-postayla karşılaştım. Şöyle bir baktım da, işi kabul etmek için teklifin detaylarını okumama bile lüzum

yoktu. Bu kadar para için, bir yanardağın ağzına yerleştirilmiş bir masada çalışmayı dahi düşünmeden kabul edebilirdim.

Tabletimi çıkardım, belgeleri dijital olarak imzalayıp geri gönderdim.

Heyecandan titreyerek oteldeki aktiviteler listesine göz gezdirdim ve bu güzel gelişmeyi spaya inip cilt bakımı ve kese ile kutlamaya karar verdim. Tek başıma. Zaten Ethan'ın böyle şeylerden keyif alacak bir tip olduğunu düşünmüyordum ama yine de üzerimde bornozla uzanırken gözümün üzerindeki salatalık dilimini kaldırıp suratıma bakması ihtimalini de göze alamazdım.

"Ethan," diye seslendim, "öğleden sonra ne yapacaksın?"

Cevap gelmedi ve birlikte bir şeyler yapmayı teklif edeceğimi sanarak telaşlanmış olabileceğini düşündüm.

"Birlikte takılmak için sormuyorum," diye ekledim telaşla.

Kısa bir duraksamadan sonra cılız bir sesle cevap verdi. "Çok şükür."

Eh. "Spa salonuna inmeyi düşünüyorum."

"Canın ne istiyorsa onu yap. Sadece bütün masaj haklarımızı bitirmemeye dikkat et," diye yanıtladı.

Yüzümü görmüyor olsa da suratımı ekşittim. "Bir günde kaç kere masaj yaptırabileceğimi düşünüyorsun?"

"Bunu zihnimde canlandırmamayı tercih ederim."

Odanın olduğu tarafa doğru ortaparmağımı kaldırdım, resepsiyonu arayarak spa salonunda duş olup olmadığını teyit ettim, kapı kartımı aldım ve Ethan'ı somurtarak valizlerini boşaltmak üzere kendiyi baş başa bıraktım.

ÜÇ SAAT BOYUNCA AMI'NİN adını kullanarak kendimi şımartmış olduğum için bir miktar suçluluk hissediyordum. Yüzüm temizlenmiş, masaj yapıp nemlendirilmişti. Bedenim kil ile kaplanmış, kızarana kadar keselenmiş ve sıcak havlulara sarı malanmıştı.

İşe başladıktan sonra her ay hatırı sayılır bir miktar parayı

kız kardeşimi –kendisi “taze canlandırılmış bir ceset” gibi hissetmekten kurtulduktan sonra– güzel spa salonlarına götürmek için ayırmaya karar verdim. Belki onu Maui’ye gönderemedim ama en azından borcumun bir kısmını böylelikle ödeyebilirdim. On gün boyunca tek yapmam gereken çalışanlara ufak tefek bahşişler bırakmaktı; tüm bunlar bir rüyadaymışım hissi yaratıyordu. Bu tip keyifli, huzurlu spa saatleri normal hayatımın bir parçası değildi. Pedikür yaptırmaya kalktığımda mantar kapmış, Duluth’da spa salonuna gittiğimde bikini bölgem ağda yanığı olmuştu.

Olduğum yerde jöle kıvamında yatarken endorfinden sarhoş gibiydim. Gözlerimi açıp masözüme baktım. “Bu... harikaydı. Eğer bir gün piyangoyu tuttursam Maui’ye taşınacağım ve seni şahsi masözüm olarak işe alacağım!”

Tahminen bu, her gün duyduğu bir şeydi. Yine de içten bir şekilde güldü. “Keyif almış olmanıza çok sevindim.”

Keyif almak yeterli bir tanım değildi. Hayatımın son üç saati rüya gibi geçmişti. Üstelik Ethan’dan da bir süreliğine uzaklaşmış olmuştum.

Bana içerideki dinlenme yataklarına kadar eşlik edip dilediğim kadar uzanabileceğimi, gitmek için acele etmeme gerek olmadığını söylediler. Kendimi yumuşak yatağa bıraktım ve bornozumun cebinden telefonumu çıkardım. Annemden (*Babana söyle bize tuvalet kâğıdı ve enerji içeceği getirsin*), kız kardeşimden (*Anneme artık evine dönmesini söyleeeeeeee*), Diego’dan (*Acaba Natalia’nın korkunç saçlarıyla dalga geçtiğim için Tanrı beni bu şekilde mi cezalandırıyor? Özür dilemeyi düşündüm ama o saçlardan daha sağlıklı çalı süpürgeleri görmüşlüğüm var*) ve Jules’tan (*Sen dönene kadar evinde kalsam sorun olur mu? Bu iş çığırından çıktı ve evimi ateşe vermenin eşiğindeyim*) gelen mesajlara göz gezdirdim.

Bu meselelerle uğraşamayacak kadar yorgun ve keyifli olduğumdan herhangi bir cevap vermeden sehpanın üzerindeki *Us Weekly* dergilerinden birine uzandım. Ancak ne ünlülerle ilgili dedikodular ne de Bachelor programından yaşanan entrikalar

beni uyanık tutmaya yetecek gibiydi. Huzurlu ve gevşemiş bir şekilde gözlerimin kapanmasına izin verdim.

“Bayan Torres?”

“Hımm?” diye mırıldandım.

“Bayan Torres, siz misiniz?” Gözlerimi öyle bir telaşla açtım ki neredeyse göğsümde tuttuğum salatalık suyunu devirecektim. Doğruldu ve karşımda devasa beyaz bir bıyık gördüm.

Ah. Bu bıyığı tanıyordum; bu bıyıkla ilk olarak çok önemli bir mülakatta tanışmıştım. O esnada da, “Vay canına! Demek Hamilton Bioscience, Sam Elliott’ın kopyası tarafından yönetiliyor!” diye düşünmüştüm.

Gözlerimi kırıştırdım. Evet, Maui’de bir spa salonunda uzanıyordum ve karşımda yeni patronumun da patronu olan Sam Elliott’ın kopyası duruyordu.

Bir dakika... ne?

“Bay Hamilton! Merhaba!”

“Sen olduğunu anlamıştım!” Birkaç hafta önceki karşılaşmamızdan beri bronzlaşmış, beyaz saçları biraz uzamıştı ve bu defa üzerinde bir takım elbise değil, parmak arası terlikler ve beyaz bir bornoz vardı.

Sarılmak için kollarını öne doğru uzatarak bana doğru ilerledi.

Ah. Pekâlâ, sarılalım bakalım. Ayağa kalktım ve suratımdaki rahatsız ifadeyi gördüğünü fark ettim –doğrusu patronlarıma sarılmaya alışık değildim, özellikle de üzerimizde bornoz dışında hiçbir şey yokken– ve onun da normalde çalışanlarına sarılmak gibi bir huyu olmadığını ama tatilde olduğu için bunu otomatik bir refleksle yaptığını anladım. Ancak artık çok geçti, bornozlarımızın açılmamasını umarak hafifçe birbirimize sarıldık.

“Dünya ne küçük!” dedi kucaklaşmamızın ardından. “Hamilton macerana başlamadan biraz şarj olmaya geldin demek. İşte çalışanlarımda görmek istediğim şey de bu! Eğer önce kendinle ilgilenmezsen, başkalarıyla da yeterince ilgilenemezsin.”

“Kesinlikle.” Sinirlerim öylesine bozulmuştu ki damarlarım-

da kan değil adrenalin akıyordu sanki. Bir anda huzurlu zen modumdan çıkıp *Yeni Patron Alarmına* geçmiştim. Bornozumun kuşağını biraz daha sıkılaştırdım. "Ayrıca bana bu fırsatı tanıdığınız için size tekrar teşekkür etmek isterim. Ekibe katılmış olduğum için çok heyecanlıyım."

Bay Hamilton elini şöyle bir sallayıp lafa girdi. "Görüşmeye başladığımız saniyeden beri senin doğru aday olduğunu biliyordum. Butake'ye olan bağlılığın da övülesi bir şey. Hep söylerim, iyi kalpli çalışanlarımız olmasa Hamilton'ın hiçbir önemi kalmaz. Dürüstlük, doğruluk, sadakat, bunlar bizim için en önemli erdemler."

Başımla onayladım. Bay Hamilton'a karşı hislerim olumluydu- biyoloji bilimleri alanında büyük bir ünü vardı ve son derece deneyimli bir CEO olarak biliniyordu. Aynı cümleyi mülakat sonunda el sıkışırken de kurmuş olduğunu hatırladım. Ancak bu defa, henüz günü yarılarmışken yaklaşık yirmi otel çalışanına kimliğim hakkında yalan söylediğim göz önünde bulundurulursa, bu cümleleri duymanın bana ilham değil endişe verdiğini anlamak çok zor olmayacaktır.

Odanın diğer ucundan ayak sesleri duyuldu ve Kelly panik içerisinde kapıda belirdi. "Bayan Thomas."

Kaskatı kesilmiştim.

"Ah, tanrıya şükür hâlâ buradasınız. Alyansınızı masaj bölümünde unutmuşsunuz." Elindeki altın yüzüğü avucuma bıraktı.

Sessiz bir şekilde başımla teşekkür ederken eşzamanlı olarak içimden çığlık atıyordum.

"Bayan Thomas mı?" diye araya girdi Hamilton.

Kelly şaşkın bir şekilde bir bana, bir Bay Hamilton'a doğru baktı.

"Torres demek istediniz sanırım," dedi Hamilton.

"Hayır..." Kelly elindeki karta baktıktan sonra gözlerini tekrar bize çevirdi. "Bayan Thomas. Bir karışıklık olmadıysa eğer?.."

Önümde iki seçenek vardı:

1. Kardeşim hasta olduğu için Ethan Thomas adında biriyle evlenmiş numarası yaparak bu güzel balayı paketinden yararlanıyor olduğumu itiraf edebilirdim

ya da

2. Yalan söylemeyi sürdürebilir ve yeni evlendiğimi ve henüz eşimin soyadını kullanmaya alışamadığımı söyleyebilirdim.

Her halükârda yalancının teki olacaktım. İlk ihtimal son anda da olsa dürüstçe bir şey yapmak anlamına geliyordu. Fakat ikinci ihtimali seçersem yeni patronumu hayal kırıklığına uğratmamış olacaktım (ki kendisinin tüm mülakat boyunca dürüstlüğü önemi vurgulayan ve bunun nasıl bir erdem olduğundan söz eden biri olduğunu hatırlatırım) ve geceyi elimde devasa bir fatura ile sahilde aç ve işsiz olarak geçirmek zorunda kalmayacaktım.

Hangi seçeneğin doğru olduğunu biliyordum ama buna cesaretim yoktu.

“Ah, evet. Yeni evlendim de.”

Tanrım. Neden? Bunu neden yapıyordum? Bu en kötü hamle idi. Artık tatilden döndükten sonra Bay Hamilton’la her karşılaşmamızda –yani tahminen her gün– evli bir kadın rolü yapmak zorunda kalacak ya da sahte bir boşanma olayı uyduracaktım.

Offf.

Bay Hamilton öyle bir gülümsedi ki bıyıkları sanki suratının ortasına kadar yükseldi. Kelly ortamdaki gergin havanın dağılmasına mutlu olmuş bir şekilde gülümseyerek yanımızdan ayrıldı. Bay Hamilton coşkuyla elimi sıktı. “Ah, bu harika bir haber. Düğünü nerede yaptınız?” En azından burada doğruyu söyleyebilirdim.

“St. Paul’deki Hilton’da.”

“Aman tanrım!” dedi. “Ne kadar güzel.” Eğilip göz kırptı. “Biz de Molly ile otuzuncu yıldönümümüzü kutlamak için buradayız, buna inanabiliyor musun?”

Sanki bu saçları beyazlamış adamın otuz senedir evli olduğuna inanamıyormuşçasına gözlerimi açtım ve bunun ne kadar mükemmel olduğuna dair bir şeyler zırvaladım.

Derken Hamilton öldürücü darbeyi vurarak beni yere serdi: “Neden bu akşam yemekte bize katılıyorsunuz?”

Ben ve Ethan, bir masada yan yana oturmuş... birbirimize dokunup gülümseyerek âşık rolü mü yapacaktık? Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Ah, size yük olmak istemeyiz. Tahminen baş başa kalacak pek fırsatınız olmuyordur.”

“Olmaz olur mu! Çocuklar evden ayrıldığından beri hep baş başayız. Hadi ama. Bu bizim son gecemiz ve sürekli benimle zaman geçirmekten sıkılmış olmalı!” Büyük bir kahkaha attı. “Bize yük filan olmayacaksınız.”

Eğer bu durumdan kurtulmanın bir yolu varsa bile, benim beynim bunu bulmakta zorlanıyordu. Sanırım başka çarem kalmamıştı.

Dehşete kapıldığımı gizleyebilmeyi umarak gülümsedim ve teslim oldum. Bu işe ihtiyacım vardı ve Bay Hamilton’la aramı iyi tutmaya mecburdum. Ethan’dan büyük bir iyilik istemek zorunda kalacaktım. Ona borçlanacağımı bilmek beni çıldırtıyordu.

“Elbette, Bay Hamilton. Ethan ve ben size katılmayı çok isteriz.”

Uzanıp hafifçe omzumu sıktı. “Bana Charlie de.”

KORİDOR KARŞIMDA TİTREYEN, sonsuz bir zemin gibi uzanıyordu. Bunun dehşete kapılmış hâlde olduğum için yaşadığım bir illüzyon olmamasını ve süitle aramda en az on metrelik bir mesafe olmasını dilerdim. Ama değildi ve kısa bir süre içinde süitin kapısına varmıştım. Bir yandan Ethan’ın kendine yarına kadar odaya dönmeden yapacak bir dünya aktivite bulmuş olmasını umarken, bir yandan da içeride olmasını ve böylece Bay

Hamilton'a söz verdiğim üzere birlikte akşam yemeği davetine katılabilmemizi diliyordum.

İçeri girdiğim anda onun balkonda oturmakta olduğunu gördüm. İnsan neden Maui'ye gelmişken zamanını otel odasında geçirmeyi tercih ederdi ki? Gerçi şimdi düşündüğümde bunun biraz tatlı bir davranış olduğunu itiraf etmeliyim. Yine de o esnada ikimizin de aynı evcil genleri taşıdığını fark etmek garip hissettirmişti.

Hiç değilse yolculuk kıyafetlerinden kurtulmuş ve üzerine bir tişörtle şort geçirmişti. Çıplak ayaklarını balkonun kenarlıklarına dayamış şekilde oturuyordu. Koyu renk saçları rüzgârın etkisiyle darmadağındı. Suratını görmesem de gözlerini kısmış, eleştirel bakışlarla denizi seyrettiğini ve içinden "yeterince çalışsaydın daha iyi dalgalanabilirdin" diye söylendiğini tahmin edebiliyordum.

Biraz daha yaklaşınca elinde büyükçe bir kokteyl bardağı olduğunu fark ettim. Çıplak kolları bronz bir tondaydı, bacakları şaşırtıcı derecede kaslıydı ve sonsuz uzunluktaymış gibi görünüyordlardı. Nedense üzerinde şort tişört varken çırpı gibi görüneceğini düşünmüştüm. Belki bunu düşünmemin sebebi çok uzun boylu olmasıydı ya da kendimi suratı ne kadar güzel olursa olsun kıyafetlerinin altında vücudunun sıska ve çarpık çurpuk olacağına inandırmak istiyordum.

Doğrusu bedeninin de bu kadar fit ve güzel olması biraz adaletsiz bir durumdu.

Kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde açmaya çalıştım, gevşemiş görünüyordu. Eminim suda boğulan yavru köpekleri hayal ediyordu ama eleştirmek bana düşmezdi. En azından patronunun akşam yemeği davetini atlatana kadar. Sonra kaldığım yerden devam edebilirdim.

Olabildiğince sevimli görünmem gerektiğini düşünerek yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Selam."

Mavi, kısık gözlerini bana çevirdi. "Olivia."

Of, bu aptal isim oyunundan sıkılmıştım. “N’apıyorsun, Elijah?”

“Hiç. Manzaranın tadını çıkarıyorum.”

Eh, bu... hoştu. “Bu tip şeyler yaptığını bilmiyordum.”

Bakışlarını tekrar okyanusa çevirdi. “Ne tip şeyler?”

“Bir şeylerin tadını çıkarmak gibi?”

Ethan şaşkın bir şekilde güldü ve biraz daha sevimli davranmam gerektiğini hatırladım. “Masaj nasıldı?” diye sordu.

“Harikaydı.” Ne kadar panik hâlde olduğumu belli etmeyecek kelimeler bulmaya çalıştım. “Çok rahatlatıcıydı.”

Bana doğru baktı. “Bu senin rahatlamış hâlin mi yani? Vay be.” Cevap vermediğimi görünce ekledi, “Sorun ne? Her zamankinden daha garip görünüyorsun.”

“Seni ilk defa şortla görüyorum,” dedim. Bacak kasları dikkatimi dağıtıyordu. Beğenimi gizlemek için ses tonuma dikkat ederek ekledim, “Tuhaf.”

“Eh, son derece geniş bir dekolteyle etrafta salınmak kadar ilgi çekici değilse de,” dedi elini havada şöyle bir sallayarak, “ada hayatında şort giymenin alışıldık bir durum olduğunu duymuştum.”

Yine nedime kıyafetimle dalga geçiyordu ama bu defa tartışacak durumda değildim. “Baksana, bugün komik bir şey oldu,” dedim bir sandalye çekip yanına oturarak. “Hani havaalanındayken Hamilton’da işe kabul edildiğime dair bir telefon gelmişti ya?”

Daha şimdiden sıkılmış bir şekilde başını salladı.

“Eh, bil bakalım kimle karşılaştım?” Durumu biraz daha coşkulu bir hâle getirmek için ellerimi çırpıttım. “Bay Hamilton’un ta kendisiyle!”

Ethan şaşkınlıkla bana doğru döndü. Gözlerindeki korkuyu açıkça seçebiliyordum: Kimliklerimizi gizleme çabamız sabote edilmişti. “Karşılaştım derken? Burada? Otelde?”

“Spa salonunda rastlaştık.” Ve o gereksiz detayı ekledim, “Üzerimizde bornozlarla. Garip bir andı. Neyse, şöyle kiıııııı, bu akşam bizi yemeğe davet etti. Eşiyle birlikte.”

Ethan güldü. "Daha neler."

Uzanıp suratına bir tane patlatmamak için yumruklarımı sıkıttım. Ama çok sıkarsam tırnaklarım tenimde iz bırakabilirdi, o yüzden ellerimi altıma aldım. "Masöz kız bana Bayan Thomas diye seslendi. Bay Hamilton'un önünde." Olayı idrak edebilmesi için birkaç saniye bekledim. Tepki göstermeyince devam ettim, "Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun? Yeni patronum benim evli olduğumu sanıyor."

Ethan birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ona sadece rol yaptığımızı söyleyebilirdin."

"Bir otel çalışanının önünde mi? Mümkün değil. Ayrıca adam dürüstlük konusunda takıntılı. O anda yapabileceğim en iyi şey yalanımı sürdürmekti ama şimdi de adam benim evli olduğumu düşündüğü için her şey daha da karıştı."

"Böyle düşünüyor çünkü ona tam olarak böyle söyledin."

"Kapa çeneni, Eric. Bırak da düşüneyim." Tırnağımı kemi-rerek öne doğru eğilip düşünmeye koyuldum. "Bir şekilde halledebiliriz aslında, değil mi? Yani tek yapmam gereken senin kötü bir eş olduğunu ve tatilden sonra apar topar boşandığımızı söylemek. Böylece yalan söylediğimi hiçbir zaman öğrenemez." Daha iyi bir fikirle yerimde doğruldum. "Aa! Ona senin öldüğünü söyleyebilirim!"

Ethan dik dik suratıma bakmakla yetindi.

"Dalış yapmaya gitmişsin," dedim kaşlarımı çatarak. "Ama maalesef bir daha geri dönememişsin..."

Suratıma bakmayı sürdürdü.

"Ne?" diye sordum. "Sonuçta bu akşamdan sonra bir daha karşılaşacak değilsiniz. Seni sevmesi gerekmiyor. Ya da hayatta olduğunu bilmesi."

"Yemeğe geleceğimden çok eminmişsin gibi konuşuyorsun."

En sevimli ifademi takındım. Bacak bacak üstüne attım, sonra vazgeçerek bacağımı geri indirdim. Gözlerimi kırıştırdım ve gülümseyerek ona doğru eğildim. "Lütfen, Ethan. Büyük bir şey istediğimin farkındayım. Beni kırma."

Geri çekildi. "Gözüne bir şey mi kaçtı?"

Omuzlarımı düşürerek inledim. Bunu söylemek zorunda kaldığıma inanamıyordum. "Eğer bu gece gelip bana ayak uydursan yatak odasını sana veririm."

Dudaklarını kemirerek bir müddet düşündü. "Evliymiş gibi davranmamız mı gerekecek? Birbirimize dokunup... samimi davranarak?"

Samimi kelimesini bir küfürmüş gibi telaffuz etmişti.

"Bu benim için gerçekten çok önemli." Sanırım onu ikna etmeyi başarmıştım. Sandalyemi biraz daha yaklaştırdım. "Söz veriyorum bugüne kadar gördüğün en başarılı sahte eş olacağım."

Kadehinde kalan kokteyli başına dikti. Daha önce yutkunurken boynunun ne kadar uzun ve hoş görüldüğünü fark etmemiştim. "Tamam. Geleceğim."

Tüm bedenimin gevşediğini hissettim. "Tanrım! Çok teşekkür ederim!"

"Ama yatak odası benim."

altıncı bölüm

ACİL DURUM

AMI

BAY HAMILTON BURADA VE NASIL
OLDUYSA ONA EVLİ OLDUĞUMU
SÖYLEMEK ZORUNDA KALDIM.
ŞİMDİ BÜTÜN BİR AKŞAM BOYUNCA
ETHAN'LA EVLİYMiŞİM GİBİ
DAVRANMAK ZORUNDAYIM VE
TAHMİNEN BERBAT BİR YALANCI
OLDUĞUM İÇİN İŞTEN KOVULACAK
VE HAYATIMIN GERİ KALANINI SENİN
KÜVETİNDE UYUYARAK GEÇİRMEK
ZORUNDA KALACAĞIM

AMI, BU İKİZLER ARASI BİR ACİL DURUM!

SENİN OL

Vardıysa en ufak bir suşu alması
bile kalması

Öğretmeni anımsıyım

Eğer ben bu kadar beni öldürseyse
beni öldürmek için birini tutmam
gerecekti. Ya da onu.

SAKIN OL

Pardon, pardon

AMA ÇILDIRMAK ÜZERİYİM

Yeni partinin de mi aradığını?
Maddesi?

Yıldönümlerini kutlamak için
eşiyle gelmişler.

Birisi adamın önünde bana
Bayan Thomas diye seslendi ve
neredeyse aklımı yitirecektim.

Önemli olan gelecekte bana bana
Bayan Thomas diye sesleniyorsa

Akılsızlık iyidir. Ve sakın ol. Bunu
hafif edebilirsin.

Beni tanıımıyorsun galiba? Bunun
altından kalkabilmem mümkün değil.

Sorulara kısa cevaplar vermeye çalış.

Gergin olduğunda suçlu görünüyorsun.

Of, Ethan da tam olarak aynı şeyi söyledi.

Eh, Ethan ırzaki biri olduğunu
kim tahmin edebilir.

Şimdi masasızla gidip sabahın
bari 50. kez kusmanı gerektiriyor.

Taklını zıyan etme.

Kız kardeşimin yanımda olmasını dileyerek bir süre öylece
telefonun ekranına baktım. Her şeyin bu kadar iyi gitmesinin
mümkün olmadığını biliyordum zaten. Gece beni aramasını ve
durumundan haberdar etmesini söyledikten sonra Diego'ya me-
saj attım.

Bana yalan söylemeyi öğret.

Kimsiniz.

LANET OLSUN DIEGO

OPTANIAM. Kimsen yalan söyleyici mi?

Yeni patronuma.

Masi'ce???

Sorma.

Hani şu aynı anda çıktığın ikiz kardeşler vardı ya, nasıl çaktırmadan yürütmüştün?

Eğit beni, Yoda.

Önceki, sadece gördüğünde
yalan söyle ve çok derine girme.

Sen her zaman çok derin veriyorsun
ve bir utanc verici anları sık sık duyarsın.

DEVAM EDELİM

Devamı olan bir yalan bul.

Doğrudan yapmaya çalış
Çünkü hiç bir zaman başlama.

Kim edip durma ve cesaretle suratına dokunma. Bunu da çok yapıyorsun. Sadece sakin bir şekilde oturmaya çalış.

Ah. Ve mümkünse karşındakine temas et.

Böylelikle samimiyet ortamı oluşur ve sana soru sormak yerine seni becermeyi düşünmeye başlarlar.

İyy! Patronumdan söz ediyoruz!

Senin iyiliğin için konuşuyorum burada.

Diego.

Sen bir bilim insanısın. Git de araştır.

Google'dan bilgi edinmeye çalışırken Ethan kapıyı tıklattı.

"Klişe bir koca gibi davranıp geç kalacağımızı söyleyerek seni darlamak istemiyorum," bir süre duraksadı, sanırım kolundaki saate bakıyordu, "ama saat altıya geliyor."

"Biliyorum." Her ne kadar bağırarak istesem de bunu sakince söylemeyi başarmıştım. Ethan yemekte bana eşlik etmeyi kabul ettikten sonra koşarak yatak odasına gidip Ami ve Diego'ya te-laşla mesaj atmadan evvel yanımda getirdiğim her kıyafeti sırayla denemiştim. Oda felaket hâldeydi ve aradan geçen bir saate rağmen hâlâ kendimi bunu yapmaya hazır hissetmiyordum. Berbat durumdaydım.

Ethan bir kez daha kapının arkasından seslendi. “Bu ‘biliyorum’, ‘hazır sayılırım’ anlamında mıydı yoksa ‘saate kendim bakabilirim, başımdan defol’ anlamında mı?”

Doğrusu, iki anlama da geliyordu. “İlki.”

Ethan tekrar kapıyı tıklattı. “Odama girmemde bir mahsur var mı?”

Odam. Kapıyı açıp onu içeri aldım. Bir anda odayı bu hâle getirmiş olmak beni mutlu etmişti.

Ethan içeri girdi. Birazdan patronumla tanışacak ve birkaç saat boyunca sayısız yalan söyleyecekti ama her nedense siyah bir kot pantolon ve baskılı bir tişört giymeyi tercih etmişti. Sanki karısının yeni patronuyla yemeğe çıkmıyormuş da, Chili’s’te bir şeyler atıştırmaya gidiyormuş gibi bir hâli vardı. Bu rahat görünüşü beni daha da telaşlandırmıştı çünkü görünen o ki kendisi kaybedecek bir şeyi olmadığı için gayet rahattı. Korkudan midem kasılıyordu. Belki Ethan bunun altından kalkabilirdi ama benim başaramayacağım kesindi.

Elini saçlarında gezdirerek etrafa bakındı. Elini çektiği anda tüm tutamlar muazzam bir şekilde yine eski yerine döndü. Elbette. “Tüm bunları tek valize sığdırmayı nasıl başardın?”

“Şu an gerçekten berbat durumdayım.”

“Bunu görebiliyorum. Biraz daha detay vermeyi dene.”

Kendimi yatağa attım ve ayakkabımın topuğuna takılan pembe sutyenimi fark ederek homurdandım. “Ne zaman yalan söylesem yakalanırım. Bir defasında üniversitedeki hocama ev arkadaşımın hasta olduğunu ve ona bakmam gerektiği için derse giremeyeceğimi söylerken ev arkadaşım yanımdan geçmişti. Ve maalesef arkadaşım haftada iki gün aynı hocadan ders aldığı için adam da kendisini tanıyordu.”

“Asıl hatan bunu görüşmek için okula gitmiş olman. Sıradan bir yalancı gibi e-posta atabilirdin.”

“Bir defasında da liseye giderken kuzenim Miguel okulu arayıp babamış gibi konuşarak hasta olduğumu ve gelemeyeceğimi söylemişti. Ancak daha önce babamdan hiç telefon almadık-

ları için şüphelenerek durumu teyit etmek için annemi aradıklarında her şey ortaya çıkmıştı.”

“Eh, berbat bir planmış zaten. Peki tüm bunların şu anki durumla ne alakası var?”

“Çok alakası var çünkü önümüzdeki saatler boyunca evli bir kadın gibi görünmem gerekiyor ve dakikalardır internette nasıl iyi yalan söylenir konulu yazılar okuyorum.”

Ethan kolunu baldırımın altından uzatıp ayakkabımın topuğuna takılı olan sutyeni çıkardı. “Pekâlâ. Evli bir kadının nasıl görünmesi gerekiyor?”

Parmağının ucuna taktığı sutyeni alıp yere attım. “Bilmiyorum. Ami gibi?”

Kahkahası odada yankılandı. “Eh, ona benzeyemeyeceğin kesin.”

“Hey! Hatırlatırım ki biz ikiziz.”

“Olayın fiziksel görünüşle alakası yok,” dedi ve yanıma oturduğunda yatak onun ağırlığıyla alçaldı. “Ami’nin tarifi mümkün olmayan bir özgüveni var. Onun olayı bu. Ne yaşanırsa yaşansın sadece kendisini değil, ikinizi de durumdan kurtarmaya yetecek cesareti bir şekilde buluyor.”

Karışık duygular içerisindeydim. Bir yandan kız kardeşimle gurur duyarken –çünkü evet, onun olayı buydu– bir yandan da içten içe Ethan’ın benim hakkımdaki fikrini duymak için umutsuz bir istek duyuyordum. Sonunda içimdeki merak galip geldi. “Peki ben nasıl bir izlenim veriyorum?”

Telefonumun ekranına baktı ve eminim ki arama kutucuğundaki “Nasıl inandırıcı bir şekilde yalan söylenir” yazısını gördü. Gülererek başını salladı. “Cenin pozisyonuna geçip dua etmeye başlayacakmışın gibi.”

Tam onu yataktan aşağı tekmelemeye niyetlenmişim ki ayağa kalkıp imalı bir şekilde önce saatine, sonra bana baktı.

Vermeye çalıştığı pasif agresif mesajı alarak ayağa kalktım, son bir kez aynaya bakıp çantama uzandım. “Hadi gidip şu işi halledelim.”

ASANSÖRE DOĞRU İLERLERKEN evrenin en büyük adaletsizliklerinden birini fark ettim: Ethan dandik floresan ışıklarının altında bile harika görünmeyi başarabiliyordu. Bir şekilde gölgeler yüz hatlarını abartılı bir hâle sokacağına daha da hoş kılıyordu. Aynalı kapının önünde beklerken, aynı etkinin benim için geçerli olmadığını fark ettim.

Ethan zihnimi okuyormuşçasına kalçasını kalçama vurdu. “Kes şunu. İyi görünüyorsun.”

İyi, diye tekrar ettim içimden. Peynir toplarını seven bir kadın gibi. Memeleri nedime elbisesinden fıskıran bir kadın gibi. Kusursuz olmadığı için aşağılanmayı hak eden bir kadın gibi.

“Tek bir kelimeye takılıp hiçbir şekilde kastetmediğim yersiz anlamlar çıkarmaya çalıştığının farkındayım. Harika görünüyorsun.” Asansöre bindiğimizde düğmeye bastı ve ekledi, “Her zamanki gibi.”

Son üç kelimeyi idrak etmeye çalıştım. Her zaman harika mı görünüyordum? Kim diyordu bunu? Ethan mı?

Katlar boyunca aşağı inerken sanki asansör de benim gibi nefesini tutuyormuş gibi hissediyordum. Aynalı kapıda kendimle göz göze geldikten sonra Ethan’a doğru baktım.

Her zamanki gibi.

Yanakları pembeleşmişti ve sanki kablolar kopsa ve ölüm bizi kucaklasa mutlu olacaktı gibi duruyordu.

Boğazımı temizledim. “1990 yılında yapılan bir araştırma göstermiş ki insanı bir yalanı ilk söyleyişinde yakalamak daha kolaymış. Ne söyleyeceğimizi önceden belirlemeliyiz.”

“Bunu da mı Google’dan öğrendin?”

“Hazırlıklı olduğumda daha başarılı olabilirim. Biliyorsun, bir şeyin üzerine çalıştıkça o işte daha iyi hâle gelirsin.”

“Doğru.” Bir süre duraksayıp düşündü. “Arkadaşlarımız aracılığıyla tanıştık –ki teknik olarak bu bir yalan sayılmaz ve senin de işi batırma ihtimalin azalır– ve geçen hafta evlendik. Ben bu dünyadaki en şanslı adamım, falan filan.”

Başımı sallayarak onayladım. "Arkadaşlar aracılığıyla tanıştık, bir süre sevgiliydik ve sonra aman Tanrım, bana evlenme teklif ettin!"

Ethan gülümsedi. "Moose Gölünde kamptayken aniden önünde diz çöktüm. Elimde şu yüzük şeklindeki şekerlerden vardı."

"Detay vermek iyidir! Ertesi gün boyunca üzerimizde kamp ateşinin dumanının kokusu vardı," dedim. "Ama umurumuzda değildi çünkü çok mutluyduk ve bunu çadırda seks yaparak kutlayacak kadar zamanımız vardı."

Asansöre bir ölüm sessizliği hâkim oldu. Bir yandan ağızdan çıkana şaşırıırken, bir yandan da sadece benimle seks yapma ihtimalinden söz ederek bile onu şok edebildiğim için eğleniyordum. Sonunda mırıltıyla cevap verdi, "Eh. Sanırım bu detayı patronunla paylaşmasak da olur."

"Ve unutma," dedim rahatsız oluşundan keyif alarak, "mülakat boyunca senden de, nişanlı olduğumdan da hiç söz etmedim. O yüzden her şey çok hızlı gelişmiş gibi davranabiliriz."

Asansör durdu ve kapı açıldığında lobideydik. "Eh, zaten tam olarak öyle oldu."

"Ve lütfen etkileyici olmaya çalış. Ama öyle çok etkileyici değil. Akşamı geçirmeye yetecek kadar. Ayrıldıktan sonra yeniden hep birlikte zaman geçirmek istemelerini istemeyiz. Zira hikâyenin sonunda ya öleceksin ya da berbat bir adam olduğunu öğreneceğiz." Bundan hoşlanmamış gibi bir tavırla hafifçe tek kaşını kaldırıp lobiye doğru yürümeye başladı. "Özetle, kendin olsun yeter."

"Of, bu gece efsane bir uyku çekeceğim." Yatağa girmeye hazırmış gibi gerindi. "Bu arada bilgin olsun diye söylüyorum, kanepenin sol tarafına dikkat et. Bugün orada oturmuş kitap okuyordum ve tam o kısımdaki bir yayın hafifçe battığını fark ettim."

Çıkışa doğru ilerlerken lobide sakın bir müzik çalıyordu. Restoran tam sahil kenarındaydı. Bu iyi denk gelmişti çünkü her

şeyi berbat ettiğimde kendimi okyanusta boğmak için sadece birkaç adım atmam yeterli olacaktı.

Ethan geniş bir bahçeye açılan kapıyı açtı ve eliyle bana yolu gösterdi. Yerde ışıklarla çevrili, küçük bir patika uzanıyordu. “Şu firmanın adını tekrar söylesene.”

“Hamilton Bioscience. Biyoloji alanında ülkenin en ünlü firmalarından biridir ve yakın zamanda da yeni bir grip aşısı çıkardılar. Okuduğum kadarıyla gerçekten ezber bozan bir aşı üretmişler. Bu işi gerçekten çok istemiştin. O yüzden belki işe alındığım için ne kadar mutlu olduğumu ve telefon geldiğinden beri durmadan bundan söz ettiğimi laf arasında söyleyebilirsin.”

“Güya balayındayız ve ben insanlara senin geldiğimizden beri sadece grip aşılardan söz ettiğini mi söyleyeceğim?”

“Aynen öyle.”

“Hangi unvanla işe girmiştin sen bu arada? Temizlik görevlisi olarak mı?”

Of. İşte yine başlıyorduk. “İlaç sektöründe temsilci pozisyonundayım, Eragon. Özetle doktorlarla görüşüyor ve mümessillere nazaran daha bilimsel bir anlatımla ürünlerimizi anlatıyoruz.” Yürümeye devam ederken durup Ethan’a şöyle bir baktım. Bir sınava hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. “Karısıyla birlikte otuzuncu yıldönümlerini kutlamak için buradalar. Eğer şansımız yaver giderse onlara ilişkileriyle ilgili bir sürü şey sorarak konunun bize gelmesini engelleyebiliriz.”

“Kendini şanssız olarak tanımlayan birine göre, evrenden çok fazla iyilik bekliyorsun.” Bu gerçeğin yüzüme bir tokat gibi çarptığından emin olmak istercesine suratıma baktı. Yanıp sönen ışıklarla süslü fiskiyelerin yanına geldiğimizde Ethan cebinden bir bozukluk çıkarıp –şanslı bozukluğunu değil tabii– suya fırlattı. “Cidden biraz sakinleş artık. Her şey yolunda gidecek.”

Dediğini yapmayı deneyerek Polinezya stili, çatısı samanlarla kaplı restorana doğru ilerledim. Girişteki görevlinin yanına geldiğimizde Ethan, “Hamilton adıyla rezervasyonumuz vardı,” dedi.

Saçına tutturduğu gardenya çiçeği dahil baştan ayağa beyaz giyimli kız, karşıındaki ekrandan rezervasyonumuzu kontrol ettikten sonra gülümseyerek yolu gösterdi. “Bu taraftan.”

Gösterdiği tarafa doğru ilerlemeye başladığımız anda beklemediğim bir şey oldu. Ethan yanıma yaklaştı, elini sahiplenici bir şekilde sırtıma koydu ve bir süredir özenle koruduğumuz kişisel alan çizgimiz böylece ortadan kalkmış oldu.

Bana tatlı bir gülümseme ve aşk dolu mavi gözleriyle bakarak, eli sırtımda yürümeyi sürdürdü. Gösterdiği değişim... inanılmazdı. Kabuğumun kırıldığını hissediyordum. Midem düğümlemiş gibiydi, kalbim yerinden çıkmak üzereydi ve tennimin her santimetrekaresi normalde olduğundan çok daha duyarlı bir hâle gelmişti.

Restoran bir lagünün üstüne, sütunlar üzerine inşa edilmişti ve okyanus manzaralı masamız da tırabzanların hemen yanındaydı. Mekân son derece şık ancak samimi bir şekilde dekore edilmişti. Kurşun detaylı cam şamdanlar ve hasır avizeler ortamı sıcak bir ışıqla aydınlatıyordu.

Bay Hamilton bizi görünce hemen ayağa kalktı. Bu defa üzerinde pofuduk beyaz bir bornoz değil, çiçek desenli bir gömlek vardı. Beyaz bıyıkları her zamanki gibi onunla ilgili göze çarpan ilk şeydi.

“İşte buradasınız!” dedi ve coşkuyla Ethan’ın elini sıktı. “Tatlım, bu Olive, ekibimizin yeni üyesi. Daha önce söz etmiştim, hatırlarsın. Bu da eşi...”

“Ethan,” diye cümlesini tamamladı ve büyüleyici gülüşüyle farkında olmadan tam vajinamın ortasına bir yumruk attı. “Ethan Thomas.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Ethan. Bu da eşim, Molly.” Charles Hamilton pembe yanakları ve derin gamzeleriyle otuz yıldır evli olmak için fazlasıyla genç görünen yanındakiesmer kadını işaret etti.

El sıkışma safhasını atlattıktan sonra Ethan sandalyemi tuttu. Gülümseyerek olabildiğince dikkatli bir şekilde oturdum. Bey-

nimin mantıklı kısmı şu anda böyle bir şey yapmayacağından emin olsa da, içgüdüsel olarak Ethan'ın sandalyeyi altımdan çekeceğinden şüphe etmiştim.

"Bizi davet etme inceliğini gösterdiğiniz için çok teşekkür ederiz," dedi Ethan kusursuz bir gülümseme eşliğinde. Rahat bir tavırla kolunu sandalyemin arkasına atarak ekledi, "Olive sizinle çalışacağı için inanılmaz heyecanlı. Sabahtan beri susmak bilmedi."

Yapmacık bir kahkaha attım ve masanın altından dikkatli bir şekilde ayağına bastım.

"Başka bir firma hızlı davranıp onu kapmadığı için şanslıyız," dedi Bay Hamilton. "Bizimle çalışacağı için çok mutluyuz. Ayrıca evlendiğinizi duymak da büyük bir sürpriz oldu!"

"Her şey çok hızlı gelişti," dedim ve doğal görünmeye çalışarak Ethan'a doğru yaslandım.

"Avına sinsice yaklaşan bir avcı gibi kaşla göz arasında beni ağına düşürdü!" Ayakkabımın topuğunu biraz daha bastırdım. Hafifçe inledi. "Ya siz? Duyduğuma göre kutlu bir gündeymişiz? Birlikte otuz sene ha!"

Molly ışıldayan gözlerle kocasına baktı. "Otuz harika sene. Yine de bazen hâlâ birbirimizi nasıl öldürmediğimize şaşırdığım anlar da yaşandı elbette."

Ethan gülümseyerek bana doğru döndü. "Birlikte otuz sene geçirdiğimizi hayal edebiliyor musun, hayatım?"

"Edemiyorum!" dedim ve elbette herkes şaka yaptığımı düşünerek güldü. Alnımdaki saçları geriye itmek için elimi kaldırmak üzereyken yüzüme dokunmamam gerektiğini hatırlayarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Derken internette bunu da yapmamam gerektiğini okuduğumu fark ettim.

Lanet olsun.

"Charlie burada sana rastladığını söylediğinde," dedi Molly, "resmen inanamadım. Hem de balayınızda!"

Acıklı bir şekilde ellerimi çırpıttım. "Evet! Ne kadar da... güzel oldu!"

Garson kız yaklaşırken Ethan boynumu öpüyormuş gibi yaparak eğildi. Sıcak nefesini kulağımanın arkasında hissedebiliyordum. “Yuh artık,” diye fısıldadı. “Rahatla.”

Oturuşunu düzelitti ve günün spesiyallerini okuyan garsona gülümsedi. Birkaç soru cevaptan sonra bir şişe kırmızı şarap ve yemeklerimizi sipariş ettik.

Garson yanımızdan ayrıldığı gibi konuyu bizden uzaklaştırma umudumuz da ortamı terk etti. “Ee, siz ikiniz nasıl tanıştınız bakalım?” diye sordu Molly.

Duraksadım. Çok detaya girme, Olive. “Bir arkadaşımız tanıştırdı.” Molly ve Charles gülümseyerek devamını getirmemi bekliyorlardı. Olduğum yerde kımıldandım ve bacağımyı diğeri-nin üzerinden indirdim. “Ee, yani, bana çıkma teklif etti...”

“Ortak arkadaşlarımız yeni bir ilişkiye başlamıştı,” diye araya girdi Ethan ve çok şükür herkesin dikkati ona yöneldi. “Çevreleri kaynaşabilsin diye küçük bir parti vermişlerdi. Olive’i hemen fark ettim.”

Molly heyecanla ellerini havada salladı. “İlk görüşte aşk!”

“Öyle de denebilir.” Dudağıının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Entropi Artık Eskisi Gibi Değil yazılı bir tişört vardı üzerinde ve onu gördüğüm anda fizik şakalarından anlayan bu kadınla tanışmam gerektiğinden emindim.”

Bay Hamilton elini masaya vurarak bir kahkaha patlattı. Ağzım açık kalmıştı. Ethan’ın anlattığı hikayedeki gibi tanışmamıştık ama üçüncü ya da dördüncü karşılaşmamızda –ne zaman arkadaşça yaklaşsam kalkıp başka bir odaya geçtiğı için artık onunla ilgili en ufak bir efor harcamamaya karar verdiğim akşamdı bu– üzerimde söz ettiğı tişört vardı. Ve Ethan şu anda tişörtümdeki yazıyı ezbere söyleyebiliyordu. Ki ben birinin iki buçuk yıl önce giydiğı tişörtün baskını bırak, dün ne yediğimi bile hatırlamakta zorlanan biriyimdir.

“Derken olaylar gelişti sanırım?” diye sordu Bay Hamilton.

“Sayılır. İlk başlarda pek anlaşamadık.” Ethan’ın bakışları

yüzümde dolaştı. “Ama işte, hikâyenin sonunda bu noktadayız.” Hamiltonlara doğru döndü. “Peki ya sizin öykünüz nedir?”

Charles ve Molly, civardaki bir kilisenin bekârlar için düzenlediği dans gecesinde tanıştıklarını ve Charles herhangi bir hamle yapmadığı için Molly’nin gidip onu dansa kaldırdığını anlattılar. Dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyordum ama Ethan bu kadar yakınımıdayken odaklanabilmek imkânsızdı. Kolu hâlâ sandalyemin arkasındaydı ve eğer birazcık arkama yaslansam, parmakları omuz kıvrımında, ensemde dolaşmaya başlıyordu. Her dokunuşu bedenimde binlerce küçük çarpılma-ya neden oluyor gibiydi.

Arkama yaslanmayı kesmem gerekiyordu.

Başlangıçlar servis edildiğinde yemeğimize geçtik. Damarlarımızdaki şarap ve Ethan’ın herkesi büyüleyen performansı sayesinde katlanılır olmaktan öte, gayet keyifli bir akşam geçiriyorduk. Her şey bittikten sonra kendisine teşekkür mü etsem, bir yumruk mu patlatsam karar veremiyordum.

“Olive’in çocukken bir oyuncak kapma makinesinin içinde mahsur kaldığını biliyor muydunuz?” dedi Ethan ve benim en nefret ettiğim –ama kabul etmek gerekirse en eğlenceli– hikâyemi anlatmaya koyuldu. “Youtube’da kurtarılış videosunu bulabilirsiniz. Komedi dalında Oscar’a aday gösterilebilecek bir eser.”

Molly ve Charlie küçük Olive’in başına gelenleri duymaktan dehşete kapılmış gibi görünüyorlardı ama yalnız kaldıklarında videoyu bulup tekrar tekrar izleyeceklerinden emindim.

“Sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordum gerçekten şaşkın bir şekilde. Ona bundan hiç söz etmemiştim ama daha önceleri bir başkasıyla benim hakkımda muhabbet ettiğini ya da daha da inanılmaz bir opsiyon olarak adımı Google’da aradığını da hiç sanmıyordum. Bunu düşünmek bile neredeyse kakhaha atmama sebep olacaktı.

Ethan elime doğru uzandı ve parmaklarımız kenetlendi. Elle-ri güçlüydü, sıcaktı ve beni sımsıkı tutuyordu. Bunun bu derece hoşuma gitmiş olmasından nefret ediyordum. “Kız kardeşin an-

lattı," dedi. "Ve hatta tam olarak şöyle söylemişti: 'Makineden kazanılabilecek en kötü hediye kazandık.'"

Bütün masa kahkahaya boğuldu. Bay Hamilton öyle şiddetli bir şekilde gülüyordu ki suratı kıpkırmızı kesilmişti. Beyaz bıyıkları kırmızı teninde daha da belirgin bir hâl almıştı.

"Hatırlat da eve döndüğümüzde kendisine teşekkür edeyim," dedim ve elimi elinden kurtarıp kadehimde kalan son şarap yudumunu başıma diktim.

Molly gülmeyi sürdürürken mendiliyle yaşaran gözlerini kuruladı. "Kaç kardeşin var, Olive?"

Ethan'ın tavsiyesini hatırlayarak detay vermeden yanıtladım. "Sadece bir tane."

"İkizler," diye ekledi Ethan.

Molly şaşırmış görünüyordu. "Tek yumurta ikizi misiniz?"

"Evet."

"Tıpatıp aynılar," dedi Ethan, "ama kişilikleri de bir o kadar farklı. Geceyle gündüz gibiler. Birinin son derece düzenli ve başarılı bir hayatı var ve diğeri de benim eşim."

Charlie ve Molly bir kez daha kahkahalara boğulurken Ethan'ın elini tuttum ve suratımda "Seni seviyorum, şapşal herif" diyen bir gülümseme eşliğinde parmaklarını kırmaya çalıştım. Ethan acısını bastırmaya çalışarak öksürdü.

Molly olup bitenin farkında olmadan saf bir şekilde konuşmayı sürdürdü. "Ah, çok eğlenceli bir geceydi. Bir tatili böyle sonlandırmış olmak ne güzel."

Görünüşe bakılırsa sahte kocam onu tümüyle büyülemiş gibiydi. Derin gamzelerini daha da belirginleştiren bir gülümsemeyle öne doğru eğildi, "Ethan, Olive sana Hamilton bünyesindeki bazı çalışanlar ve eşleriyle grup olarak zaman geçirdiğimizden söz etti mi?"

Çiftler olarak grupça zaman geçirmek mi? Görüşmeye devam mı edecektik?

"Maalesef hayır," diye yanıtladı Ethan.

Molly hevesle ellerini ovuşturdu. "Ayda bir toplanıyoruz. Er-

kekler bazen işler yüzünden gelemese de kadınlar mutlaka katılıyor. Fakat Ethan, rahatlıkla söyleyebilirim ki sen harikasin ve eminim gruptaki herkes sana bayılacak!”

“Çok birbirimize bağlı bir grubuz,” dedi Bay Hamilton. “Ve birbirimizi sadece iş arkadaşları gibi değil, ailemiz gibi görüyoruz. Siz de bize katılmak için ideal bir çiftsiniz. Olive, Ethan, Hamilton ailesine hoş geldiniz.”

“ONLARA OYUNCAK MAKİNESİ hikâyemi anlattığına inanamıyorum!” dedim odamıza dönmek üzere patikada ilerlerken. “Şimdi olayı Google’da aratacaklar ve Bay Hamilton altımda sadece bir külotla çekilen görüntülerimi seyredecek!”

Tanrıya şükür ki yine kişisel alanlarımıza dönmüştük. Suratını dağıtmak istemediğim bir Ethan versiyonunun yanında olmak yeterince kafa karıştırıcıyken, sevimli ve etkileyici bir Ethan’la zaman geçirmek bir anda tavanda yürümeye başlamak gibi bir şey olmuştu.

Yemeği başarıyla atlattığımız inkâr edilemez bir gerçektir. Ve her ne kadar işleri batırmadığım ve ilk günden kovulmadığım için mutlu olsam da, Ethan’ın her konuda bu kadar iyi olması sinirlerimi bozuyordu. Bunu nasıl başardığını anlayamıyordum: Zamanının %99’unda sinir bozucu herifin tekiyken, bir anda bum, Bay Büyüleyici’ye dönüşüvermişti.

“Eğlenceli bir hikâye, Olive,” dedi hızla ilerleyip birkaç adım önüme geçerken. “Yoksa onlara geçen Noel yemeğinde bana doldurmam üzere bir vasiyet formu hediye ettiğini mi anlatmalıydım? Çünkü bana sorarsan...”

“O hediyeyi sevdiklerini korumak adına vermiştim.”

“Sadece eğlenceli bir muhabbet olsun diye...” Ethan öyle ani bir şekilde durdu ki hızımı alamayıp sırtına çarptım.

Suratımı görkemli sırt kaslarına gömmüş olmanın verdiği bozalamayla yeniden dengemi sağlamaya çalıştım. “Kriz filan mı geçiriyorsun?”

Elini alnuna dayayıp telaşlı bir şekilde dönerek arkamızda uzanan patikaya doğru baktı. "Bu gerçek olamaz."

Neye baktığını görmek için döndüğüm anda belimden kavrayıp beni kendine çekti.

"Ethan?" diye seslendi bir kadın. Bu sesi taş zeminde yükselen topuk sesleri takip etti. "Az önce Ethan'ı gördüğüme yemin edebilirim!"

Ethan bana dönüp eğildi. "Bana büyük bir iyilik yap ve ne söylersem ayak uydur." O kadar yakınımıydı ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Yediği tatlının çikolata kokusu ve deodorantından gelen çam ağacı notalarını alabiliyordum.

Bu durumdan nefret edebilmeye çalıştım.

"Yardıma mı ihtiyacın var?" diye sordum nefes nefese. Yemeği biraz fazla kaçırmıştım ve yürümek de beni biraz yormuştu.

"Evet."

Sırttım. Bir anda koltuklar değişmişti. "Bunun bir bedeli olacaktır."

Yüzünde beliren öfkeli ifade, birkaç saniye içerisinde paniğin etkisiyle silinip gitti. "Yatak odasını sana bırakıyorum."

Ayak sesleri gittikçe yaklaştı ve aniden sarışın bir kadın dibimizde belirdi. "Aman tanrım! Gerçekten de sensin!" dedi ve beni neredeyse çiğneyerek Ethan'a sarıldı.

"Sophie?" dedi Ethan yapmacık bir şaşkınlık ifadesiyle. "Ben... Burada ne işin var senin?"

Sarılmayı bırakırken Ethan bana doğru baktı.

Kadın az ilerideki adama gelmesi için işaret ederken dudaklarını kımıldatarak sessizce Ethan'a sordum: Yok artık, o Simba mı?!

Ethan acınası bir ifadeyle başını salladı.

Vay canına. Doğrusu bu, üzerinde bir bornoz varken yeni patronuyla karşılaşmaktan bile daha berbat bir durumdu!

"Billy," dedi Sophie gururlu bir şekilde. Şaşkınlıktan ağzımın açıldığını fark ettim zira adam tıpatıp Norman Reedus'a benzi-

yordu, sadece biraz daha yağlı saçlı bir versiyonuydu. “Bu Ethan. Daha önce söz etmiştim sana. Ethan, bu Billy. Nişanlım.”

Gecenin karanlığına rağmen Ethan’ın benzinin attığını görebiliyordum. “Nişanlın,” diye tekrarladı. Bu kelime havada asılı kaldı sanki. Ayrıca kadının Ethan’ı sadece “daha önce söz ettiği bir adam” olarak tanıtmaması da çok saçmaydı. Sonuçta birkaç yıl boyunca beraber değiller miydi?

Eh, parçaları birleştirmek çok da zor sayılmazdı: Ethan’ın kadını fark edince verdiği reaksiyon, uçakta bir kız arkadaşı olup olmadığını sorduğumdaki tavrı... Belli ki yeni ayrılmışlardı ve kadın şimdiden nişanlanmıştı, öyle mi? Ah be.

Derken Ethan sanki biri sırtındaki düğmesine basmış gibi bir anda kendine geldi ve özgüvenli bir şekilde Billy’e elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Yanına sokulup rahatça koluna girdim. “Selam. Ben Olive.”

“Ah, çok pardon,” dedi. “Olive, bu Sophie Sharp. Sophie, bu Olive Torres.” Bir an duraksadı ve ikimiz de bunun nasıl devam edeceğini gerginlikle bekledik. Sanki son hız giden bir motorla bir uçuşuma doğru ilerliyorduk ve frenin tutup tutmayacağından tereddütlüyüdim. “Eşim.”

Sophie’nin burun delikleri genişlerken bir anlığına suratında cinayete teşebbüs edecekmiş gibi bir ifade belirdi. Sonra hızla kendini toparlayıp gülümsedi. “Vay canına! Eşin demek! Bu harika!”

İlişkiler hakkında yalan söylemenin problemli kısmı, insanların berbat varlıklar oluşuydu. İlişkiyi bitirenin Sophie olduğunu tahmin etmek zor değildi, buna rağmen Ethan’ın bir başkasına gittiğini görmek bir anda onun gözündeki Ethan’ı yasak ve çekici bir obje hâline getirmişti. İlişkilerinin nasıl bittiğini bilmiyordum –ya da Ethan’ın onu geri isteyip istemediğini– ama istiyorsa bile, tahminen evli olduğunu söyleyerek Sophie’nin de onu geri istemesine sebep olduğunun farkında bile değildi.

Sophie önce bana, sonra Ethan’a baktı. “Ne zaman oldu bu?” Sakin bir sesle konuşabilmek için öyle bir çaba harcıyordu ki ger-

ginliğini daha rahat görmemize neden oluyordu – ki bence bu harikaydı.

“Dün!” Elimi şöyle bir salladım ve meşalelerden gelen ışık parmağımdaki altın halkanın üzerinde parladı.

Sophie tekrar Ethan’a baktı. “Haberim olmadığına inanamıyorum!”

“Eh,” dedi Ethan gülerek, “pek iletişim kurduğumuz söylemez, Soph.”

Ve işte. Havadaki o görünmez gerginlik. Bu gerçekten çok, çok garipti. İçimdeki merak hissi solmaya başlamıştı.

Şımarık bir şekilde dudağını büktü. “Yine de bana haber verebiliridin! Vay canına. Ethan – evli.”

Ethan’ın çenesinin kasıldığını görmemek imkânsızdı. “Teşekkürler,” dedi. “Her şey çok hızlı geliştii.”

“Sanki bunu yapmaya daha dakikalar önce karar vermişiz gibi hissediyorum!” diye onaylayarak Ethan’a bakıp sevgiyle gülümsedim.

Eğilip yanağıma aceleyle bir öpücük kondurdu ve sanki ölü bir kertenkeleyle tokatlanmışçasına geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

“Ve sen de nişanlanmışsın,” dedi başparmağını havaya kaldırarak. “Şu hâlimize bak... Hayat nasıl da hızlı ilerliyor.”

Sophie ince yapılı bir kadındı ve üzerinde ipekli, pembe, göbeği açık bir bluz, dar bir kot pantolon ve çok yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Teninde sahte bir bronzluk vardı, saçlarının da doğal renginde olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim. Yine de onunla ilgili yapacak negatif bir yorum bulmak zordu. Yirmi sene sonra neye benziyor olacağını hayal etmeye çalıştım – tahminen tüm havasını yitirmiş, elinde bir kutu diyet kola, buruşuk tenli ve kırmızı uzun tırnaklı bir kadın olacaktı– ama şimdilik gerçekten de güzeldi ve bu kendimi olduğumdan da kilolu hissetmeme neden olmuştu. Onları bir Noel günü üzerlerinde pahalı kazaklarıyla bir şöminenin önünde poz verirken hayal etmek zor değildi.

“Belki bir akşam beraber yemek yiyebiliriz,” dedi Sophie ve bunu o kadar gönülsüz söylemişti ki Ethan elimi tutup sıkana kadar kahkahayı patlatmıştım bile.

“Evet,” dedim durumu toparlamak için. “Akşam yemeği. Biz her akşam yeriz.”

Ethan bakışlarını bana çevirdiğinde, gözlerinde öfkeden ziyade kahkahasını bastırmaya çalıştığını belli eden bir bakışla karşılaştım.

Billy araya girip konuyu değiştirdi. “Kaç gün daha buralardasınız?”

Sahte bir akşam yemeğini daha kaldıracak gücüm kalmamıştı ve bu riske girmemek için her şeyi yapmaya hazırdım. Ethan, “On gün,” diye cevapladığında kollarımı beline doladım ve seksi göründüğümü umarak gözlerimi gözlerine diktim.

“Doğrusu, balkabağım, eğer bir şeyler planlayıp gerçekleştiremezsek bu beni çok üzer. Biliyorsun ki bugün bile odadan zor çıktık.” Flörtöz bir tavırla parmaklarımı göğsünde gezdirdim ve gömleğinin düğmeleriyle oynadım. Vay be. Gerçekten de kumaşın altında sağlam bir kas yığını gizliydi. “Zaten bu akşam seninle baş başa geçireceğim zamanın bir kısmını başkalarıyla paylaşmak zorunda kaldım. Bunu yarın tekrar yapabileceğime pek emin değilim.”

Ethan tek kaşını havaya kaldırdığında ifadesindeki gerginliğin benimle bütün günü bırak, bir kez bile seks yapma ihtimalinden dolayı yaşadığı rahatsızlıktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. Kendini bu düşünceden kurtarmayı başarmış olsa gerek ki eğilip burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. “Doğru bir noktaya parmak bastın.”

Sophie’ye doğru döndü. “Belki plan yapmak yerine duruma göre doğaçlama bir şeyler yapabiliriz.”

“Elbette. Numaram duruyor mu?”

“Sanırım,” dedi başını sallayarak.

Sophie altın rengi topuklarıyla bir kedinin tırnaklarıyla çıkarıldığına benzer sesler çıkararak taş zeminde birkaç adım geriledi.

“Tamam öyleyse. Eh... tekrar tebrik ederim! Umarım tekrar karşılaşırız!”

Billy’i kolundan çekti ve birlikte yollarına devam ettiler.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye seslendim tekrar Ethan’a dönmeden önce. “Belki ileride berbat bir eş olabilirim ama en azından sahte eş olma konusunda başarılı olduğumu görmüş olduk.”

“Bu da bir şeydir.”

Beline sarılmayı bırakarak bir adım geri çekildim. “Ayrıca o burna öpücük kondurma olayı da neydi öyle? Bunu konuşmamıştık.”

“Bana öyle yaklaşılabildiğine göre bunu da sorun etmezsin diye düşündüm.”

Cevap olarak suratımı buruşturmakla yetindim. Onlarla aramızda belirli bir mesafe oluşmasını bekledik ve sonra otele doğru yürümeye koyulduk. “Bizi ikinci bir yemek macerasından kurtardım. Ben olmasam yarın akşamı Malibu Barbie ve Daryl Dixon ile aynı masada geçirmek zorunda kalacaktın. Rica ederim.”

“Tam patronun gidecekken eski kız arkadaşımın buraya gelmesi...” Ethan sinirden öyle büyük adımlar atıyordu ki ona yetişmek için tempomu artırmak zorunda kaldım. “Cehennemin sekizinci katında filan mıyız? Şimdi bu aptal rolü on gün boyunca oynamak zorunda kalacağız.”

“Sanırım bu noktada sorumluluğu üstlenmek zorundayım. Eğer benim olduğum bir ortamda işler iyi gidiyorsa, tetikte olmakta fayda var. Ücretsiz bir tatil mi kazandık? Patronumla karşılaşırız. Patronum evine mi dönüyor? Aniden ortaya eski bir sevgili çıkar.”

Ethan kapıyı açtı ve lobideki serin hava bizi karşıladı. Süs havuzunun fışkiyesinden fışkıran su, rahatlatıcı bir gürültü yaratıyordu.

“Ben bir kara kediyim,” diye hatırlattım. “Ben, kırılmış bir aynayım.”

“Gülünç olma.” Cebinden bir bozukluk daha çıkardı –evet, şans parası olmayan bir bozukluk– ve havuza fırlattı. “Şans mevezusu öyle işlemiyor.”

“Lütfen bana şans mevzusunun işleyişini anlat, Ethan,” dedim paranın havada süzölüp havuza düşüşünü izlerken.

Beni duymamış gibi davrandı.

“Her neyse,” dedim. “Burası devasa bir otel. Dönümlerce toprak üzerine kurulmuş, dokuz yüzme havuzu olan bir mekân-dan söz ediyoruz. Simba ve Daryl ile bir daha karşılaşmayacağı-mıza eminim.”

Ethan gönölsüzce gülümsedi. “Haklısın.”

“Elbette öyleyim. Ama aynı zamanda çok da yorgunum.” Lo-biyi geçip asansörün düğmesine bastım. “Güzelce uyuyup yarı-na zinde bir şekilde uyanalım.”

Kapı açıldı ve aramızdaki mesafeyi koruyarak içeri girdik.

En üst katın düğmesine bastım. “Ve Bayan Sophie sağ olsun, beni bekleyen devasa bir yatağım var.”

Aynalı kapıdaki yansımasından gördüğüm kadarıyla, birkaç saat önce yüzüne hâkim olan ukala ifade biraz olsun silinmişti.

yedinci bölüm

Geri döndüğümüzde oda artık eskisi kadar büyük değilmiş gibi hissettim. Tahminen bunun sebebi birazdan yatağa girmek için soyunacağımız gerçeği idi. Buna hazır değildim.

Ethan cüzdanını ve kapı kartını tezgâhın üzerine fırlattı. Mermer zemin, bu çarpışmada adeta bir çan gibi şangırdadı.

“Ne?” diye seslendi Ethan sıçrayışımı görerek.

“Hiç, sadece...” Tezgâhı işaret ettim. “Neyse.”

Kısa bir an için benimle bu tartışmaya girmeye değip değmeyeceğini düşünürmüşçesine sessizce bana baktı ve sonrasında kapının yanına gidip ayakkabılarını çıkardı. Yatak odasına doğru ilerlerken halının üzerinde attığım her adım diz boyu kuru dallarla kaplı bir alanda yürüyormuşum gibi bir ses çıkarıyordu. Bu bir şaka mıydı? Burada en ufak ses bile neden bu kadar gürültülü duyuluyordu?

Ya banyoya gitmem gerekirse diye düşündüm. Sesleri bastırmak için suyu mu açacağım? Ya uykusunda gaz çıkarırsa ve bunu duymak zorunda kalırsam?

Ya gaz çıkaran ben olursam?

Aman Tanrım.

Peşi sıra odaya doğru yürürken sanki kendi infazıma gidiyormuş gibi hissediyordum. İçeri girdiğimizde Ethan sessizce şifonyerlerden birine yöneldi, ben de diğerine. Bu evli çiftler için ga-

yet huzurlu bir eylem olabilirdi. Ama gerginlikten kendi derilerimizi yırtıp fırlayacakmış gibi hissederken baya tuhaf oluyordu.

Devasa yatak, aramızda sanki Ölüm Meleği gibi uzanıyordu.

“Fark ettin mi bilmiyorum ama sadece bir tane duş var,” dedi.

“Fark ettim, evet.”

Banyolardan birinde sadece klozet ve küçük bir lavabo varken, ana banyo saraydan farksızdı. Duşakabin, Minneapolis'teki mutfağımdan daha büyüktü ve küvetin de bir havuzdan farkı yoktu.

Düğün sonrası felaketin ortasında telaşla hazırlanırken yanıma pijama almayı unutmamış olduğumu umarak çekmeceyi karıştırdım. O âna kadar, evimdeyken neredeyse tüm zamanımı iç çamaşırlarımla geçirdiğimi fark etmemiştim.

“Genellikle gece mi yaparsın?” diye sordu.

Arkama döndüm. “Hı, nasıl?”

Ethan acı çekiyormuşçasına derin bir nefes alıp verdi. “Duştan söz ediyorum, Oscar.”

“Haa.” Pijamalarımı göğsüme bastırdım. “Evet, geceleri duş alırım.”

“İlk sen girmek ister misin?”

“Eh, yatak odasını ben aldığımıza göre,” diye yanıtladım, “duşa da ilk sen girebilirsin.” Çok nazik davranıyor olmaktan korkarak ekledim, “Böylece odamdan da çıkmış olursun.”

“Ne kadar da yüce gönüllüsün.”

Banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yatak odasında ki balkonun kapısı kapalı olduğu hâlde sahile çarpan dalgaların çıkardığı sesi oturduğum yerden dinleyebiliyordum. Ancak dalgaların sesi çok da yüksek değildi çünkü Ethan'ın soyunduğunu, kıyafetlerin yere düşüşünü, çıplak ayaklarının fayansta çıkardığı sesleri ve sıcak suyun altına girdiğinde hafifçe inleyişini de rahatlıkla duyabiliyordum.

Vücut ısımın yükseldiğini hissederek hızla balkona koştum ve Ethan işini bitirene kadar içeri girmemeye karar verdim. İçeride boğulmadığı müddetçe çıkan hiçbir sesi duymak istemiyordum.

EMİNİM ETHAN PEK HOŞ bir gece geçirmediyimi ve çok az uyuyabildiğimi duymak isterdi ama yatağım gerçekten de hari-kaydı. *Kanepeye kaldığın için üzgünüm, dostum.*

Doğrusu öyle tazelenmiş ve dinlenmiş bir şekilde uyanmış-tım ki gerçek-hayatımızdan-insanlarla-karşılaşma durumu pek mesele edilecek bir şeymiş gibi gelmiyordu. Sorun yoktu! Sophie ve Billy de aslında bizim gibi görüşmek istemiyorlardı ve tahmi-nen otelin bir diğer ucundaydılar. Ayrıca Hamiltonlar da bugün evlerine dönüyorlardı. Her şey yolundaydı.

Elbette ki hayattaki şansım yine kendisini gösterdi ve kahval-tıya inerken Hamiltonlarla karşılaştık. Belli ki dün geceden sonra bizi artık yakın arkadaşları olarak kabul etmişlerdi: İkimize de sıkıca sarıldılar ve kişisel telefon numaralarını verdiler.

“Şu çiftler grubu meselesinde ciddiylim,” dedi Molly, Ethan’a dönerek. “Tahmin edebileceğin üzere çok eğleniyoruz.” Göz kırptı. “Eve döndüğünüzde bizi arayın.”

Onlar resepsiyona doğru ilerlerken biz de el sallayıp restora-nın kalabalığına karıştık. Ethan kulağıma eğilerek titrek bir sesle, “Eğlenmekle neyi kastettiğinden emin değilim,” dedi.

“Belki masum bir şeydir, bir grup kadın kırmızı şarap eşli-ğinde eşlerinden şikâyet ediyorlardır,” dedim. “Ya da Kızarmış Yeşil Domatesler meselesi gibi bir şeydir.”

“Kızarmış Yeşil Domatesler derken?”

Başımı salladım. “Bir grup kadın ellerinde aynalarla bacak aralarına bakarlar.”

Ethan koşarak kendini okyanusa atmamak için ciddi bir savaş veriyormuş gibi görünüyordu. “Sanırım keyfin çok yerinde.”

“Ah, Tanrım. Bu yaptığım ne kadar saçma bir şey, değil mi? Maui’de keyifli hissetmek?”

Girişteki hostesin yanına gidip oda numaralarımızı söyledik ve açık büfenin arkasındaki küçük çardağa yönlendirildik.

Güldüm. “Ah, tatlım, bir açık büfe! En sevdiğin!”

Yerlerimize oturduktan sonra uykusunu alamamış olduğu her hâinden belli olan Ethan, sanki gözleriyle ateşe vermek istermiş gibi bir tavırla menüyü incelemeye koyuldu. Büfeye gidip tabağımyı büyük meyve dilimleriyle ve çeşitli kızarmış etlerle doldurdum. Geri döndüğümde Ethan siparişini vermiş, elinde büyük bir fincan kahveyle oturuyordu. Döndüğümü fark etmemişti bile.

“Selam.”

Homurdandı.

“O kadar çeşit varken gerçekten de menüden mi sipariş verdin?”

Omuz silkerek yanıtladı, “Açık büfeleri sevmiyorum, Olive. Tanrı aşkına, iki gün önce şahit olduğumuz şeylerden sonra senin de aynısını yapmanı beklerdim.”

Tabağımdaki ananastan bir ısırık aldım ve bir yandan çiğneyip bir yandan cevap verdim, “Seni sinirlendirmek hoşuma gidiyor.”

“Farkındayım.”

Tanrım, sabah sabah ne kadar da huysuzdu. “Gerçekten de bu tatilden ‘fazla’ keyif aldığımı mı düşünüyorsun? Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu senin?”

Elindeki fincanı özenle masaya bıraktı. Şiddete yönelmemek için tüm kontrolünü toplamaya çalışır gibiydi. “Dün akşamı iyi atlattık,” dedi sakince, “ama her şey daha da karıştı. Birçok ortak arkadaşla sahip olduğum eski sevgilim bizim evli olduğumuzu sanıyor. Patronunun eşinin de benimle el aynası ve bacak arası içeren aktiviteler planladığını hatırlatmak isterim.”

“Bu sadece bir ihtimaldi,” diye hatırlattım. “Belki de Molly, Tupperware partileri vermeyi eğlenceli buluyordur.”

“Sen de bu durum karmaşık değil mi?”

Omuz silktilim. Bunun sorumlusu ben değildim. “Doğruyu söylemek gerekirse, dün akşam sinir bozucu derecede etkileyici davranan sendin.”

Fincanını tekrar eline aldı ve hafifçe kahvesine üfledi. “Çünkü öyle davranmamı istedin.”

“O kadar da büyüleyici olmanı istememiştim,” dedim. “İnsanların sonradan düşünüp ‘Doğrusu o anda fark etmemiştim ama biraz fazla hoş bir tipti,’ diyecekleri cinsten bir etkileyicilik yeterliydi. Hem mütevazı hem de tatlı olmana gerek yoktu.”

Ethan’ın suratında yarım bir gülümseme belirdi. Ne diyeceğini tahmin etmek zor değildi. “Demek benim tatlı biri olduğumu düşünüyorsun.”

“Mide bulandırıcı şekilde.”

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Mide bulandırıcı şekilde tatlı ha? Pekâlâ.”

Garson kahvaltı tabağını getirdi ve Ethan’ın suratındaki gülümsemenin silindiğini fark ettim. Bembeyaz bir suratla garsonun yanımdan yeterince uzaklaşmasını bekledi ve kaşlarını çatarak tabağına baktı.

“Restoranlardaki pastırmaların salmonella taşıma ihtimalinin normal pastırmalara göre on bin kat daha fazla olduğunu mu hatırladın?” diye sordum. “Yoksa tabağında bir saç teli var ve lupus kapacağından mı endişeleniyorsun?”

“Duymayanlar için bir kez daha tekrar edeyim: Bir insanın gıda güvenliği konusunda hassas olması, hastalık hastası veya geri zekâlı olduğu anlamına gelmez.”

Tek kelime etmeden elimi alnıma götürüp bir selam çaktım ve birden durumu anladım. Dert ettiği şey kahvaltısı değildi. Şöyle bir etrafa baktım ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu: Sophie ve Billy tam arkamda oturuyorlardı. Ethan kahvaltısını eski sevgilisi ve onun yeni nişanlısından oluşan bir manzara eşliğinde etmek durumunda kalacaktı.

Her ne kadar genellikle Ethan’ın suratını dağıtma arzusuyla yanıp tutuşuyor da olsam, bu durumda Ethan’ın ne hissettiğini anlayabiliyordum. Sen sadece evliymiş gibi rol yaparken, nişanlanışını kutlayan eski sevgilinle karşılaşmak berbat bir durum olmalıydı. Tez savunmamın kutlaması için dışarı çıktığım gece eski sevgilim Arthur’la karşılaşmışım. Beni, “dikkatini ilişki gibi bir şeylerle dağıtmak istemediği için” terk eden eski sevgilim

Arthur'la. Bir kolunda yeni kız arkadaşı, öbür kolunun altında da bir makalesinin yayımlanmış olduğu medikal bir dergi. Bu sahne karşısında kutlama modum tümüyle buharlaşmış ve eve gidip Buffy'nin bütün bir sezonunu tek oturuşta bitirmek için kendi partimi bir saate yakın bir süre sonra terk etmiştim.

Kalbimde ufak bir sempati çiçeği yeşerdi. "Ethan..."

"Yemeğini çiğnerken ağzını kapalı tutsan olmaz mı?" dedi ve göğsümde yeşermekte olan çiçek nükleer bir patlama tarafından yok edildi.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, burada hava çok nemli ve ben de şişmiş durumdayım." Hafifçe ona doğru eğilip tıslarcasına ekledim, "Baksana, neredeyse senin için üzölmeye bile başlamıştım."

"Mide bulandırıcı şekilde tatlı olduğum için mi?" dedi beni kışkırtmak istercesine. Akabinde önce tabağına, sonra hızlıca arkamdaki manzaraya baktıktan sonra gözlerini yine suratıma çevirdi.

"Eski sevgilin tam da arkamda oturuyor olduğü için."

"Aa, öyle miymiş?" Başını kaldırıp başarısız bir şekilde durumu yeni fark ediyormuş taklidi yaptı. "Hıh."

Her ne kadar göz göze gelmemek için uğraşıyor olsa da bakışlarımı yüzünden ayırmadan pis pis sıırttım. İfadesindeki o gizleyemediğı kırıgnlık, içimdeki çiçeğı bir kez daha yeşertti. "Kahvaltıda yemeyi en sevdiğin şey nedir?"

Elindeki pastırmayı ağzına atmak üzereyken öylece kaldı. "Ne?"

"Hadi ama. Kahvaltı diyorum. Kahvaltıda en çok ne yemeyi seviyorsun?"

"Bagel." Pastırmasını ısırđı, yavaşça çiğnedi, yuttu ve ben de alabileceğim tek cevabın bu olduğünü kabullenmek zorunda kaldım.

"Bagel mi? Ciddi misin? Dünyada yüzlerce çeşit kahvaltılık var ve sen bana favorinin bagel olduğünü mu söylüyorsun? Hem Minnesota'da iyi bagel yapan bir yer var mı sanki?"

Bunun farazi bir soru olduğunu düşünmüş olsa gerek ki hiçbir şey söylemeden yemeğine döndü. Ondan neden nefret ettiğim ortadaydı, beni iştahım ve fiziğim üzerinden dışlamıştı ve birkaç kelimeden fazlasını lütfetmeyecek kadar ukalaydı. Ama asıl cevaplanması gereken soru şuydu: Bunu neden yapıyordu?

Son bir dostane girişimde bulundum: “Neden bugün eğlenmeli bir şeyler yapmıyoruz?”

Ethan sanki cinayet işlemeyi teklif etmişim gibi bir ifadeyle suratıma baktı. “Birlikte mi?”

“Evet, birlikte! Elimizdeki ücretsiz aktivitelerin her biri çift kişilik,” dedim ve parmağımı ikimizin arasında hareket ettirerek ekledim, “ve biliyorsun ki, evliymiş gibi davranmamız gerekiyor.”

Ethan iyice eğilerek fısıldadı, “Restoranın ortasında bağırmasan olmaz mı?”

Derin bir nefes aldım ve uzanıp gözlerini yerinden çıkarmak için içimden beşe kadar saydım. “Bak,” dedim ona doğru eğilerek. “İkimiz de bu boktan yalan çukurunun dibine gömülmüş durumdayız. Yani en azından elimizden geldiğince bu durumun tadını çıkarmaya çalışamaz mıyız?”

Birkaç saniye öylece suratıma baktı. “Ne kadar da coşkulu-sun.”

Ayağa kalktım. “Gidip bugün hangi aktivitelere katılabileceğimize bakaca-”

“Bize bakıyor,” dedi Ethan aceleyle, gözleri arka masadaydı. “Lanet olsun.”

“Ne?”

“Sophie. Buraya bakıp duruyor.” Telaşlı bir şekilde gözlerime baktı. “Bir şey yap.”

“Ne gibi bir şey?” Ben de telaşlanmaya başlamıştım.

“Bilmiyorum işte, gitmeden önce bir şey yap. Sonuçta birbirimize âşığız, değil mi? Sadece...” Aniden ayağa kalktı ve beni kendine çekip kaskatı bir şekilde dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dehşete kapılmış bir şekilde, gözlerim açık kalakalmıştım.

Nefesim göğsümde kısılup kalmıştı ve sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra dudaklarımız ayrıldı.

Suratında oldukça inandırıcı, âşık bir gülümsemeyle dişlerinin arasından tısladı. “Bunu yaptığımı inanmıyorum.”

“Şimdi gidip ağzımı çamaşır suyu ile çalkalayacağım,” dedim.

Tahminen Ethan Thomas’ın bugüne kadarki en başarısız öpüşmesi buydu ve buna rağmen... çok da kötü değildi. Dudakları sıcak, dolgun ve pürüzsüzdü. Birbirimize dehşetle baktığımız anlarda, çok yakınımında olmasına rağmen gayet hoş görünüyordu. Belki uzaktaki hâlinden bile daha hoş. Gözleri mavinin inanılmaz bir tonundaydı, kirpikleri anlamsız derecede uzundu. Ve çok sıcaktı. Çok sı-

Beynim kısa devre yapmıştı. *Olive, kapa çeneni.*

Aman tanrım. Uzun bir süre evli taklidi yapacağımıza göre, bunun bir daha yaşanma ihtimali söz konusuydu.

“Harika,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. “Harika, birazdan odada görüşürüz.”

SIFIRDAN BAŞLAYIP HER detayı hesap ederek bir ev inşa etme fikri bana hep korkutucu gelmiştir. Ben kapı tokmakları, çekmece kulpları ya da porselenler gibi detaylarla ilgilenen bir tip değilim ve böyle bir iş, hiç ilgimi çekmeyen sayısız opsiyon arasından bir dünya seçim yapmayı gerektirir.

Aktivite listesine bakmak da bende benzer duygular uyandırmıştı. Deniz paraşütü ya da zipline yapabilir, doğada ATV sürüşüne çıkabilir, dalış yapabilir, hula dansı öğrenebilir, çift masajına gidebilir ya da sayısız diğer seçeneğe yönelebiliydik. Doğrusu, birçoğu fena seçenekler sayılmazdı. Ama oldukça yaşlı bir aktivite planlayıcısı olan Trent bir an önce seçeceğim aktiviteye “adımı” not düşmek için sabırsızlıkla suratıma bakıp duruyordu.

Seçimi yapmamı zorlaştıran, hangi aktivitenin Ethan’ın diğerlerine nazaran daha az surat asmasını sağlayacağını bilmiyor olması.

“Genellikle en güzel başlangıç aktivitemiz,” dedi Trent kibar bir tavırla, “yat turuna çıkmaktır. Yatımız Molokini kraterine dek ilerler. Son derece sakin bir bölgedir. Öğle yemeği ve alkol servisi yapılır. Şnorkelle yüzebilir, Snuba –şnorkelle yüzme ve tüple dalmanın basit bir karışımıdır– deneyebilir ya da suya girmek yerine sadece yatta zaman geçirebilirsiniz.”

Eğlenceye katılmak yerine susup oturmak gibi bir seçenek de vardı demek ha? Eh, bu tip bir yedek plan Ethan’ı ikna etmek adına oldukça işime yarayabilirdi. “Tamamdır, bunu yapacağız.”

Trent keyifli bir şekilde yat turu listesine Ethan ve Ami Thomas isimlerini ekledi ve saat onda aşağıda olmamızı söyledi.

Odaya çıktığımda Ethan’ı altında bir deniz şortu, üstsüz bir şekilde buldum. Tüm kaslarını sergilercesine bana doğru döndüğünde, içimde garip ve şiddetli bir şeylerin yükseldiğini hissettim. Göğsündeki koyu renk kıllar, ellerimi yumruk yapıp sık mama neden olmuştu. “Daha neler.”

Ethan sırtarak yüzüme bakıp tişörtünü giydiğinde, bunu yüksek sesle söylemiş olduğumu fark ettim. Muazzam karın kasları sahneden çekildiğinde, karnımın aşağılarındaki öfkeli yangın da sönmüştü.

“Plan nedir?” diye sordu.

Birkaç saniye boyunca zihnimde kalan üstsüz bedeninin hayalini seyrettikten sonra cevapladım, “Yatla Molokini’ye gidiyoruz. Dalış, içkiler, falan filan.”

Gözlerini devirip söylenmeye başlamasını beklerken, beni şaşırttı. “Hadi ya? İyiymiş.”

Temkinli bir şekilde bu pozitif tavırlı, aldatıcı iblisi olduğu yerde bırakıp üzerimi değiştirmek ve çantamı hazırlamak için yatak odasına geçtim. Geri döndüğümde Ethan bikiimin memelerimi zar zor taşıyabildiği ya da plaj elbisemin demode olduğu gibi abuk subuk bir şaka yapmamayı başardı ve lobiye indik. Girişte bizi on iki koltuklu bir araç bekliyordu.

Araca binmek üzereyken Ethan aniden durduğunda hızımı alamayıp sırtıyla çarpıştım. Yine.

“Yine mi?..”

Ethan arkasına dönüp susmamı işaret etti ve belimi kavradı. Ve derken ben de duydum: Sophie’nin, bir karatahtanın üzerinde gezinen uzun tırnaklarınkine benzeyen o tiz sesi.

“Ethan! Olive’le sen de mi dalış yapmaya geliyorsunuz?”

“Aynen öyle! Ne tesadüf ama!” Arkasına dönüp beni bakışlarıyla hançerledikten sonra gülümseyerek tekrar önüne döndü. “Arka tarafa mı geçsek?”

“Aynen, sanırım sadece o koltuklar boş zaten.” Billy’nin sesinde ukala bir tını vardı ve Ethan araca girdikten sonra sebebini anladım.

Araçta şimdiden sekiz kişi vardı ve sadece en arka sıra boştu. Ethan’ın boyu o kadar uzundu ki baş üstü alandan sarkmakta olan çantalar, şapkalar ve diğer ıvır zıvırların arasından âdeta bir asker sürünüşü yaparcasına geçmek zorunda kalmıştı. Ben de bir nebze daha rahat bir yürüyüşün ardından arka sıraya ulaşip yanına oturdum. Garip bir şekilde suratındaki o acınası ifade, bu defa beni keyiflendirmemişti. Kendimi... suçlu hissediyordum. Gerçekten berbat bir seçim yapmıştım.

Ama Ethan ve Olive’den söz ediyorduk ve bizim için savunmaya geçmek en temel refleksti. Ucuz Uçak Bileti Fiyaskosunun ikinci versiyonunu yaşıyorduk. “Aktivite seçimini sen de yapabilirsin.”

Cevap vermedi. Geçen gece yalanımı sürdürebilmem adına başarılı bir şekilde eşim rolünü yapan bu adam, bu kez aynı görevi benim üstlenecek olmamı somurtarak karşılıyordu. Bana minnet duyma fikri onu gerçekten rahatsız ediyor olmalıydı.

“Başka bir şey de yapabiliriz,” dedim. “Vazgeçmek için zamanımız var.”

Bir kez daha beni cevapsız bıraktı. Ancak şoför kapıları kapatıp başparmağını kaldırarak yola çıkmaya hazır olduğumuzu söylediğinde, Ethan’ın omuzlarının düştüğünü fark ettim.

Dirseğimle hafifçe dürttüm. Belli ki bunun “Dayanabilirsin, aslanım!” anlamına geldiğini idrak edememişti çünkü o da beni

dürttü. Bu kez daha sert bir şekilde dirseğimle ittirdim. Karşılık vermeye kalkıştığında hızla kendimi çektim ve yumruk hâlindeki elim kaburgalarına gömüldü. Ethan'ın gıdıklandığı noktayı bulmayı bekleliyordum. Sağır edici tiz bir çığlık attı ve geçici bir işitme kaybı yaşamama neden oldu. O kadar ürkütücüydü ki araçtaki herkes ne yaptığımızı görmek için bize doğru döndü.

"Kusura bakmayın," dedim ve sesimi alçaltarak Ethan'a dönüp ekledim, "Daha önce hiçbir erkekten böyle bir sesin çıktığını duymamıştım."

"Konuşmayı kesebilir misin lütfen?"

Ona doğru eğildim. "Onun da tura katılacağından haberim yoktu."

Ethan pek ikna olmamış bir şekilde bana doğru baktı. "Eğer bu yüzden seni bir daha öpeceğimi sanıyorsan, bunun yaşanmayacağını bilmeni isterim."

NENENENENE? Puşt herif. Şaşkınlıktan açık kalan ağzımı kapatıp tısladım, "Seninle bir kez daha öpüşmektense, ayakka-bımın tabanını yalamayı tercih ederim."

Dönüp camdan dışarıyı izlemeye koyuldu. Araç hareket etti, şoför rahatlatıcı tropik bir ada müziği açtı ve tam yirmi dakikalığına uyumaya niyet etmişken ön koltuktaki bir ergen çantasından çıkardığı güneş spreyini kollarına sıkmaya başladı. Ethan'la birlikte camı kapısı olmayan bir gaz odasına tıklmış gibiydik.

Acı çeken bir ifadeyle göz göze geldik. "Lütfen şunu aracın içinde sıkma," dedi Ethan. Sesindeki nazik ama otoriter ton, içimde bir şeyleri hareketlendirmişti.

Ön koltuktaki ergen bize döndü, "Aa, pardon," diyerek sprey şişesini tekrar çantasına koydu. Yanında oturan babası bir bilim dergisinin sayfaları arasında kaybolmuş, olandan bitenden habersiz okumayı sürdürüyordu.

Havadaki güneş spreyi bulutu yavaşça kaybordu. Bu sayede hem iki sıra önde yiyişmekte olan Sophie ve Billy'i hem de aracın sol tarafında boylu boyunca uzanan sahil şeridini ve sağ tarafta-

ki yemyeşil dağları rahatça görebilmeye başladık. Bir an içimi bir keyif kapladı.

“Maui ne kadar güzel.”

Ethan’ın dönüp baktığını hissetsem de camdan bakmayı sürdürdüm. Söylediklerimi yine ters anlamış ve kaşlarını çatmış olabilirdi. İçimdeki mutluluğu bozmasına izin veremezdim.

“Gerçekten de öyle.” Sürekli bir tartışma çıkarmasını beklediğim için benimle aynı fikirde olduğu zamanlar şaşırp kalıyordum. Üstelik bunu öyle derin bir sesle söylemişti ki neredeyse tahrik ediciydi. Gözlerimiz buluştu, ayrıldı ve maalesef karşımızdaki manzaraya takıldı. Güneş spreylı ergen ve babasının başlarının arasından, burun buruna vermiş birbirlerine bir şeyler mırıldanan Sophie ve Billy’i görebiliyorduk.

“Siz ne zaman ayrıldınız?” diye sordum sessizce.

Cevap vermeyecek gibiydi, derken derin bir nefes verdi ve “Yaklaşık altı ay önce,” dedi.

“Ve şimdiden nişanlandı ha?” Hafifçe ıslık çaldım. “Yok artık.”

“Eh, sonuçta beni evli sandığı için bu durum beni çok da incitmiyor.”

“Dilediğin kadar incinmeye hakkın var ama incindiğini belli etmek zorunda değilsin,” dedim ve cevap alamadığım anda tam üstüne bastığımı fark ettim. Olanlardan etkilenmemiş gibi görünmek için çaba sarf ediyordu.

“Ayrıca bana sorarsan,” diye fısıldadım, “Billy sadece bir araç. Reedus’un bir tutam yağlı saçtan ibaret olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.”

Ethan birbirimizden nefret ettiğimizi anımsayana dek bana bakıp sırtıttı. Derken yüzü ciddileşti. “Resmen orta yerde yiyiyorlar. Araçta en az sekiz kişi daha var. Dillerini bile görebiliyorum. Bu... iğrenç.”

“Eminim Ethan Thomas asla böyle yakışsız şeyler yapmazdı.”

"Eh," dedi kaşlarını çatarak, "insan içinde ufak sevgi gösterileri yapılabilir ama bazı şeyler kesinlikle kapalı kapılar ardında kalmalı."

İçimde yükselen ateş bildiğim tüm kelimeleri yakıp kül ettiğinden, sadece başımı sallamakla yetindim. Ethan'ın kapalı kapılar arkasında gizemli ve seksi şeyler yaptığını düşünmek bedenimi aleve vermişti.

Boğazımı temizledim, başka tarafa bakınca biraz rahatladım, derin bir nefes aldım ve içindeki yangın dağıldı gitti. *Sevgili Olive Torres: Karşındaki adam Ethan. Kendine gelsen iyi olur.*

Ethan hafifçe yaklaşmış sordu, "Sence bugün de başarabilir misin?"

"Başarmak?"

"Sahte evlilik rolünü işte."

"Benim bu işten çıkarım ne olacak?"

"Himm..." Ethan parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Mesela patronuna senin bir yalancı olduğunu söylemeyebilirim?"

"Pekâlâ. Mantıklı." Sophie ve Billy ile giriştiğimiz En İyi Yeni Sevgili yarışmasını kazanmak için ona nasıl yardım edebileceğim yönünde beyin fırtınası yapmak adına bir öneride bulundum. "Seni çok fazla heveslendirmek istemiyorum ama üzerimde bikiniyle harika görünüyorsun. Efsane memeleri olan biriyle beraber olmak, alınabilecek en güzel intikam şeklidir."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ne kadar da sağlam bir feminist duruşun var."

"Aynı anda hem bikinili bedenimi övüp hem ataerkiyi ateşe verebilirim." Memelerime doğru baktım. "Biraz kilo almış olmanın böyle güzel bir yan etkisi olacağını kim tahmin ederdi?"

"Havaalanındayken bundan mı söz ediyordun? Hani işini kaybedince mutfağa sarmışsın filan?"

"Aynen öyle. Stresle bir şeyler pişirerek baş edebiliyorum." Duraksadım. "Ve yiyecek. Eh, bunu zaten biliyorsun."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden bana baktı. "Sonunda yeni bir işin var. Mutfaktan çıkamadığın günleri artık ge-

ride bırakabilirsin. Eğer istiyorsan tabii." Başımı kaldırdığımda telaşla bakışlarını memelerimden çekti. Bana karşı olan tavrını bilmesem, aslında biraz daha kilo almamın daha bile hoş sonuçlar yaratabileceğini düşündüğünü sanırdım.

"Evet, eğer elimde tutmayı başarabilirsem yeni bir işim var."

"Geçen akşamı başarıyla atlattık, değil mi?" dedi. "İşini kaybedecek değilsin."

"Memelerimi de."

Yüzü hafifçe kızardı ve huzursuz bir şekilde iç çekişi beni keyiflendirdi. Derken sanki kendini kontrol edemiyormuşçasına bakışlarını bir kez daha memelerime çevirdi.

"Skittle elbisesi giydiğim gün çekinmeden bakıyordun ya."

"Dürüst olmak gerekirse, floresan lamba giymiş gibiydin. İnsanın gözüne giriyorlardı."

"Tüm bu tatil olayını atlattıktan sonra o elbiseyi kesip senin için bir şeyler dikeceğim," dedim. "Belki bir kravat. Ya da seksi bir iç çamaşırı."

Boğazına bir şey kaçmışçasına öksürüp başını salladı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Doğrusu," dedi, "Sophie'nin ilişkimiz döneminde meme büyütme operasyonu yaptırmayı istediğini hatırlıyorum. Her zaman daha büyük..." elleriyle hayali bir çift memeyi avuçluyormuş gibi yaptı, "şeyleri olsun isterdi."

"Aıkça söyleyebilirsin," dedim.

"Neyi?"

"Memeler. Göğüsler. İkizler. Memintolar."

Ethan elini suratına kapattı. "Tanrı aşkına, Oliver..."

Bir süre başını bana çevirmesini bekleyerek ona baktım. Sonunda göz göze geldiğimizde, buharlaşıp ortamı terk etmek istiyormuş gibi bir hâli vardı.

"Demek silikon taktırmak istiyordu," dedim.

Başıyla onayladı. "Eminim şimdi, benim paramı gönlünce harcadığı o dönemde bu işi aradan çıkarmadığı için pişmandır."

"Eh, kaderin cilvesine bak. Yeni karının harika memeleri var. Gurur duy."

“Ama daha fazlası olmalı,” diye yanıtladı çekinerek.

“Daha fazlası derken? Tangayla falan dolaşacak değilim.”

“Hayır, sadece...” Bıkkınlıkla elini saçlarında gezdirdi. “Mesele sadece benim seksi bir kadınla birlikte olmamdan ibaret olmamalı.”

Hey, ne? Seksi mi?

Sanki az evvel son derece şok edici bir şey söylememişçesine konuşmaya devam etti. “Senin benden hoşlanıyormuş gibi davranman gerekiyor.”

Bunu söyledikten sonra bir tutam saç alnına düştü. Sanki bir Hollywood filmi karesindeydim. O kadar hoştu ki göğsümde onlarca minik havai fişek patlıyordu. Ve onu bir anlığına da olsa bu kadar masum bir hâliyle görmek ve suratına ondan nefret etmeden bakabilmek gerçekten kafa karıştırıcıydı.

“Senden hoşlanıyormuş gibi davranabilirim,” dedim ve kendimi koruma içgüdüme yenilerek ekledim, “sanırım.”

İfadesi yumuşadı. Elini uzatıp elimi kavradı, sıcak ve güçlüydü. Refleks olarak geri çekilecektim ki elimi zarif ama sıkı bir şekilde tutarak yanıtladı, “Buna sevindim. Çünkü yata ulaştığımızda, daha ikna edici davranmamız gerekecek.”

sekizinci bölüm

Söz konusu yat devasaydı; geniş bir güvertesi, bar ve mangalın da yer aldığı lüks bir iç bölümü ve parlak gün ışığının altında uzanan büyük bir üst güvertesi vardı. Grubun geri kalanı çantalarını yerleştirecek bir yer bulup atıştırmalık bir şeyler aramaya koyulmuşken, Ethan ve ben doğrudan bara gidip içkilerimizi aldık ve henüz bomboş olan üst güverteye çıktık. Bir yerden sonra insanların üst güverteye doluşacaklarını biliyordum ama bir süreliğine de olsa rol yapmaktan kurtulacağımız bir mola verebilecek olmak harikaydı.

Hava sıcaktı; ben plaj elbisemi, Ethan da tişörtünü çıkardı ve ikimiz de parlak güneş ışıklarının altında, sessiz ve yarı çıplak kaldık.

Birbirimize bakmamak için her şeyi yapıyorduk. Aniden insanların güverteye doluşmasını ister olmuştum.

“Güzel yatmış,” dedim.

“Aynen.”

“İçkin nasıl?”

Omuz silkti. “Ucuz likör işte. Fena değil.”

Rüzgâr saçlarımı yüzümün önüne doğru uçuşturunca Ethan benim için votka-toniğimi tutarken ben de çantamdan bir toka çıkarıp saçlarımı topladım. Bir anlığına kırmızı bikinime kaçamak bir bakış attı.

“Bunu gördüm,” dedim.

İçkisini yudumladı. “Neyi gördün?”

“Memelerime baktın.”

“Tabii ki memelerine baktım. O kadar büyükler ki sanki bizimle takılan iki ayrı birey gibiler. Onlara kaba davranmak istemedim.”

Tam o sırada güverteye çıkan merdivenin tepesinde bir baş belirdi – lanet olası çakma Daryl Dixon ve tabii ki hemen arkasından da ekürisi Sophie. Ethan’ın içinden attığı çığlıkları duya-biliyordum.

Ellerinde plastik bardaklarla taşıdıkları margaritalar eşliğinde yukarı çıktılar.

“Selam gençler!” dedi Sophie bize doğru yaklaşırken. “Aman tanrım. Sizce de manzara *efso* değil mi?”

“Rüşmen efso,” diye onayladım Ethan’ın dehşete kapılmış bakışları altında. Beni kendimden daha fazla yargılaması mümkün değildi.

Dünyanın en saçma dörtlüsü olarak dikiliyorduk, ben de aramızdaki saçma gerginliği azaltmak adına bir girişimde bulunmaya karar verdim. “Ee, Billy. Nerede tanıştınız?”

Billy gözlerini sıkarak güneşe doğru baktı. “Markette.”

“Billy St. Paul’deki Cub Foods’da müdür yardımcısı. O kırtasiye ürünleriyle uğraşırken ben de reyonun diğer ucundaki kâğıt tabaklara bakıyordum.”

Devam edeceğini sanarak bekledim ama etmedi.

Ethan müdahale edene kadar sessizlik sürdü. “Clarence’taki şubede mi yoksa?..”

“I-ıh,” diye mırıldandı Sophie dudaklarını pipetinden ayırmadan ve başını sallayarak yutkundu. “Arcade’deki.”

“O şubeye pek gitmem,” dedim. Biraz daha sessizlik. “Üniversitenin oradaki şubeyi beğeniyorum.”

“O şubenin gıda ürünleri bölümü bayağı iyi,” diye onayladı Ethan.

Sophie birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra Ethan'a döndü. "Dane'in kız arkadaşına ne kadar da benziyor."

Mideme kramplar girerken beynim, kafatasımın içinde Munch'un *Çılgılık* tablosundakine benzer bir hâl almıştı. Sophie elbette Ami ile tanışmış olmalıydı. Normalde Ethan da ben de ortalamanın üzerinde bir zekâya sahipken, nasıl oluyordu da bir aradayken böylesine aptal olabiliyorduk?

Ben telaşlı bir şekilde Ethan'a telepati yoluyla şimdi ne yapacağız sorusunu yöneltirken, Ethan sadece sakın bir şekilde başını salladı. "Evet, ikiz kardeşler."

Billy etkilenmiş bir şekilde, "Vay canına," derken, Sophie bu olası amatör porno senaryolarından o kadar etkilenmemiş gibiydi.

"Bu biraz garip değil mi?" diye sordu.

EVET-HEM DE ÇOK-HER ŞEY ÇOK GARİP diye bağırarak istiyordum ama bir şekilde çenemi kapayıp içkimin yarısını kafama diktim. Uzun bir duraksamadan sonra Ethan cevapladı, "Pek değil."

Üzerimizden bir martı uçtu. Yat, dalgaların arasında sallanarak ilerliyordu. Kadehin dibine geldim ve Ethan dirseğiyle beni dürtene dek bardağın dibindeki suyla karışık havayı garip sesler çıkararak pipetimden çekmeyi sürdürdüm. Acı verici bir dirsek darbesiydi.

Sonunda Sophie ve Billy oturmaya karar verdiler ve güvertenin diğer ucundaki şezlonglara doğru ilerlediler. Artık ortak bir alanı paylaşacağımız kadar yakın ama muhabbet etmek ya da Billy'nin Sophie'ye fısıldadığı iğrenç şeyleri duymak zorunda kalmayacağımız kadar uzak bir noktadaydılar.

Ethan otomatik bir hareketle Biz De Birbirimizi Seviyoruz dercesine kolunu omzuma attı. Bu defa gece olduğu kadar zarif değildi. Durumu doğallaştırmak için kolumu beline doladım. Üstsüz olduğunu ve çıplak tenine temas edeceğimi unutmuştum. Ethan'ın kasları gerilirken hafifçe eğildim ve başparmağımı kalça kemiğine bastırdım.

Doğrusu bunu onu rahatsız etmek için yapmışsam da... hoşuma gitmişti.

Teri güneşten ısınmış, pürüzsüz ve dikkat dağıtıcıydı.

Sanki leziz bir şeyden tek bir ısırık almak gibiydi, yetinmiyor ve daha fazlasını istiyordunuz. Kalçasındaki elim, bir anda vücudumun en sıcak yeri hâline gelmişti.

Billy gevşek gevşek sırtarak Sophie'yi kucağına aldı ve minyon bir kadın olan Sophie keyifle kıkırdarak bacaklarını havaya kaldırdı. Kısa bir sessizlikten sonra beklenen oldu ve Ethan oturup beni kucağına çekti. Sophie kadar zarif olmayan bir şekilde kucağına düştüm ve geçirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum sessizce.

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı. "Sadece ayak uydur."

"Penisini hissedebiliyorum."

Ethan durumu düzeltmek için oturduğu yerde hafifçe pozisyon değiştirdi. "Dün gece her şey çok daha kolaydı."

"Çünkü bu durumda değildik."

"Neden buradalar ki?" diye tısladı. "Koca gemide başka yer mi yok?"

"Ya siz ne kadar tatlısınız!" diye seslendi Sophie gülümseyerek. "Bıdı bıdı konuşup duruyorsunuz."

"Aynen," dedi Ethan isteksiz bir şekilde gülümseyerek. "Birbirimize doyamıyoruz."

"Kesinlikle," dedim ve iki elimi de başparmaklarını havaya kaldırarak durumu daha da rezil bir hâle getirdim.

Sophie ve Billy çok doğal duruyorlardı. Bizim için ise aynı şeyi söylemek pek mümkün değildi. Önceki akşam Hamiltonların karşısındayken işler farklıydı, sonuçta ayrı sandalyelerdeydik ve kişisel alanımızı bir nebze olsun koruyabiliyorduk. Ancak şimdi güneş kremiyle kaplı bacaklarım Ethan'ın kucağından sarkarken, Ethan sürekli benim oturuşumu düzeltmek zorunda kalıyordu. Göbeğimi içeri çekmiştim ve tüm ağırlığımı kucağına vermemeye çalışırken titreyip duruyordum. Bunu hissetmiş olmalı ki beni rahatlatmaya çalışarak göğsüne doğru çekti.

“Rahat mısın?” diye mırıldandı.

“Hayır.” Hayatım boyunca yediğim bütün tatlılar bir bir gözümün önünden geçiyordu.

“Yana doğru dön.”

“Ne?”

“Şöyle...” Ethan bacaklarını sağa doğru attı ve beni tümüyle göğsüne yasladı. “Şimdi daha iyi mi?”

“Eh...” Evet, çok daha iyiydi. “Eh işte.”

Kollarını arkadaki tırbazınlara dayadı ve ben de onunla seks yapmaktan hoşlanan bir kadın gibi görünmeye çalışarak kolumu boynuna doladım.

Başımı kaldırdığımda, memelerime bakmakta olduğunu fark ettim.

“Artık gizleme gereği de duymuyorsun bakıyorum?”

Kızarak bakışlarını kaçırdı. Boynumdan aşağı bir elektrik dalgası iniyormuş gibi hissediyordum. “Bayağı güzeller, biliyor-sun değil mi?” diye itiraf etti.

“Biliyorum.”

“Bu bikiniyle, o Skittle paketinde olduğundan çok daha güzel görünüyorlar.”

“Ne düşündüğünü gerçekten çok önemsiyorum.” Yüzümün alev alev yandığını hissediyordum. Olduğum yerde kıpırdandım. “Ve penisini yine hissedebiliyorum.”

“Tabii ki hissediyorsun,” dedi göz kırparak. “Hissedilmeyecek gibi değil ki.”

“Bu bir ereksiyon şakası mı yoksa penis boyu ile ilgili bir şaka mı?”

“Ah, kesinlikle bir penis boyu şakası, Orville.”

Yeni içkimden bir yudum aldım ve ucuz votka kokusuna boğulsun diye suratına doğru soludum.

Gözlerini kıstı ve “Ne kadar da tahrik edicisin,” dedi.

“Eh, öyle derler.”

Öksürdü ve yemin ederim ki Ethan Thomas bunu yaparak içten bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyordu.

Ve o anda anladım. Ondan ne kadar nefret ediyorsa da... beraberkenki hâlimizi gitgide sevmeye başlıyordum.

"Daha önce hiç şnorkelle daldın mı?" diye sordum.

"Evet."

"Sevdiğin mi peki?"

"Evet."

"Normalde karşında ben değil bir başkası varken diyalog kurma konusunda daha mı başarılısın?"

"Evet."

Tekrar sessizliğe gömüldük. Ancak aramızdaki mesafe çok da fazla olmadığından, yiyişmekte olan Sophie ve Billy'den çıkan o şapırtıları duyabiliyorduk. Muhabbet etmek zorundaydık.

"En sevdiğin içki ne?"

Bıkkın bir suratla bana baktı. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

Başımın birazdan soyunmadan sevişmeye koyulacaklarımı gibi görünen ikiliyi işaret ettim. "Onları izlemeyi mi tercih ederdin? Ya da belki biz de yiyişmeliyiz."

"Caiprinha," diye yanıtladı. "Seninki?"

"Margarita severim. Ama eğer caiprinha seviyorsan, evimin çok yakınlarında bir mekân var ve dünyanın en güzel caiprinha kokteyli yapıyorlar."

"Bir ara gidelim," dedi ve bunu düşünmeden söylediği o kadar belliydi ki ikimiz de *tabii ki bunu asla yapmayacağız* dercesine güldük.

"İlk zamanlardaki kadar sevimsiz olmayışın garip değil mi?" diye sordu.

Kendi kısa cevap taktiğini ona karşı kullanmaya karar verdim. "Evet."

Gözlerini devirdi.

Ethan'ın arkasında, Molokini Krateri tüm heybetiyle uzanıyordu. Hilal şeklinde, yemyeşil ve muazzamdı. Buradan bakınca bile masmavi koyun bizimkine benzer yatlarla dolu olduğunu görebiliyordum.

“Bak.” Ufuk çizgisini işaret ettim. “Denizde kaybolmuş değiliz.”

“Vay canına,” diye mırıldandı ve kısa bir anlığına, ikimiz birlikte aynı şeyin tadını çıkardık. Derken Ethan ânu mahvetmeye kararlı bir şekilde ekledi: “Umarım orada boğulmazsın.”

Gülümsedim. “Eh, eğer başıma bir iş gelirse kocam olarak esas şüpheli sen olacaksın.”

“Tatsız yorumumu geri alıyorum.”

Güvertedeki garip dörtlümüze bir kişi daha katıldı: Aşırı bronz tenli, saçları güneşten açılıp sararmış, bembeyaz dişleri olan ve her ne kadar Idaho ya da Missouri’de doğduğuna emin olsam da kendini bir *ada çocuğu* olarak tanımlayan Snuba antrenörü Nick.

“Kimler Snuba ve kimler şnorkel yapmak istiyor?” diye sordu.

İçimde bir umutla, dudaklarını mecburen birbirlerinden ayırmak zorunda kalan Sophie ve Billy’e doğru baktım. Bir ağızdan, “Snuba!” diye bağırdılar. Belli ki denizdeyken de bir arada olacaktık.

Biz de Snuba yapacağımızı bildirdik ve Ethan beni neredeyse hiç çaba sarf etmeden güçlü kollarıyla ayağa kaldırdı. Ayaktayken aramızda bir kol mesafesi kadar aralık vardı. Aniden yeni evli olduğumuzu hatırlayarak kollarını göğsüme doladı ve sırtımı kendine yasladı. İkimiz de sıcaktan yapış yapıştık ve tenlerimiz temas ettiği anda birbirimize yapıştık.

“İyyy,” diye homurdandım. “Çok terlemişsin. İğrenç.”

Kollarını sıkarak göğüslerimi ezdi.

Geriye doğru bir adım atıp kaza süsü vererek ayağına bastım. “Ay, özür dilerim.”

Bilinçli olarak göğsünü sırtıma sürterek beni terine buladı.

Gerçekten de pisliğin tekiydi... ama neden gülmemek için kendimi zor tutuyordum?

Sophie, Ethan’a doğru yanaştı. “Şans paran yanında mı?” diye sordu ve içimde bir kıskançlık canavarı kükremeye başladı.

O artık başkasının nişanlısıydı. Artık kendi aralarındaki minik şakaları ve çiftlere özgü sırları dile getirme hakkı kalmamıştı.

Benim bir şey söylememe fırsat bulamadan Ethan bir kolunu göğsüme, bir kolunu karnıma sararak beni sımsıkı kendine çekti. "Olive varken daha fazla şansa ihtiyacım yok."

Sophie son derece yapay bir şekilde, "Yaaa!" diye bağırdı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. Sessiz bir şekilde bakışırken, telepati yoluyla bir düelloya girişmiş gibiydik. Beni baştan aşağı süzüyor, Ethan'ın onunla sevgili olduktan sonra benim gibi biriyle neden evlenmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

Tahminen ilişkiyi bitiren Sophie olmuştu. Aksi takdirde Ethan yeni karısıyla şov yapmak için bu kadar uğraşmazdı. Merak ettiğim şey, Sophie'nin suratındaki tatminsizliğin Ethan kolayca bir başkasıyla beraber olduğu için mi yoksa beraber olduğu kişinin kendisine hiç benzemeyen biri olduğu için mi olduğuydu.

Ethan'a ayak uydurarak sırtımı ona yasladım ve Ethan bilinçsiz bir şekilde kalçasını öne iterek kendini tümüyle bana dayadı: Farkında olmadan bütünleşmiş gibiydik. Bedenimde sessiz patlamalar oluyor, kelebekler dört bir yana doğru hızla kanat çırpıyordu.

Yeni şans sembolünün ben olduğumu dile getirişinin üzerinden birkaç saniye geçmişti ve haksız olduğunu söylemek için artık çok geçti. Bende şansla, çok geçmeden güvertede bir yerlerime kıymık batar, daldığım anda kanım okyanusa karışır ve birkaç dakika içerisinde bir grup aç köpekbalığının saldırısına uğradık.

"Eğlenmeye hazır mısınız?" diye sordu Nick sessizliği bölerek.

Sophie amigo kızlar gibi, "Kesinlikle!" diye bağırdı ve Billy ile beşlik çaktılar. Karşılık olarak Ethan da benimle yumruğunu tokuşturur diye beklerken, bir anda dudaklarını yanağımda hissetmek beni şaşırttı.

Sessizce gülerek fısıldadı, "Kesinlikle!"

NICK HER BİRİMİZE DALIŞ kıyafetlerimizi, paletlerimizi ve maskelerimizi giydirdi. Maske sadece gözlerimizi ve burnumuzu kapatıyordu; normalde şnorkelle dalınan mesafeden çok daha derine inecektik ama nefes alabilmemiz için uzun bir boruya bağlı olan birer ağızlığımız vardı ve suyun yüzeyindeki küçük sallarin üzerine dizili oksijen tüplerimiz bu boruyla ağızlığa bağlanıyor, yüzdükçe bizimle birlikte geliyordu. Her salda, iki kişinin paylaşacağı tek bir oksijen tüpü vardı ve biz de doğal olarak Ethan'la eş olmuştuk. Bu da artık gerçekten birlikte olmaya mahkûm olduğumuz anlamına geliyordu.

Suya inip ağızlıklara uzandığımızda, Ethan'ın zihninde elindeki aparata daha önce kaç kişinin salyalarına temas ettiği ve turlar arasında ne kadar dezenfekte edilmiş olabileceği gibi sorularla ağızlığı incelediğini fark ettim. Göz göze geldiğimizde bu hijyen takıntısını hiç onaylamadığımı fark ederek derin bir nefes aldı ve aparatı ağzına yerleştirip Nick'e hazır olduğumuzu göstermek için başparmağını kaldırdı.

Oksijen tüpümüzü taşıyan sala tutunmayı bıraktık ve son kez birbirimize baktıktan sonra suya daldık. Kısa bir süre ağızlık aracılığıyla nefes almayı ve çevreyi bir maskenin ardından görmeyi garipsesek de hızla alıştık ve alışkanlıkla iki ayrı yöne doğru yüzmeye koyulduk. Ethan sabırsız bir şekilde bana dönüp başıyla ne tarafa doğru gitmek istediğini işaret etti.

Diretmedim ve rotayı onun belirlemesine izin verdim. Su altındaki manzara beni büyülemişti. Yanımdan siyah, sarı ve beyaz çizgili bir kihakih balığı geçerken, ince ve gümüş renkli bir çomak balığı da tam karşımızda yüzüyordu. Kayalıklara yaklaştıkça, manzaramız daha da gerçekdışı bir hâl aldı. Maskesinin ardında kocaman açılmış gözleriyle Ethan, kıpır kıpır sarı cerrah balıklarının yanından geçen kırmızı asker balığı sürüsünü işaret etti. Ağızlığından çıkan baloncuklar, küçük konfetiler gibi suda dağılıyordu.

Nasıl oldu bilmiyorum ama bir anlığına daha hızlı yüzüp Ethan'ın yanına giderek elini tutmak ve gri noktalı o'ili balık sürülerinin üzerinden birlikte geçmek istedim. Sualtı dünyası öylesine sakindi ki hayatım boyunca hiç bu kadar hafif, sakin ve huzurlu hissetmiştim. Hele yanımda Ethan varken böyle hissedebiliyor olmak daha da şaşırtıcıydı. Kısa zaman sonra Ethan'la tamamen senkronize bir şekilde yüzmeye başlamıştık. İkimiz de gördüklerimizi birbirimize işaret ediyorduk. Sözcükler yoktu. İğnelemeler yoktu. Suratını dağıtmak ya da gözlerini oymak istemiyordum. Sadece kafa karıştırıcı bir şekilde onunla ele tutuşmanın katlanılabilir olmaktan öte, güzel bir duygu olduğunu hissediyordum.

TEKRAR YATIN YANINA geldiğimizde, sırlıslık ve soluksuz bir şekilde yüzeye çıktık. Adrenalin damarlarımda dans ediyordu – Ethan'a geriye kalan günlerimizin tümünde bunu yapmamız gerektiğini söylemek istiyordum. Ancak maskelerimizi çıkarıp gemidekilerin desteğiyle tekrar yukarı çıktığımızda, gerçekliğe geri döndük. Gözlerimiz birleşti ve her ne söylemek üzereyse yutarak sustu.

"Eğlenceliydi," dedim sadece.

"Aynen." Islak dalış kıyafetini çıkarıp Nick'e verdi ve fermuarımı açmadığımı fark ederek yanıma geldi. Soğuktan titriyordum, o yüzden yardım etmesine izin verdim ve ellerinin ne kadar büyük olduğunu, sıkışmış bir fermuarı nasıl kolaylıkla açabildiğini düşünmemeye çalıştım.

Çantamdan kuru kıyafetlerimi almak için eğilerek, "Teşekkürler," dedim. Ondan etkilenmiyordum. Etkilenmiyordum. "Üzerimi nerede değiştirebilirim?"

"Sadece bir tuvaletimiz var," dedi Nick. "Ve dönüş yolunda içilen kokteyller yolcuların idrar torbalarını sıkıştırdığında, kapıda oldukça kalabalık bir sıra olacaktır. Bir an önce gitmenizi öneririm – birlikte girebilirsiniz."

“Biz... birlikte mi?” diye sordum. Tuvalet inen dar merdivenlere doğru baktım ve insanların şimdiden soyunmak için kıyafetlerini almaya başladıklarını fark ettim.

“Daha önce görmediğin bir şey göreceksin ya!” dedi Ethan iğrenç bir sırıtışla.

Beyin gücümle kendisine berbat cümlelerden oluşan bir ordu gönderdim.

Kısa süre sonra ikimiz de bu karardan pişman olacaktık. Tuvalet, çok küçük bir dolap kadardı. Çok kaygan zeminli, çok küçük bir dolap. Giysilerimizi göğsümüze bastırıp kabinin önünde dikildik. Geminin aşağı bölümlerindeyken sanki dışarıda fırtına varmış gibi hissediyordunuz; her sarsıntı sendelemenize neden oluyordu.

“Önce sen gir,” dedi.

“Neden ben? Sen gir.”

“Aynı anda giyinelim olsun bitsin,” dedi. “Sen kapıya doğru dönersin, ben de duvara.”

Bikini altımı titreyen bacaklarımdan aşağı indirmeye çalışırken, Ethan’ın ıslak deniz şortunun yere düşüşünü duydum. Çıplak, ıslak ve soğuk kışlarımız arasında sadece birkaç santimetre olduğunu düşündüm ve kazara değme ihtimalimizi hayal ederek dehşete kapıldım.

Telaşla havluma doğru uzanırken lavabonun altındaki su yığınının basarak kaydım. Ayağım bir şeye takıldı ve Ethan’ın attığı çığlık sayesinde, o şeyin Ethan’ın bacağı olduğunu fark ettim. Elleri yüksek bir ses çıkararak duvara çarparken o da dengesini kaybederek yere yuvarlandı.

Sırtım yere çarptı ve Ethan da tam üzerime düştü. Canım acıdıysa bile içinde bulunduğumuz kaostan ötürü hissedememiştim, ne olduğunu fark ettiğimiz anda derin bir sessizlik yaşandı: İkimiz de ıslak ve çıplaktık ve tüm uzuvlarımızla dünyanın en utanç verici Twister sahnesini yaşıyorduk.

“Aman tanrım, kalk üzerimden!” diye bağırdım.

“Saçma sapan konuşma, Olive, beni düşüren sensin!”

Ayağa kalkmaya çalıştı ancak her denemesinde ıslak zeminde kayarak tekrar üzerine kapandı. Sonunda ayağa kalktığı-mızda ikimiz de utançtan ölmek üzereydik. Arkamızı dönmekle vakit kaybetmek yerine hızla giyinmeye koyulduk. Popomuzu, göğüslerimizi ya da diğer uzuvlarımızı birbirimizden saklaya-bilmenin bir yolu yoktu ve bunu kabullenmiş durumdaydık.

Ethan kuru şortunu giymek için mücadele ederken, ben de ıslak bedenime bir şeyler geçirmek için uğraşıyordum. Neyse ki Ethan nispeten benden daha hızlı giyinip arkasını döndü ve ben sutyenimle cebelleşirken alnını duvara dayayıp gözleri kapalı bir şekilde beklemeye koyuldu.

“Bilmeni isterim ki,” dedim tişörtümü giyerken, “bunu çok sık duyduğuna eminim ama söylemeden edemeyeceğim, az önce hayatımın açık ara en kötü cinsel deneyimini yaşadım.”

“Korunmayı ihmal ettiğimize inanamıyorum.”

Sesinde yine gülmemek için zor durduğunu hissettiren bir tını vardı. Teyit etmek için ona döndüğümde, duvara dönük bir şekilde gülümsediğini fark ettim.

“Bu tarafa dönebilirsin,” dedim. “Şu an yeterince giyinik bir hâldeyim.”

Kızarmış yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana doğru döndü. “Eh, bu tartışılır.” Her şey gerçekten çok saçmaydı.

Sinir bozucu bir şey yapmasını bekledim ancak yapmadı. Aksine, şaşırtıcı bir içtenlikle gülümsemeyi sürdürdü. “Sen de haklısın.”

Bir tartışma başlatmamış oluşuma şaşırarak uzanıp kapıyı açtı. “Midem bulanmaya başladı. Çıkalım artık buradan.”

Herkesin yanlış yorumlayacağına emin olduğum kızarmış suratlarımızla yukarı çıktık. Hiç tanımadığımız bir adam elini havaya kaldırarak Ethan’la el çakıştı. Bara doğru ilerledik. Ben bir margarita söyledim, Ethan da midesini rahatlatması için zencefilli bir kokteyl aldı.

Şöyle bir bakınca, midesi konusunda ciddi olduğunu anladım, suratı yemyeşil olmuştu. İçeride kendimize güneş almayan

ancak cam kenarında bir yer bulup oturduk. Ethan başını cama dayayarak nefes almaya çalıştı.

Onun üzerine giydirdiğim düşman rolünde oluşan ufak çatlağın sorumlusu bu andı. Gerçek bir düşman zayıflığını göstermezdi, sırtını ovmak için elimi uzattığımda rahatlamamın verdiği bir inlemeyle avucuma yaslanmazdı. Daha kolay ulaşabilmem için yaklaşmazdı ve kesinlikle eğilip başını kucağıma yaslamaz, parmaklarımı saçlarında gezdirirken minnetle yüzüme bakmazdı.

Ethan'la son zamanlarda güzel anlar yaşamaya başlamıştık ve bu, dengelerin alışık olmadığımız bir yönde değişmesine sebep oluyordu.

Ve sanırım bundan hoşlanıyordum.

Ki bu, beni sinirlendiriyordu.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," dedim alnına düşen bir tutam saçı geriye doğru iterken.

Başını salladı. "Biliyorum."

dokuzuncu bölüm

Karaya ulaştığımızda biraz olsun toparlanmıştı ancak şansımızı zorlamamak –ya da Sophie ve Billy ile akşam yemeği yemek zorunda kalmamak– adına erkenden odamıza dönüp yemeğimizi oraya söylemeye karar verdik.

Her ne kadar ayrı odalara çekilmiş olsak da, *Glow*’un üst üste dördüncü bölümünü izleyerek *raviolimden* bir çatal aldığım esnada fark ettim ki Ethan’ı odaya gönderip kendime bir plan yap-sam olurdu. Sadece otel sınırları içerisinde bile yapabileceğim en az yüz aktivite vardı. Buna rağmen sırf Ethan kendini iyi hisset-miyor diye burada, yatak odamdaydım. En azından böylelikle birine ihtiyacı olursa sadece bir odalık mesafede olabilecektim.

Birine... benim gibi birine ihtiyacı olursa ha? Kendimle dalga geçiyordum. Sanki Ethan yattaki gibi başka bir şanslı olmadığı zamanlar dışında bana ihtiyaç duyacakmış gibi. Bunun olmaya-cağını biliyordum ve zaten buraya da bunun için gelmemiştik!

Ancak her ne kadar kendime tatilin tadını çıkarmam ve ger-çek hayatta yüzüme bakmazken sadece rol icabı bana yakın dav-ranan bu adamdan hoşlanmamam gerektiğini söyleyip dursam da, kraterdeyken su altında neler hissettiğimi, güvertede tüm bedenini arkamda hissedişimi, saçlarımı parmaklarında gezdir-diğim anları düşünmeden edemiyordum. Tırnaklarım saç deri-sinde gezerken elimin hareketiyle senkronize bir şekilde nefes

alıp vermeye başladığını hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Ve sonra o lanetli tuvaletteki çıplak Twister figürümüzü hatırlayıp kahkahaya boğuldum.

“Tuvalette olanlara mı gülüyorsun?” diye seslendi Ethan.

“Ölene kadar buna güleceğim sanırım.”

“Ben de.”

Salona doğru bakarak gülümsediğimi fark ettim. Görünen o ki, Ethan’dan Nefret Edenler Kulübü’ndeki üyeliğimi korumak, sandığımdan daha zor olacaktı.

GÜNÜN İLK IŞIKLARI YAVAŞÇA gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Önceki sabah gün ışıkları gecedен kalma nemi yavaşça buharlaştırmışken bu defa durum daha farklıydı. Yağmurlu bir güne uyanmıştık.

Kahve almak için ayaklarımı sürüyerek serin süitin içerisinde ilerledim. İçerisi hâlâ karanlık sayılırdı ama Ethan uyanmıştı. Elinde kalın bir kitap, kanepeye boylu boyunca uzanmıştı. Akılcıca davrandı ve kahvem i içip ayıldığım âna dek benimle muhatap olmadı.

Kendime geldiğimde salona geçtim ve sordum, “Bugünkü planın nedir?” Hâlâ üzerimde pijamalarım vardı ama kendimi biraz daha insan gibi hissedebilmeye başlamıştım.

“Tam olarak bu,” dedi ve kitabı kapayıp göğsüne koydu. Karşımdaki manzarayı ânında hafızaya attım ve Ethan’ın Pozları klasörünün alt başlıklarından Şaşırtıcı Derecede Seksi dosyasına kaydettim. “Tercihen havuz başında elimle içkimle.”

Aynı anda çatık kaşlarla pencereye doğru baktık. Tombul damlalar palmyelerin yapraklarını sallıyor, yağmur usulca balkon kapımızdan süzülüyordu.

“Kürek sörfü yapmak istiyordum,” dedim sesimde belirgin bir mutsuzlukla.

Tekrar kitabını açtı. “Eh, görünene göre yapamayacaksın.”

İçgüdüsel bir refleksle ters ters suratına baksam da, tüm ilgisini kitabına yöneltmişti. TV ünitesinin üzerinde duran etkinlik rehberine uzandım. Yağmur yağarken de yapılabilecek bir aktiviteleri mutlaka olmalıydı. Ethan ve ben dışarıda birbirimize katlanabiliyorduk fakat tüm günü aynı süitte geçirirsek kan çıkacağı ortadaydı.

Telefonu yanıma çekip rehberi açtım. Ethan yanıma sokuldu ve omzumun üzerinden aktivite listesini okumaya koyuldu. Aynı odada olmak bile bir anda bedenimin ısınmasına neden olurken, şimdi resmen dip dibe oturuyorduk. Listeyi okurken sesim titriyordu.

“Zipline... helikopter... doğa yürüyüşü... denizaltı... kayak... bisiklet turu...”

Sıradaki maddeyi okumama fırsat vermeden atıldı. “Hah! Paintball!”

Boş gözlerle suratına baktım. Bana göre paintball, kafayı silahlılarla bozmuş, testosteron patlaması yaşayan erkeklere özgü bir aktiviteydi ve Ethan pek de öyle bir tipe benzemiordu. “Daha önce oynadın mı?”

“Hayır,” dedi, “ama eğlenceli görünüyor. Ne kadar zor olabilir ki?”

“Evrenle tehlikeli bir iddialaşmaya giriyorsun, Ethan.”

“Evren benim paintball oynamamla ilgilenmiyor, Olive.”

“Üniversitedeyken erkek arkadaşımınla bir seyahate çıktığımızda babam bana bir işaret fişegi tabancası vermişti. Bagajdayken kazara ateşlenen fişek, biz nehirde yüzdüğümüz esnada tüm valizlerimizin alev almasına sebep olmuştu. Giyecek bir şeyler almak için üzerimizde ıslak mayolarımızla Walmart’a gitmek zorunda kalmıştık ve inan bana o ufak kasabada yaşayan herkes tüyler ürpertici tiplerdi. Yeni iç çamaşırları bulmak için reyonların arasında dolaşırken, az sonra biri beni avlayıp akşam yemeği menüsüne ekleyecekmiş gibi hissediyordum.”

Birkaç saniye boyunca beni süzdü. “Bunun gibi çok fazla hikâyen var, değil mi?”

“Tahmin bile edemezsin.” Tekrar pencereye doğru döndüm. “Ama cidden, bütün gece yağmur yağdı. Paintball alanı çamurla kaplanmamış mıdır?”

Arkasına yaslandı. “Yani boyaya bulanmakta sorun yok ama çamur varsa problem, öyle mi?”

“Bildiğim kadarıyla amaç, boyaya da bulanmamak.”

“Benimle tartışmadan durabilme yetisine sahip değilsin,” dedi, “ve bu beni kızdırıyor.”

“Az önce boyaydı çamurdu derken benimle tartışmaya çalışsan sen değil miydin?”

Acı çekiyormuşçasına inledi ancak gülmek için kendini zor tuttuğu açıkça ortadaydı.

Odanın diğer ucundaki minibarı işaret ettim. “Neden gidip biraz buz almıyorsun, kızgınlığına iyi gelirdi?”

Ethan tekrar yanıma sokuldu, bu defa daha da yakınımıydı. “Hadi bugün paintball oynayalım.”

Başımı sallayarak sayfayı değiştirdim. “Hayır.”

“Hadi ama,” dedi ikna edici olmaya çalışarak. “Sonrasında ne yapacağımızı da sen seçersin.”

“Neden benle takılmak istiyorsun ki? Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile.”

Sırıttı. “Belli ki yeterince stratejik düşünemiyorsun. Boya toplarıyla bana ateş etme şansını geri mi tepeceksin?”

Gözümün önünde bir video oyunundan alınmış gibi duran sahneler akmaya başladı: *Silahımdan Skittle yeşili boya topları fırlıyor, yeşil toplar Ethan’ın göğsünde patlıyor. Ve en sonunda, öldürücü darbe, dev bir yeşil top kaskında patlıyor...* “Neden olmasın? Arayıp iki kişilik rezervasyon yaptırıyorum.”

OTEL BİZİ PAINTBALL ALANINA götürmek üzere bir araç ayarlamıştı. Dört tarafı ormanla çevrili, endüstriyel bir binanın otoparkında durduk. Yağış kesilmiş gibiydi, etrafa daha ziyade sis ve çamur hâkimdi.

Tahmin etmesi çok da güç değildir ki pis ve boya kokan küçük bir ofise girdik. Kasanın arkasında isim kartında HOGG yazan, yarı kamuflaj yarı çiçek desenli bir Hawaii gömleği giymiş, uzun ve beyaz bir adam bizi karşıladı. O ve Ethan çeşitli oyun seçenekleri üzerinde tartışırken, ben neredeyse hiç dinlemeden etrafı incelemekle meşguldüm. Kasanın arkasındaki duvar kasklar, vücut koruyucu takımlar, gözlük ve eldivenlerle kaplıydı. Kapının yanındaki posterde şu yazıyordu: SAKİN OL VE SİLAHINI DOLDUR. Ofis silahla doluydu, çok fazla silahla.

Daha önce bırak ateş etmeyi, elime silah bile almadığımı fark etmek için çok yanlış bir zamandı.

Hogg arka odaya geçtiğinde Ethan bana dönüp duvardaki Paintball Şampiyonları listesindeki isim ve sıralamaları göstererek, “Oldukça sağlam mücadeleler verilmiş gibi duruyor,” dedi.

Odanın diğer ucundaki DİKKAT: TOPLARIM HER AN YÜZÜNÜZE ÇARPABİLİR! yazılı posterini göstererek, “Belli ki Hogg kendince ‘esprili’ bir mekân yaratmaya çalışmış,” dedim. Elime bir paintball silahı aldım ve tıpkı bir tüfek tutuyormuş gibi pozisyon aldım. “*9’dan 5’e* filminde Jane Fonda’nın üzerinde safari kıyafetleri ile Bay Hart’ı aramak üzere ofise gittiği sahneyi hatırlıyor musun?”

Ethan hiçbir şey anlamamış bir şekilde duvara bakarak, “Hayır, neden ki?” diye sordu.

Bana döndüğünde ona pis pis sırıttım. “Hiiiç.” Duvardaki silahları göstererek sordum, “Daha önce hiç silah kullanmış mıydın?”

Minnesota’da birçok macera meraklısı sportif avcı vardır. Belki Ethan da onlardan biri olabilirdi, kim bilir?

Sessizce başıyla onayladı. Beynim yine çılgın bir yolculuğa çıkarak Ethan’ın oturma odasının duvarına asılı bir zebra kafasının trajedik öyküsünü hayal etmeye başladı. Bir aslan kafası da olabilirdi bu. *Aman tanrım*, diye geçirdim içimden, *ya Ethan da Afrika’ya gergedan avlamaya giden o korkunç insanlardan biriye?*

Ethan’ı zavallı hayvanları öldürürken hayal ettikçe içimdeki nefret büyüyordu. “Sadece Dane ile birkaç kez atış poligonuna

gittik, o kadar. Pek benlik bir şey değil, Dane sevdiği için gidiyorduk." Suratımı gördüğü anda aklımdan bambaşka sahnelerin geçtiğini fark etmiş gibi gözlerini büyüterek sordu, "Ne?"

Her zamanki gibi en kötü ihtimali düşündüğümü fark ederek derin bir nefes aldım. "Sen açıklama yapana dek zihnimde ayağını bir zürafa cesedine dayamış, kafanda safari şapkanla poz veriyordun."

"Kes şunu," dedi. "Düşüncesi bile korkunç."

Omuzlarımı silktim. "Daima en kötüsünü düşünmeye programlanmışım."

"O zaman beni biraz tanımaya çalış. Şüphelerini benimle paylaş ki açıklayabileyim."

Bu cümleleri oldukça sakın ve doğal bir tavırla söylemişti. Başını çevirip kasanın yanındaki kemer tokasına doğru baktı. Metal tokenın üzerinde, "Silah güvenliği için ilk kural: Asabımı bozma!" yazıyordu.

Bu kadar anlayışla tepki verişinin ve aklımdan geçenlerde yanılmış olmanın etkisiyle sersemlemiştim. Derken Hogg elinde paintball malzemelerimizle geri döndü. İkimize de kamuflaj desenli tulum ve eldivenlerimizi, kasklarımızı ve koruyucu gözlüklerimizi verdi. Paintball silahı plastikten yapılmıştı ve oldukça hafifti. Uzun bir namlusu ve boya toplarının konulduğu bir haznesi vardı. Ancak silah dışındaki her şey oldukça ağırdı. Üzerimde bunlarla koştuğumu hayal etmeye çalıştım. Pek mümkün görünmüyordu.

Ethan elindeki malzemeleri inceledikten sonra tezgâha doğru eğildi. "Peki ya, 11-1111, koruyucu bir şeyiniz yok mu?"

"Koruyucu derken?"

Ethan'ın kulakları kızardı. Belli ki boya toplarımı kasıklarında patlatmayı hayal ettiğimi tahmin edebiliyordu. İmalî bir şekilde Hogg'a doğru baktı. Hogg gülerken başını sallamakla yetindi.

"Endişelenmene gerek yok, koca oğlan. Bir şey olmaz."

Omzuna hafifçe vurdum. "Aynen öyle, koca oğlan. Ben arkadayım."

OYUN ALANI, YİRMİ DÖNÜMLÜK bir ormanlık arazi üzerine konumlandırılmıştı. Alanda bir düzine kadar ahşap barikat, gelişigüzel serpiştirilmiş odun yığınları ve ağaçların arasına yerleştirilmiş birkaç köprü vardı. Tüm oyuncular metal bir gölgeliğin altında toplandı. Yağmur iyice hafiflemiş, ince ince çiseliyordu ancak hava gayet serindi ve soğuktan korunmak için omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırmıştım.

Ethan bana doğru baktı ve koruyucu gözlüklerinin arkasında gözlerinin neşeyle kısıldığını gördüm. Paintball kıyafetlerimizi giydiğimiz andan beri sürekli gülüyordu.

“Çizgi film karakteri gibisin,” dedi.

“Senin de çok şık görüldüğün söylenemez,” diye karşılık verdim. Ancak bu karşılık, Ethan’ın kamuflaj kıyafetleri içinde harika görünüyor oluşuna çarparak etkisiz hâle geldi. Seksi bir askere benziyordu ve şaşırtıcı bir şekilde bundan hoşlandığımı fark etmiştim.

“Tavşan avlamaya giden Elmer Fudd gibisin,” dedi.

“Çeneni kapatır mısın lütfen?”

“Acınası bir Er Benjamin taklidi gibisin.”

“Er Benjamin’in kendisi de gayet acınası durumdaydı.”

“Aynen öyle!” dedi Ethan kıkırdayarak.

Çok şükür ki eğitmenimiz Bob sonunda teşrif etti. Kısa boylu ancak kaslı bir tipti ve grubun önünde askerlerini hazırlayan bir general gibi dikildi. Tahminen hayatı boyunca polis olmak istemiş ancak başaramamış tiplerdendi.

Ölüm karşılaşması adında bir versiyonda savaşaçağımızı söyledi. Bu kulağa hem güzel hem de ürkütücü geliyordu: Yaklaşık yirmi kişilik bu grup iki takıma bölünecek ve takımlardan birinin hiç savaştısı kalmayana dek birbirimize ateş edecektik.

“Her oyuncunun beş canı var,” dedi. Volta atarken sırayla her birimizin gözlerinin içine bakıyordu. “Vurulan oyuncular silahlarını kilitleyecek, kılıfına yerleştirecek ve kampa dönecek-

ler." Az ileride, etrafı çitlerle çevrelenmiş küçük kulübeyi işaret etti. Kulübenin önündeki tabelada kargacık burgacık bir yazıyla "ANA KAMP" yazıyordu. "Bekleme süreniz dolana dek orada kalacak, sonra oyuna geri döneceksiniz."

Ethan kulağıma doğru eğilip, "Seni ilk dakikadan vurduğumda alınıp gücenmece yok, değil mi?" diye fısıldadı

Başımı kaldırıp suratına baktım. Saçları havadan nemlenmişti ve sırtıtmamak için dudaklarını ısıırıyordu. Gerçekten dişlerini dudağına geçirmişti ve bir anlığına dudaklarımı kullanarak alt dudağını özgür kılmak istedim.

Hiç değilse aynı takımda olmayı düşünmüyordu.

"Dua et de vurulan sen olma," diye cevapladım.

"Bazı önemli kurallarımız var," diye devam etti Bob. "Önceliğimiz güvenliğiniz. Eğer bir şeyin aptalca olduğunu düşünüyorsanız, lütfen kalkışmayın. Koruyucu gözlükleriniz daima gözünüzde olmalı. Silahınızı kullanmadığınız her anda kilidini kapayacaksınız. Vurulduğunuz zamanlar dâhil."

Arkamda biri el çırpı ve omzumun üzerinden ona doğru baktım. İri yapılı, kel bir adam başıyla eğitmeni onaylıyor ve coşkudan yerinde duramıyordu. Üzerinde tişörtü yoktu ve ekstra boya toplarıyla dolu bir malzeme kemeri takmıştı. Ethan'la birbirimize bakarak sırttık.

"Daha öne oynamış mıydın?" diye sordu Ethan adama.

"Bulabildiğim her fırsatta," dedi adam. "Adım Clancy." Uzanıp Ethan'ın elini sıktı.

"Ethan." Beni işaret ettiğinde olduğum yerden adama doğru el salladım. "Onun adı da Skittle."

"Aslında," dedim dik dik Ethan'a bakarak, "adım..."

"Bu işte gayet iyisindir o zaman?" dedi Ethan, Clancy'e.

Clancy kılı kollarını göğsünde birleştirdi. "Göreve Çağrı versiyonunda yirmi defa şampiyonlar listesine girdim. Gerisini sen düşün."

Kendimi tutamayarak sordum. "Eğer yanlış anlamazsanız, neden tişört giymediniz? Vurulursanız canınız yanmayacak mı?"

“Acı da bu tecrübenin bir parçası,” dedi Clancy. Ethan sanki çok mantıklı bir şey söylenmiş gibi başıyla onayladı. Ama artık onu gözlerindeki ifadeden ne kadar eğlendiğini okuyabilecek kadar tanıyordum.

“Çaylaklar için bir öneriniz var mı?” diye sordum.

Clancy ona akıl danışıldığına sevinmiş gibiydi. “Ağaçlardan yararlanın. Düz yüzeylere oranla daha iyidirler zira etraflarında dönebilirsiniz. Gözlem esnasında daima öne doğru eğilin.” Birkaç kez eğilip kalkarak nasıl yapacağımızı gösterdi. “Bedeninizi korumaya çalışın. Yoksa kasıklarınızda son hızla patlayan bir boya topunun nasıl acıttığını öğrenmek durumunda kalırsınız.” Bana doğru döndü. “Kusura bakma, Skittle.”

Elimi şöyle bir salladım. “Kimse kasıklarından vurulmayı istemez.”

Başıyla onayladı ve devam etti. “En önemlisi asla yere yatarak nişan almayın. Zemine indiğiniz anda vurulursunuz.”

Bob konuşmasını tamamlamış olmalı ki oyuncular alkışa başladı. Bob grubu iki takıma böldü. Ethan’ı da beni de Yıldırım Takımı’na koyduğunda doğrusu biraz yüzümüz asıldı. Görünen o ki Ethan’ı vurma hayallerim suya düşmüştü. Karşı grubu gördüğümüzde Ethan’ın tadı daha da kaçtı: sadece birkaç yetişkin ve doğum günü kutlaması için oyuna gelen tam yedi tane on dört yaşında ergen.

“Bir saniye,” dedi Ethan onları işaret ederek. “Küçük çocukları vuramayız.”

Başında ters taktığı bir şapkası ve dişlerinde telleri olan bir ergen öne çıktı. “Sen kime çocuk diyorsun be? Yoksa dedecik bizden korktu mu?”

Ethan sırtıttı. “Buraya annenin arabasının arka koltuğunda geldiysen, besbelli ki çocuksun.”

Ergenlerden biri kıs kıs güldü ve diş telleri olan çocuk daha da sinirlendi. “Buraya senin annenin arabasında geldim. Arka koltukta işi pişirdik.”

Ethan kahkaha attı. “Evet, bu gerçekten de Barb Thomas’ın yapacağı bir şeye benziyor.” Arkasını döndü.

“Şuna bakın, karı gibi saklanmaya çalışıyor,” dedi ergen.

Bob çocuğun göz hizasına eğilip, “Ağzını topla,” dedi ve Ethan’a dönerek ekledi, “Kavganızı alanda edersiniz.”

“Sanırım Bob şu an bu küçük şerefsizin hakkından gelmem için izin vermiş bulunuyor,” dedi Ethan koruyucu gözlüğünü düzeltirken.

“Ethan, ufacık bir çocuktan söz ediyorsun.”

“Eh, ufak olması daha iyi ya. Çok fazla cephane harcamama gerek olmayacak.”

Elimi koluna koydum. “Bu meseleyi biraz fazla ciddiye almıyor musun?”

Sırıtarak bana doğru dönüp göz kırptı ve sadece dalga geçtiğini anladım. Göğsümde bir kuş kanat çırpıyordu. Yol arkadaşımın son versiyonu Oyunbaz Ethan’dı ve bu gerçekten de hoşuma gitmişti.

“SANIRIM KURALLARI DAHA iyi dinlemeliydim,” dedi Ethan soluk soluğa. Çamurla ve mor boyayla kaplıydı. Doğrusu, ikimiz de öyleydik. Boya topları bedenimize çarptığında gerçekten boktan bir acı yaşıyordunuz. “Bu oyunun bir zaman limiti filan yok mu?” Telefonunu çıkarıp Google’a girdi ve internet düzgün çekmediği için homurdandı.

Başımı arkamdaki ahşap duvara yaslayıp gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. Takımımızın orijinal planı şu şekildeydi: Bölünüp gizlenecektik ve birkaçımız saldırıya geçerken, birkaçımız da onları koruyacaktı. Plan tam olarak hangi noktada çöktü bilmiyorum ama bir şekilde pusuya düşmüş ve sadece dört kişi kalmıştık. Karşı takımın tüm oyuncularını ise –pis ağızlı ergenler dahil– hâlâ oyundaydı.

Şimdiyse Ethan’la birlikte yıkık dökük ahşap bir duvarın arkasında köşeye sıkışmış, dört bir yandan acımasızca saldıran

ergenlerden saklanmaya çalışıyorduk. “Hâlâ oradalar mı?” diye sordum.

Ethan başını uzatıp barikatın arkasına doğru baktı ve hızla geri eğildi. “Evet.”

“Kaç kişiler?”

“İki kişi görebildim. Nerede olduğumuzu bilmiyorlar sanırım.” Emekleyerek diğer tarafa doğru ilerledi ve hızla etrafa göz attı. “Bir tanesi uzakta sayılır. Diğer de köprü’nün üzerinde dolaşarak duruyor. Bence biraz bekleyelim. Er ya da geç biri gelip dikkatlerini dağıtacaktır, biz de böylece şuradaki ağaçlara doğru koşacak fırsatı yakalarız.”

Birkaç saniye boyunca uzaktan gelen bağırışları ve ateşlenen paintball silahlarının gürültüsünü dinledik. Her şey hayal ettiğimden çok daha farklı gelişmişti. Bundan keyif aldığımı inanmıyordum.

“Belki yeterince hızlı davranırsak kurtulabiliriz,” dedim. Kızımızda birkaç boya topunun daha patlama ihtimalinden keyif almıyordum ama bu soğuk ve nemli yerde çömelmekten bıkmıştım ve bacaklarım artık yorgunluktan titremeye başlamıştı. “Bir şekilde kaçabiliriz. Şaşırtıcı ama bu işte pek de kötü olduğun söylenemez.”

Önce bana, sonra da gözlerini kısarak ağaçlara doğru baktı. “Bir kaya parçasından daha atik değilsin. Tahminen yerimizde kalmak daha mantıklı.”

Uzanıp bacağına tekme attım ve acı çekiyormuş gibi inledi.

Bir grup agresif ergenden saklanmak için burada çömelip beklerken canım sıkılıyordu ve muhabbet etmek istiyordum. Fakat tereddütle kendimi sorgulamadan da edemiyordum. Gerçekten de Ethan’ı daha yakından tanımak istiyor muydum? Önceleri onunla ilgili en önemli gerçeği zaten bildiğimi düşünüyordum – yüksek kalorili panayır yemekleri yiyen dolgun kadınlardan nefret eden, burnu havada herifin tekiydi. Ama artık hakkında daha fazla bilgiye sahiptim:

1. Matematikle ilgili bir iş yapıyordu.
2. Bildiğim kadarıyla, onunla tanıdığım iki buçuk yıldır sadece bir kız arkadaşı olmuştu.
3. Surat asma konusunda çok başarılıydı. (Gülümseme konusunda da öyle.)
4. Yemeğini paylaşmakla sorunu olmadığı, sadece açık büfeleri sevmeyişi konusunda ısrarcıydı.
5. Sık sık erkek kardeşini pahalı ve macera dolu seyahatlere götürüyordu.

Listenin geri kalanı isteğim dışında zihnimde akmaya başladı.

6. Gerçekten de çok eğlenceliydi.
7. Kendisini deniz tutuyordu.
8. Tümüyle kaslardan inşa edilmiş gibi duruyordu; onca kasın altında iç organlara sahip olup olmadığından emin değildim.
9. Mücadeleciydi ama rahatsız edici bir şekilde değil.
10. Rüşvet olarak rahat bir yatak teklif ettiğinizde muazzam derecede etkileyici birine dönüşüyordu.
11. Her zaman harika göründüğümü düşünüyordu.
12. Üçüncü karşılaşmamızda üzerimde olan tişörtü hatırlıyordu.
13. Yatta hissettiğim kadarıyla, pantolonunun altında gayet iyi bir penisi vardı.

Neden Ethan'ın penisini düşünüyordum? Bu çok iğrençti. Özetle, buraya gelirken aklımda doğruluğundan emin olduğum bir Ethan portresi vardı. Ancak kabul etmem gerekirdi ki o portre gittikçe gerçekliğini yitiriyor gibiydi.

"Eh, hazır boş boş zaman öldürüyoruz," dedim ve çömelmekten vazgeçip tamamen yere oturdum, "sana tümüyle kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Bacağını ovuşturdu. "Eğer bu beni tekmelemekten vazgeçeceğin anlamına geliyorsa, sorabilirsin."

“Sophie ile aranızda tam olarak ne oldu? Ve ilk başta nasıl sevgili oldunuz? O biraz... nasıl desem, Beverly Hills 90210 şovundan fırlamış gibi. Sense biraz daha...”

Ethan barikatin arkasına doğru bir göz attı. “Belki de gerçekten koşmalıyız...”

Onu tutup geri çektim. “Sadece birer canımız kaldı ve eğer koşacaksak seni canlı bir kalkan olarak kullanacağım. Şimdi, anlat bakalım.”

Derin bir nefes alıp yanaklarını şişirerek geri verdi. “Yaklaşık iki sene kadar birlikteydik,” dedi. “Belki hatırlarsın, o zamanlar Chicago’da yaşıyordum ve arada bir Dane’i ziyaret etmeye geliyordum. Dane’in ofisine uğramıştım ve Sophie de aynı binada çalışıyordu. Onu otoparkta gördüm. Kâğıtlarla dolu bir kutuyu yere düşürdü, ben de toplamasına yardım ettim.”

“Bu son derece klişe bir film başlangıcına benziyor.”

Ethan beni şaşırttı ve yorumuma gülerek karşılık verdi.

“Sonra da taşındın mı?” diye sordum. “Öylece.”

“Tam olarak değil.” Uzanıp suratındaki çamuru sildi. Kibirli davranmak yerine gayet içten bir şekilde anlatıyor oluşu hoşuma gitmişti. İlk defa Ethan’la gerçek bir diyalog yaşadığımızı fark ettim. “Birkaç ay sonraydı. Minneapolis’te bir iş teklifi aldım. Taşındıktan sonra da birlikte yaşamaya karar verdik. Gayet mantıklı bir karar gibiydi.”

Ağzı açık bir şekilde dinlediğimi fark ederek çenemi kapadım. “Vay be. Yeni bir şampuana alıştığımıza karar vermem bile birkaç ayımı alır.”

Ethan güldü ancak bu mutlu bir gülüş değildi ve kalbimde bir şeylerin acıdığını hissettim.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bildiğim kadarıyla beni aldatmadı. Loring Park’ta bir daire tuttuk ve her şey iyi gidiyordu. Gerçekten de güzeldi.” Bir an göz göze geldik, sanki ona inandığımdan emin olmak istiyor gibiydi. “4 Temmuz günü ona evlenme teklifi edecektim.”

Neden teklif için Bağımsızlık Günü’nü seçtiğini düşünerek

kaşımı kaldırdım. Utangaç bir şekilde elini ensesine götürdü. "Havai fişekler patlarken teklifte bulunmanın hoş olacağını düşünmüştüm."

"Ah, ne romantik bir teklif. Senin böyle bir tip olduğunu hiç düşünmezdim."

Güldü. "Eh, bunu gerçekten de yaptım. Bir arkadaşımız barbekü partisi düzenlemişti, bir süre hep birlikte zaman geçirdikten sonra Sophie'yi terasa çıkardım ve evlenme teklif ettim. Gözyaşlarına boğuldu ve birbirimize sarıldık. Bir süre sonra, teklifime net bir şekilde cevap vermemiş olduğunu fark ettim. İçeri girip etrafın toparlanmasına yardımcı olduk. Sophie pek iyi hissetmediğini söyledi ve evde görüşürüz diyerek ayrıldı. Eve döndüğümde çoktan gitmişti."

"Nasıl yani, ciddi ciddi gitmiş mi?"

Başıyla onayladı. "Evet. Her şeyini almış. Eşyalarını topladıktan sonra mutfaktaki küçük silinebilir yazı tahtasına bir not bırakıp gitmiş."

Kaşlarını çattım. "Yazı tahtasına mı?"

"Evlenmememiz gerektiğini düşünüyorum, kusura bakma.' İşte tam olarak böyle yazmış. 'Kusura bakma.' Sanki en sevdiğim tişörtüme domates sosu dökmüş de ondan söz ediyormuş gibi. O tahtayı yüzlerce kez sildiğim hâlde o yazıdan kurtulamadım. Bunu metaforik olarak söylemiyorum. Silinmeyen kalemlerden kullanmış ve kelimeleri sonsuza dek silinmemek üzere tahtaya işlemiş."

"Ooo. Berbatmış. Neden tahtayı yakmayı denemedin?"

Sırtarak omuz silkti. "Malım kıymetlidir."

Bu beni güldürmüştü. Ancak bu şekilde terk edilmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu düşününce gülüşüm kayboldu. "Sen böyle romantik bir teklifte bulunuyorsun, o da aptal bir yazı tahtasına aptal bir not bırakıp gidiyor ha? Tanrım, kusura bakma ama Sophie tam anlamıyla adi karının tekiymiş."

Bu defa daha rahat, daha sesli ve daha içten bir şekilde güldü. Gülüşü gözlerine de yansımıştı. "Gerçekten de bu yaptığı çok

adiceydi. Ama iyi ki de yapmış. Mutlu olduğumuzu sanıyordum, meğer yaşadığımız yüzeysel bir ilişkiden fazlası değilmiş. O gün ayrılmaysaydık bile, çok da uzun sürmeyecekmış.” Duraksadı. “Belki de sadece durulmak, düzenli bir yaşama geçmek istemişimdir. Sanırım o romantik teklifi yanlış kişiye yapmışım. Şimdi düşünüyorum da, ben konuşabileceğim biri olsun isterken, o daima derin bir ilişkiye girmekten kaçınmış.”

Tıpkı uçakta kolçaklara sınıksıkı, korkuyla tutunmuş hâli gibi, tüm bunlar da zihnimdaki yüksek sosyeteye mensup şeytani adam imajına uymuyordu. Bu durumda, Ethan Gerçekleri listeme birkaç madde daha eklenmişti.

14. Tutumlu biriydi.

15. Kendini ve yaşantılarını yorumlayabilecek içgözlem yetisine sahipti.

16. Her ne kadar inkâr etse de, romantikti.

Tüm bunlar bana acaba Ethan’ın iki ayrı kişiliği mi var yoksa ben Ami ve Dane’den duyduklarımın takılı kaldığım için hiç onu gerçekten gözlemleme ihtiyacı duymadım mı diye düşünüldüyordu.

Sophie’yle karşılaştığımız an nasıl donup kaldığını hatırlayarak sordum, “O günden beri hiç karşılaşmamış mıydınız? Şeye kadar...”

“Charlie ve Molly ile yemeğe çıktığımız akşama kadar mı? Hayır. O hâlâ Minneapolis’te yaşıyor, bundan haberim var. Ama hiç karşılaşmadık. Nişanlandığından bile haberim yoktu.”

“Bunun hakkında ne hissediyorsun?”

Parmağını elindeki çubuğun üzerinde gezdirerek uzaklara doğru baktı. “Bilmiyorum. Yattayken neyi fark ettim biliyor musun? Biz temmuzda ayrıldık. Tanıştıkları gün Billy’nin kırtasiye malzemeleriyle uğraştığını söylemişti. Büyük marketler ne zaman kırtasiye stoklarını tazeler? Okullar açılacağı zaman, değil mi? Ağustos? Belki eylül. Sadece bir ay beklemiş. Ben ayrılık son-

rası berbat durumdaydım. Otelde karşılaştığımız âna kadar bir yanımla hâlâ barışma ihtimalimiz olduğunu düşünüyordum. Hayal dünyasında yaşadığımı fark etmek hoş olmadı.”

“Üzgünüm,” diyebilirdim sadece.

Başta önde, gülümseyerek onayladı. “Teşekkürler. Baktan bir durum ama artık daha iyiyim.”

Daha iyiyim demek, onu tamamen atlatamadım demek miydi? Henüz bunu sorma fırsatı bulamadan çok yakın mesafeden birkaç el atış sesi duyuldu. İkimiz birden sıçrayıp ayaklandık. Ethan neler olduğunu görmek için gizlice duvarın ardına bakmaya çalışırken dibine sokuldum. “Neler oluyor?”

“Emin değilim...” Parmağı tetikte, duvarın diğer ucuna geçti.

Ben de silahıma uzandım. Kalbim güm güm atıyordu. Evet, bu bir oyundu ve dilediğim zaman teslim olarak oyundan ayrılabilirdim ama bedenim tüm bunların gerçek olmadığını bilmiyor gibiydi.

“Kaç mermin kaldı?” diye sordu.

Oyuna ilk başladığımda hedefe odaklanmadan, oraya buraya ateş edip durmuştum ve şu an silahım gayet hafiflemiş gibiydi. “Pek fazla değil.” Sarı boya toplarımı saydım. “Dört.”

Ethan çıkarıp toplarından iki tanesini bana uzattı. Çamurlu zeminde ilerleyen ayak seslerini duyduk. Gelen Clancy’ydi. Hâlâ üstsüzdü ve sislerin arkasında ten rengi bir bulanıklıktan ibaret görünüyordu. Silahını bir kez ateşledi ve bir ağacın arkasına saklanarak, “Koşun!” diye bağırdı.

Ethan uzanıp kolumdan tuttu, beni duvardan uzaklaştırdı ve ağaçları işaret etti. “Koş!”

Çamurlu zeminde hızla koşmaya başladım. Arkamdan gelip gelmediğine emin değildim. Karşıma çıkan ilk ağaca dek koştum ve ağacın arkasına saklandım. Ethan da koşarak kendini bir bariyerin arkasına atıp etrafa bakınmaya başladı. Karşı takımdan bir oyuncu etrafta dolanıyordu.

“İşte o, geveze ergen,” diye fısıldadı sırtarak. “Şuna bak, tek başına kalmış.”

Tedirgin bir şekilde etrafa bakındım. "Belki birini bekliyordur."

"Ya da kaybolmuştur. Çocuklar aptal varlıklardır."

"On yaşındaki kuzenim bir kola kutusu, birkaç vida ve biraz da sakız kullanarak bir robot kedi inşa etmişti," dedim. "Yeni nesil, bizim o yaşlarda olduğumuzdan çok daha zeki. Hadi gidelim."

Ethan başını iki yana salladı. "Önce onu indirelim. Sadece tek canı kaldı."

"Bizim de sadece tek canımız kaldı."

"Bu bir oyun ve amaç da kazanmak."

"Dönüş yolu boyunca oturarak gideceğiz. Çürümüş kışım kazanıp kazanmamayı umursamıyor."

"Sadece iki dakika. Eğer onu indiremezsek koşup kaçacağız."

Ethan ağaçların arasından ilerleyip yolunu keserek onu şaşırtmayı teklif etti ve gönülsüz bir şekilde kabul ettim. Sessizce etrafı gözetleyerek peşine takıldım. Ethan haklıydı, etrafta başka kimse yoktu.

Ağaçların bittiği noktaya ulaştığımızda çocuk hâlâ oradaydı. Etrafta dolanıp silahıyla yerdeki dalları dürtüyordu. Ethan eğilip kulağıma fısıldadı. "Kulağında kulaklık var. Savaş alanının orta yerinde müzik dinleyecek kadar aptal olmalı."

Dönüp suratına baktım. "Bundan gerçekten keyif alıyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi tüm suratına yayıldı. "Aynen öyle."

Ethan silahını kaldırdı ve sessizce ilerlemeye başladı.

Ağaçlıktan dışarı adım attığımız anda çocuk bize doğru döndü ve diş tellerini sergileyerek sırıttı. Ortaparmağını bize doğru kaldırdığında tuzağa düşürüldüğümüzü anladım. Henüz arkamızda duran takım arkadaşına dönüp bakma fırsatı bile bulamadan, kışımın mosmor olduğunu hissettim.

“BİZE HAREKET ÇEKTİĞİNE inanamıyorum,” diye homurdandı Ethan. “Ukala pislik.”

Oteldeki spa salonunun dinlenme odasında, üzerimizde beyaz bornozlarımızla içeri çağırılmayı bekliyorduk. İkimizin de her yeri yara bere içindeydi ve vücutlarımız öyle bir ağrı içerisindeydi ki çift masajının getireceklerine bile razı gelmiştik. Evet, aynı odada çıtır çıtlak ve yağa bulanmış hâlde bulunacak olmanın söz ediyorum.

Kapı açıldı ve koyu renk saçları olan bir kadın gülümseyerek içeri girdi. Onu takip ederek loş bir koridoru geçtik ve daha da karanlık bir odaya ulaştık. Ortadaki zemine gömülü, köpüklerle kaplı bir jakuziden havaya yükselen buhar, son derece cezbediciydi.

Ethan’la göz göze geldik ve hızlıca bakışlarımızı kaçırdık. İçimde başka hiçbir şey olmadığından, bornozuma sıkı sıkı sarıldım. Doğrudan masaj sedyelerine geçeceğimizi ve birkaç hızlı manevrayla çarşaflarımızın altına girebileceğimizi düşünmüştüm.

“Sadece masaj rezervasyonu yaptırdığınızı sanıyordum?” dedim.

“Paketiniz jakuzide yumuşama seansını da kapsıyor. Sonrasında terapistiniz yanınıza gelecek.” Sesi oldukça sakinleştiriciydi. “Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bay ve Bayan Thomas?”

İçgüdüsel olarak onu düzeltecektim ki Ethan araya girdi.

“Gayet iyiyiz,” dedi ve bir milyon vatlık gülümsedi. “Teşekkür ederiz.”

“Tadını çıkarın.” Kadın eğilerek bizi selamladıktan sonra arkasından kapıyı çekerek odadan ayrıldı.

Jakuzi, tam ortamızda köpürmekteydi.

Yüzündeki gülümseme silindi ve çaresiz bir ifadeyle bana baktı. “İçimde hiçbir şey yok, sanırım sen de en az benim kadar...”

“Aynen.”

Jakuziye bakış şekline suya girmeye can attığı anlaşılıyordu. “Bak,” dedi sonunda. “Sen ne istersen yapabilirsin ama ben gerçekten zar zor yürüyorum. Suya gireceğim.”

Daha lafını bitirmeden bornozunun kemerini açmaya koyulmuştu ve göğsünü gördüğüm anda hızla arkama döndüm. Nedense bir anda köşedeki masanın üzerine yerleştirilmiş atıştırmalıklar ve içecekler çok ilgimi çekmişti. Önce yere düşen bornozun sesini, sonra da Ethan’ın alçak bir sesle inleyerek, “Vay canınaaa!” deyişini duydum. Sesinin tonu, içimde bir şeyleri harekete geçirmişti. “Oliver, bunu kaçırmamalısın.”

Kuru meyvelerle dolu olan kâseye uzandım ve bir lokma aldım. “Ben böyle iyiyim.”

“İkimiz de yetişkin insanlarız. Hem sudayken hiçbir şey görünmüyor ki! Baksana.”

Gönülsüzce omzumun üzerinden jakuziye doğru baktım. Doğru söylüyordu, köpükler omuzlarına dek yükseliyordu ama bu da sorunu çözmeye yetmemişti. Köprücükkemiklerini çekici bulabileceğim kimin aklına gelirdi ki? Gülümseyerek arkasına yaslandı, kollarını iki yana doğru açtı ve dramatik bir sesle içti. “Ah tanrım, bu harika.”

Ben sessizliğimi korusam da, bedenimdeki çürükler ve ağrıyan kaslar hıçkırarak ağlıyorlardı. Köpükler, sıcak su ve hoş bir lavanta aroması beni çağırıyordu.

Ve çıplak köprücükkemikleri.

“Pekâlâ,” dedim, “ama gözlerini kapat.” Gözlerini yumdu ama hâlâ beni gözetleme ihtimali vardı. “Ellerinle kapat.” Sırıtarak elini gözlerinin üzerine kapadı. “İki elini birden kullan.”

Beni dikizlemeyeceğinden tümüyle emin olduğum zaman bornozumu çıkardım. “Bu balayı tatilini kabul ederken, bu kadar çok çıplaklık içereceğine dair hiçbir fikrim yoktu.”

Ethan gözlerini açmadan güldü. Ayağımı suya soktum. Sıcak su beni içine çekiyordu –su gerçekten çok sıcaktı– ve tümüyle suya girdiğimde hafifçe inledim. Tenimi çevreleyen köpükler ve sıcak su gerçeküstü bir his yaratıyordu.

Titrek bir sesle, "Tanrım," dedim, "bu muazzam bir his."

Sırtını dikleştirdi.

"Artık bakabilirsin, yeterince edepli bir hâldeyim," dedim.

Ellerini indirirken suratında tedbirli bir ifade vardı. "Eh, tartışılır."

Ayaklarımın altında ve omuzlarımı dayadığım alanda jakuzi jetleri vardı. Başımı arkaya yasladım. "Keyfim o kadar yerinde ki ne dediğini umursamıyorum."

"Eh, şu an buna zekice bir cevap verecek kadar enerjim olmasını dilerdim."

Kendimi tutamayarak kıkırdadım. Sarhoş gibiydım. "Kabuklu deniz ürünlerine alerjim olduğu için çok mutluyum."

Ethan kendini iyice suya bıraktı. "Sonrası biraz ağırlı oldu biliyorum ama bugün eğlenebildin mi?"

Sıcak suyun etkisiyle jöle kıvamına gelmiştim ve gerçekten iyi vakit geçirdiğimi kabul etmem gerekiyordu. "En sevdiğim spor ayakkabılarımı çöpe atmak zorunda kalışım ve neredeyse oturamayacak hâle gelişime rağmen mi? Evet, eğlendim. Sen?"

"Ben de öyle. Doğruyu söylemek gerekirse, şu Sophie olayı dışında bu tatil pek de berbat geçmiyor."

Tek gözümü açarak suratına baktım. "Vay vay! Bu ne büyük bir övgü böyle!"

"Ne kastettiğimi biliyorsun. Tek başıma havuz başında takılacağımı, çok fazla yemek yiyeceğimi ve eve bronz bir tenle döneceğimi düşünmüştüm. Sana bir şekilde tahammül etmek zorunda hissediyordum."

"Doğrusu bu kulağa biraz hakaretvari geliyor ama... ben de aynı şeyleri düşünmüştüm."

"O yüzden şu an burada olmamız gerçekten çılgınca!" Ethan kenardaki su şişelerine doğru uzanmadan evvel eliyle ortamı işaret etti. Hareketlerini izledim, kaslarının gerilip uzayışını, teninden akan su damlacıklarını. "Tanrım, kız kardeşin şu an bizi görse aklını yitirirdi."

Dikkatimi toparlayıp uzattığı şişeyi aldım. "Kız kardeşim mi?"

“Evet.”

“O seni seviyor.”

“O... ciddi misin?”

“Aynen. Dane’le sürekli tatile gidip durmanızdan nefret etse de, benim senden nasıl nefret ettiğimi anlayamıyor.”

“Hımm,” dedi, söylediklerimi idrak etmeye çalışıyor gibiydi.

“Ama merak etme. Seninle geçirdiğim bazı anlardan keyif alabilmiş olduğumu ona söylemeyeceğim. Haklı çıktığı zamanlardaki hâlimden nefret ediyorum.”

“Sence fark etmeyecek mi? İkizler arasında telepati gibi bir şeyler olmuyor mu?”

Gülerek şişemin kapağını açtım. “Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama yok öyle bir şey.”

“Bir ikizin olması nasıl bir şey?”

“Bir ikizinin olmaması nasıl bir şey?” diye yanıtladım ve kahkahayı patlattı.

“Şah mat.”

Fazla sıcak gelmeye başlamış olacak ki Ethan yerinden ayrıldı ve jakuzinin içindeki daha yüksekçe bir bölüme oturdu. Böylelikle teninin biraz daha fazlası suyun dışında kaldı.

Buradaki problem, benim de teninin daha fazlasına maruz kalacağım gerçeği idi.

Çok daha fazlasına.

Omuzlarını görüyordum, köprücük kemiklerini, göğsünü... ve saçlarını geriye atmak için kolunu kaldırdığında, karın kaslarının küçük bir kısmı daha suyun üzerine çıkıyordu.

“Siz ikiniz her zaman bu kadar...” Cümlemin gerisini getirmekle uğraşmadan *biliyorsun işte* dercesine elini salladı.

Gerçekten de biliyordum. “Farklı mıydık? Evet. Anneme sorsan, bebekliğimizden beri farklıymışız. Ki bence bu iyi bir şey yoksa Ami’ye yetismeye çalışırken aklımı yitirebilirdim.”

“Haklısın. Evlenmiş olması garip geliyor mu?”

“Dane’le tanıştığından beri birçok şey değişti ama bence ev-

lenecekleri belliydi. Anlıyorsun değil mi? Ami'nin hayatı bir şekilde ilerliyor işte. Bir şeylere geç kalan daima ben oluyorum."

"Ama sonuçta birçok şey değişiyor. Ki bu heyecanlı bir şey."

"Öyle." Ethan'la bunları konuşmak garipti ama gerçekten ilgili ve içten görünüyordu. Konuşmamı istiyor, sorular yöneliyordu. "Ben senin ne iş yaptığını tam olarak bilmiyorum. Matematikle ilgili bir şey miydi? Ami'nin doğum günü partisine takım elbiseyle gelmiştin ama o zamanlar birkaç yerel dükkânı piyasadan silmekle ya da yetim çocukları yetimhanelerden kovdurmakla filan uğraştığını varsaymışım."

Ethan gözlerini devirdi. "Bir araştırma firmasında dijital kimlik planlayıcısı olarak çalışıyorum."

"Kulağa uydurma geliyor. Hani *Gelinin Babası* filminde kız Steve Martin'e nişanlısının bağımsız iletişim danışmanı olduğunu söylemişti, Steve Martin de bunun 'işsiz' kelimesinin afili bir kodu olduğunu dile getirmişti ya, aynı onun gibi."

Çenesini elindeki şişeye yaslayarak güldü. "Hepimiz uyuşturucu satıcılığı gibi kendini açıkça belli eden mesleklere sahip değiliz maalesef."

"Ha-ha. "

"Söyle ki," dedi, "uzmanlığım bütçe analizi ve ayrıntılı hesaplama üzerine. Ama en basit tabirle, firma yönetimine hangi müşterimizin dijital reklamlara ne kadar bütçe ayırması gerektiğini bildiriyorum."

"Ha şu 'Facebook gönderini öne çıkar!' muhabbetinin havalı tabiri mi bu?"

"Evet, Olive," dedi soğuk bir şekilde. "Genellikle öyle. Dediğin gibi, temel olarak matematikle ilgili bir şeyler yapıyorum."

Suratımı buruşturdum. "Buna inanmak güç."

Öyle utangaç bir şekilde gülümsedi ki içimin ısındığını hissettirdi. "Gerçekten mi? Hayatım boyunca sayılarla uğraşmayı sevmişimdir, bu iş sayesinde de ilgimi bir üst seviyeye taşıdım."

"Cidden işini severek mi yapıyorsun yani?"

Dikkat dağıtıcı derecede kaslı olan omuzlarını silktili. "Her zaman gün boyunca sayılarla oynayacağım, onlara farklı aılardan bakacağım, çeşitli algoritmalar çözeceğim ve şemalar ıkarabileceğim bir işim olsun istemiştim ve mesleğim tüm bunları bana sunuyor. Kulağa çok saçma gelebilir ama işimi gerçekten seviyorum."

Vay be. Benim için işim sadece bir işten ibaretti. Bilimden söz etmeyi severdim ama işin satış alanında çalışmayı çok da sevdiğim söylenemezdi. Bir şekilde idare ediyordum, sonuçta bu konuda eğitim almıştım ve başarılı bir alışandım. Ama Ethan'ın mesleğini anlatış şeklinde seksi bir şeyler vardı. Ya da belki böyle hissetmemin sebebi aramızda yükselen k p klerdi. Sıcaklık beni gittikçe uyuşturmuştu ve kendimi sarhoş gibi hissediyordum.

Memelerimi suyun altında tutmaya çalışarak havlulara doğru uzandım. "Erime noktasına ulaştım sanırım," dedim.

Ethan da onaylarcasına başını salladı. "Ben önce çıkayım da terapistte hazır olduğumuzu haber vereyim."

"Güzel fikir."

Parmağını havada çevirerek arkamı dönmeme işaret etti. "Gerçi görmediğimiz pek bir şey de kalmadı," dedi. Kurulandığını duyabiliyordum ve arkamda gerçekleşen sahnenin hayali bile bedenimde garip, elektrik çarpması gibi bir hisse sebep oluyordu. "Lanetli Tuvalet sağ olsun, o aşamayı çoktan geçtik."

" z r dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedim. "Malum, beni çıplak gördükten sonra kustun."

Sessizce güldü. "Sanki seni çıplak g rd ğ mdeki tepkim o olurdu da, Olive."

Kapı açıldı ve kapandı. Ne demek istediğini sormak için döndüğümde, çoktan gitmişti.

ETHAN BENİ ALMAK İÇİN geri gelmedi. Masaj terapistimiz Diana beni alıp çift masajı odasına götürdüğünde bunun nedenini anladım. Ethan masaj sedyesinin önünde, dehşete kapılmış hâlde dikiliyordu.

Diana mumları yakmak için odanın diğer ucuna doğru ilerlediğinde, “Neyin var?” diye mırıldandım.

“Burada iki masaj sedyesi yok,” diye fısıldadı Ethan.

Ne dediğini anlamak için başımı çevirdim. Ah. “Nasıl yani?” dedim bakışlarımı ona çevirerek. “İkimize de masaj yapılacağını sanıyordum.”

Diana sakince gülümsedi. “Öyle zaten. Ancak ben size öğreteğim ve siz birbirinize masaj yapacağınız için bunu eşzamanlı olarak yapamayız.”

Ethan’la göz göze geldiğimizde ikimizin de aklından aynı şey geçiyordu: Yok artık!

Diana suratımızdaki ifadeyi farklı bir şeye yormuş olmalı ki güldü ve bizi rahatlatmaya çalıştı. “Endişelenmeyin. Çiftlerin çoğu ilk başta gerilirler ama size farklı teknikler gösterip denemeniz için sizi baş başa bırakacağım. O yüzden masaj esnasında yanınızda sizi düzelterek ya da eleştirecek biri olmayacak.”

“Burası bir genelev filan mı?” diye sormak istedim ama elbette ki bunu yapmadım. Ethan hâlâ asık bir suratla sedyeye doğru bakıyordu.

“Şimdi,” dedi Diana, içimizden birinin altına uzanması için sedyedeki çarşafı kaldırarak, “hanginiz masaj yapmayı ilk öğrenen ve hanginiz ilk masaj yaptıran olacak?”

Ethan’ın sessizliğine bakılırsa o da benimle aynı zihinsel hesaplamayı yapmaya uğraşıyordu: Buna devam etmek zorunda mıyız?

Özellikle Ethan’ın odadan çıkmadan evvel beni çıplak gördüğünde vereceği tepkiden söz edişinden sonra, bu soruya nasıl cevap verebileceğini merak ediyordum. Bana gelince, onun köprücükkemiklerine, göğüs kıllarına ve karın kaslarına karşı yeni keşfettiğim ilgidimden dolayı, devam etmeye hazırdım. Tek düşündüğüm, ona dokunurken etkilenmiyormuş gibi davranmakla uğraşmaktansa, ilk masaj yaptıran olmanın daha avantajlı olup olmayacağıydı. O büyük, güçlü ellerine şöyle bir bakınca, o

parmakların yağa bulanmış şekilde çıplak tenimde gezmesinin de eşit derecede zor olacağını fark ettim.

“İlk öğrenen ben olacağım,” dediğim an, Ethan da eşzamanlı olarak, “İlk masajı ben yapacağım,” dedi.

Göz göze geldik.

“Hayır,” dedim. “Sen yat. Şeyi, ıı, ovalama işini ben hallederim.”

Rahatsız bir tavırla güldü. “Ciddiyim, sorun yok. İlk ben yaparım.”

“Ben gidip birkaç havlu getireyim,” dedi Diana kibarca, “siz de o sırada kararınızı verirsiniz.”

Diana odadan ayrıldığı gibi Ethan’a döndüm. “Gir şu çarşafın altına, Elmo.”

“Doğrusu benim tercihim şey yapmaktan yana.” Elleriyle sanki memelerimi muncıklıyormuş gibi bir hareket yaptı.

“Öyle bir şey yapacağını sanmıyorum.”

“Hayır, demeye çalıştığım...” Elini suratından geçirerek homurdandı. “Çık artık sedyeye. Arkamı döneceğim, sen de rahatça çarşafın altına geçebilirsin.”

Oda loştu ama yanaklarının kızardığını hissedebiliyordum. “Ethan, sen... Aman tanrım, Ethan, sedyedeyken erekte olmanın mı korkuyorsun?”

Yutkunarak çenesini kaldırdı. Birkaç saniye süren bir sessizlikten sonra cevapladı, “Dürüst olmak gerekirse, evet.”

Ve sadece tek bir cümleyle, göğüs kafesime yumruk yemiş gibi oldum. O bu kadar dürüst bir şekilde yanıt verirken, onunla dalga geçmiş olmak içime oturmıştu.

“Ah,” dedim ve dudaklarımı ıslattım. Bir anda ağzım kurumuşturdu. Sedyeye doğru baktım ve itiraz etmeyi bırakarak, “Peki,” dedim, “Çarşafın altına gireceğim. Sadece... sadece bedenimle dalga geçmeye kalkma.”

Bir süre tümüyle sessiz ve hareketsiz kaldıktan sonra, “Ben asla böyle bir şey yapmam,” diye fısıldadı.

“Tabii ki yapmazsın,” dedim ve sesimin ne kadar boğuk çıktığını fark ettim. “Geçmişte yapmış olduğun gerçeğini yok sayarsak elbette.”

Kaşlarını çatıp endişeli bir ifadeyle cevap vermek üzere ağzını açmışken Diana elinde birkaç tane havluyula odaya döndü. Ethan huzursuz bir şekilde iç çekti ve bakışlarımı kaçırsam da, göz göze gelmek için beklediğini hissedebiliyordum. Bedenimi daima sevmişimdir –kilo aldığımdan beri kazandığım kıvrımlarımı bile– ama herhangi birinin bana istemediği hâlde dokunmak zorunda kalacağı bir pozisyona düşmek de istemiyordum.

Eğer ona güvenmiyor ve bana dokunmasını istemiyorsam, Diana’ya dönüp vazgeçtiğimizi söylemem yeterliydi.

Peki ya neden bunu yapmamıştım?

Gerçekten de Ethan’ın ellerini bedenimde istiyor olabilir miydim?

Hem bana dokunmak istemiyorsa, bunu zaten kendisi dile getirebilirdi, değil mi?

Huzursuz hissedip hissetmediğini görmek için yüzüne baktım. Suratındaki o tatlı pembelik silinmiş, yüzüne kararlı bir ifade gelmişti. Gözlerimiz bir... iki... üç saniyeliğine buluştuktan sonra bakışlarını dudaklarıma, boynuma ve sonra tüm bedenime doğru çevirdi. Dudakları aralandı ve nefesinin hızlandığını fark ettim. Yeniden göz göze geldiğimizde, bana ne söylemeye çalıştığını duyabiliyordum: *Gördüğüm şeyden hoşlanıyorum.*

Kızardığımı hissederek bornozumun kuşağını beceriksizce çözmeye çalıştım. Evli rolü yapıyorduk ve bu da birbirimizi daha önce çıplak görmüş olmamız gerektiği anlamına geliyordu. Her ne kadar yataın tuvaletinde kısa süreliğine birbirimizi çıplak görmüş olsak da, bornozu çıkarıp sedyeeye yatana kadar Ethan’ın beni seyretmesine hazır değildim. Şansıma Diana çarşafı benim için kaldırdı ve rahat hissetmem için başını çevirirken Ethan da başını eğip bornozunun kuşağını düzeltiyormuş gibi oyalanmaya koyuldu. Aceleyle bornozumu çıkarıp ılık ve yumuşak kozanın içine girdim.

“Başlangıç olarak yüzüstü yatacaksınız,” dedi Diana sakın ve rahatlatıcı bir sesle. “Ethan, gel ve sedyenin bu tarafına geç.”

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde yüzüstü döndüm ve başımı yumuşak çerçeveli çukur kısma yerleştirdim. Heyecanlıydım, gergindim, titriyordum ve öyle bir ateş basmıştı ki az evvel harika hissettiren o ılık çarşafı tek bir tekmeyle yere fırlatmak istiyordum.

Diana sakın bir sesle Ethan’a çarşafı ne şekilde geriye çekmesi gerektiğini söylüyor ve tabii eğer bunu evde yapıyorsak böyle bir mahremiyet önlemine gerek olmayacağını ekleyerek gülüyordu. Ethan da gülerek karşılık vermeye başlamıştı. Etkileyici, rahat Ethan geri dönmüştü ve yüzüstü yatıyor olduğum için kendimi şanslı hissettim. Hiç değilse hem nefret ettiğim hem de komaya girene kadar becermek istediğim adamla göz teması kurmaksansa sessizce zemine bakabiliyordum.

Önce bir pompalama sesi, sonra da ellere sürülen yağın çıkarıldığı ıslak sesi duydum. Diana sessizce, “Bu yeterli bir miktar,” dedi. “Bu bölgeden başlayacağız.”

Ellerini omuzlarımda hissettim. Önce yavaşça yoğururken sonrasında basıncı artırdı. Eşzamanlı olarak ne yaptığını anlatıyor, kasların boyunu ve şeklini nasıl ölçeceğini ve ne yönde hareket etmesi gerektiğini açıklıyordu. Hangi bölgelerde basınç uygulanması gerektiğini ve hassas bölgelere zarar vermemek için kaçınılması gerekenleri öğretiyordu. Gittikçe gevşemeye ve olduğum yerde yayılmaya başlamıştım ki Diana o cümleyi kurdu: “Şimdi deneme sırası sende.”

Biraz daha yağ. Sedyenin yanında yer değiştiren bedenler. Derin ve gergin bir nefes sesi.

Ve sırtımda, Diana’nın gösterdiği rota üzerinde hareket eden Ethan’ın ellerinin sıcaklığı. Eridiğimi hissediyor, inlememek için dudaklarımı ısıırıyordum. Elleri çok büyüktü, bir profesyonel olan Diana’nunkilerden bile güçlüydü ve hafif bir dokunuşla enseme düşmüş olan bir saç tutamını kenara çektiğinde, sanki dudaklarını ensemden hissetmiş gibiydim.

“Böyle iyi mi?” diye sordu sessizce.

Konuşmadan önce yutkundum. “Evet... Bu iyi.”

Bir süre duraksadıktan sonra, Diana’nın yönlendirmesiyle çarşafı biraz daha indirip belime masaj yapmaya başladı. Diana’nın da yanımda olduğunu bilmeme rağmen hayatımda olmadığım kadar tahrik olmuş durumdaydım. Elleri tenimde geziyor, parmakları bedenimi yoğuruyor, rahatlatıyor ve ısıtıyordu.

“Şimdi,” dedi Diana, “popo bölgesine geldiğimizde, ayırmak yerine ortaya doğru birleştirerek hareket ediyoruz.”

Duyduğum şey karşısında şaşkınlıktan gülerek istemsizce çarşafı avuçladım. Elleri yavaşça kuyruk kemiğimde ilerleyen Ethan güçlkle güldü ve “Tamamdır,” diye yanıtladı.

Dikkatlice çarşafı biraz daha sıyırdı. Daha önce de masaja gitmiştim ve profesyonel masözler popoma masaj yapmıştı elbette. Ama hiçbir zaman kendimi bu kadar teşhir edilmiş hissetmemiştim.

Ve garip bir şekilde, bu histen nefret etmediğimi fark ettim.

Bir pompa daha yağ ve yağlı ellerin birbirine sürtünmesinin çıkardığı seslerden sonra, o devasa eller kalçalarımaya doğru indi ve Diana’nın tarif ettiği şekilde kaslarıma bastırmaya başladı. Kapalı gözkapaklarımda keyiften gözlerim dönüyordu. Kim popo masajının bu kadar büyük bir zevk verebileceğini tahmin edebilirdi ki? Öyle güzel bir histi ki kendimi daha fazla tutamadım ve inlercesine bir sesle, “Bu işte bu kadar iyi olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?” diye sordum.

Ethan boğuk bir sesle güldü ve bu gülüş içimi titretti.

“Ah, eminim bu ellerin bu işte gayet iyi olabileceğini tahmin etmişsinizdir,” dedi Diana muzip bir sesle. Dışarı çıkıp bizi bu genelev odasında yalnız bırakmasını söylememek için kendimi zor tutuyordum.

Ethan önce bacaklarıma, sonra ayaklarıma doğru indi. Haftan gıdıklanıyordum ama elinden geldiğince dikkat ediyor, ayağımı çekmemeye izin vermiyor ve sözsüz bir şekilde ona gü-

venmem gerektiği mesajını veriyordu. Tekrar yukarı çıktı, kollarıma, avuç içlerime ve en sonunda parmak uçlarıma masaj yaptıktan sonra dikkatli bir şekilde çarşafı üzerime örttü.

“Harika bir iş çıkardın, Ethan,” dedi Diana. “Olive, hayatta mısın?”

İnledim.

“Şu an ona masaj yapabilecek duruma mısın?” dedi Diana gülerek.

Bu defa daha uzun bir inlemeyle cevap verdim. Henüz kımıldayabilecek durumda olduğuma emin değildim. Ki kımıldayacak enerjiyi bulursam ilk yapacağım şey kenara kayıp Ethan'ı yanıma, çarşafın altına çekmek olacaktı. Kasıklarımdeki ağrıdan kurtulmanın başka bir yolu yoktu.

“Genellikle böyle olur,” dedi Diana.

“Benim için hiç sıkıntı yok,” dedi Ethan. Püreye dönmüş beynim yüzünden mi öyle geldi bilmiyorum ama bu defa sesi daha derin ve sakindi. Sanki kıvamlı, ılık bir miktar balın bir kavanoza akışı gibi. Sanki o da biraz tahrik olmuş gibi.

“İşin en güzel yanı,” dedi Diana, “şimdi sen de ona öğretebilecek durumdasın.” Odanın içinde yer değiştirdiklerini fark ettim, Diana'nın sesi uzaktan, kapının olduğu taraftan geliyordu. “Sizi biraz yalnız bırakayım. Dilerseniz yer değiştirebilir ya da öncesinde biraz daha yumuşamak için tekrar jakuziye geçebilirsiniz.”

Diana odadan çıktığında sessizlik derinleşti.

Bir süre sonra Ethan dikkatli bir şekilde sordu, “İyi misin?”

Bir şekilde inlemekten öteye geçecek gücü toplayarak, “Aman tanrım,” diye yanıtladım.

“Bunu nasıl anlamalıyım? İyi mi yoksa kötü mü?”

“İyi.”

Güldü ve yine o çıldırtıcı sesiyle yanıtladı. “Harikulade.”

“Şımarma.”

Bana doğru yaklaştığını hissettim, nefesi ensemdeydi. “Ah,

Olivia. Az evvel ellerim tüm bedeninde dolaştı ve öyle gevşedin ki konuşmakta bile güçlük çekiyorsun.” Uzaklaştı ve cümlesine kapının olduğu noktadan devam etti: “Ne kadar şımaracağımı hayal bile edemezsin.”

onuncu bölüm

Uyanır uyanmaz acıyla inledim. Dünkü harika masaja rağmen paintballda aldığım darbeler yüzünden kaslarım hâlâ o kadar ağrıyordu ki üzerimdeki örtüyü itmek bile oldukça zorlayıcı bir eylemdi. Kollarıma bakıp mosmor çürükleri gördüğümde, bir anlığında paintballdan sonra duş alıp almadığımdan şüphe ettim. Kalçamda kayısı büyüklüğünde koyu renk bir çürük vardı. Birkaç tanesi basenlerimde ve gerçekten büyük bir tanesi de nadir bulunan mor kristalli bir kovuk gibi omzumda duruyordu.

Telefonumu elime aldım ve Ami'den gelen mesajı açtım.

Hayatta mısınız?

Her şeye rağmen hayatta kalmayı başarıyoruz.

Nasıl hissediyorsun?

Aynı.

Hâlâ dünyaya gerçek dünyaya adım atmaya
hazır olmasam da, bir şekilde hayattayım.

Peki ya kocan?

O dışarı çıktı.

Dışarı derken?

Aynen. Daha iyi hissediyordum
ve evde durmaktan canı sıkıldı.

İyi de sen hâlâ hastasın.

Neden seninle ilgilenmiyor?

Günlerdir evin içindeydi.

Erkeklerle özgü şeyler yapmak
için yalnız kalmak istemiştir.

Diyaloğun sonunda bir tartışmaya neden olmayacak bir cevap bulamadığımdan, "Tabii canım, sakal bakımı yaptırmaya gitmiştir," diye kendi kendime mırıldandığım sırada, Ethan'ın koridorda, banyoya doğru ilerlemekte olduğunu duydum.

Kapının önünden geçerken, "Her hareketimde canım acıyor," diye seslendi.

"Bedenim mor beneklerle kaplı," diye sızlandım kollarıma doğru bakarak. "Kendimi 60'lı yıllara ışınlanmış ve zamanın modası olan benekli bir elbise ile uyanmış gibi hissediyorum."

Kapıyı tıklattı. “Üstün başın düzgün mü?”

“Eh, tartışılır.”

Kapıyı aralayıp başını içeri uzattı. “Bugün sosyalleşecek enerjim yok. Her ne yapacaksak, lütfen baş başa olacağımız bir şey olsun.”

Lafını bitirdi ve kapıyı açık, beniyse şaşkın bir şekilde bırakarak gitti. Ne zamandır bu tatilin tamamını birlikte geçirmek gibi bir planımız vardı? Ne zamandır bu fikir bizde bir mide bulantısına sebep olmuyordu? Ve ne zamandır ben Ethan’ın ellerini sırtımda, bacaklarımda ve bacak aramda hayal ederek uykuya dalmaya başlamıştım?

Banyodan önce sifon, sonra da diş fırçalama sesleri duyuldu. Farkına vardım ki artık dişlerini fırçalarken tutturduğu ritme alışmıştım. Sabahları saçlarının elektriklenmesine artık şaşırmıyordum. Tüm günü baş başa geçirme fikri beni dehşete düşürmüyordu artık. Aksine, zihnim seçenekler arasında dönüp duruyordu.

Ethan banyodan çıkıp koridorda ilerlerken aralık hâldeki kapıdan gördüğü manzara karşısında duraksadı.

“Ne yapıyorsun sen öyle?”

Ne demeye çalıştığını anlamak için kendime şöyle bir baktım. Alnıma kaldırdığım uyku maskem, kocaman açılmış gözlerim ve göğsüme bastırdığım örtüyle dimdik oturuyordum.

En doğru seçenek, dürüst davranmak olacaktı. “Bütün günü baş başa geçirmeyi teklif etmenden ve bu teklifin bende kendimi balkondan aşağı atma isteği yaratmamasından dolayı bir miktar şoka girmiş olabilirim.”

Ethan güldü. “Elimden geldiğince sinir bozucu olacağıma dair söz veriyorum.” Arkasını dönüp salona doğru ilerlerken ekledi, “Ve bir o kadar da şımarık!”

Bu kelime bana akşam yaşadığımız diyalogu hatırlatmış ve tüm kadınsal organlarımdan uyanmasına sebep olmuştu. Kendimi kontrol etmeye çalışarak ayağa kalktım ve peşinden ilerledim. Beni dandik pijamalarımla görecekle oluşu ya da onu baksırı ve

eprimiş bir tişörtle görme ihtimalim artık çok da umurumda değildi. Yatın tuvaletindeki kazadan, jakuzide geçen dakikalardan ve yağla kaplı elleri bedenimde dolaştıktan sonra, geriye gizlenecek pek bir şey kalmamıştı.

“Havuzda inebiliriz?” diye önerdim.

“İnsanlar var.”

“Sahil?”

“İnsanlar.”

Bir süre camdan bakarak düşündüm. “Araba kiralayıp sahil şeridi boyunca turlasak?”

“İşte şimdi mantıklı konuşmaya başladın.” Ellerini ensesinde birleştirdiğinde, pazuları dikkat çekici bir şekilde belirginleşti. Tam gözlerimi kaçıracağım sırada, Ethan bakışlarımı fark ederek, “Neye bakıyorsun acaba?” diye sordu ve ağzından çıkan her kelimeye senkronize bir şekilde pazularını şişirip bırakarak ekledi: “Sanırım-Olive-Hanım-kaslı-erkeklerden-hoşlanıyor.”

Gülmemeye çalışarak, “Şu hâlin bana Dane’i hatırlatıyor,” dedim ancak bunu söylediğim anda Ethan’ın tavrı tamamen değişti.

Kollarını indirdi, dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğilmiş bir şekilde oturdu. “Pekâlâ.”

“Dane’e benzetilmeyi hakaret mi kabul ettin?” diye sordum.

Hayır dercesine başını salladı ve vereceği cevabı detaylıca düşünmeye başladı. Bu düşünme evresi o kadar uzun sürdü ki mutfağa geçip kahve yapacak fırsatı dahi bulabildim.

Sonunda, “Dane’den pek hoşlanmıyormuşsun gibi hissediyorum,” dedi.

Ah. Belli ki ince buz üstünde yürüyecektik. “Hoşlanmıyor değilim,” dedim ve sırtarak ekledim, “hatta Dane’den, senden hoşlandığımdan daha fazla hoşlandığımı söyleyebilirim.”

Garip bir sessizlik oldu. Garipti çünkü ikimiz de söylediklerimizin gerçek olmadığının farkındaydık.

Ethan’ın çatık kaşları gevşedi ve suratına geniş bir sırıtış yayıldı. “Yalancı.”

“Of, tamam. Kabul etmeliyim ki artık seni bir iblis olarak görmüyorum ama sonuçta benim için hâlâ karanlık taraftasın,” dedim ve kahve kupalarımızı sehpaıa bıraktım. “Demek istediğim, Dane benim gözümde biraz fazla ergen, erkek yurtlarında ki kafadan sıyrılamamış, kankacı bir tip olabilir. Ama beni asıl şaşırtan, ondan çok daha düzgün görünmene rağmen nasıl daha sorunlu biri olabildiğin.”

“Sorunlu derken?”

“Eh, yani,” dedim, “biliyorsun işte. Ne zaman Ami güzel bir şeyler planlasa Dane’i alıp çılgın bir maceraya sürüklüyorsun. Sevgililer Günü’nde Vegas’a gittiniz. Geçen seneki yıl dönümlerinde onu sörf yapmak için Nicaragua’ya götürdün. Ami’nin, yani bizim, otuz birinci doğum günümüzde Dane ile Aspen’e kayaga gittiniz. Olive Garden’da baş başa otururken Ami bir çatalı bile tutamayacak kadar sarhoştı ve bedava doğum günü pastasının tamamını ben yemek durumunda kalmıştım.”

Ethan şaşkın bir şekilde bana bakıyordu.

“Ne?” diye sordum.

Gözlerini kaçırmadan başını salladı. “O seyahatlerin hiçbirini ben planlamadım.”

“Ne?”

Huzursuz bir şekilde gülerek parmaklarını saçlarında gezdirdi. Pazuları yine karşımdaydı. Yok saymaya çalıştım. “Bütün seyahatleri Dane planlar. Hatta Vegas’a gittiğimizde, Sevgililer Günü’nde yanında olamadığım için Sophie ile aramız bozulmuştu. Ama onun bu seyahatleri Ami’nin planları varken düzenlediğini bilmiyordum. Sadece abisiyle zaman geçirmeye ihtiyaç duyduğunu düşünmüştüm.”

Birkaç saniye boyunca tüm bunların yaşandığı anları zihnimde canlandırmaya çalıştım çünkü Ethan’ın doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim. Dane’in Nicaragua seyahatinden önce, ilk buluşmalarının yıldönümünü kaçıracağı için Ami’den özür dileyişini ve “Aptal Ethan, iade edilemeyen biletlerden al-

muş. Gitmezsem bütün para ziyan olacak, bebeğim,” dediğinde Ami’nin ne kadar üzüldüğünü net bir şekilde hatırlıyordum.

Tam bunu Ethan’a söyleyecektim ki Ethan söze atıldı. “Emi-nim ki Dane bu planları yaparken Ami’nin de planları olduğunu bilmiyordur. Bilseydi asla Ami’yi üzmemek pahasına bu seyahatleri planlamazdı. Tanrım, kendini çok kötü hissederdi.”

Tabii ki Ethan olayları bu şekilde görüyordu. Eğer rolleri değişsek, ben de kız kardeşimi savunmak için her yolu denerdim. Bu konuyu tartışmanın bizim üzerimize vazife olmadığını fark ederek geri adım atmaya karar verdim. Sonuçta bu Dane ve Ami’nin meselesiydi, Ethan ve benim değil.

Ethan ve ben iyi bir noktadaydık ve bunu riske atmaya da gerek yoktu.

“Eminim öyledir,” dedim ve Ethan minnettar bir ifadeyle gözlerime baktı. Başından beri bu tatilleri onun planladığını sanıyordum ve o da bunu şimdi öğrenmişti. Ne sandığım gibi eleştirel şerefsizin tekiydi ne de inandığım üzere kız kardeşimin hislerini incitecek şeylere vesile olmuştu. Bunlar gayet iyi gelişmelerdi.

“Hadi,” dedim. “Giyinelim de kendimize bir araba bulalım.”

OTELDEN ÇIKMADAN EVVEL Ethan elimi tuttu ve “Sophie’yle karşılaşabiliriz, önlem olarak,” diye açıklamada bulundu.

“Tamam.” Sesim, ergen filmlerinde her şeye heyecanla atlayan coşkulu karakterlerinki gibi çıkmıştı. Ethan’la el ele tutuşmak garip bir histi ama kesinlikle rahatsız edici değildi. Aslında, o kadar hoşuma gidiyordu ki kendime kızıyordum. Yat gezisinden beri Sophie ve Billy ile karşılaşmamıştık ve tahminen bu sahate temaslara hiç gerek yoktu. Ama bu minik fırsatları tepecek de değildim.

Ayrıca artık o büyük ellere hayrandım.

Geri zekâlı iki turist olarak, elektrik yeşili, üstü açılabilen bir Mustang kiraladık. Eminim ki Ethan, direksiyona kimin geçece-

ği konusunda kavga edeceğimizi düşünüyordu ama tek kelime etmeden anahtarları ona uzattım. Sonuçta kim Maui'de bir özel şoför tarafından gezdirilmek istemezdi ki?

Ethan kuzeybatı sahili boyunca oldukça düşük olan hız limitinde ilerlemeye çalışıyordu. Ada halkı yavaş sürmeye alışkın gibiydi. Muse şarkılarından oluşan bir çalma listesi açtığında bunu reddederek The Shins'e geçiş yaptım. Homurdandı ve ışıklarda durduğumuzda The Editors'ı açtı.

"Şu anki moduma hiç uymuyor," dedim.

"Aracı süren benim."

"Umurumda değil."

Güldü ve seçimi bana bıraktığını gösteren bir el işareti yaptı. Death Cab for Cutie'den bir parça açtım. Ethan bana dönüp gülümsedi ve sanki o gülümsediğinde güneş daha da parlaklaştı. Yüzümü rüzgâra dönüp gözlerimi yumdum. Gevşek saç örgüm kendini rüzgâra bırakmış, dans edercesine arkamda uçuşuyordu.

Günlerdir ilk defa, her zerremle, tamamen, şüphesiz bir şekilde mutluydum.

"Bunu yapmayı teklif ettiğim için dünyanın en zeki kadını olmalıyım," dedim.

"Sırf tartışmak için tartışmayı isterdim," dedi, "ama şu an ben bile bunu yapamayacağım."

Başını bana çevirip gülümsedi ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Yanlış düşünmüştüm: Günlerdir değil, aylardır, belki de yıllardır ilk defa bu kadar mutluydum. Ve bu mutluluğu, o kadar insan içinden Ethan'la yaşıyordum.

Kendi kendimi sabote etme konusunda dünya markası olduğumdan, yine çenemi tutamadım, "Bu senin için pek kolay olmasa gerek."

Ethan güldü. "Seninle dalaşmak çok eğlenceli."

Bunu bir iğneleme değil, iltifat olarak söylemişti.

"Kes şunu."

Önce bana, sonra tekrar yola doğru döndü. "Neyi keseyim?"

“Sevimli olmayı.” Tanrım, dalga geçip geçmediğimi anlamak için bana doğru döndüğünde istemsizce sırtmaya başladım. Ethan Thomas hislerimin ayarını bozuyordu.

“Sinir bozucu ve şımarık davranacağıma dair söz vermiştim, değil mi?”

“Aynen öyle,” dedim, “sözünü tutsan iyi edersin.”

“O değil de, benden nefret ettiğini iddia eden birinin doku-nuşlarım karşısında o kadar çok inlemiş olması sence de çok ga-rip değil mi?”

“Kapa çeneni.”

Sırtarak bakışlarını yola çevirdi. “*Popoyu ayırmıyor, ortada bir-leştiriyoruz.*”

“Çeneni kapatır mısın lütfen?”

Ethan içten bir kahkaha attı. Daha önce onun bu şekilde gül-düğü hiç görmemiştim: Başını arkaya atmış, gözleri keyifle kısıl-mıştı. O da benim kadar mutlu gibi görünüyordu.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, saatlerdir bir kez olsun tartışmamıştık. Annem ve Ami birkaç kez mesaj atmışlardı ama mesajlara bak-ma gereği bile duymamıştım. Çok mutlu hissediyordum. Gerçek hayat bir süre bekleyebilirdi.

Karmaşık kıyı şeridini keşfettik, birkaç nefes kesici deniz gay-zeri gördük ve mercanlarla dolu, kristal berraklığındaki suyun kıyısında yer alan seyyar bir tako restoranının önünde durduk. O âna dek Ethan’ın yaklaşık kırk kadar fotoğrafını çekmişim ve ne yazık ki hiçbirini şantaj amaçlı kullanamayacaktım çünkü her birinde kusursuz çıkmayı başarmıştı.

Çektiğim resimlere göz gezdirirken bir tanesinde beni dur-durdu. Yüzünde o kadar büyük bir gülümseme vardı ki dişle-rini saymak mümkündü. Rüzgâr, ince tişörtünü iyice bedenine yapıştırmıştı. Arkasında Nakalele gayzeri büyüleyici bir şekilde püskürmekteydi. “Bunu yeni ofisine koymak için çerçeveletme-lisin,” dedi.

Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım ama her-hangi bir ipucu bulamadım.

“Hımm, bu pek iyi bir fikir olmayabilir,” dedim. “Biraz fazla müstehcen.”

Bu yorumu, mavi tişörtünün altından açıkça belli olan göğüs kıvrımları için yaptığımı düşünerek savunmaya geçti, “Rüzgâr yüzünden!”

Eh, cevabım hazırды. “Ben tam arkadaki devasa boşalma sahnesinden söz ediyordum.”

Ethan sessizleşti. Hızla muzip bir cevap vermemiş olması beni şaşırtmıştı. Kendini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. Aşağılayıcı şakalar seviyesinden hızla seksüel şakalar seviyesine geçiş yaptığımı fark ettim. Tahminen bunu flört amacıyla yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Sonrasında amacımın bu olmadığını fark etti –ki gerçekten de amacım flört etmek değildi ancak şimdi düşününce, belki biraz flört etsem fena olmazdı– ve eğilip takosunun son lokmasını ağzına attı. Derin bir nefes vererek sonraki fotoğrafa geçtim: Kalp şeklindeki o ünlü kayanın önünde dikilen ben. Ethan omzumdandan eğildi ve bir süre sessizce ekrana baktık.

Gerçekten de harika bir fotoğraftı. Saçımın örgüsü iyice gevşemiş, salaş bir forma girmişti. Yüzümde dev bir gülümseme vardı, normaldeki gibi karamsar birine benzemiyordum. Yaşadığım andan ne kadar çok keyif aldığım her zerremden okunuyordu. Ve rüzgârın bedenime yapıştırdığı tişörtümün altında benim ikizler de muazzam görünüyorlardı doğrusu.

“Bunu bana gönder, olur mu?” dedi sakince.

“Tabii.” Fotoğraflı gönderdim. “Beni bunu yaptığıma pişman etme.”

“Voodoo bebeğim için net bir görsele ihtiyacım vardı.”

“Amacın buysa sıkıntı yok.”

“Başka ne olabilir ki?” Sesinde yaramaz bir tını vardı ve muzip bir şekilde gözlerime bakarken ne demeye çalıştığını anladım.

Midemde yine bir kasılma hissettim. Mastürbasyon iması yapıyordu. Müstehcen şakalara devam ediyorduk. Paraşütsüz bir

şekilde gökyüzünde süzülüyormuş gibiydim. Berbat Ethan'a bir şekilde tahammül edebiliyordum. Ancak büyüleyici Ethan'la nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum.

Bakışlarını gözlerimden ayırdı ve "Bu gece ne yapacağız?" diye sordu.

"Gerçekten o kadar zorlayacak mıyız?" diye sordum. "Nere-deyse..." kolunu tutup saatine baktım, "neredeyse seksen sene-dir yan yanayız. Çürüklere rağmen henüz bir yerimiz kanamadı da. Belki de zirvede bıraksak daha iyi olacak."

"Yani?"

"Ben odama gidip Netflix'te bir şeyler izlerim. Sen de saklı hortkuluklarını kontrol etmek için adada dolaşırsın."

"Bir hortkuluk yaratmak için önce birini öldürmen gerekir, bunu biliyorsun değil mi?"

Harry Potter göndermelerini dahi anlayabiliyor olması mi-demdeki kelebekleri harekete geçirmişti ve ona karşı böyle şey-ler hissetmekten nefret ediyordum. Bir kitapsever olduğunu za-ten biliyordum ama aynı tür kitapları seviyor olduğumuzu öğ-renmek gerçekten içimi eritmişti. "Basit bir şakayı bile kriminal bir önermeye çevirmeyi nasıl başarıyorsun acaba?"

Elindeki peçeteyi top hâline getirdi ve sırtını geriye verdi. "Ne yapmak istiyorum biliyor musun?"

"Ah, biliyorum! Açık büfe akşam yemeği istiyorsun!"

"Sarhoş olmak istiyorum. Adada, sahte bir balayı tatilindeyiz ve ortam inanılmaz güzellikte. Kokteyl içmeyi sevdiğini biliyo-rum Octavia Torres ama seni bir kez olsun çakırkeyif bile gör-medim. Bir şeyler içme fikri sence de kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"

Bundan pek emin değildim. "Kulağa biraz tehlikeli geliyor."

Güldü. "Tehlike derken? Gecenin sonunda çıplak olmamız-dan mı yoksa ölmekten mi korkuyorsun?"

Mideme yumruk yemiş gibi hissettim çünkü aklımdan geçen tam olarak buydu. Ve nedense ölüm ihtimali bile beni diğer al-ternatif kadar korkutmuyordu.

DÖNÜŞ YOLUNUN YARISINDAYKEN, camında “Çarşamba günleri Mai Tai Kokteyl sadece 1,99 dolar!” yazan Cheeseburger Maui’nin önündeki tozlu otoparkta durduk. Bu beni heyecanlandırmıştı çünkü günlerden çarşambaydı ve benim de cebimde çok paramın olduğu söylenemezdi.

Arabadan indiğimizde Ethan uzun uzun gerindi. Elbette ki açılan karnında bir hat şeklinde uzanan tüylerine bakmadım. Ama eğer baksaydım, kaslı, çekici karnında o tüylerin ne kadar güzel, ne kadar yumuşak...

“Hazır mısın?” dedi ve hızla bakışlarımı suratına çevirdim.

Olabildiğince agresif bir sesle, “Hazırım,” dedim. Kesinlikle yakalanmamıştım. Elimi uzattığımda Ethan bir anlığına el ele tutuşmak istediğimi sanarak afalladı.

“Anahtarları ver,” dedim. “Sarhoş olursan arabayı ben kullanacağım.”

Bunun mantıklı bir teklif olduğunu fark etmiş olsa gerek ki anahtarları bana doğru attı. Ancak zerre atletik bir tip olmadığımdan, yakalama çabam başarısızlıkla sonuçlandı ve anahtarlar çakıl taşlarıyla kaplı zemine düştü.

Ethan’ın kahkahaları arasında koşarak gidip anahtarları aldım. Hemen sonrasında geçmem için barın kapısını tutarken, nasıl olduysa dirseğim kaydı ve midesine gömüldü. Tüh!

Hafifçe geri çekildi. “Elinden gelenin en iyisi bu mu?”

“Tanrım, senden nefret ediyorum.”

Arkamdan gelirken derin bir sesle yanıtladı: “Hayır, etmiyor-sun.”

Restoranın içi oldukça abartılı ve ucuz görünüyordu. Bu aşırı şatafatlı ortama doğru bir adım daha atmak istemeyerek olduğum yerde durdum. Ethan hızla sırtıma çarptığında neredeyse yere kapaklanacaktım. “Olive! Ne oluyor?”

“Şuraya bak,” dedim. Duvardan fırlıyormuş gibi duran dev bir köpek balığı dekoru, duvarın köşesine resmedilmiş bir kor-

san gemisi, tavandaki balık ağından sarkan, can yeleği giymiş bir yengeç...

Ethan bir ısıklık çaldı. "Gerçekten de bambaşkaymış."

"Birbirimizin boğazına yapışmadığımız, güzel bir gün geçirmeyi başardık. O yüzden bu noktada nezaket gösterecek ve dilerersen daha şık, sana uygun bir yere gitmeyi teklif edeceğim. En azından açık büfe koymamışlar ama cidden..."

"Züppenin tekiymişim gibi davranmayı keser misin? Burayı sevdim." Masalardan birine geçti ve yapış yapış bir menüyü dik-katle okumaya koyuldu.

Cheeseburger Maui tişörtlü bir garson yanımıza gelerek su bardaklarımızı doldurdu. "Bir şeyler yemek ister misiniz yoksa sadece içecek mi alırsınız?"

Ethan'ın sadece içecek isteyeceğini bildiğim için hızla lafa girdim. "Eğer ciddi ciddi içeceksek, bir şeyler yememiz lazım."

"Daha yeni tako yedik," diye karşı çıktı.

"İki metreye yakın boyuna ve kilona bakarak rahatlıkla söyleyebilirim ki birkaç tako seni uzun süre idare etmeyecektir."

Garson onaylarcasına başını salladı. "Biz menüden yiyecek bir şeyler seçelim."

İçkilerimizi sipariş ettikten sonra Ethan dirseklerini masaya dayayıp beni izlemeye koyuldu. "Eğleniyor musun?"

Bunu sorarken sesindeki o içten tonu duymamış gibi yaparak menüye odaklanmaya çalıştım. "Şşşt. Bir şey okumaya çalışıyorum."

"Hadi ama. Muhabbet edemez miyiz sanki?"

Suratımda şaşkın bir ifadeyle ona baktım. "Ne?"

"Muhabbet. Kelime değiş tokuşu. Diyalog." Sabır çekercesine derin bir nefes verdi. "Ben sana bir şeyler sorarım. Sen cevap verirsin. Sonra sen bana bir şey sorarsın..."

Homurdandım. "İyi, peki."

Ethan gözlerini bana dikmişti.

"Ne? Madem diyalog istiyorsun, bir şey sor bari!"

"Eğlenip eğlenmediğini sordum ya. Sorum buydu."

Suyumdan bir yudum aldım, boynumu hafifçe esnettim ve ona istediği cevabı verdim. "Pekâlâ. Evet. Eğleniyorum."

Beklenti dolu bakışlarla beni seyretmeyi sürdürdü.

"Sen eğleniyor musun?" diye sordum.

"Evet," diye sakince yanıtlayarak arkasına yaslandı. "Bu güzel tropik adada cinayete teşebbüs etmekten korkuyordum. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, birlikte geçirdiğimiz zamanın sadece yarısında yemeğine zehir atma isteği duydum."

"Bu da bir şeydir." Su bardağımı kaldırıp bardağına tokuşturdum.

"En son ne zaman bir ilişkin oldu?" diye sordu ve neredeyse ağızındaki buz boğazıma kaçıyordu.

"Yuh. Bu biraz hızlı olmadı mı?"

Güldü ve suratında tarif edilemeyecek kadar tatlı bir telaş ifadesi belirdi. "O şekilde değil. Yani, dün Sophie hakkında konuştuk ve ben sana hiçbir şey sormadığımı fark ettim."

"Sorun yok," dedim elimi havada sallayarak. "Aşk hayatımdan söz etmemiş olmak benim için sıkıntı değil."

"Evet ama ben bilmek istiyorum. Sonuçta artık arkadaş gibi bir şeyiz, değil mi?" Gülümsediği anda mavi gözleri ışıldadı, gamzeleri derinleşti ve etrafa baktığımda gülüşüne başkalarının da gözünün takıldığını gördüm. "Yani sonuçta daha dün kalçalarını yoğuruyordum."

"Şunu hatırlatıp durma."

"Hadi hadi, senin de hoşuna gitti."

Gitmişti. Gerçekten de çok hoşuma gitmişti. Derin bir nefes aldım ve anlatmaya başladım, "Son erkek arkadaşım Carl adında biriydi ve..."

"Bir dakika, adı Carl mıydı?"

"Hey, herkesin adı Sophie'ninki kadar seksi olamayabiliyor," dedim ve kaşlarını çatıldığını fark ederek saniyesinde pişman oldum. Garson alkol ve meyvelerle dolu devasa kadehleri önümüne bıraktı. "Her neyse. Adı Carl'dı, 3M'de çalışıyordu ve... Tanrım, gerçekten de aptalın tekiydi."

“Aptal derken?”

“3M’in su kirliliğine olan etkileri ortaya çıktığında şirketi savunmaya kalktı, ben de bunu kaldıramayarak ondan ayrıldım. Bu çok taraflı ve iğrenç bir tavidir.”

Ethan omuzlarını silkeli. “Bence birinden ayrılmak için son derece mantıklı bir sebep.”

Elini kaldırdığında refleks olarak çaktım ve bunun bir beşlik çakmak için ne kadar doğru bir an olduğunu fark ettim. “Her neyse. Bunun üzerinden... bayağı bir zaman geçti ve işte buradayız.” Şimdiden içkisinin yarısını bitirmişti ve bu defa soru sorma sırası bendeydi. “Sophie’den bu yana hayatında başka biri oldu mu?”

“Birkaç Tinder buluşması.” Kalan içkisini tek seferde kafaya dikti ve suratındaki ifadeyi fark etmiş olsa gerek ki ekledi, “O kadar da kötü değil.”

“Sanırım öyle. Nedense zihnimde, Tinder’daki tüm erkeklerin sadece seks istedikleri yönünde bir fikir oluşturmuşum.”

Güldü. “Eh, tahminen erkeklerin çoğu öyle. Kadınların da tabii. Ben hiçbir şekilde ilk buluşmada yatağa girme taraftarı değilim.”

İmalı bir tavırla ortamımızı göstererek, “Peki ya beşinci buluşmada?” diye sordum ve telaşla çenemi kapadım çünkü HEY, BU BİR BULUŞMA FALAN DEĞİLDİ.

Şansıma bu aptal eylemim sırasında garson ikinci içki siparişimizi almak için gelmişti ve Ethan bana dönene kadar konu değişmişti.

Ve sarhoşken Ethan’ın çok sevimli ve mutlu bir tip olduğunu keşfetmiştim. Yanakları kızarıyor, suratına bir gülücük sabitleniyordu. Sophie’den söz ederken bile kıkırdamadan duramıyordu.

“Bana karşı pek iyi değildi,” dedi ve güldü. “Ve ben ilişkiyi sürdürmek için çabaladıkça, her şey daha da kötüleşti. Sonuçta saygı duymadığın biriyle beraber olmak gerçekten zordur.” Çenesini avucuna dayadı. “Onunlayken olduğum kişiden hoşlanmıyordum. Kendimden çok, onun istediği kişi gibi olmaya çalışıyordum.”

“Mesela?”

Güldü. “Pekâlâ, sana durumu anlaman için bir örnek vereyim: Çift olarak fotoğraf çekimi yaptırдық.”

“Üzerinizde beyaz tişört ve kot pantolon kombinleriniz ile çitlerin önünde poz mu verdiniz?”

Ethan bir kahkaha attı. “Hayır. O beyaz giymişti, ben de siyah. Sanatsal derecede yıkık bir ambarın önünde poz vermiştik.” İkimiz de acı çekercesine inledik. “Daha fenası, asla kavga etmiyorduk. Kavga etmekten nefret ederdi, o yüzden herhangi bir konuda zıt fikirlere sahip olmamız bile ihtimal dışıydı.”

“Hımm, tıpkı bizim aramızdaki ilişki gibi,” dedim sırtarak.

Ethan güldü ve bakışlarını gözlerime çevirdiğinde hâlâ gülümsüyordu. “Aynen.” Ağır ve beklenti dolu bir sessizlikten sonra iç çekti ve ekledi, “Daha önce hiç öyle bir konumda olmamıştım.”

Ah, neden söz ettiğini gayet iyi anlıyordum. “Doğrusu, bunu anlayabiliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Carl’dan önce,” dedim ve Ethan bu ismi duyar duymaz tekrar kıkırdadı, “Frank diye biriyle beraberdim...”

“Frank mi?”

“İş yerinde tanışt-”

Ama Ethan beni konuşturmayacak gibiydi. “Senin sorunun ne biliyor musun, Odessa?”

“Neymiş acaba, Ezra?”

“Sadece 1940’larda doğan adamlarla çıkıyorsun.”

Yorumunu duymazdan gelerek devam ettim. “Her neyse. Frank’le işte tanıştık. Her şey yolunda gidiyordu, aramızda bilirsin, gerçek bir çekim vardı,” dedim ve Ethan’ın buna gülmesini bekledim. Ancak ciddiyetle beni dinlemeye devam ediyordu. “Neyse. Bir gün yapmam gereken bir sunum yüzünden inanılmaz gerilmiştim çünkü yeterince hazırlanma şansım olmamıştı. Beni o hâlde gördükten sonra benden komple uzaklaştı. İlişkiye birkaç ay daha devam ettik ama asla eskisi gibi olmadık.”

Omuz silktilim. "Belki de tüm bunları ben kafamda kurmuştum ama sonuçta olan buydu. O tedirginlik hissi, her şeyi daha da kötü hâle getiriyordu."

"Frank'le nerede tanıştık demiştin?"

"Butake." Sorusunu cevapladığım anda tuzağa düştüğümü fark ettim.

"Bukkake!" diye neşeyle haykırdı.

"Bukkake değil seni aptal, Butake. Neden her defasında bunu yapıyorsun?"

"Çünkü çok eğlenceli. Şirkete sert bir porno kategorisi adı vermeden önce bunu birilerine danışmamışlar mı, hani gruplar oluyor, neydi onlar ya?"

"Odak grupları mı?"

Parmaklarını şaklattı. "Hah, aynen. Hiç değilse bir argo sözlüğe filan baksalardı! Bu bildiğin, çocuğunun adını Richard koymak gibi bir şey." Sanki çok mühim bir bilgiyi paylaşacakmış gibi bana doğru eğilerek fısıldadı, "Er ya da geç birinin ona Dick diye hitap edeceğini bilirsin. Kim çocuğuna cinsel organ adı koyar ki?"

Bana doğru uzanıp parmak uçlarıyla çeneme dokunduğunda gayet içten bir şekilde ona bakmakta olduğumu fark ettim.

"Sanki benden hoşlanıyormuş gibi bakıyorsun," dedi.

"İçtiğin mai tailer yüzünden öyle görüyorsun. Zira sana karşı duyduğum nefrette bir azalma söz konusu değil."

Ethan kuşkucu bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Aynen." Ne büyük yalan.

Homurtuyla karışık bir şekilde iç çekti ve altıncı mai tai kadehinde kalanları kafaya dikti. "Kalçalarını yeterince iyi yoğurduğumu sanıyordum. Hiç değilse nefret çemberinden çıkmamı sağlayacak kadar." Garsonumuz Dan yanımıza gelerek son derece sakın ve masum görünen Ethan'a gülümsedi. "Bir tane daha?"

Hızla araya girip, "Daha yok," diye cevapladım ve Ethan tüm sarhoşluğuyla surat asarak "Yaa!" diye itiraz etmeye çalıştı.

Dan'le göz göze geldiğimizde yüzünde *bu gece çok eğleneceksin* dercesine bir ifade vardı.

Dan'in bilmediği şey, o anda tek derdimin onu arabaya bindirip bindiremeyeceğim olduğuydu.

Akabinde Dan'in yardımlarıyla Ethan'ı araca bindirmeyi başardım. Sarhoş Ethan sadece keyifli değil, aynı zamanda fazlasıyla arkadaş canlısıydı ve arabaya vardığımız âna dek Vikings tişörtü giyen bir adama bira ısmarlamış, bardaki kızıl saçlı hatunun uzattığı telefon numarası yazılı kâğıdı almış ve yaklaşık kırk yabancıyla beşlik çakmıştı.

Dönüş yolu boyunca sevimli bir şekilde gevezelik etti. Çocukken sahip olduğu köpeği Lucy'den, Boundary Waters'ta kanoyla açılmayı ne kadar sevdiğinden ve bunu yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğundan söz etti ve bana daha önce hiç turşulu patlamış mısır yiyip yemediğim (ki bu soruya cevabım evetti) gibi enteresan sorular yöneltti. Otele ulaştığımızda hâlâ çok sarhoştur ama kendini biraz olsun toparlayabilmiş gibi görünüyordu. Ethan'ın yabancılarla arkadaş olma arzusu sebebiyle birkaç kez durduktan sonra lobiye ulaştık.

Otele geldiğimiz gün bize yardımcı olan görevlilerden biriyle karşılaştığımızda Ethan durdu ve ona sarıldı. Ethan'ın arkasından özür dilercesine gülümsedim ve görevlinin isim kartında ne yazdığını baktım. Adı Chris'ti.

"Belli ki balayı kuşlarımız gayet güzel zaman geçiriyor," dedi Chris.

"Biraz abartmış bile olabiliriz." Kaçış yoluna, yani asansöre doğru yöneldim. "Odamıza çıksak iyi olacak."

Ethan parmağını kaldırıp Chris'e yaklaşmasını işaret etti. "Sana bir sır vereyim mi?"

Eyvah.

Chris eğleniyor gibiydi. "Tabii?"

"Ondan hoşlanıyorum."

"Buna sevindim," dedi Chris fısıldayarak. "Sonuçta o sizin eşiniz."

Kalbim patlayacak gibiydi. Kafası güzel, diye hatırlattım kendime. Bunlar gerçek hisleri değil, sadece sarhoş saçmalaması.

Sonunda süite vardığımızda Ethan'ın yatağa geçmesine izin verdim. Sabah zaten berbat bir baş ağrısı çekecekti.

"Tanrım, acayip yorgunum," diye inledi.

"Gezmek ve içmek insanı yoruyor, değil mi?"

Gülerken uzanıp koluma dokundu. "Ondan söz etmiyorum."

Bir tutam saç gözünün üzerine düşmüştü ve uzanıp düzeltmezsem rahat edemeyeceğimi biliyordum.

Dikkatle saçlarını gözünün önünden çektiğimde bana öyle derin bir bakışla bakıyordu ki parmaklarım şakaklarında, öylece kaldım.

"Neden söz ediyorsun peki?" diye sordum sessizce.

Gözlerini bir saniye bile gözlerimden ayırmadan cevap verdi. "Senden nefret ediyormuş gibi davranmaya çalışmak çok yorucu."

Bu cevap karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Her ne kadar kendi ağzıyla söylemiş olsa da, bunun gerçekliğinden emin olmak istiyordum. "Benden nefret etmiyor musun yani?"

"Hayır." Dramatik bir tavırla başını salladı "Senden hiçbir zaman nefret etmedim."

Hiçbir zaman mı? "Öyle görünmüyordun ama."

"Çok kabaydın."

"Ben mi kabaydım?" diye sordum şaşkın bir şekilde. Olayları onun gözüyle görmek için hafızamı yokladım. Gerçekten ona kaba mı davranmıştım?

"Bana öyle davranmanı gerektirecek ne yaptığımı bilmiyorum." Kaşlarını çattı. "Ama sonuçta iyi davransan bile fark etmezdi, sonuçta Dane bana yapmamamı söylemişti."

Takip etmekte güçlük çekiyordum. "Ne yapmamamı söylemişti?"

"Aklından bile geçirme' demişti," diye mırıldandı Ethan.

Neden söz ettiğini anlamaya başlamıştım ama tekrar etmeden duramadım. "Neyi aklından bile geçirmeyecekmışsin?"

Ethan gözlerimin içine baktı ve uzanıp enseme dokundu. Parmakları bir süre örümlü saçlarımda gezindikten sonra, beni yavaşça kendine doğru çekti. Karşı koymaya gerek duymadım. Sanki kendime itiraf edememiş olsam da bilinçaltımda bir yerlerde bu ânın geleceğini uzun zamandır biliyor gibiydim.

Birbirimize doğru yaklaşıırken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Ufak keşif öpücüklerinden sonra kendimizi daha derin bir öpüşmenin akışına bıraktık. Ufak iniltilerimiz iştahımızın ve şaşkınlığımızın göstergesi gibiydi. Dudaklarında hâlâ ucuz alkol tadı vardı ancak buna rağmen tartışmasız hayatımın en güzel öpüşmesini yaşıyordum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdıktan sonra gözlerime baktı ve fısıldadı, "Bunu."

Sabah olur olmaz otelde bir doktor olup olmadığını öğrenmeliydim çünkü kalbimde bir problem vardı: Çok hızlı, çok güçlü çarpıyordu.

Ethan'ın gözleri yavaşça kapanırken, beni yanına yatırdı ve tüm bedeniyle bana sarıldı. Hareket edemiyor, zihnimi toparlamıyordum. Kısa süre içerisinde nefes alıp verişini yavaşladı ve sarhoşlara özgü o derin uykuya daldı. Bir süre sonra ben de bedenimi saran kolunun harika ağırlığı altında uyuyakaldım.

on birinci bölüm

Süitin kapısını olabildiğince sessiz bir şekilde açtım. Uyanmayacağını anladığımda pes edip bir şeyler yemek için odadan ayrılmıştım ve görünen o ki ben yokken nihayet kalkmıştı. Altında sadece bir şortla kanepede oturuyordu. Karşımdaki manzara kaldırabileceğimden çok daha fazla bronz ten içeriyordu – nabzımın hızla yükseldiğini hissettim. Gece yaşananları konuşmamız gerekiyordu –öpüşmemizi ve tüm gece kaşık pozisyonunda sarılıp uyuduğumuz gerçeğini– ancak tahminen konuşma kısmını atlayıp doğrudan sevişme kısmına geçmek çok daha kolay olurdu.

“Hey,” dedim alçak sesle.

“Hey.” Dağınık saçları ve kapalı gözleriyle arkasına yaslanmış nefesini kontrol etmeye çalışıyor ya da 1,99 dolarlık mai tai satışlarını yasaklatmak için bir imza kampanyası başlatmayı planlıyordu.

“Başın ne âlemde?” diye sordum.

Sorumu inleyerek yanıtladı.

“Sana yumurtalı sandviç ve biraz da meyve getirdim.” Mango ve orman meyveleriyle dolu tabağı ve paketlenmiş sandviçi uzattığımda Ethan’ın suratında sanki ona deniz mahsulleriyle dolu bir açık büfeden hazırladığım tabağı getirmişim gibi bir ifade belirdi.

“Aşağı inip yemek mi yedin?” diye sordu. Sorunun bir yerlerinde gizli bir “bensiz” kelimesinin saklı olduğu ses tonundan anlaşılıyordu.

Soruyu sorarkenki tavrı biraz sinir bozucu olsa da ona kızmamaya karar verdim. Tahminen beynine balyozla vuruluyormuş gibi hissediyordu.

Yiyecekleri masaya bıraktım ve kahve hazırlamak için mutfaka geçtim. “Evet. Dokuz buçuğa kadar bekledim ama daha fazla dayanamadım.”

“Sophie seni tek başına kahvaltı ederken gördü mü?”

Duyduğum cümle bende bir küfür etkisi yaratmıştı. Omzum üzerinden ona doğru baktım. “Pardon?”

“Evliliğimizde bir sorun olduğunu düşünmesini istemiyorum.”

Tüm öğleden sonrayı Sophie yokken Ethan’ın çok daha iyi olduğunu konuşarak geçirmiştik, gece beni öpmüştü ve bu sabah da onun ne düşüneceğine mi kafa yoruyordu? Bravo. “Sahte evliliğimizde demek istedin sanırım?”

Alnını ovuşturdu. “Aynen, evet.” Elini alnından çekti ve bana doğru baktı. “Ee?”

Çenemin kasıldığını, göğsümün altında bir fırtınanın başladığını hissettim. Bu iyiydi. Öfke iyi bir şeydi. Ethan’a öfke duyabilirdim. Üzülmektense, öfkelenmek çok daha kolaydı. “Hayır, Ethan. Eski kız arkadaşın kahvaltıda yoktu. Nişanlısı ya da gece edindiğin yeni arkadaşların da öyle.”

“Ne arkadaşları?”

“Boş ver.” Hatırlamadığı belliydi. Harika. Bu durumda, gece olan diğer şeyler de yaşanmamış gibi davranabilirdik.

“Tadın mı yok senin?” diye sorduğunda sinirden gülmeden duramadım.

“Tadım mı yok? Bunu cidden soruyor musun?”

“Sinirli gibi duruyorsun?”

“Sinirli gibi mi?” Derin bir nefes aldım ve kendimi kontrol etmeye çalıştım. Sinirli mi duruyordum? Gece beni öpmüştü,

bunu yapmayı uzun süredir istediğini ima eden güzel şeyler söylemiş ve sonra sızmıştı. Şimdiyse tek başıma yediğimi gören oldu mu diye beni sorguya çekiyordu. Bu durumda, abartılı tepki verdiğimi sanmıyordum.

“Harikayım.”

Mırıldanarak meyvelerin olduğu tabağa uzandı. “Bunları açık...”

“Hayır, Ethan. Açık büfeden almadım. Taze hazırlanmış bir meyve tabağı sipariş ettim ve on iki dolarlık odaya servis ücreti vermeyelim diye de buraya kendim getirdim.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı ve bir parça mangoyu parmaklarıyla tutarak göz hizasına kaldırdı. Bir süre öylece baktıktan sonra gülmeye başladı.

“Komik olan ne?” diye sordum.

“Dane’in şu poposunda mango dövmesi olan eski sevgilisini hatırladım da.”

“Ne?”

Meyveyi ağzına atıp yuttuktan sonra devam etti. “Trinity. İki yıl kadar önce beraber olduğu kız işte.”

Huzursuz bir hisle kaşlarını çattım. “İki yıl önce olamaz. Zaten üç buçuk senedir Ami ile beraberler.”

Elini şöyle bir havada salladı. “Tamam da o zaman Ami ile ilişkileri ciddi değildi ki.”

Bu cümleyi duyduğumda elimdeki şeker kaşığını gürültülü bir şekilde tezgâha düşürdüm. Ami ve Dane bir barda tanışmışlar, aynı gece birlikte eve gidip sevişmişlerdi ve o günden itibaren de beraberlerdi. Bildiğim kadarıyla en başından beri tek eşli, ciddi bir ilişki yaşıyorlardı.

“Tanıştıktan sonra ne kadar bir süre başka insanlarla da görüşüyorlardı, hatırlıyor musun?” diye sordum ses tonumu kontrol etmeye çalışarak.

Ethan ağzına bir böğürtlen attı. O anda suratıma bakmıyor oluşuna sevinmiştim çünkü tahminen cinayet işlemesine ramak

kalmış bir manyak gibi görünüyordum. "İlk birkaç yıl işte, değil mi?"

Başımı eğip burnumun köprüsünü sıkarak her türlü durumda kontrollü kalmayı başarabilen Profesyonel Olive'e dönüşmeye çalıştım. "Doğru, doğru." Önümde iki seçenek vardı: Ya duyduklarım karşısında çıldıracaktım ya da bu ânı olabildiğince çok şey öğrenmek için kullanacaktım. "Barda tanışmışlardı ama şeye kadar... sahi ne zamana kadar açık ilişki yaşamayı sürdürmüşlerdi?"

Ethan ses tonumdan işkillenmiş olacak ki cevap vermeden yüzüme baktı. "Hımm..."

"Nişanlanmadan hemen önce miydi?" Tamamen kafadan atmıştım ama eğer Ethan bunu onaylarsa ne yapacağımı da biliyordum. Ama şöyle bir düşününce, Dane cidden kutsal evlilik müessesine gireceği âna kadar çok eşli olabilecek bir tipe benziyordu.

Beynimde Dane'in sonsuz bir cehennem azabında yandığı fanteziler dönüyordu.

Ethan yavaşça başını salladı. Yüzüme bakıyor, ne düşündüğümü anlamaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Aynen. Hatırlasana işte, Ami'nin apandisitinin alındığı dönemde diğer kadınla olan ilişkisini sonlandırmıştı, sonra da zaten Ami'ye evlenme teklifi etmişti hani."

Elimi tezgâha vurdum. "Sen benimle taşak mı geçiyorsun?"

Ethan ayağa fırlayıp parmağını bana doğrulttu. "Bana tuzak mı kurdun sen? Ayrıca sakın bana Ami'nin tüm bunlardan haberi yokmuş gibi davranmaya kalkma!"

"Ami'nin nişana kadar açık ilişki yaşadıklarına dair en ufak bir fikri yok, Ethan!"

"Eh, belli ki sana bu konuda yalan söylemiş çünkü Dane her şeyi Ami'ye anlatıyordu!"

Öfkeyle başımı iki yana salladım. Gerçekten Dane'i parçalamak istiyordum ama şu an karşımda Ethan olduğuna göre, onun üzerinde bir prova yapma fikri de fena sayılmazdı. "Bana ilişki-

lerinin ilk iki senesi boyunca Dane'in başkalarıyla yatıp kalktığını ve kardeşinin sana Ami'nin bunu dert etmediğini anlattığını mı söylüyorsun? Ami daha ilişkilerinin ilk aylarında beğendiğini gelinlik modellerini dergilerden kesip biriktirmeye başlamıştı. Sanki düşünleri bir yarışma programıymış ve kazanabileceği her şeyi kazanmalıymış gibi bir hırsla çekilişten çekilişe koştu. Minik kekler pişirirken giyeceği özel önlükten, gelecekteki çocuklarının isimlerine kadar her şeyi çoktan hazırdı. Şimdi söyle lütfen, sence Ami açık ilişki yaşamayı kabullenecek tipte bir kıza benziyor mu, Ethan?"

"Ben..." Artık kendinden o kadar da emin görünmüyordu. "Belki ben yanlış anlamışımdır..."

"Onu aramam lazım." Telefonumu bulmak için yatak odasına doğru ilerledim.

"Yapma!" diye bağırdı Ethan arkamdan. "Bak, Dane'in anlattıklarını sana anlattım ve bunların aramızda kalmasını istiyorum."

"Dalga geçiyorsun herhalde. Bunları kız kardeşimden gizleyeceğimi düşünüyor olamazsın."

"Al işte. Dane haklıymış."

Öylece kaldım. "Bu ne demek şimdi?"

Ethan mutsuz bir şekilde güldü.

"Ciddiyim, Ethan, bu ne demek?"

Yüzünde öfkeli bir ifadeyle bana baktı ve gece boyunca yüzünde görmeye alıştığım o tatlı hayranlık ifadesini ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Söyle," dedim daha alçak bir sesle.

"Bana seninle boşuna uğraşmamamı, senin daima sinirli olan tiplerden olduğunu söylemişti."

Göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim.

"Sana çıkma teklif etmeyi düşündüğüme inanabiliyor musun," dedi keyifsiz bir şekilde gülererek.

"Ne anlatıyorsun sen ya?" dedim. "Ne zaman?"

"İlk tanıştığımızda." Dirseklerini dizlerine dayadı. Uzun bezeni, tükenmiş bir C harfine dönüşmüştü. Mükemmel saçları-

nı parmaklarıyla geri taradı. “Şehir Panayırı’na gittiğimiz gece. Ona senin ne kadar hoş biri olduğunu söyledim. O da bana senden hoşlanmış olmamın ne kadar garip olduğunu söyledi. Yani siz ikiz olduğunuz için, bunun sanki onun sevgilisinden hoşlanmışım gibi bir şey olduğunu düşündü. Sonra da boşuna uğraşmamamı, senin insanlara yukarıdan bakan, agresif bir tip olduğunu söyledi.”

“Sana bunu Dane mi söyledi? Kime yukarıdan bakmışım acaba ben?”

“O zaman anlamlandıramamıştım ama zaman içerisinde bana karşı davranışlarına bakınca onun haklı olduğunu anladım. İlk andan beri benden hiç hoşlanmadığın gayet ortadaydı.”

“Senden hoşlanmamamın tek sebebi tanıştığımızda şerefsiz herifin teki gibi davranmış olmandı. Sırf bir kâse peynir toplu aldım diye bana dünyanın en mide bulandırıcı kadınıymışım gibi baktın.”

Kafası karışmış gibiydi. Gözlerini kısarak bana baktı. “Neden söz ediyorsun sen?”

“Başta her şey yolunda gibiydi,” dedim. “İlk olarak ne yapacağımıza karar vermeye çalıştığımız sırada gidip kendime peynir topları aldım. Geri geldiğimde önce elimdeki kâseye, sonra bana baktın, surat ifadende ani bir değişimle bira yarışmasına bakmaya gittin. O andan itibaren de ne zaman bir araya gelsek benden ve bir şeyler yememden iğreniyormuş gibi davrandın.”

Ethan gözlerini kapatıp başını salladı. “Seninle tanıştığımı, Dane’in senden uzak durmamı söylediğini ve öğleden sonra da herkesin kendi istediği aktivitelere dağıldığını hatırlıyorum. O güne dair zihnimde başka bir şey yok.”

“Eh, benim daha fazlasını hatırladığım ortada.”

“Geçen gün neden öyle dediğini de şimdi anlıyorum,” dedi. “Masajdan önce bu yüzden bedeninde dalga geçmememi söyledin demek. Panayırdan beri bana karşı o kadar soğuk davranmanın nedeni de buydu o zaman?”

“Ne? Soğuk davranan ben miydim yani? Ciddi olamazsın.”

“O günden sonra benim suratımı görmeye bile tahammülün yokmuş gibi davrandın!” dedi öfkeyle. “Tahminen, senden hoşlandığımı belli etmemek için uğraşıyordum ve sen de bunu senin bedeninde ya da peynir topraklarıyla alakalı bir şey olarak yorumladın. Tanrım. Olive. Her zaman aynı şeyi yapıyorsun. Dai-ma en olumsuz ihtimale odaklanıyorsun.”

Nabızım kulaklarımda atıyor gibiydi. Duyduklarımı nasıl söyleceğimi, haklı olma ihtimali karşısında ne yapacağımı bilmiyordum. Savunma içgüdüm, mantığımın önüne geçti: “Kardeşin benim cadalozun teki olduğumu ve benden uzak durmanı söylüyor, benim bunda olumlu bir taraf bulmaya çalışmam mı gerekiyor?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Davranışların onun haklı olduğunu gösteriyordu!”

Derin bir nefes aldım. “Senin tavırlarının karşındaki insanın davranışlarını belirleyebileceği hiç aklına gelmedi değil mi? Bilerek olmasa da kalbimi kırmış olabileceğin ve soğukluğumun altında yatan sebebin bu olabileceği?” Sesimdeki ağlamaklı tonu bastıramadığım için utanıyordum.

“Olive, bunu daha başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum: Senden hoşlanıyordum,” dedi. “Çekici bir kadınsın. Hislerimi gizlemeye çalışıyordum. İstemsizce sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim, buna gerçekten üzüldüm. Ama Dane’in söyledikleri de, senin tavırların da aynı kapıya çıkıyordu: Benim gereksiz herifin teki olduğumu düşünüyordun.”

“Başlarda öyle düşünmüyordum,” dedim ve gerisini getirmemeye karar verdim.

Gerçi Ethan suratıma baktığında içimden, “Ama artık düşünüyorum,” dediğimi rahatça duyabilmiş olmalıydı ki çenesi öfkeyle gerildi. “İyi,” dedi boğuk bir sesle. “Hislerimiz karşılıklı.”

“Aman ne güzel! Çok rahatladım!” Birkaç saniye boyunca öfkeyle gözlerine baktım ve karşımdaki manzarayı SİK KAFALI şeklinde mühürleyerek zihnimde dosyaladıktan sonra hızla odama dönüp kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Kendimi yatağa attığımda sersemlemiş bir hâldeydim. Bir yanım oturup olup biten her şeyi listeleyerek algılamaya çalışmak istiyordu. Demek Dane ilişkinin ilk iki yılı boyunca önüne gelenle yatıp kalkmış ve Ethan'a benden uzak durmasını söylemişti.

Çünkü Ethan benden hoşlanıyordu.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum çünkü bu, geçmişimiz boyunca Ethan ile ilgili zihnimde kurduğum hiçbir şeye uymuyordu. Son birkaç günde olanları saymazsak, hiçbir zaman Ethan'ın bana ilgi duyduğuna dair en ufak bir belirti olmamıştı. Bir kez olsun bana sıcak davranmamıştı bile. Bunu şimdi uydurmuş olabilir miydi?

Neden böyle bir şey yapacaktı ki?

Bu durumda, benimle ilgili düşündüklerinde haklı mıydı yani? Başından beri her şeyi yanlış yorumlamış ve kendimi de bunlara inandırmış olabilir miydim? Ethan'ın tek bir garip bakışıyla geri dönülmez bir şekilde onu düşman mı ilan etmiştim? Gerçekten bu kadar agresif bir insan olabilir miydim?

Düşündükçe nefesim kesilecek gibi oluyordu: Ami gerçekten de Dane'in başkalarıyla görüştüğünü biliyor olabilir miydi? Baştan beri Dane'e çok da bayılmadığımı biliyordu. Bu yüzden ilişkileriyle ilgili kendilerince bu tip bir yol çizmişlerse bile korumacılık içgüdüsüyle buna karşı çıkabileceğimi tahmin ettiğinden bana anlatmamış olması olasıydı. Doğrusu Ami ve Dane'in açık ilişki yaşadığını düşünmek zordu ve bu gerçek olsa da olmasa da Ami'yi Maui'den arayıp soracak hâlîm yoktu. Sonuçta bu telefonda konuşulacak bir şey değildi. Bu konuyu yüz yüzeyleken biraz şarap, biraz çerez eşliğinde, dikkatli bir şekilde açmalıydım.

Suratımı yastıklardan birine dayayıp çığlık attım. Kafamı yastıktan kaldırdığım anda kapının çaldığını fark ettim.

"Defol git."

"Olive," dedi Ethan sakinleşmiş bir sesle. "Ami'yi arama."

"Ami'yi aradığım filan yok. Şimdi cidden git başımdan."

Sessizce geçen birkaç saniyeden sonra süit kapısının kapanıldığını duydum.

UYANDIĞIMDA ÇOKTAN ÖĞLEN olmuştu ve pencereden giren gün ışığı, tam üzerime vuruyordu. Işığın vurmadığı tarafa doğru yuvarlandığımda kendimi Ethan kokan yastığın üzerinde buldum.

Doğru ya. Dün gece birlikte uyumuştuk. Odanın her yerinde Ethan vardı. Dolapta düzenli bir şekilde asılı olan tişörtleri, şifonyerin yanına dizdiği ayakkabıları. Saati, cüzdanı, anahtarları; telefonu bile buradaydı. Okyanusun sesi bile bana Ethan'ın yattayken dizime yatmış, bulantıyla kıvrandığı anları hatırlatıyordu.

Bir anlığına Ethan'ı havuz başında, sarhoşken arkadaş olmak isteyeceği ama ayıkken görmezden gelmeyi tercih edeceği insanların arasında, tek başına mutsuz bir şekilde otururken hayal edip keyiflendim. Ancak tartışmamızın detaylarını hatırladığımda, yaşadığım keyif uçup gitti: Geçtiğimiz iki buçuk seneyi durduk yere onun benden nefret ettiğine inandığım için ondan nefret ederek geçirmiştim ve Dane ile Ami meselesini de tatilden dönene kadar açıklığa kavuşturma şansım yoktu.

Bu durumda kafa yorabileceğim tek bir konu kalıyordu: Ethan önceden benimle çıkmak istediğini itiraf etmişti.

Bu durumda gerçekten zihnimdeki geçmişimizi baştan yazmam ve bambaşka bir gerçekliğe geçiş yapmam gerekiyordu. Elbette ki ben de ilk tanıştığımızda Ethan'ın hoş bir adam olduğunu düşünmüştüm ama benim için önemli olan şey karakter olduğundan kısa süre içinde üzerini çizmiştim. Bu tatile dek. Tatile çıktığımızdan beri onun iyi bir yol arkadaşı olmaktan da öte, birçok durumda büyüleyici bir adam olduğunu... ve sık sık üstsüz dolaştığını fark etmiştim.

Homurdanarak yataktan çıktım ve çaktırmadan kapıdan başımı uzatıp etrafa bakındım. Salonda yoktu. Banyoya gittim, kapıyı kapattım, musluğu açtım ve yüzüme su çarptım. Aynadaki aksime bakarak düşünmeye başladım.

Ethan bana çıkma teklif edecekti.

Çünkü Ethan benden hoşlanıyordu.

Dane ona benim sinirli bir tip olduğumu söylemişti.

İlk günden Dane'i haklı çıkarmıştım.

İhtimalleri düşününce gözlerim büyüdü: Ya Dane benim Ethan'la sevgili olmamı istemediği için böyle söylediyse? Bunu yapmaktaki amacı tüm o tatilleri planlayanın Dane olduğunu, başka kadınlarla görüşüğünü ve daha kim bilir neleri benden gizli tutabilmekse?

Ethan'ı bir kalkan olarak kullanmıştı. Huysuz görünüşüm sayesinde inandırıcı olacağını tahmin ederek benim sinirli bir tip olduğumu söylemiş ve böylece kendine güvenli bir bölge yaratmıştı. Şerefsiz herif!

Ethan'ı aramak için banyodan fırladığım gibi doğrudan onun beton gibi göğsüne çarptım. Çizgi film karakterlerinininkine benzer çığlığım, sahneyi daha da komik bir hâle getirdi. Ani bir refleksle beni yakalayıp endişeli bir ifadeyle bana baktı. Ethan'ın çizgi filmlerdeki gibi beni kolunu uzatıp tek eliyle alnımdan tuttuğunu, benim de kısa kollarımla çaresiz bir şekilde ona vurma-ya çalıştığımı hayal ettim.

Birkaç adım geri çekilerek sordum, "Neredeydin?"

"Havuzda," dedi. "Cüzdanımla telefonumu almaya geldim."

"Nereye gideceksin?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

Temkinli davranıyordu ki bu çok doğaldı. Bir zamanlar benden hoşlanıyordu ve ben bu tatile dek ona hep sert davranmıştım. Bugün de onun bir zaman kaybı olduğunu ima ederek odaya çıkıp gitmiştim.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Aramızda konuşması gereken biri varsa, o da bendim. Özür dileyerek başlamak istiyordum ama bu çok zordu, kelimeler ağızımdan çıkmak istemiyordu.

Lafa başka bir şekilde girdim: "Her zamanki gibi davranarak en kötü ihtimale odaklanmak istemiyorum ama... sence Dane bizim bir araya gelmemizi istememiş olabilir mi?"

Ethan kaşlarını çattı. “Şu anda ne Dâne’den ne de Ami’den konuşmak istiyorum. Onlar orada, biz buradayken bu konuyu tartışmak bizi hiçbir yere ulaştırmayacaktır.”

“Doğru, haklısın. Özür dilerim.” Gözlerine baktığımda, ufak da olsa bir duygu kırıntısı fark ederek cesaretlendim. “Peki ya bizden söz etsek?”

“Bizden derken?”

“Bizden işte. Bu konuşmayı gerçekleştiren bizden,” diye fısıldadım gözlerimi gözlerine dikerek. “Bu tatile birlikte çıkan bizden, kavgaya eden, gülüşen, bir şeyler... hisseden bizden.”

Gözleri kısıldı. “Bizim pek de iyi bir fikir olduğumuzu sanmıyorum, Olive.”

Karşı koyması iyiydi. Buna alıştım. Bu, beni daha da cesaretlendiriyordu. “Neden? Tartışıyoruz diye mi?”

“Tartışmak biraz hafif bir tanım oldu.”

“Tartışmalarımızı seviyorum,” dedim içten bir tavırla. “Eski kız arkadaşın fikir ayrılıklarına bile tahammül edemiyormuş. Annem ve babam boşanmadılar ancak birbirleriyle konuşmuyorlar. Ve bundan söz etmek istemediğini biliyorum ama kız kardeşim,” yeniden başa dönüp sinirlenmemek adına sadece yüzeysel bir yorum yapmaya karar verdim, “kocasını yeterince iyi tanımıyor. Oysa biz, birbirimizle istediğimiz şekilde konuşabiliyoruz. Seninleyken ağzıma geleni söyleyebilmek, bize dair en sevdiğim şeylerden biri. Bunu herkesle yapabiliyor musun?” diye sordum ve cevabı onun yerine ben verdim, “Yapamadığını biliyorum.”

Kaşlarını çatmayı bıraktı. Söylediklerimi zihninde değerlendiriyor olmalıydı. Belki bana kızgındı ama en azından söylediklerimi dinliyordu.

Dudağımı ısırarak gözlerine baktım. Başka bir hamle yapmalıydım. “Çekici olduğumu söyledin.”

Ethan Thomas gözlerini devirdi. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

Derin bir nefes aldım. Eve dönüp Ami ile konuştuktan sonra yaşanabilecek krizi düşününce, birbirimizden uzak durmak en

mantıklı hareket olacaktı. Yine de kalan beş gün boyunca birbirimize dokunmamayı başarabileceğimizden emin değildim.

En azından kendi adıma. Ethan'a karşı olan öfkemin yerini bir anda zaaf larım almıştı ve tam da o anda, o koridorda, kolları iki yana sarkmış, çatık kaşları ve gergin dudakları ile karşımda surat asıyorken bile ona sarılmamak için kendimi zor duruyordum. Belki de geçmişte ona yumruk atmak istediğim her olayda, aslında istediğim dudaklarına yapışmaktı.

Gözlerimi kısıtım. Seksi görünmek için ucuz hamleler yapmaktan utanmıyordum.

Elini tutmak için uzandığımda kollarım memelerimi sıkıstırdı.

Bunu fark etti. Bakışlarını kaçırmak için olağanüstü bir çaba sarf ettiği ortadaydı. Ethan Thomas kesinlikle memesever bir adamdı.

Dudağımı ısır dım ve dişlerimi yavaşça dudağımda gezdirdim. Karşılığında dudaklarını yaladı ve dik duruşunu koruyarak yutkund u. Belli ki biraz daha çabal amam gerekiyordu.

Bir adım daha yaklaştım ve uzanıp elimi karnına koydum. Yüce Tanrım, karnı kaslıydı, sıkıydı, sıcaktı ve parmaklarımın arasında belli belirsiz bir şekilde kasılıyordu. Sesim titriyordu ama onu etkilemeyi başaracağımı hissederek devam ettim. "Dün gece beni öptüğünü hatırlıyor musun?"

Yakalanmışçasına gözlerini kaçırarak iç çekti. "Evet."

"Peki ama cidden hatırlıyor musun?" dedim ve bir adım daha yaklaştım. Artık neredeyse dip dibeydik.

Tereddütlü bir şekilde bana baktı. "Nasıl yani?"

"Öpüşmemizin kendisini hatırlıyor musun?" Karnında dolaşan parmaklarımı yavaşça tişörtünün altına kaydırdım. "Yoksa sadece öpüşmüş olduğumuzu mu hatırlıyorsun?"

Ethan tekrar dudaklarını yaladığında kasıklarımın alev aldığını hissettim. "Tamamını."

"Güzel miydi?"

Nefesi hızlanmıştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Ben de aynı

durumda olmalıydım çünkü yeterince oksijen alamıyormuş gibi hissediyordum. “Evet.”

“Cümle kurmayı mı unuttun, Elvis?”

“Güzeldi,” dedi güçlkle ve gözlerini devirdi. Gülümsemek için çaba sarf ettiğini biliyordum.

“Nasıl güzeldi?”

Aynı şeyi tecrübe etmişken bunları ona sorup durduğum için benimle tartışmak istiyormuşçasına çenesi gerilmişti ancak gözlerindeki ateş, onun da benim kadar tahrik olduğunu ve bana ayak uyduracağını gösteriyordu. “Başlı başına bir sevişme gibi hissettiren öpüşmelerdendi.”

Ciğerlerimdeki bütün havanın çekildiğini hissettim. Ne diyeceğimi bilmeden gözlerine bakıyordum. Vereceği cevapla libido-mu kontrolden çıkaracağını düşünememiştim.

Ellerimi göğsüne götürdüğümde kendini tutamayıp hafifçe inlemesi hoşuma gitti. Ona ulaşmak için parmak uçlarımda yükselmem gerekmesini umursamıyordum. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Ulaşabildiğim en yüksek noktaya geldiğim âna dek bana doğru eğilmeden sadece bekledi.

Sonra tümüyle teslim oldu: Kollarını belime doladı, gözlerini kapattı ve hafifçe inleyerek dudaklarıma yapıştı. Geceki öpüşmemiz alkole bağlı bir durumsa bile, bu defaki tamamıyla içimizi birbirimize açmak gibiydi. Yavaş başlayan öpüşme gittikçe daha şehvetli bir hâl alıyor, Ethan’ın inleyişi beni kemiklerime kadar titretiyordu.

Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirmek, beni kolayca kendi hizasına kaldırdığında bacaklarımı beline dolamak... Cennette gibiydim. Beni öptüğü anda kontrolü tümüyle kaybetmiştim ancak bir anda bu kadar şehvetli olduğum için utanmıyordum çünkü onun da benimle aynı durumda olduğunu görebiliyordum.

Dudaklarımı bir saniyeliğine dudaklarından ayırıp fısıldadım: “Yatak odası.”

Koridor boyunca beni kolayca taşıyıp yatağa götürdü. Dili-mi dudaklarında gezdirdiğimde, saçlarını çekiştirdiğimde ya da

dudaklarımı çenesinde, boynunda, kulaklarında dolaştırdığımda hızlanan nefesini ve inleyişlerini yemek istiyordum.

Beni yatağa bıraktığında onu üzerime çektim ve bedenlerimiz temas etmeden önce hızla tişörtünü çıkardım. Ellerimin altındaki yumuşak, bronz ve sıcak teni gözümü döndürüyor, daha da hararetlenmeme sebep oluyordu. *Bir dahaki sefere*, diye düşündüm, *bir dahaki sefere onu yavaşça soyacak ve tadını çıkaracağım ama şu anda, bir an önce ağırlığımı üzerimde hissetmek istiyorum.*

Dudakları vücudumda gezmeye başladı. Elleri önce bacaklarımda, sonra memelerimde, karnımda, kalçalarımda dolaştı. O anda onun bir fotoğrafını çekebilmek isterdim: Gözleri zevkle kapanmış, vücudumun aşağı kısımlarına doğru yavaşça ilerlerken, yumuşak saçları karnımda süzülüyordu.

“Sanırım şimdiye kadar kavga etmeden geçirdiğimiz en uzun süre bu oldu,” diye mırıldandı.

“Ya bunların hepsini ileride sana şantaj yapabileceğim fotoğraflar çekebilmek adına düzenlediysem?” Göbek deliğimin etrafına kondurduğu öpücükler nefesimi kesiyordu.

“Üçkâğıtçı tiplerden hoşlanırım.” Karnımın bittiği noktayı hafifçe ısırdı.

Tam gülmeye başlamıştım ki bacaklarımda arasındaki yangının merkezine kondurduğu öpücükle kendimden geçtim. Ethan kolunu uzattı ve kalp atışlarımı hissedebilmek için avucunu göğsüme yasladı. Tüm dikkatini beni mutlu etmeye vermişçesine, baştan çıkarıcı sesler eşliğinde beni öyle bir kendimden geçirdi ki işi bittiğinde kollarında kıkırdayan, mecalsiz bir kütleden ibarettim.

“İyi misin, Olivia?” diye sordu zarifçe boynumu emerken.

“Sonra sor. Şu an konuşamam.”

Hırıldayarak bu cevabın hoşuna gittiğini gösterdi. İştahlı parmakları karnımda, memelerimde, omuzlarımda dolaşıyordu.

Zor da olsa kendimi toparlamayı başardım. Köprücükkemikleri, göğüs kılları ve karın kasları o kadar tahrik ediciydi ki az evvel yaşadığım muazzam orgazmın yarattığı sarsıntının beni kü-

ük bir keşif turuna çıkmaktan alıkoymasına izin veremezdim. Ethan aralanmış dudakları ve saçlarımda dolaşan parmaklarıyla beni seyrederken yavaşça onu öpmeye, teninin tadına bakarak aşağı doğru ilerlemeye başlamıştım ki beni durdurdu.

Uzanıp beni tekrar yukarı çekti ve bir anda son derece kıvrak bir hamleyle üzerime ıktı. Üzerimdeki o tatlı ağırlığın etkisiyle ciğerlerimdeki havayı yavaşça dışarı verdim.

“Bu iyi mi?” diye sordu.

Yolunda kelimesinin ne kadar yetersiz bir tercih olduğu konusunda tartışmaya hazırdım ama şu an sırası değildi. “Evet. Kesinlikle. Harika.”

“İstiyor musun?” Bir yandan omzumu emiyor, bir yandan sıcaak ellerini kalamda, belimde gezdiriyordu.

“Evet.” Yutkundum. “Ya sen?”

İstemiyormuşçasına başını iki yana salladıktan sonra dayanamayıp güldü ve uzanıp beni öptü. “Gerçekten çok istiyorum.”

Tüm bedenim “Hadi!” diye haykırırken, mantığım “Doğum kontrolü!” diye bağırıyordu.

“Bekle. Prezervatif,” diye mırıldandım.

“Bende var.” Yerinden fırlayıp odanın diğer ucuna gidişini izlerken aniden ne söylediğini idrak ettim.

“Bu tatilde kiminle sevişmeyi planlıyordun acaba?” diye sordum yalandan kaşlarını mı çatarak. “Hem de bir yatağın bile yokken.”

Suratıma bakarak kutuyu açtı. “Bilmem. İnsan her şeye hazırlıklı olmalı.” O anda dirseklerimin üzerinde doğrudum. “Yoksa benimle mi sevişmeyi planlıyordun?”

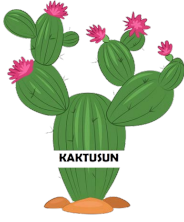
Ethan güldü ve prezervatif paketini dişiyle yırttı. “Seninle mi? Asla.”

“Bu biraz kaba oldu.”

Gözlerimin önünde harika bir manzara sergileyerek tekrar üstümdeki yerini aldı. “Bu kadar şanslı olabileceğimi hayal bile edemezdim.”

Acaba seçtiği kelimelerin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun

farkında mıydı? Tartışma çıkaracak değildim çünkü ben de hayatımın en şanslı ânını yaşadığımı düşünüyordum. Hem zaten dudaklarıma yapışırken kavradığı bacağıma beline doladığında tartışmak aklımdaki en son şeydi.

on ikinci bölüm

Ethan gözlerime baktı, gülümsedi ve başını öne eğip tabağın-
daki yemeği çatalıyla dürttü. Daha bir saat önce üzerimi giyi-
nirken beni vahşi bir hayvanın iştahıyla seyreden adamı böyle
çekingen bir tavırda görmek garipti. İştahlı bakışlarını yakala-
yıp ne yaptığını sorduğumda, “Sadece ânın tadını çıkarıyorum,”
diye cevap vermişti.

Aniden, “Senin için nasıl bir ândı?” diye sorduğumda afalla-
yarak suratıma baktı.

“Hangi ân?”

Resmen bana iltifat etsin diye çabalıyordum. Giyinişimi iz-
lerken gözlerindeki iştahı, mai tai gecesinde bile görmemiştim.
Buna rağmen çırlıçıplak bir şekilde birbirimizin kollarında ol-
mak bir yana dursun, birbirimizle anlaşabiliyor olduğumuza
bile inanamıyordum.

“Odadayken,” dedim. “Ânın tadını çıkarıyormuşsun ya.”

“Haa,” dedi yüzünde garip bir ifadeyle. “O mesele. Seninle
sevişmiş olduğumu düşünerek çıldırıyordum.”

Kahkaha attım. Şaka yapıyor olmalıydı. “Benimle kısmını
vurguladığın için teşekkür ederim.”

“Ama ciddiylim,” dedi özür dilercesine gülümseyerek. “Seni
izlemek bile çok keyifliydi. Giyinmeni seyretmek hoşuma gitti.”

“Soyunma kısmımın daha vurucu olacağını sanmıştım.”

“Öyleydi, inan bana.” Gözlerini benden ayırmadan yemeğinden bir lokma aldı, çiğnedi ve yuttu. Surat ifadesindeki bir şey beni birkaç saat önce, altında kendimden geçişime saniyeler kala kulağıma, “Bu güzel, bu çok güzel,” diye fısıldadığı âna götürdü. “Ama sonrasında giyinmeni izlemek de...” Doğru kelimeyi arayarak etrafa bakarken –ki o kelimenin seksi, çekici, çıldırtıcı, iç gıcıklayıcı, delirtici gibi bir şey olmasını bekliyordum– bir anda suratında tatsız bir ifade belirdi.

Catalımı ona doğru salladım. “Böyle bir konuyu konuşurken bu ifade pek uygun kaçmadı.”

“Sophie,” dedi Ethan. Tek kelimeyle hem surat ifadesini açılmış hem de bir elinde kokteyl, diğerinde Billy’nin eli yanımda beliren Sophie’yi selamlamıştı.

Tabii ya. Tabii ki tam da o anda, üzerinde sadece bikinisi ve şeffaf plaj elbisesi ile kapak çekimlerinden fırlamış gibi görünerek yanımda belirecekti. Tabii ki o esnada üzerimde dans eden mutlu bir ketçap ve hardal şişesi resminin olduğu bir tişört, bir koşucu şortu, tepemde kuş yuvası gibi alelacele toparlanmış saçlarım ve makyajsız suratımla oturuyor olacaktım.

“Selam gençler!” Sesi o kadar tizdi ki sanki biri kulağınızın dibinde düdük çalıyormuş gibi hissediyordunuz. Zamanında nasıl birlikte olabildiklerini düşünerek Ethan’a baktım. Ethan’ın derin, etkileyici bir sesi vardı. Sophie ise rahatlıkla bir çizgi filmdeki fare karakterini seslendirebilirdi. Ethan çevresine temkinli gözlerle bakarken, Sophie etrafa sürekli sıradaki eğlencesini arıyormuşçasına göz gezdirip duruyordu. Ayrıca Ethan, Sophie için çok iriydi. Bir an onu Sophie’yi bir kanguruya oturtmuş, göğsünde gezdirirken hayal ettim ve kahkahayı basmamak için kendimi zor tuttum.

Zoraki bir şekilde, “Selam,” diye cevap verdik.

“Bugün öğle yemeğini biraz geç saate bırakmışsınız?” diye sordu.

Ethan, “Evet,” dedi ve yüzünde sahte evliliğimizden söz ederken takındığı o yapay mutluluk belirdi. Eğer ben bile bunun

ne kadar zoraki bir tavır olduğunu fark edebiliyorsam, iki sene-ye yakın beraber yaşadığı Sophie'nin bunu anlamaması mümkün değildi. "Günü süitte geçirdik."

Coşkulu bir sesle, "Yatakta," diye ekledim.

Ethan acı çekiyormuş gibi suratıma baktı. Derin bir nefes verdi. İlk kez doğruyu söylememe rağmen sesimde hâlâ deliymişim gibi bir tını vardı.

"Biz de dün öyle yaptık." Sophie bakışlarını Billy'e çevirdi. "Eğlenceliydi, değil mi?"

Billy başıyla onayladı. Bizimle göz teması kurmuyordu ama kim onu suçlayabilirdi ki? O da tıpkı bizim gibi, beraber takılma fikrinden rahatsız oluyordu. Aldığı tepkiyi yetersiz bulmuş olacak ki bir anlığına Sophie'nin kaşları çatılır gibi oldu, iştahlı bakışlarını Ethan'a çevirdi, sonra hızla toparlandı. Dünyadaki en yalnız kadın oymuş gibi davranıyordu. Ethan tabağındaki makarnayla oynayıp durmak yerine başını kaldırıp Sophie'nin suratındaki o aleni arzuyu, özlemi, "Ondan ayrılmakla hata mı ettim?" ifadesini görse ne hissederdı acaba?

"Ee, o zaman..." dedi ve doğrudan Ethan'a doğru baktı. Sanki zihin gücüyle ona bir mesaj yollamaya çalışıyordu.

Ama bu yöntem pek de işe yaramıyor gibiydi.

Sonunda Ethan yüzünde boş bir ifadeyle başını kaldırdı. "Ha?"

"O zaman belki sonra bir şeyler içeriz. Konuşuruz?" Açık bir şekilde tek başına onu davet ediyordu, bizi değil. Billy'i de plana dahil etmediğini tahmin edebiliyordum.

Zamanında onunla konuşmaya tenezzül etmemişken, şimdi mi konuşasın geldi? diye sormak istedim.

Ama kendini tuttum. Acaba o da ortamdaki garipliğin farkında mı diye Billy'e baktım ama kendisi elinde telefon, Instagram'da gezinmekle meşguldü.

"Sanmam..." Ethan gergin bir şekilde bana baktı. "Yani, belki."

Taşak mı geçiyorsun dercesine suratına baktım ama bunu fark etmedi.

"Mesaj atarsın o zaman?" dedi Sophie.

Ethan bir mırıltıyla onayladı. O anda Sophie'nin suratındaki ifadeyi fotoğraflamak ve akabinde Ethan'a göstererek ne bok yediğini sanıyorsun acaba diye sormak istiyordum. Sophie Ethan'dan ayrıldığına pişman mı olmuştu? Yoksa sırf Ethan artık evli bir adam olduğu ve onun peşinden koşmadığı için mi hırs yapıyordu?

Her şey çok garipti ve durumu açıklayacak daha uygun bir kelime bulmak imkânsız gibiydi.

Bu şen şakrak kadını "Evlenmememiz gerektiğini düşünüyorum, kusura bakma" yazılı bir not bırakıp giderken hayal etmeye çalıştım.

Aslında olup biteni anlayabiliyordum. Her ne kadar yüzeyde şekerle kaplanmış bir kadın olsa da, tahminen olumsuz hisler söz konusu olduğunda nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu. Bense yüzeyde tatlı-ekşi bir kaplamaya sahip ama dünyanın sonu gibi berbat konularda bile en ufak detaya kadar keyifle konuşabilecek tiplerdendim.

Birkaç saniye yapmacık bir şekilde oyalandıktan sonra kol kola uzaklaştılar. Ethan derin bir nefes verdi.

"Cidden neden bizimle sosyalleşme konusunda bu kadar ısrarcılar?" diye sordum.

Öfkesini önündeki tavuk parçasından çıkarırcasına sert bir şekilde çatalını sapladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu gece bir şeyler içmeye gitmenin pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Başını salladı ama herhangi bir şey söylemedi.

Sophie'nin kalkık ve sıkı poposunu sallayarak ilerleyişini izledikten sonra tekrar Ethan'a döndüm. "Sen iyi misin?"

Sonuçta daha birkaç saat önce seks yapmıştık. Sürekli etrafımızda dolanan eski sevgili olayına rağmen iyi hissediyor olması gerekirdi, değil mi?

Ethan başını salladı ve yapmacık bir şekilde gülümsedi. "İyi-yim."

“İyi bari. Sana o üzgün köpek yavrusu gözleriyle baktığını görünce masayı devirmemek için kendimi zor tuttum.”

Başını kaldırdı. “Ne yaptı dedin?”

Bir anda dikkat kesilmesinden hoşlanmamıştım. Dürüst olmak istesem de, doğru kelimeleri seçmekte zorlanıyordum. “Hiç. Seninle göz teması kurmak için uğraşıyordum işte.”

“Göz göze geldik zaten. Bizimle bir şeyler içmeyi teklif ettiğinde...”

“Eh, tam olarak öyle olmadı. Bir şeyler içmeyi teklif ettiği kişi yalnızca sendin.”

Ethan ifadesiz kalmaya çalışıyor ama pek de başarılı olamıyordu. Pis pis sırtıtmamak için kendini zor tuttuğu belliydi.

Onu anlayabiliyordum. Kim kendisini terk eden birinin gözüne yeni ve mutlu ilişkisini sokmaktan keyif almazdı ki? En iyi insanlar bile böyle küçük zaferlerden keyif almadan edemezdi. Buna rağmen suratımın yandığını hissediyordum. Ne kadar sakin davranmaya çalışsam da aşağılanmış hissediyordum. Tatilin içine edilmmişti. İnsanın henüz biriyle seviştikten sonra, eski sevgiline hallenmek için en az bir altı saat kadar bekleyecek haysiyeti olmalıydı.

Kendimi durdurdum.

Hep aynı şeyi yapıyordum. Hep en kötü ihtimale odaklanıyordum. Kendimi toparlamam gerektiğini fark ederek ayağa kalkıp peçetemi masaya bıraktım. “Gidip bir duş alacağım. Sonra da oteldeki hediyelik eşya dükkânlarında dolaşacağım.”

Nezaketten çok, bir şaşkınlık belirtisi olarak ayaklandı. “Tamam, istersen ben...”

“Hayır, gerek yok. Sonra görüşürüz.”

Başka bir şey söylemedi. Çıkışa yaklaştığımda şöyle bir dönüp arkama baktım ama yüzündeki ifadeyi göremedim: geriye yaslanmış, başını eğmiş, öylece tabağına bakıyordu.

ALİŞVERİŞ YAPMAK GERÇEKTEN muhteşem bir terapi yöntemi. Oteldeki dükkânlarda turlayıp Ami'ye birkaç teşekkür hediyesi, annem ve babam için birkaç hatıra eşyası ve hatta Dane için de bir tişört aldım. Pisliğin teki olsa da, sonuçta kendi balayı tatilini kaçırmıştı.

Her ne kadar kendimi lüzumsuz pahalı ıvır zıvırların arasına kaybetmiş olsam da, hâlâ zihnimde, arka planda bir yerlerde Ethan'la ilgili sinir bozucu bir vızıltı vardı ve bu vızıltı bana tekrar tekrar, onunla sevişerek bir hata yapıp yapmadığımı soruyordu. Bu gerçekten bir hata olabilirdi ve eğer öyleyse, birbirimizden nefret ettiğimiz günleri bile özleyeceğimiz, son derece huzursuz beş gün bizi bekliyor demektir.

Duygusal açıdan gerçekten yıpratıcı bir gün olmuştu: Bir öpücüğü hatırlayarak uyanmış, Ethan'la kavga etmiş, Dane'e dair bir şeylerin farkına varmış, uzlaşmış, sevişmiş ve en sonunda da her zamanki gibi Sophie ile karşılaşarak bir ton belirsizliğin içinde sıkışıp kalmıştım. Bir güne dört yıllık olayı sığdırmayı başarmıştık.

Mutsuzken ilk koştuğum kişi daima kız kardeşimdi. Telefonumu cebimden çıkardım ve karanlık ekranda, tepemdeki sallanan palmye dallarının yansımasına odaklandım. İyi olup olmadığını sormak istiyordum. Dane oralarda mı, eğer değilse kiminle, nerede sormak istiyordum. Ethan konusunda akıl danışmak istiyordum. Ancak olanları anlatmadan bunları sormanın mümkün olmadığını farkındaydım.

Olayları telefonda anlatamazdım. Mesaj ise daha da berbat bir yöntem olurdu. Evle biraz olsun bağlantı kurabilmek adına, Diego'ya yazdım.

Soğuk çölde yeni neler var?

Dün gece bir randevuya çıktım.

Ooo. İyi geçti mi?

Diego'nun arasında kalem mercimeğin
parçasını uzatıp eliyle aldı.

Bu hayır mı demek?

Henüz Ethan'la birbirinizi
öldürmemişsiniz sanırım?

Çok yaklaştık ama şimdilik
hayattayız.

Kesinlikle Ethan'la mercimeği fırına verdiğimizizi söylemek için doğru bir zaman değildi. Hele bunu Diego'ya söylemek, meşajlaşmanın kontrolünü tümüyle yitirmek anlamına gelirdi.

Eh, rüya gibi bir tatıda bile iğkence
görmek ancak senin başına gelebilecek
bir şey sonuysa, değil mi?

Aslında hayır. Her şey harika. Ben bile
şikâyet edecek şey bulamıyorum. Ami nasıl?

Sözümüş, sıkılmış ve vaset bir tipte evli.

Annem/babam?

Son dedikodulara göre baban annene bir buket çiçek götürmüştü, annen de çiçeğin taç yapraklarını koparıp kere dökerek ŞEREFSİZ yazmış.

Vay be. Bu cidden... Vay be.

Özetle her şey bıraktığın gibi.

İç çektim çünkü ben de bundan korkuyordum.

Tamamdır. Birkaç gün sonra görüşmek üzere.

Özledim seni tatlıs.

Ben de seni.

Elimde poşetlerle süite döndüm. Ethan'ın dışarıda olmasını, böylelikle de alışveriş sonrası zihnimi sakinleştirip nasıl davranmam gerektiği konusunda kafa yorabilmeyi umuyordum.

Ama tabii ki Ethan oradaydı. Duş almış, giyinmiş, balkonda kitap okuyordu. Geldiğimi duyunca ayaklanıp içeri girdi.

"Selam."

Yüzüne baktığım anda birkaç saat önce olanları, üzerimde keyiften kıvrınarak bana bakışını anımsadım. Poşetleri sandalyenin üzerine koydum ve yalandan içlerinde bir şeyler arıyormuş gibi yaptım. "Selam."

"Akşam yemeğine inelim mi?"

Midem gurulduyordu ama yalan söyledim. "Ben... pek aç değilim."

"Hımm. Ben de seni beklemiştim..." dedi çenesini ovuştururken.

Beynim bu cümleye tamamen konudan bağımsız bir cevap

vermeyi uygun görmüştü: "Sophie'yle bir şeyler içmeye gittiğini varsaymıştım."

Kafası karışmış gibiydi. "Ben... yoo?"

"Hem beni beklemene gerek yoktu, yemeğe bensiz de inebilirdin, biliyorsun değil mi?" Ellerimle ne yapacağımı bilemediğimden poşetlerden birini bir diğerinin içine tıktırdım. "Her öğün beraber yemek zorunda değiliz."

"Ya ben seninle yemek istediysem?" dedi dargın bir ifadeyle. "Bu yeni ve kafa karıştırıcı kurallarını çiğnediğim anlamına mı gelir?"

Kahkahayı patlattım. "Kural mı? Kural mı kaldı sanki?"

"Nasıl yani?"

"Benimle seviştikten hemen sonra eski sevgilinin karşısında duygusal açıdan bir nevi felç geçirdin. Bana sorarsan, bu oldukça büyük bir kuralı çiğnediğin anlamına gelir."

Kaşları çatıldı. "Nasıl yani? Konumuz Sophie mi? Peynir topları olayındaki gibi yine durumu yanlış yorumluyor olabilir misin?"

"Hayır, Ethan. Alakası yok. Sophie umurumda değil. Konu benimle ilgili. O anda onun tepkilerini, benim hislerimden daha fazla önemsedüğün ortadaydı. Genelde kendimi ikinci planda olacağım durumlara sokmam. Onunla karşılaşp durmanın benim için de garip olduğunu tahmin edebilirsin. Ama sen hiçbir şeyin farkında değil gibisin. Elbette bana karşı bir şey hissetmiyorsan bu anlaşılabilir bir şey. Ama..." Devamını getiremeyeceğimi hissettim. "Her neyse. Konunun Sophie ile alakası yok."

Ethan ağzı açık, ne diyeceğini bilemez şekilde donup kalmıştı. Sonunda kelimeleri toparlayıp, "Sana karşı bir şey hissetmediğimi nereden çıkardın?" diye sordu.

Bu defa tereddütle cevap veren ben oldum. "Bana karşı bir şey hissettiğini söylemedin."

"Hissetmediğimi de söylemedim."

Bu saçma, çocukça diyalogu sabaha kadar sürdürebilirdim. Ama birimizin yetişkin gibi davranması gerekiyordu. "Lütfen neden sinirlendiğimi anlamıyormuş gibi davranma."

"Olive, seviştiğimizden beri neredeyse diyalog bile kurmadık. Tam olarak neye sinirlenmiş olabilirsiniz?"

"Öğle yemeğinde aklını yitirmiş gibiydin!"

"Sen de şu an öylesin!"

Ağzımdan çıkan hiçbir şeyi inkâr etmediğini fark ettim. "Tabii ki benimle daha yeni sevişmişken Sophie'nin kıskançlığında keyifle kulaç atışını izlemek sinirlerimi bozdu."

"Keyifle kulaç atmak?.." Durdu ve başını salladı. Geçici bir ateşkes imzalamak istiyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Sadece yemeğe insek? Açlıktan ölüyorum ve neyi tartıştığımızı bile anlamıyorum."

TAHMİN EDİLEBİLECEĞİ ÜZERE yemek sessiz ve gergin geçti. İkimiz de salata sipariş ettik, yemek beklemekle uğraşmak istemiyorduk. İkimiz de alkol almadık ki ben birkaç kadeh margari-ta için yanıp tutuşuyordum.

Garson yanımdan ayrıldığı gibi telefonumu çıkardım ve çok meşgulumuş gibi görünmeye çalışarak poker oynamaya koyuldum.

Belli ki haklıydım: Sevişmemiz büyük bir hataydı ve önümüzde birlikte geçireceğimiz beş gün daha vardı. Durumu kabullenip kredi kartımı kullanarak kendime ayrı bir oda mı tutmalıydım? Bu çok büyük bir harcama olurdu ama en azından tatilin kalanını mutlu geçirebilir, aklımdaki diğer aktivitelere tek başıma katılabilirdim. Belki Ethan'la birlikteyken olduğunun en fazla yarısı kadar eğlenirdim ancak bu bile evdekinden yüz kat daha eğlenceli zaman geçireceğim anlamına gelirdi. Yine de Ethan'la itişme keyfimizi geride bırakacağımı düşünmek canımı sıkıyordu.

"Olive."

Adımı duyduğumda şaşkın bir şekilde başımı kaldırdım. "Evet?"

Mendilini açtı, dizlerine serdi, dirseklerini masaya dayadı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim."

Bu özürün seks için mi, öğle yemeğinde olanlar için mi ya da bugüne dek haksız olduğu yüzlerce farklı olaydan herhangi biri için mi olduğunu anlayamamıştım. “Ne hakkında?”

“Yemekte olanlar için,” dedi kibarca. “Sadece sana odaklanmam gerekirdi.” Duraksadı ve parmağını kaşında gezdirdi. “Sophie ile bir şeyler içme fikri hiçbir şekilde ilgimi çekmiyordu. Sadece o an çok açtım ve onunla karşılaşp durmaktan bıkmıştım. O yüzden doğru tepki verememiş olabilirim.”

“Ah.” Bir anda her şey daha mantıklı bir hâl almıştı. Yeni bir odaya geçmekle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. “Tamam.”

Gülümsedi. “Aramızda bir gariplik olmasını istemiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Hey, yoksa sırf tekrar sevişebilelim diye mi özür diliyorsun?”

Ethan’ın suratında gülsün mü yoksa çatalını kafama mı fırlat-sın bilemiyormuş gibi bir ifade belirdi. “Özür diliyorum çünkü duygularım bana bunu yapmam gerektiğini söylüyor.”

“Memnuniyetsizlikten başka duyguların mı var senin?”

Sonunda güldü. “Beni kışkandığı için çok keyif alıyormuş gibi göründüğümü fark etmemiştim. Yalan söylemeyeceğim, tabii ki kıskanması hoşuma gidiyor. Ama bu, sana karşı olan duygularımdan bağımsız bir durum. Beraber olduktan hemen sonra sana aklım hâlâ Sophie’deymiş gibi bir his yaşattığım için üzgünüm.”

Vay canına. Bu özür metnini bir kadına mı yazdırmıştı? Cidden başarılıydı.

“Sonrasında bana mesaj attı, ben de cevap verdim,” dedi ve görebilmem için telefon ekranını bana çevirdi. Mesajda basitçe buluşmak istemediğini belirtmiş ve iyi tatiller dileyerek diyalogu kesmişti. “Mesajı kaçta attığıma da bak. Daha alışverişten dönmemiştin,” dedi sırtarak. “Sen kızdın diye böyle yazdığımı söyleyemezsin çünkü o esnada senin kızgın olduğundan bile haberim yoktu. İlk kez hiçbir şeyin farkında olmamak bir işime yaradı.”

Garson salatalarımızı getirdi. İşler düzelmişti ve ben hamburger sipariş etmediğim için pişmandım. Çatalımı bir parça marula saplayarak, “Tamam o zaman, sıkıntı yok,” dedim.

“Sıkıntı yok,” diye tekrar etti. “Hepsi bu mu?”

Gözlerine baktım. “Ciddiyim. Etkileyici bir özürdü. Artık her zamanki hâlimize dönüp birbirimize kötü davranarak eğlenmeye devam edebiliriz.”

“Peki ya ben artık birbirimize iyi davranarak eğlenmemizi istiyorsam?” dedi garsona doğru bir işaret yaparak.

Gözlerimi kısıtım. “Seni iyi davranırken hayal etmekte zorlanıyorum.”

“Saatler önce birbirimize gayet iyi davranıyorduk,” diye mırıldandı.

“Al işte, gördün mü! Sırf tekrar sevişebilmek için özür dilediğini biliyordum.”

Başucumuzda birinin öksürdüğünü duyarak irkildik. Garson çotkan gelmiş, onu fark etmemizi bekliyordu.

“Ah, selam. Tam zamanında,” dedim ve Ethan güldü.

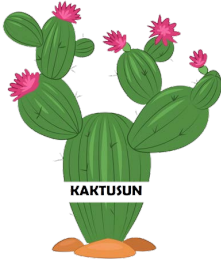
“Bir şişe Bergstrom Cumberland alabilir miyiz?” Garson yanımızdan ayrıldıktan sonra Ethan bana bakarak başını salladı.

“Şimdi de beni sarhoş ederek sakinleştirmeye mi çalışacaksın?” diye sordum sırtarak. “Bu arada, Bergstrom en sevdiğim şaraplardan biridir.”

“Biliyorum.” Uzanıp elimi tutduğunda içimin ısındığını hissettim. “Ve hayır. Seni, seninle tartışmayı reddederek sakinleştireceğim.”

“Kendini tutamayacağını biliyorsun.”

Eğilip elime bir öpücük kondurdu. “İddiaya var mısınız?”

on üçüncü bölüm

Ethan yemek boyunca neşeyle gevezelik etti. Tatlıya geçtiği-mizde de değişen bir şey olmadı. Yüzümdeki hayret ifadesini gizlemek için çaba sarf etmem gerekiyordu: Daha önce hiç bu kadar çok gülümsediğini görmemiştim.

İçimden bir ses, telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekmemi söylüyordu. Ona dair her şeyi fotoğraflayıp bir katalog oluşturmak da yine aynı sesin fikriydi: Etkileyici kaş ve kirpiklerini, ısıldayan gözlerini, Romalılarınkine benzer düz burnunu, dolgun dudaklarını, hepsini... Sanki bulutların üzerinde gibiydim. Tek korkum, birkaç gün sonra Minnesota'ya döndüğümüzde yere çakılmaktı. Bunu düşünmemek için uğraşsam da zihnimden atamıyordum: Bu, er ya da geç bitecekti. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Ethan paylaşmakta olduğumuz *cheesecake*in etrafını süsleyen çileklerden birini çikolata sosuna batırdı ve çatalını kaldırarak sordu, "Yarın gündoğumunda *Haleakal* yapabiliriz, ne dersin?"

"O ne?" Çatalı elinden alıp özenle sosa batırdığı çileği ağzıma attım. Kaşlarını çatmak yerine sadece gülümsedi. Gerçekten çok garipti. Ethan Thomas, çatalından bir şeyler yememi umursamıyordu. İki hafta önceki Olive Torres bunu görse ağzı açık kalırdı.

"Adanın en yüksek noktası," diye açıkladı. "Resepsiyondan Carly'nin dediğine göre adadaki en harika manzaraya sahip yer orasıymış. Ama çok erken gitmemiz gerekiyor."

“Resepsiyondan Carly mi?”

Güldü. “Saatlerce alışverişte olduğun için kendime konuşacak birini bulmam gerekiyordu.”

Bir hafta önce olsa bu cümleyi alaycı bir şekilde cevaplardım ancak o esnada beynimde, uçuşan kalplerden ve onu öpme isteğinden başka hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Eline doğru uzandım. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, tereddüt etmeden elimi tuttu.

“Düşündüm de,” dedim sessizce, “eğer gün doğumunu izlemeye gideceksek, yatağa biraz erken girsek iyi olacak.”

Ağzı aralandı ve bakışları dudaklarıma yöneldi. Ethan Thomas ne demek istediğimi gayet iyi anlamıştı. “Sanırım haklısın.”

SAAT DÖRTTE ETHAN’IN alarmı çaldı ve irkilerek uyandık. Homurdanarak yataktan çıkıp üzerimize bir şeyler geçirdik. Resepsiyondan Carly, Ethan’a tropik bir adada olduğumuz hâlde bu saatlerde dağın zirvesinde havanın dondurucu olduğunu söylemişti.

Yatağa erken girmiş olsak da, Ethan beni elleri, ağzı ve şaşırtıcı derecede geniş müstehcen kelime haznesi ile uzun bir süre uyanık tutmayı başarmıştı. Dişlerimizi fırçaladıktan sonra birbirimizi öpüp salona geçtiğimizde bile sanki etrafımızda bir seks bulutu varmış gibi hissediyordum. Ethan kahve hazırlarken ben de bir çantaya su, meyve ve birkaç paket tahıllı bar attım.

“Sana dağa tırmanma hikâyemi anlatayım mı?” dedim.

“Yine talihsiz bir hikâye mi?”

“Sence?”

“Anlat bakalım.”

“Üniversite ikinin yazında,” diye başladım, “Ami, Jules, Diego ve ben Yosemite’e doğru yola çıktık. Jules o ara kafayı sağlıklı yaşam ve egzersizle bozmuştu ve Half Dome’un zirvesine tırmanmak istiyordu.”

“Eyvah.”

“Aynen!” dedim. “Bu cidden korkunç bir hikâye. Neyse. Ami ve Jules gayet fit tiplerdir. Ama Diego ve benim için aynı şeyi söylemek pek mümkün değil çünkü ikimiz de cidden hımbız. Gerçekten çılgın bir yürüyüşteydik ve en az elli defa öleceğimi sanmıştım ki bunun sebebi kötü şans değil, tamamen bedenimin ham oluşuydu. Derken Sub Dome denen noktayla aramızda sadece tek bir rampa kaldı. Kimse bana ellerimi koyduğum yerlere dikkat etmemi söylememişti. Elimi yarıklardan birine uzattığımda, bir çingiraklı yılanı avuçladım.”

“Ne!”

“Aynen. Çingiraklı yılan tarafından sokuldum ve yaklaşık beş metre geriye düştüm.”

Ethan şaşkın gözlerle suratıma bakıyordu. “Ne yaptın peki?”

“Diego daha fazla ilerlememeye karar vererek benimle kaldı. Elime işlemekten filan söz ediyordu ki şansıma orman muhafızlarından biri gelip panzehir verdi de olay çözüldü.”

“Bak işte,” dedi Ethan. “Bu şanslı olduğunun bir kanıtı.”

“İsırılmam mı? Yoksa düşmem mi?”

Güldü. “Panzehir bulmuş olmanız. Half Dome’da ölebilirsin.”

Çantaya birkaç muz attım ve omuz silktim. “Ne demeye çalıştığını anlıyorum.”

Beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Gerçekten buna inanmıyorsun, değil mi? Yani kötü şansla lanetlenmiş olduğuna?”

“Kesinlikle. Daha önce birkaç örnek vermiştim ama son dönemimi sana şöyle bir özetliyorum: Ev arkadaşım evden taşındıktan sonraki gün işimi kaybettim. Haziranda arabamı tamirattan geçirdikten hemen sonra biri park hâlindeki arabama çarptı. Üstelik aracım çarpmanın etkisiyle park yapılmayan alana doğru kaydığında, olay mahalline geldiğimde bir de ceza yediğimi gördüm. Ayrıca bu yaz otobüste giderken yaşlı bir kadın omzumda uyuyakaldı. Ancak bir süre sonra kadının uyumadığını, ölmüş olduğunu fark ettim ve ineceğim durağı kaçırdım.”

Ethan'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Sonuncusu şakaydı. Otobüs kullanmıyorum."

Ethan eğilip avuç içlerini dizlerine dayadı. "Biri omzumda ölse ne yapardım hiç bilmiyorum."

"Böyle bir şeyin gerçekleşmesi çok küçük bir ihtimal." Sırıtarak karton bardaklara kahve doldurdum ve bir tanesini Ethan'a uzattım.

Doğruldu ve "Demek istediğim, şans olayına çok fazla anlam yüklüyorsun," dedi.

"İyi düşünürsen iyi olur geyiğine mi gireceğiz? Bunu daha önce defalarca duydum. Ne demek istediğinizi anlıyorum ama mevzu yine dönüp dolaşıp şansa dayanıyor."

"Evet ama... Benim şans param sadece bir bozukluk. Özel bir gücü yok, büyülü değil sadece başıma birçok güzel şey gelmeden önce bulduğum bir bozuk para. O yüzden onu kafamda güzel şeylerle bağdaştırıyorum." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Sophie ile burada karşılaştığımız gece şans param yanımdaydı. Eğer gerçekten şans getiriyor olsaydı, onunla karşılaşmazdık."

"Belki de benim şanssızlığım senin şansının üzerine geçmiş-tir?"

Uzanıp kollarını belime doladı ve beni göğsüne doğru çekti. Bana gösterdiği sevginin bedenimde yarattığı o ürpertici heyecan dalgasına hâlâ alışabilmiş değildim.

"Bu biraz ürkütücü," dedi gülümseyerek.

"Benim olayım bu," dedim. "Ami ile birbirimizin tamamen zıddıyız."

"Bu kötü bir şey değil." Çenemi kaldırıp yavaşça dudaklarından öptü. "Kardeşlerimizin kopyası olmamız gerekmiyor... görüntüde birebir aynı olsak dahi."

Süitten çıkarken bunları düşünüyordum. Hayatım boyunca insanlar beni Ami ile kıyaslayıp durmuşken, şu an beni olduğum gibi beğenen biriyle olmak çok hoştu.

Ancak beni olduğum gibi beğeniyor olması, başka bir gerçeikle doğrudan çelişiyordu. Lobiye inmek üzere asansöre bindi-

ğimizde kendimi tutamadan durumu dillendirdim. "Sophie ile birbirimize taban tabana zıt karakterleriz."

Bir anda kelimeleri havada yakalayıp tekrar ağzımdan içeri sokmak istedim.

"Sanırım öyle," dedi.

"Ama bu iyi bir şey," ya da "İyi ki," gibi bir ekleme yapmasını bekledim. Ancak sadece daha fazla saçmalamamı bekliyormuşçasına sırtıtarak bana bakmakla yetindi.

Onu şımartmaya niyetim yoktum. Çenemi kapatıp gözlerine baktım. Bunu kasıtlı yapmıştı. Şerefsiz herif.

Ethan sırtıtmayı sürdürdü. "Kıskanıyor musun?"

"Kıskanmalı mıyım?" diye sordum ve alelacele toparlamaya çalıştım, "Yani sonuçta aramızdaki şey sadece bir tatil kaçamağı, değil mi?"

Şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Ah, aramızdaki şey bundan mı ibaret?"

Bu soru beni biraz sarsmıştı. Birbirimizden nefret etme safhasından hoşlanma evresine geçeli daha birkaç gün olmuştu, böyle şeyler konuşmak için çok erkendi.

Ya da değil miydi ki? Yani teknik olarak artık aynı aileden sayılırdık. Adadan ayrıldıktan sonra bir daha birbirimizi görmememiz gibi bir ihtimal söz konusu değildi... er ya da geç bunu konuşmak zorundaydık.

Asansörden indik, lobiyi geçtik ve karanlık caddede bir taksiye bindik. Sorusuna hâlâ cevap vermemiştim. Biraz düşünmem gerekiyordu. Ethan da tekrar sormadığına göre, bunu dert etmiyor olmalıydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, sabahın dört buçuğunda bile milli parktan kraterin zirvesine giden yolda ciddi bir trafik vardı: minibüsler dolusu doğa yürüyüşü grupları, bisikletliler, yere bir havlu serip birbirlerine sokularak sabah soğuşunda güneşin doğuşunu izlemeye giden bizim gibi çiftler.

Tırafiği aşp tepeye çıkmamız yaklaşık bir saat sürdü. Sonrasında tırmanarak birkaç kaya parçasını da aşarak zirveye ulaştık.

Gökyüzü daha aydınlanmamış olsa da manzara nefes kesiciydi. İnsanlar gruplar hâlinde yerde oturuyor, birbirlerine ya da battaniyelerine sarılmış bir şekilde güneşin doğuşunu bekliyordu. Kalabalığa rağmen tepeye garip bir sessizlik hâkimdi. Zira herkes 360 derecelik bir gündoğumu sahnesine şahitlik etmek üzereyken, sessiz olmaya çalışacak kadar saygılı davranıyordu.

Ethan otelden getirdiğimiz birkaç plaj havlusunu yere serdikten sonra oturdu ve bana da oturmamı işaret etti. Aralık duran uzun bacaklarının arasına beni oturtup sırtımı göğsüne yasladı. Bu pozisyondayken rahat mıydı emin olmasam da ben cennette gibiydim. O yüzden itiraz etmeden ânın tadını çıkarmaya karar verdim.

Keşke kalbimde ve aramızda neler olup bittiğini anlayabilseydim. Sanki kalbim fiziksel olarak büyümüş, duyulmak, görünmek istiyormuş gibiydi. Kalbim bana tutkulu bir kadın olduğumu, temel gereksinimlerin ötesinde bazı arzu ve ihtiyaçlarım olduğunu hatırlatıyordu. Ethan'la geçirdiğim her saniye sanki kendime harika bir çift yeni ayakkabı almışım ya da dışarıda çok pahalı bir yemeğe çıkmışım gibi şımartılmış hissediyordum. Ama bu lüksü her gün yaşamayı hak ediyor muyum ya da bunun devamlı bir şey olabilmesi mümkün mü... cidden bilmiyordum.

İkimiz de sessiz bir şekilde düşüncelere dalmış gibiyken, Ethan beklediğim üzere konuya girdi. "Sana bir şey sormuştum."

"Biliyorum."

Aramızdaki şey sadece bir tatil kaçamağı, değil mi?

Aramızdaki şey bundan mı ibaret?

Ethan tekrar sessizleşti. Belli ki aynı cümleyi tekrarlamak istemiyordu. Ancak ben hâlâ bu konuda ne düşündüğümden emin değildim. "Ben... düşünüyorum."

"Sesli düşün," dedi. "Benimle."

İsteddiği şeyi, yani şeffaflığı bu kadar rahat talep edebilmesi karşısında kalbimde bir çarpıntı hissettim.

"Bundan bir hafta önce birbirimizden hoşlanmıyorduk bile," diye hatırlattım.

Dudaklarını yavaşça boynuma dokundurdu. “Buna sebep olan yanlış anlaşılmayı çözdüğümüzü sanıyorum. Eve döndüğümüzde sana peynir topları ısmarlarsam bu konuyu sonsuza dek kapatabilir miyiz?”

“Evet.”

“Peki peynir toplarını benimle paylaşacağına söz verir misin?” Boynuma bir öpücük daha kondurdu.

“Eğer kibarca rica edersen neden olmasın.”

Doğrusu şimdi düşününce, Maui’den önce Ethan’a karşı olan duygularımın yersiz derecede katı olduğunu fark ediyordum. Biri bizden hoşlanmadığında, bizim de karşılık olarak ondan hoşlanmamamız normal bir şeydir, değil mi? Ama Dane’in ona benim sürekli sinirli bir tip olduğumu söylemiş olması, Ethan’ın tartışmakta tereddüt ettiği bir konuyu yeniden gündeme getiriyordu.

Ami’nin iyimser, benimse kötümser bir tip olduğum doğrudu ama sinirli olmak bambaşka bir şeydi. Sinirli ya da agresif bir tip değildim. Sadece tedbirliydim. Dane’in Ethan’a böyle bir şey söylemiş olması –ve yine Dane’in o esnada başka kadınlarla yaptıkları – ister istemez Dane’den şüphelenmeme neden oluyordu.

“Sanırım bu konuyu, Dane’in bizi birbirimizden uzak tutmak istemiş olabileceği ihtimalinden söz etmeden konuşabilmemiz mümkün değil.”

Bunu söylediğimde bedeninin kasıldığını hissettim. Ama bana sarılmayı bırakmadı. “İyi ama neden böyle bir şey yapmak istesin ki?”

“Benim teorim şu şekilde: Ami’nin onu tek eşli sanmasını istiyordu. Oysa sen bunun böyle olmadığını biliyordun. Eğer ikimiz konuşmaya başlasaydık, bir şekilde onun başkalarıyla görüşüyor olduğunu öğrenecektim. Tam da bu tatilde olduğu gibi.”

Ethan’ın omuzlarını silktiğini hissettim. Yüzünü görmesem de, onu o andaki surat ifadesini gözümde canlandırabilecek kadar tanıyordum: İkna olmamıştı ama karşı koymaya da gerek

görmüyordu. "Bence sadece abisi ve kız arkadaşının ikizinin sevgili olması fikrinden hoşlanmamıştır."

"Tabii sevgilin olmayı kabul eder miydim, o da şüpheli."

"Ne yani, etmez miydin?" diye sordu. "Hadi oradan. Bana nasıl şehvetle baktığını hatırlıyorum, Olivia."

"Eh, sana bakmak çok da fena bir his değil."

"Sana da öyle."

Bu sözcükleri kulağımın arkasındaki hassas bölgeye doğru söylemiş, Olive-Ethan usulü bu iltifat tenimde iç gıcıklayıcı bir ürpertiye neden olmuştu. Ethan'ın düğündeki hareketlerine bakarak böyle düşündüğünü tahmin etmek imkânsızdı zira o gün bana sanki yeşil satenle kaplanmış küçük bir orman ciniymişim gibi bakıyordu. "Yanlış yorumladığım olayları zihnimde canlandırarak tekrar anlamlandırmaya çalışıyorum."

"Sana olan ilgimin gayet ortada olduğunu sanıyordum. Çatık kaşlarının altındaki sebebi ve benimle ne problemin olduğunu öğrenmek ve sonra da seni kanepeye yapııştırıp arkana geçmek istiyordum."

Bunu duymak tüm bedenimin uyarılmasına neden olmuştu. Başımı boyun çukuruna yasladım ve kollarında eriyip gitmemek için kendimi tutmaya çalıştım.

"Soruma hâlâ cevap vermedin," diye hatırlattı sakince.

Israrcı tavrı karşısında gülümsemek için kendimi zor tuttum. "Bu sadece bir kaçamak mı?"

"Evet," dedi. "Sen öyle diyorsan, ona da tamamım. Ama aramızdakinin ne olduğunu net olarak bileyim ki eve döndüğümüzde ne olacağına dair bir fikrim olsun."

"Dane'e anlatıp anlatmayacağından mı bahsediyorsun?" diye sordum dikkatlice.

"Seni aşmak için zamana ihtiyacım olup olmayacağını bilmekten bahsediyorum." Bunu duymak, kalbimde bir sızıya sebep oldu. Başımı ona çevirdim, dudaklarımız birleşti ve içimi rahatlamayla karışık bir şehvet duygusu kapladı. Kendimi Ami

ve Dane'in evinde, Ethan'dan uzak bir mesafede durmuş, ona dokunma arzumu bastırmaya çalışırken hayal ettim.

Bunu yapamazdım. Bunu benim hayal gücüm bile başaramıyordum.

"Aramızdaki şey her ne ise," dedim kabullenerek, "buna hâlâ doyabilmiş değilim. Bu bir kaçamaksa dahi..."

"Cümleleri bitirme."

"...bundan kaçamamak ihtimali ağır basıyor gibi." Ethan berbat kelime şakama inleyerek tepki verirken, ben keyifle sırtıyordum.

"Senin de hafızamda bir dünya kalitesiz kelime şakan mevcut."

"Beyninde kelime şakalarım özel bir klasör ayırdığını biliyordum."

Ethan hırıldayarak dişlerini boynuma sürttü.

"Yani demek istediğim şu ki," diye söze başladım ve sanki yüksek kayalıklardan okyanusa atlamak üzereymişim gibi derin bir nefes aldım, "eğer eve döndükten sonra da görüşmeye devam edelim istiyorsan, buna karşı çıkacak değilim."

Elini ceketimin ve tişörtümün altına daldırıp karnımda gezdirirken bir yandan da boynumu emmeye başladı. "Demek öyle?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence gayet güzel bir fikir." Öpücükleri boynumdan dudaklarıma doğru kaydı. "Bu demek oluyor ki bu sahte balayı bittikten sonra bile hâlâ bunu yapabileceğiz." Üst bedenimi dikleştirdim ve elimle elini ilerleterek avucunu tümüyle göğsüme yerleştirdim. Ancak Ethan acı çekiyormuşçasına inleyerek elini tekrar karnıma indirdi. "Keşke bu konuşmayı süitteyken yapıyor olsaydık."

"Keşke." Çünkü şu an oynaşmanın sırası değildi: Güneş henüz doğmamıştı ama ufukta beliren gün ışıkları gökyüzünü turuncunun, kırmızının, morun ve mavinin milyonlarca tonuna boyuyordu.

"Kararımızı verdik o zaman?" diye sordu.

Gözlerimi kısıp sırtarak yanıtladım. "Sanırım."

"Sevindim çünkü senin için çıldırıyorum."

Nefesimi tuttum ve itiraf ettim, "Ben de senin için."

Eğer dönüp baksaydım, yüzünde büyük bir gülümseme ile karşılaşacağımı biliyordum. Bunu, beni saran kollarının bedeni mi hafifçe sıkmasından bile anlayabiliyordum.

Birlikte gökyüzünün birkaç saniyede bir değişen renklerini, karşımızdaki sürekli bir değişim hâlindeki gerçeküstü tabloyu izledik. Kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissetmişim. Çocukken hep masalsı hayaller kurardım. Bu defa ise, bizzat bir hayali yaşıyordum. Dört yanımız gökyüzünün muazzam renkleriyle çevriliydi.

Tepedeki kalabalık, büyüğü bözmek istemiyormuşçasına tamamen sessizliğe gömülmüştü. Güneş doğduktan bir süre sonra insanlar gitmek üzere hareketlenmeye başladılar. Gitmek istemiyordum. Burada böylece, sırtımı Ethan'a yaslamış şekilde, sonsuza dek oturmak istiyordum.

"Affedersiniz," dedi Ethan yanımdan geçen bir kadına. "Rica etsem kız arkadaşımın benim bir fotoğrafımızı çekebilir misiniz?"

Ah... kesinlikle bir an önce otele dönmeliydik.

on dördüncü bölüm

"Lütfen biri bana valizimin dönüşte, gelirken olduğundan yirmi kilo daha ağır çekmesini açıklayabilir mi?" dedim. "Birkaç tişört ve birkaç ufak anı eşyasından başka bir şey de eklemedim ki!"

Ethan yanıma geldi, valizin üzerine bastırarak fermuarı çekmeme yardım etti. "Belki de aradaki farkı yaratan, Dane'e üzerinde Hawaii'de *Sevişmek Çok Hawalı* yazan bir tişört almış olmanın ağırlığıdır?"

"Ne yani, sence mizah anlayışımı beğenmeyecek mi?" diye sordum. "Karar veremediğim tek şey, tişörtü ona seninle seviştiğimizi söylemeden önce mi yoksa sonra mı vermenin daha iyi olacağı."

Omuzlarını silkti ve valizi yere indirdikten sonra gözlerime baktı. "İki ihtimal var. Ya buna çok gülecek ya da surat asıp sessizliğe gömülecek."

"Eh, bana fark etmez."

Etrafta kalan ıvır zıvırlarımı el bagajıma tıktıtırırken, Ethan'ın herhangi bir şey söylemediğini fark ettim.

"Dalga geçiyorum, Ethan."

"Emin misin?"

Tatilin tadını çıkarabilmek için bunu çok düşünmemeye çalışsam da, çok yakında içinde bulunduğumuz bu aşırı keyifli tatil

baloncuğu ortadan kalkacak ve biz gerçek hayata dönecektik. "Dane olayı aramızı bozsun istemiyorum."

Ethan yatağın kenarına oturdu ve beni dizlerinin arasına çekti. "Daha önce de söyledim... Ondan hoşlanmadığın açıkça ortada ve o benim erkek kardeşim."

"Biliyorum."

"Aynı zamanda da kız kardeşinin kocası."

Bikkın bir şekilde geriledim. "Kız kardeşimi tam iki yıl boyunca aldatan kocası."

Ethan gözlerini kapayarak iç çekti. "Böyle bir şey mümkün de--"

"Eğer iki sene önce mango kıçlı Trinity ile takıldıysa, bu açıkça Ami'yi aldattığını gösteriyor."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Eve gider gitmez tüm bunları Ami'ye paldır küldür bir şekilde anlattıysan işler çok kötü bir yere gidebilir."

"Lütfen bana biraz güvenir misin? Gerektiğinde gayet özenli ve ölçülü olabiliyorum," dedim ve gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark edince ekledim, "ayrıca kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ölçülü olmaktan çok uzak olan o nedime elbisesini ben seçmemiştim."

"Ama kırmızı bikiniyi sen seçtin."

"Bir şikâyetin mi var?" diye sordum sırtarak.

"Kesinlikle hayır." Yüzündeki gülümseme silindi. "Bak. Senin Ami ile de, tüm aile üyelerinle de benim Dane ile olmadığım kadar yakın olduğunu biliyorum. Yani evet, biz de beraber tatile filan gidiyoruz ama derin mevzulara pek girmiyoruz. Bu işe karışmak bizim üstümüze vazife mi bilmiyorum. Onu gerçekten aldatıp aldatmadığını bile bilmiyoruz."

"Peki şöyle sorayım, tüm bunlar doğruysa ve yıllardır Ami'ye yalan söylüyorsa, bu durumda ne hissederdin?"

Ethan ayağa kalktı ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. İlk başta bana kızdığını sanmış olsam da sanırım yanılmıştım. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve eğilip beni öptü. "Bu doğruysa, gerçek-

ten hayal kırıklığına uğrarım. Onun böyle bir şey yapabileceğine inanmak benim için çok zor.”

Dane tartışması her zaman olduğu gibi belirsizlikle kapanmıştı. Zaten otelden ayrılacak olmanın verdiği mutsuzlukla karışık, eve döndüğümüzde neler olacağını heyecanını yaşıyorken, bu karışıma bir de Ami ve Dane konusunun stresini eklemeye hiç gerek yoktu.

Parmağımı şortunun belindeki lastiğin altına geçirdim, teninin sıcaklığını hissederek onu kendime doğru çektim. Anlayışlı bir gülümsemeyle bir kez daha dudaklarıma doğru eğildi. Bu defa ikimiz de aceleliydik, işlerin vahşi bir noktaya gideceğinin farkında gibiydik. O tanıdık dokunuşları ve öpüşünün verdiği his, beni daha da sabırsızlandırıyordu. Bana dokunurken ellerini iyice açması hoşuma gidiyordu, sanki tenime olabildiğince çok temas etmek istiyor gibiydi. Çoktan yola çıkmak üzere giyinip hazırlanmıştık ama Ethan tişörtümü çıkarıp sutyenimin kopçasını açmak için uzandığında hiç itiraz etmedim.

Kendimizi yatağa bıraktık. Üzerime tüm ağırlığını vermemek için özen gösteriyordu oysa ben şimdiden bedeninin ağırlığını, sıcaklığını ve sağlamlığını hissetmeye bağımlı olmuştum. Kıyafetlerimizden tümüyle kurtulduk ve Ethan elleri omuzlarımızın iki yanında, ağırlığını gergin ve güçlü kollarına vermiş, sessizce suratımı izliyordu.

“Selam,” dedim.

Sırıttı. “Selam.”

“Şu hâle bak. Yine bir şekilde kendimizi çırlıçıplak bulduk.”

Bronz omuzları hafifçe yükselip alçaldı. “Sanırım bu bizim hayatımızda düzenli bir sorun olacak.”

“Eh, bunun bir sorun olup olmadığı tartışılır.”

Kısa bir gülüşmeden sonra ciddi bir ifadeyle yüzümü incelemeye devam etti. Bir şeyler söyleyecekmiş gibiydi. İçimden sessizce tekrar Dane konusunu açmaması ya da eve döndüğümüzde işlerin sarpa sarabileceğiyle ilgili bir şeyler söylememesi için dua ettim. Düşüncelerimi mi okumuştum bilmiyorum ama

şansıma hiçbir şey söylemedi. Yavaşça üzerime kapandı ve bacaklarımı beline doladığımda alçak sesle inledi.

Bana nelerin zevk verdiğini biliyor, diye düşündüm tırnaklarım sırtında dolaşırken. Belli ki başından beri her şeyi zihnine not ediyordu. Zamanda geri gidip onu en başından beri şimdiki gözlerimle görebiliyor olmayı diledim.

SEYAHAT ETTİĞİMİZ UCUZ firmanın uçağının dandikliği Hawa-ii'ye giderken bizi ürkütmüş olsa da, dönüşte dar koltuklarının da etkisiyle Ethan'ın koluna girmemi ve birkaç saat boyunca tennindeki okyanus kokusunu içime çekebilmemi sağladığı için pek bir şikâyetim yoktu. Ethan bile bu kez daha rahat görünüyordu: Kalkış esnasında gerilmiş olsa da havalandıktan sonra yanağını başıma yaslamış, eli dizimde uyuyakalmıştı.

Eğer iki hafta önce biri bize şu hâlimizin bir fotoğrafını gösterse, yaşayacağım şokun etkisiyle ruhumu herhalde teslim ederdim.

Yüzümdeki bu bir türlü silemediğim, yeni sevişmiş insan sırtısına inanabilir miydim acaba? Ya da onun beni nasıl da sakın ve hayran bakışlarla izlediğine? Daha önce hiç böyle kendiliğinden gelişmiş, kendimin ya da karşımdakinin ne hissettiğine dair en ufak bir şüphe ya da tedirginlik yaşamadığım bir mutluluk hissi yaşamamıştım. Daha önce kimseye kendimi böylesine tutkuyla kaptırmamıştım ve içimden bir ses bana Ethan'ın da bunu ilk kez tecrübe ettiğini söylüyordu.

Tek tedirginliğim eve döndükten sonra neler olacaktıydı. Özellikle Dane ve Ami'nin arasında yaşanabilecek olan patlamanın bizi ne şekilde etkileyeceğini düşünmek beni korkutuyordu.

Bu noktada kendime şunu sordum: Yaşanabilecekleri düşününce, olanları kız kardeşime anlatmaya değer miydi? Geçmişçi geçmişte bırakmak daha mı doğru bir karar olurdu? Doğrudan en kötü ihtimale odaklanmak yerine biraz daha iyimser mi davranmalıyım? Sonuçta belki Ami'nin zaten her şeyden haberi

vardı ve durumu kendi aralarında çözmüşlerdi. Belki de Dane'in başlarda tek eşli olmadığını öğrenmiş olmam Ami'yi utandıracak, bu durum benim yanımdayken gergin ve savunmacı bir tavır takınmalarına sebep olacaktı.

Uyumakta olan Ethan'a baktım ve aniden, bir şeyleri bildiğimi zannediyor oluşumun, gerçekten de bildiğim anlamına gelmeyebileceğini fark ettim. Yanımdaki adam bunun harika bir örneğiydi. Yıllarca onun ne tip bir adam olduğunu çok iyi bildiğime inanırken, sonrasında tamamen yanıldığımı öğrenmiştim. İkizimin benim bilmediğim yönleri olması mümkün müydü? Ethan'ı hafifçe sarsarak uyandırdım. Gözlerini açıp bana bakmadan önce derin bir nefes alıp gerildi. Yüzünün her santimetrekaresine hayrandım.

"Hey," dedi henüz açılmamış sesiyle. "İyi misin?"

"Suratına bayılıyorum," dedim.

"Beni bunu söylemek için uyandırmış olmana çok sevindim."

"Ve," dedim gergin bir şekilde gülümseyerek, "bu konuyu konuşmayı pek sevmediğimizi biliyorum. Ama Ami'ye Dane meselesinde herhangi bir şey söylememeye karar verdiğimi bilmeni istedim. Haberi olup olmadığını bile sormayacağım."

Ethan'ın yüzü rahatladı ve eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ, bu iyi bir fikir."

"Sonuçta şu an işler herkes için harika gidiyor..."

"Eh," dedi Ethan gülerek, "Ciguatera zehirlenmesi yüzünden kendi balayı tatillerine gidemedikleri gerçeğini saymazsak."

Elimi şöyle bir sallayarak, "Aynen," dedim, "onu saymazsak. Her neyse, her şey harika gidiyor ve bu durumda, geçmişe geçmiştense bırakmam daha doğru olacak."

"Kesinlikle." Beni bir kez daha öptükten sonra gülümseyerek arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Sadece sana da haber vermek istedim."

"Bunu yaptığına sevindim."

"Tamam. Hadi uyu bakalım."

"Anlaştık."

PLANIMIZ ŞÖYLEYDİ: Havaalanına iner inmez valizlerimizi alacak, Minneapolis'e kadar bir taksiyi paylaşacak ve geceyi kendi evlerimizde geçirecektik. Şoför Ethan'ı Loring Park'a götürmeden önce beni Dinkytown'daki evime bırakacak, böylelikle Ethan da benim eve sağ salim ulaştığımı görmüş olacaktı. Yalnız uyumanın garip hissettireceği kesindi ama uyanınca kahvaltı için buluşmak üzere sözleşmiştik ki kahvaltı boyunca bir şeyler yemek yerine, Ami ve Dane'e ilişkimizden ne zaman ve ne şekilde söz edeceğimize dair bir şeyler sorarak sabahı ona dar edeceğime emindim.

Maui'ye doğru yola çıktığımız gün ile geri döndüğümüz gün arasında her şey taban tabana zıttı. Son derece rahattık. El ele tutuşmuş, kalabalığın arasında yürüyor, ilk kimin dayanamayıp diğerinin kapısında biteceği konusunda gülerek ağız dalaşı yapıyorduk.

Dudağıma bir öpücük kondurdu ve bagaj bandına doğru eğildi. "İstersen doğrudan bana gidelim, böylece gecenin bir yarısı tekrar taksiye binip yol tepmekle uğraşmana gerek kalmaz."

"Ya da bana gidelim. Sonuçta kapımda bitecek olan sensin."

"Ama cidden harika bir yatağım var," diye karşı çıktı. "Geniş, sıkı ama sert değil..."

İlişkimizde yaşanacak olası problemlerin kaynağı açıkça ortadaydı: İkimiz de inatçı ev kuşlarıydık.

"Evet ama ben kendi küvetimde uzanmak ve on gündür her birini çok özlediğim için tüm banyo ürünlerimi kullanmak istiyorum."

Ethan beni tekrar öptükten sonra cevap vermek için çekildiğinde gözleri arkamdaki bir noktaya takıldı ve tüm tavrı bir anda değişti. "Hasiktir!"

Aynı sözcüğün çok yakınlarda bir noktadan yankılanarak geri döndüğünü duydum. Neler olduğunu anlamak için arkama döndüğüm anda mideme bir tekme yemiş gibi oldum: Ami ve

Dane, ellerinde BALAYI TATİLİMİZDEN EVİNİZE HOŞ GELDİNİZ! yazılı bir pankartla birkaç metre ötemizde öylece duruyorlardı. Duyduğum yankı şimdi anlam kazanmıştı: Ami de gördüğü manzara karşısında Ethan'la aynı tepkiyi vermişti.

Beynimde tek bir cümle dönüp dolaşıyordu: Hayattaki şansım! Olanların hangi birini sindireceğimi şaşırmış durumdaydım: kız kardeşimin burada oluşunu mu, Ethan'la beni öpüşürken görmüş olmasını mı, Dane'in de Ethan'la beni öpüşürken görmüş olmasını mı yoksa aradan geçen on bir güne rağmen hâlâ son derece sağlıklı görünüyor oluşlarını mı seçmeliydim? Ami en az beş kilo vermişti ve Dane ise çok daha fazla zayıflamış gibiydi. Ami'nin tenindeki o gri ton tamamen geçmemişti ve giysisleri üzerinde resmen çuval gibi duruyordu.

Biz ise iyice dinlenmiş ve bronzlaşmış bir şekilde, bagaj bandının karşısında oynayıp duruyorduk.

"Neler görüyorsunuz ben?" diye sordu Ami, şaşkınlıktan pankartın kendi elindeki ucunu yere bırakmış bir şekilde.

Gördüğü şeyden dolayı kızgın mı yoksa heyecanlı mıydı, anlayabilmiş değildim. Ethan'ın elini bırakıp bir adım uzaklaştım. Ami'nin tarafından bakıldığında durum nasıl görünüyordu acaba? Onun balayı tatiline gitmiştim, neredeyse hiç para harcamamıştım ve tatil dönüşü nefret ettiğimi iddia ettiğim adamla öpüşürken yakalanmıştım – ve bunların hiçbirinden tatil boyunca Ami'ye söz etmemiştim. "Hiç. Sadece vedalaşıyorduk."

"Öpüşüyor muydunuz?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Ethan özgüvenli bir şekilde, "Evet," derken, aynı anda sertçe "Hayır!" diye cevapladım.

Ethan bu kadar rahatça yalan söylediğimi görmenin verdiği şaşkınlıkla sırtarak bana baktı. Cevabıma kızacağına, yalan konusunda gösterdiğim gelişmeden dolayı benimle gurur duymuş gibiydi.

"Peki. Evet," diye düzelttim. "Öpüşüyorduk. Ama burada olacağınızı bilmiyorduk ve size yarın söylemeyi planlamıştık."

"Tam olarak ne söyleyecektiniz?" diye sordu Ami.

Ethan bunu bekliyormuşçasına kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. “Beraber olduğumuzu.”

İlk kez bakışlarımı Dane’e yönelttim. Sanki telepati yoluyla zihnine bir mesaj göndermeye çalışıyormuşçasına gözlerini kısmış, doğrudan Ethan’a bakıyordu. Bana öyle gelmiş olma ihtimalini düşünerek tepkimi bastırdım. Ancak dik dik bakışlarının altındaki mesaj belliydi: *Ona ne anlattın?*

Ethan sakın bir tavırla, “Her şey yolunda,” dedi ve kanım-daki adrenalinin de etkisiyle, kendi işime bakma konusundaki kararımı hatırladım.

“Her şey çok yolunda,” dedim gereğinden yüksek bir sesle ve Dane’e dönerek aptalca bir tavırla göz kırptım. “Aşırı yolunda.”

Delirmiş olmalıydım.

Sonunda Dane kahkahayı patlattı ve ortamdaki gerginlik buharlaşıp uçtu. Yanımıza gelip önce bana, sonra Ethan’a sarıldı. Ami bir süre daha şaşkınca bana baktıktan sonra yavaşça yanıma geldi. Ona sarılmak, bir kemik torbasını kucaklamak gibiydi.

“Oğlum, şimdi siz cidden sevgili misiniz yani?” diye sordu Dane.

“Öyleyiz,” dedi Ethan.

Gülümseyerek, “Sanırım bu durumda, bize de bunu onaylamak düşünüyor,” dedi Dane ve lütfetmişçesine başını salladı.

“I-ıı,” dedim, “pekâlâ.”

Ami hâlâ aynı şok ifadesiyle bakmayı sürdürüyordu. “Bu nasıl oldu ki?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmem. Bir de baktım ki ondan nefret etmeyi bırakmışım.”

“Cidden de tam olarak öyle oldu,” dedi Ethan tekrar kolunu omzuma atarak.

Kardeşim yavaşça başını sallayarak sırayla gözlerimize baktı. “Sevinyim mi, korkayım mı bilmiyorum. Dünyanın sonu gelmiş olabilir mi? Kıyamet böyle mi kopacak?”

Dane, Ethan’a dönüp, “Arada ikizleri değiştirmeliyiz, dostum,” dedi ve ergence bir kahkaha patlattı.

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. “Bu çok...” Başımı salladım. “Hayır, almayayım.”

Ami gülerek Dane’in omzuna vurup, “Aman Tanrım, tatlım, çene ni kapar mısın?” dedi. “Bu çok iğrenç ti.”

Geç de olsa benim dışımda herkesin güldüğünü fark ettim ve son anda yapmacık bir ha-ha-ha ile onlara katıldım.

Sanırım Dane ile olan problemim özetle buydu: O iğrenç ti. Ve maalesef ki kız kardeşim onu seviyordu, ben onun erkek kardeşiyle birlikteydim ve yaklaşık beş dakika önce ona her şey yolunda demek için göz kırpmıştım. O anda kararımı verdim: Bu konuda bir yetişkin gibi davranacaktım.

on beşinci bölüm

Maui'de kalmak istemiştim. Haftalarca Ethan'la yataktan çıkmamayı, okyanusun sesini dinleyerek uykuya dalmayı istemiştim. Buna rağmen, evime döndüğüm saniye tüm mobilyalarını öpmek ve on gündür özlemiş olduğum her bir eşyama dokunmak isteğiyle çıldırmıştım. Kanepem hiç bu kadar davetkâr görünmemişti. Televizyonum süittekenden bile daha iyiydi. Yatağım temiz ve yumuşaktı. Uyku vakti gelip de yastığıma sarılacağım ânın hayaliyle yanıp tutuşuyordum. Tepeden tırnağa bir ev kuşuydum ve evde olmak dünyanın en güzel hissiydi.

Bu his yaklaşık otuz dakika sürdü. Zira valizlerimi boşalttıktan sonra buzdolabını açtım ve boş olduğunu fark ettim. Eğer bir şeyler yemek istiyorsam dışarıdan dandik bir şeyler sipariş etmek ya da giyinip dışarı çıkmak zorundaydım.

Salondaki pelüş halının üzerine uzanıp tavana bakarak inledim. Eğer Ethan'a gitmiş olsaydım, onu yiyecek bir şeyler almaya gönderebilirdim.

O anda zil çaldı. Duymazdan geldim çünkü geniş ailemin tüm üyeleri kapıyı çalma gereği duymadan doğrudan içeri daldı ve eğer kapım çalıyorsa, gelen %90 alt komşum Jack olurdu. Ellili yaşlardaydı ve nedense eve girip çıkış zamanlarımı yakından takip ediyor gibiydi. Derken zil tekrar çaldı ve birkaç

saniye sonra da biri kapıyı tıklattı. Jack asla zile iki kez basmaz ya da kapıyı tıklatmazdı.

Kapıya gidip gözetleme deliğinden baktığımda karşımda keskin bir çene ve uzun, kaslı bir boyun buldum. Son derece özlemiş olduğum bir boyun. Ethan! Kalbim beynimden daha hızlı tepki vermiş, normalin üstünde bir hızla çarpmaya başlamıştı bile. Sırtarak kapıyı açtıktan birkaç saniye sonra pantolon giymediğimi hatırladım.

Ethan bana bakıp gülümsedi, sonra bakışları yavaşça aşağı doğru indi. Gözlerimizde aynı iştah ifadesi vardı. Tek fark, ben onun belden aşağısına değil, kucağındaki yemek paketine bakıyordum.

“Beni özlemişsin,” dedim elindeki Çin yemeği paketine uzanarak.

“Pantolon giymemişsin.”

Omzumun üzerinden ona doğru sııttım. “Buna alışsan iyi edersin. Oteldeyken usturuplu davranmaya çalışmış olabilirim ama evde geçirdiğim zamanın %99’unda iç çamaşırıyla dolaşırım.”

Tek kaşını kaldırdı ve başını hafifçe koridora doğru eğdi. Belli ki yatak odamın o tarafta olduğunu tahmin edebilmişti. Eh, eğer bu bir film olsaydı, birbirimizi duvarlara çarpa çarpa koridoru aşar ve yatağa atlardık çünkü bir saatlik ayrılıktan sonra bile birbirimizi o kadar çok özlemiş olurduk. Ancak bu bir film değildi, havaalanındaki karşılaşma çok stresli geçmişti, açlıktan midem kazınıyordu ve paketlerden gelen yemek kokusu dayanılmazdı.

“Önce sarımsaklı tavuk, sonra seks.”

Getirdiği paketi hunharca açışımı gülümseyerek seyrediyor, yüzündeki gülümseme içimi titretiyordu. Alnıma bir öpücük kondurdu ve çekmecedan iki set yemek çubuğu çıkardı. Mutfağın ortasında dikildik ve yemeğimizi düzgün bir tabağa aktarmadan, doğrudan paketten yemeye koyulduk. İçimde bir şeylerin kanatlandığını hissettim. Evde olmak beni zaten mutlu ediyordu ama şu anda yaşadığım şey baş döndürücüydü. Onun-

layken kendimi daha iyi hissediyordum ve bunun bu kadar hızlı gelişmesi sersemleticiydi.

“Buzdolabım bomboştu,” dedi. “Seninkinin de aynı durumda olduğunu düşündüm. Eh, zaten yalnızlıktan kapımı çalmana da herhalde ramak kalmıştı.”

Ağzımdaki tavuklu makarnayı yutma nezaketini bile göstermeden cevapladım, “Aynen, tam da benim yapacağım bir harekete benziyor.”

“Bana muhtaçsın,” dedi gülerek.

Ağzını Moğol sığır etiyle dolduruşunu izledim ve son bir saatte suratını ne kadar özlediğimi fark ettim. “Gelmene sevindim.”

“Güzel.” Lokmasını çiğneyip yuttu. “Sevineceğini tahmin ediyordum. Ama kapını çaldığımda ‘Git buradan, zamanım yok, gidip şatafatlı bir banyo yapacağım,’ demen yönünde %20’lik bir ihtimal de söz konusuydu.”

“Ah, kesinlikle şatafatlı bir banyo yapmak istiyorum.”

“Ama yemekten ve seksten sonra.”

Başımınla onayladım. “Aynen.”

“Sen banyodayken ben de etrafı kurcalarım. Şatafatlı banyolar pek bana göre değil.”

Bu beni güldürdü. “Acaba başlarda birbirimizden nefret ettiğimiz için mi şu an bu kadar rahatız?” diye sordum.

Omuzlarını silktiler ve ağzına dev bir et parçası attı.

“Daha bir haftadır beraberiz,” dedim, “ve altımda sadece bir külotla karşıma dikilmiş, yağlı şeyler tıknıyorum.”

“Seni o nedime elbisesinin içinde gördükten sonra, bu hiçbir şey değil.”

“Lafımı geri alıyorum,” dedim. “Hâlâ senden nefret ediyorum.”

Ethan yaklaşıp burnuma bir öpücük kondurdu. “Eminim öyledir.”

Birlikteyken yaşadığımız duygular tamamen değişmişti. Genellikle onunlayken huysuz ve öfkeli hissederdim. Şimdiyse

mutlu ve heyecanlıydım. Yemek paketini arkamdaki tezgâha bıraktı ve uzanıp yüzümü avuçlarının arasına aldı.

Aramızda sadece birkaç santimetre vardı. “Az önce bir paket yağlı yemeği paylaştık ve bundan iğrenmedin.”

Gözlerini devirdi ve eğilip beni öptü. Dudakları yanaklarıma, çeneme ve boynuma doğru ilerledi. “Sana paylaşmakla bir problemim olmadığını söylemiştim. Sorun” –öpücük– “sadece” –öpücük– “açık büfeler. Ve bu konuda haklı olduğumu da hepimiz gördük.”

“Böylesine tuhaf bir tip olduğun için çok şanslıyım.”

Ethan çenemi öptü ve başını salladı. “Bugüne kadarki en güzel balayı tatilimdi.”

Dudaklarına yapıştım ve kucağına atladım. Beni kolayca yakaladığı için rahatlamış bir şekilde, başımla koridoru işaret ettim. “Bu taraftan.”

ETHAN’LA BİRBİRİMİZE ÜÇ kilometre mesafede yaşadığımızı öğrenince, dönüşümlü olarak birbirimizde kalmamızı beklerdiniz. Ama öyle olmadı ve alışkanlıklarımdan taviz verme konusunda pek başarılı olmadığım ortaya çıktı. Maui’den döndüğümüz çarşambadan, işe başladığım pazartesi gününe dek her geceyi benim evimde geçirdik.

Dış fırçası dışında hiçbir eşyasını bana taşımamıştı ama şimdiden sabahları spor salonuna gitmek için yataktan çıkmadan önce alarmımı dört defa ertelediğimi, en sevdiğim kaşığımla asla kahve karıştırmak gibi basit işlerde kullanmadığımı, ailemin en uygunsuz zamanlarda kapımda bittiğini ve ne zaman tuvalete girecek olsam ona televizyonun sesini açtığımı ya da telefonumdan müzik açtığımı öğrenmişti.

Sonuçta ben bir hanımefendiydim.

Ancak bu aşinalık, her şeyin ne kadar hızlı ilerlediğinin farkındalığını da beraberinde getiriyordu. Her ne kadar daha iki haftadır birlikte olsak da –ki bu insan ömrü için çok kısa bir sü-

reydi—sanki Ethan’la yıllar önce panayırda tanıştığımız günden beri sevgiliymişiz gibi hissediyordum.

Her şey sakın, keyifli ve kolay ilerliyordu. Ama taze ilişkilerde işler böyle yürümezdi ki: Taze ilişkiler stresli, yorucu ve belirsiz olurdu.

Hamilton Bioscience’taki ilk iş günümün sabahı, yeni ilişkimin ne kadar hızlı ilerlediği konusunda varoluşsal bir kriz geçirmek için kesinlikle doğru zaman değildi ama görünen o ki beynimin bundan haberi yoktu.

Üzerimde yeni bir takım, hoş ama rahat topuklu ayakkabılar ve fönlü saçlarımla yemek masamda otururken gözlerimi Ethan’a diktim. “Bu sabah nasıl görüldüğümle ilgili yorum yapmadın.”

“Odaya girdiğin anda gözlerimle yorum yaptım, sadece sen görmedin.” Kızarmış ekmeğinden bir ısırık aldı. “Güzel, profesyonel ve zeki görünüyorsun.” Duraksadı, lokmasını yuttu ve ekledi. “Ama adadaki salaş hâlini de beğeniyordum.”

Ekmeğime biraz yağ sürdüm ve bıçağı masaya bıraktım. “Sence de biraz hızlı ilerlemiyor muyuz?”

Ethan kahvesinden bir yudum aldı ve mavi gözlerini telefonunun ekranındaki haber sitesinden çevirmeden rahatça cevap verdi. “Sanırım.”

“Bu seni korkutmuyor mu?”

“Hayır.”

“Biraz bile mi?”

Bakışlarını bana çevirdi. “Bu gece kendi evimde kalmamı ister misin?”

“Kesinlikle hayır,” dedim refleksle. Ukala bir gülümsemeyle tekrar telefonuna döndü. “Ama belki de doğrusu orada kalmandır?”

“Bu işlerin kurallara bağlı olduğunu sanmıyorum.”

Kahvenden bir yudum aldım ve çok sıcak olduğunu fark ederek acıyla bağırdım. “Of!” Ethan hâlâ sakın bir şekilde telefo-

nundan *Washington Post* okumayı sürdürüyordu. "Neden biraz bile çıldırmıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü bugün yeni bir işe başlayacak olan ve gerginliğimi açıklayacak bir sebep arayan ben değilim." Telefonunu masaya bıraktı. "Çok başarılı olacaksın. Bunu sen de biliyorsun."

İkna olmamış bir şekilde homurdandım. Gerçi genel olarak Ethan'ın sezgilerinin gayet kuvvetli olduğunu kabul etmek gerekirdi.

"Belki akşam Ami ve Dane'le çıkıp bir şeyler içebiliriz?" diye teklif etti. "Hem ilk gününü konuşuruz, hem de bu yeni duruma herkesin alışması için bir adım atmış oluruz. Ami'yle de görüşmüş olursun, bu aralar tüm vaktini ele geçirdiğimi fark ettim."

"Kes şunu."

"Neyi keseyim?"

"Duygusal açıdan bu kadar dengeli olmayı!"

Duraksadı ve sırtıma başladı. "Tamam?"

Ceketimi ve çantamı aldım ve gülmemek için çabalayarak kapiya doğru ilerledim. Arkamdan sırtıyor olduğuna emindim ve bu hiç de canımı sıkıyordu.

İÇERİ ADIMIMI ATTIĞIM AN Hamilton Bioscience'ın ne kadar küçük bir yer olduğunu hatırladım. Lobideki Pam, tam otuz üç yıldır burada çalışıyordu. Birkaç ay önce benimle mülakat yapmış olan insan kaynakları temsilcisi Kasey beni karşıladı ve onu takip etmemi söyledi. Sol tarafta şirketin hukuk departmanına ait bir bölüm vardı. Biz ise koridorun sonundan sağa dönüp iki kişilik İK bölümüne ulaştık.

"Araştırma bölümü, iç bahçenin hemen karşısında," dedi Kasey, "ama eğer hatırlıyorsan, medikal bölümlerin tamamı üst katta yer alıyor."

"Evet, doğru!" Onun kadar coşkulu davranmaya özen göstererek peşinden ofisine girdim.

“Girişini yapabilmek için sadece birkaç form doldurmanı isteyeceğim. Sonrasında yukarı çıkıp ekip arkadaşlarınla tanışabilirsin.”

Yaşadığım ânın gerçekliğini idrak ettikçe gerilmeye başlıyordum. Son birkaç haftamı cennette gibi geçirmiştım ama şimdi tümüyle hayatın gerçekleriyle karşı karşıyaydım. Şimdilik altımda sadece bir kişi çalışacaktı ama son geldiğimde Kasey’nin ve Bay Hamilton’ın dediklerine göre, yükselmek için birçok fırsatım olacaktı.

“Kısa bir eğitim alacaksın,” dedi Kasey koltuğuna yerleşirken, “hatırladığım kadarıyla eğitim bu perşembe olacak. Böylece sana da insanlarla tanışmak ve yerleşmek için biraz zaman kalacak.”

“Harika.”

Ellerimi dizime koydum ve sakinleşmeye çalıştım. Kasey bilgisayarından bazı dosyalar açtı, eğilip dizinin yanındaki çekmececi bir klasör aldı ve klasörün içinden üzerinde adım yazan birkaç form çıkardı. Gerginlik yavaşça yerini heyecana bırakmaya başlamıştı.

Sonunda bir işim vardı! Sabit, düzgün ve dürüst olmak gerekirse biraz sıkıcı da olsa, faturalarımı ödememi sağlayacak bir iş! Diplomam sonunda bir şeye yarıyordu. Bu harikaydı.

İçim neşeyle doluyor, gerginlik bedenimi terk ediyordu.

Kasey kâğıtları düzenleyip bana uzattı ve sırayla imzalamaya başladım. Sıradan şeylerdi: Şirket sırlarını satmayacağım, hiçbir şekilde tacizde bulunmayacağım, işyerinde alkol ya da uyuşturucu kullanmayacağım, yalan söylemeyecek, dolandırıcılık yapmayacak ve hiçbir şey çalmayacağım.

Bay Hamilton kapıda belirlediğinde hâlâ imza atmakla meşguldüm. “Oo, Olive sonunda kıtımıza dönmüş!”

“Merhaba Bay Hamilton.”

Göz kırptı. “Ethan nasıl?”

Göz ucuyla Kasey’ye baktım. “T-ııı, iyi.”

“Biliyor musun, Olive yeni evlendi!” dedi Bay Hamilton. “Babayı için de Maui’yi tercih etmişler. Orada karşılaştık!”

Kasey yutkundu. "Aman Tanrım. Bir yakınım hastalandı sanıyordum. Yanlış anlamış olduğuma çok sevindim!" Midemin kasıldığını hissettim; havaalanındayken Kasey'ye o aptal yalanı söylediğimi tümüyle unutmuştum. Neyse ki durumu anlamış görünmüyordu: "Bunu kutlamalıyız!"

"Ah, hayır," dedim, "lütfen." Garip bir şekilde güldüm. "Yeterince partiledik."

"Ama kesinlikle kocanla birlikte çiftler grubumuza katılmalısın!" dedi coşkuyla başını sallarken.

Bu grubu kuran Bayan Hamilton olduğu hâlde, Kasey de fazlasıyla sahiplenmiş gibi görünüyordu.

Bay Hamilton bana göz kırptı. "Molly zaten fazlasıyla övdü, biliyorum. Ama gerçekten de çok eğleniyoruz!"

Bu iş şimdiden çok ileri gitmişti. Yalan söyleme konusunda o kadar başarısızdım ki söylediğim yalanları şimdiden unutmuştum. Ethan ve ben bu aşırı samimi şirket grubunda durumu fire vermeden uzun süre idare edemezdik. Çok gerilmiştim ama bir süre sonra bu yalandan kurtulacağımı düşünerek rahatladım.

"Grubunuzun harika olduğuna eminim." Duraksadım ve konuyu burada kesebileceğim hâlde artık tüm formları imzaladığımdan yeni bir başlangıç yapabileceğimi düşünerek devam ettim. "Ethan ve ben aslında evli değiliz. Doğrusu bu biraz komik bir hikâye, Bay Hamilton. Eğer izin verirseniz birazdan odanıza uğrayıp anlatmak isterim."

Basit bir açıklama yapmak istemiştım fakat doğrusu biraz daha düşünerek konuşsam daha iyi olabilirdi. Çünkü bu hâliyle yaptığım şey kulağa... kötü geliyordu.

Kısa bir süre söylediklerimi sindirmeye çalıştı ve önce Kasey'ye, sonra bana bakıp, "Eh, ne olursa olsun... Hamilton'a hoş geldin," diyerek odadan ayrıldı.

Başımı defalarca masaya vurmak istiyordum. Zincirleme küfür tamlamaları haykırmak istiyordum. Ayağa kalkıp peşinden gitmek istiyordum. Sonuçta durumu açıkladığımda beni anlayacaktı.

Yarı şaşkın, yarı şefkatli gözlerle beni izleyen Kasey'ye baktım. Sanırım bir yakınımın hasta olduğu konusunda beni yanlış anlamadığını fark etmeye başlamıştı.

Yeni işimdeki ilk günüm gerçekten harika başlamıştı.

İKİ SAAT GEÇTİKTEN, BU arada tüm formları imzaladıktan ve birlikte çalışacağım ekiple tanıştıktan (ki gerçekten hepsinden çok hoşlanmıştım) sonra Bay Hamilton'un asistanı Joyce tarafından çağırıldım.

"Hoş geldin demek için çağırıyorlar tahminen!" dedi yeni yöneticim Tom neşeyle.

Ama sanırım ben neden çağırıldığımı biliyordum.

Kapıyı çaldığımda Bay Hamilton alçak sesle, "Gel," dedi ve gelenin ben olduğumu görünce yüzü düştü. "Olive."

"Merhaba," dedim titreyen bir sesle.

Hiçbir şey söylemediğini görünce, açıklama yapmamı beklediğini düşündüm. "Bakın, Bay Hamilton," ona buradayken Charlie deme cüretini gösterecek değildim, "Maui meselesini açıklayabilirim."

Bir yetişkin gibi davran ve suçunu kabullen, Olive, dedim kendime.

Bay Hamilton kalemini bıraktı, gözlüğünü çıkardı ve arkasına yaslandı. Bu hâliyle yemekte karşımızda oturan ve Ethan benimle uğraştıkça kahkahalara boğulan adamdan çok farklı görünüyordu. Tahminen o da beraber yediğimiz yemeği, Molly'nin Ethan'ı ne kadar sevdiğini, çiftler grubuna davet ettiğini, karı-koca bizim adımıza ne kadar sevindiklerini ve tüm bunlar olurken karşılarında oturup onlara rahatça yalan söylediğimizi düşünüyor olmalıydı.

Sözsüz bir şekilde oturabilir miyim demek için sandalyeyi işaret ettim. Gözlüğünün sapını dudaklarına götürdü ve tek eliyle oturmamı işaret etti.

"İkiz kız kardeşim, Ami, iki hafta önce evlendi," dedim. "Ethan'ın kardeşi Dane ile evlendi. Düğünde deniz ürünlerinin su-

nulduğu bir açık büfe vardı ve Ethan'la ben hariç düğündeki herkes gıda zehirlenmesi geçirdi. Ciguatera toksini," diye ekledim, bir bilim insanı olarak bu konuda bir şeyler biliyor olabilirdi.

Ki tahminen biliyordu da çünkü kaşlarını kaldırdı ve "Ah," diye mırıldandı.

"Kız kardeşim Ami... onun hayatı kazanmakla geçmiştir. Pi-yangoları, çekilişleri," gülümsedim, "ve hatta boyama yarışmalarını bile o kazanır."

Bay Hamilton da gülümsemek istiyor olmalıydı ki bıyığı hafifçe yukarı doğru oynadı.

"Balayı tatillerini de bu şekilde kazanmıştı ancak kurallar çok katıydı. Ertelemek ya da başkasına devretmek mümkün değildi. Her şey baştan kesin olarak belirtilmişti."

"Anlıyorum."

"Biz de Ethan'la birlikte onların yerini aldık." Tedirgin bir şekilde gülümsedim. "Tatilden önce birbirimizden nefret ediyorduk. Ya da onun benden nefret ettiğini sandığım için ben ondan nefret ediyordum." Uzatmamaya karar verdim. "Her neyse. Yalan söylemekten nefret ederim, beceremem de zaten. Tatil boyunca da sürekli ağzımdan kaçırarak gibiydim. Ve masaj salonunda Bayan Thomas diye çağırıldığım anda bana evlenip evlenmediğimi sorduğunuzda panik yaptım çünkü Ami olmadığımı itiraf etmek istemiyordum." Huzursuz bir şekilde masasındaki mıknaatıslı atas tutacağı ile oynamaya koyuldum. Gözlerine bakamıyordum. "Ama size de yalan söylemek istemiyordum. Bu durumda, ya onlara yalan söyleyip size de kimlikte sahtecilik yaptığımı itiraf edecektim ya da size yalan söyleyecek ve yeni evli rolümü sürdürecektim."

"Tatil için kız kardeşinin yerine geçmek o kadar da korkunç bir yalan değil, Olive."

"Size yalan söyledikten birkaç saniye sonra ben de fark ettim. Masaj terapisti de beni şikâyet etmezdi tahminen. Ama eve gönderilmek istemiyordum ve o yüzden paniklemişim." İliklerime kadar pişman bir şekilde başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“Size yalan söylediğim için gerçekten çok özür dilerim. Size de, bu firmayı üzerine kurduğunuz değerlere de hayranım ve bunu yaptığım andan beri kendimi berbat hissediyorum.” Birkaç saniye duraksadım. “Ama doğrusu, ne kadar profesyonellik dışı da olsa, buna değerci. Zira sizinle yemeğe çıktığımız akşam, Ethan’a karşı bir şeyler hissetmeye başladım.”

Bay Hamilton öne doğru yaklaştı ve dirseklerini masaya yasladı. “Yalan söylediğin için çok huzursuz olduğuna eminim,” dedi. “Ve gerçekleri anlatacak cesareti göstermeni takdir ediyorum.”

“Elbette.”

Gülümseyerek başını salladı ve gün boyunca ilk defa rahat bir nefes aldığımı hissettim. Saatlerdir üzerimde bir yalanın ağırlığıyla yaşıyordum.

“Gerçek şu ki,” dedi ve gözlüğünü takıp bana camların üzerinden bakarak devam etti, “o akşam sizinle yemeğe çıkmaktan çok keyif aldık. Molly sana da, Ethan’a da bayıldı.”

Gülümsedim. “Biz de harika...”

“Ama koca bir akşam boyunca gözüme baka baka yalan söyledin.”

Kanımın çekildiğini hissederek ürperdim. “Biliyorum, ben sadece...”

“Kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum, Olive. Hatta dürüst olmak gerekirse, işler farklı ilerleseydi çok iyi anlaşacağımıza da eminim.” Yavaşça nefes aldı ve başını salladı. “Ama bu benim için biraz garip bir durum. Saatlerce bizi kandırmış olduğunu düşünmek. Bu garip hissettiriyor.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Midem çimentoyla dolmuş gibiydi.

Masasında durmakta olan bir dosyaya uzanıp kapağını açtı. Bu benim İK dosyamdı. Dosyadaki kâğıtlara bakarak, “Giriş formlarınla birlikte bir etik sözleşmesi imzaladın,” dedi ve bakışlarını bana çevirdi. “Gerçekten üzgünüm, Olive ama bu durumun garipliği ve benim dürüstlük konusundaki hassasiyetim düşünüldüğünde, sanırım yollarımızı ayırmak durumundayız.”

KAFAMI BAR MASASINA dayayarak inledim. “Bu yaşananlar gerçek mi?”

Ethan sırtımı ovdu ve akıllıca davranarak sessizliğini korudu. Böyle bir günü kurtarmanın yolu yoktu. İkiz Şehirler’deki en güzel kokteyller ya da yeni sevgilinizin yapacağı başarılı bir moral konuşması dahi durumu düzeltemezdi.

“Eve gitsem iyi olacak,” dedim. “Bende bu şans varken, barın alev alması ve bir kara deliğin içine yuvarlanması işten bile değil.”

“Dur.” Ethan çerez kâsesini ve martini kadehimi önüme doğru iterek gülümsedi. “Gitme. Ami’yi görünce daha iyi hissedeceksin.”

Haklıydı. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp Hamilton’dan ayrıldıktan sonra bir yanım eve gidip bir hafta boyunca yatağımdan çıkmamayı arzularken, diğer yanım Ethan ve Ami’yi iki yanıma çekip geceyi onların desteğiyle tamamlamak istiyordu.

Ve şimdi burada, ilk günden kovulduğumu duyduğunda Ami’nin yaşayacağı öfke patlamasını görmeyi bekliyordum. Aslında bu pek adil değildi çünkü Bay Hamilton’un bir suçu yoktu. Yine de tüm bu öfkeyi karşı tarafa yöneltmek bana çok iyi gelecekti.

Ethan oturduğu yerde dikleşerek kapıya doğru baktı ve ben de dikkatimi o yöne çevirdim. Dane gelmişti ancak yanında Ami yoktu ki normalde her yere birlikte gittiklerini düşününce bu biraz garipti.

“N’aber, gençlik?” diye seslendi mekânın diğer ucundan. Birkaç kişi dönüp Dane’e baktı ki onun istediği de buydu.

Of. Zihnimdeki rahatsız edici sesi susturdum.

Ethan ayağa kalkıp ona sarıldı, bense elimi sallamakla yetindim. Oturdu, barmene seslenerek bir bira istedi, sonra da sırtarak bize döndü. “Amma bronzlaşmışsınız yahu. Size baktıkça sizden nefret etmemek için çaba sarf etmem gerekiyor.”

Ethan sanki bundan haberi yokmuşçasına kollarına baktı. "Ah, öyle olmuş cidden."

"Eh, eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bronz kırım sızım sızıyor." İşi komikliğe vurarak biraz olsun moralimi düzeltmeyi hedeflemiş ve maalesef ki başarılı olamamıştım. İşin kötüsü, Dane söylediğim şeyi yanlış anlamış ve çakmam için elini havaya kaldırmıştı bile.

"Helal!" diye bağırды eli hâlâ havadayken.

Zavallıyı öyle bekletmek istemeyerek parmağımla avucuna şöyle bir dokundum ve başımı salladım. "Kovulduğumu anlatmaya çalışmıştım, Dane. İlk günden kırıma tekme bastılar," diye açıkladım ve Ethan alçak sesle cümlemi tamamladı, "Cinsel bir mesele yok yani."

Ağzı büzüğe döndü ve şefkatli bir sesle, "Of, bu kötü olmuş işte," dedi.

O anda sinir bozucu bir şey yapmadığı hâlde, titizlikle düzeltilmiş sakalı, gözleri bozuk olmasa da taktığı çakma gözlüğü ve son moda pembe gömleğiyle karşımda oturuyor oluşu bile bende martinimi suratına fırlatma isteği yaratıyordu.

Ama bu... tam da benlik bir hareket olurdu, değil mi? Şehre döneli daha birkaç gün olmuştu ve şimdiden patlamaya hazır bir saatli bomba gibiydim. Tanrım.

"Çok huysuzum," dedim ve Dane de aynı fikirdeymiş gibi güldü. Ancak Ethan desteğini sürdürdü.

"Daha bugün işini kaybettin," dedi sakince, "tabii ki huysuz olacaksın."

Dane bakışlarını üstümüze dikti. "Sizi birlikte görmeye alışmak zor olacak."

Gözlerine bakarak, "Orası kesin," diye yanıtladım.

"Eminim adada olanlarla ilgili anlatacağınız çok fazla şey vardır." Bana doğru göz kırptı ve lakayt bir tonla devam etti, "Hele ki öncesinde birbirinizden ölümüne nefret ettiğiniz düşünülürse."

Acaba Ethan da benimle aynı şeyi mi düşünmüş müydü?

Kulağa garip gelebilir ama bence bu, tam olarak yakalanmaktan korkan birinin söyleyeceği bir şeye benziyordu.

“Ediyorduk,” dedi Ethan, “ama şimdi mutluyuz.”

“Ethan’a sinirli bir tip olduğumu söylemene hiç gerek yoktu,” dedim kendimi daha fazla tutamayarak.

Dane elini şöyle bir salladı. “Eh, konu sen olunca çok da yanlış bir yorum sayılmaz. Sonuçta sen herkesten nefret edersin.”

Bu doğru değildi. Hatta düşününce, aklıma nefret ettiğim tek bir insan bile gelmiyordu. Belki Bay Hamilton’a yalan söyleyip işimden olarak bir kez daha kirayı nasıl ödeyeceğimi bilemez duruma düştüğüm için kendimden nefret ediyor olabilirdim ama hepsi buydu.

Ethan elini elime koydu ve sözsüz olarak, “Boş ver gitsin,” demeye çalıştığını fark ettim. Doğrusu haklıydı. O anda –ya da herhangi bir anda– Dane’le tartışmaya değmezdi.

“Ami nerede?” diye sordum ve Dane omuz silkip kapıya doğru baktı. On beş dakika gecikmişti ve bu garipti. Bir yerlere geç kalan hep Dane olurdu; Ami dakik bir tipti. Dane ikinci bir bira sipariş etmek için boşalan bardağını barmene doğru kaldırdı.

“Havaalanındayken gelen iş miydi bu?” diye sordu Dane.

Başımı salladım.

“Hayallerindeki iş filan mıydı peki?”

“Hayır,” dedim, “ama başarılı olabileceğim bir işti.” Kürdanın ucundan tutarak kadehimdeki zeytinle oynadım. “İşin en iyi kısmı ne, biliyor musun? İşten kovulma sebebim, patronumla Maui’de karşılaşmam ve ona evlendiğime dair yalan söylemiş olmam.”

Dane kendini tutamayıp güldükten sonra dalga geçmediğimi fark etti. “Bir dakika, ciddi misin?”

“Evet. Hatta karısı Molly Ethan’ı çok sevdi, onu eşler grubuna filan davet etti. Sanırım Bay Hamilton yemek boyunca yüzüne baka baka yalan söylediğim için artık bana güvenme konusunda pek rahat olamayacağını düşündü ki bu konuda onu suçladığımı söyleyemem.”

Dane hâlâ gülmek istiyor gibiydi ama akıllıca davranarak bu isteğini bastırdı. “Neden ona sadece kız kardeşin yerine tatile çıktığını söylemedin ki?”

“Dane, işte bu asrın sorusu!”

Uzunca bir ısıklık çaldı.

“Başka şeylerden de söz edebiliriz ayrıca,” dedim. “Lütfen.”

Dane ustaca konuyu kendine çevirdi, işteki gününden, kendini daha iyi hissettiğinden ve bir beden inceldiğinden bahsetti. Umumi tuvaletlerde yaşadığı birkaç eğlenceli patlayıcı ishal tecrübesini de anlattı ama nihayetinde konu hep kendisiydi.

Dane ağzına birkaç fıstık atmak için sustuğunda Ethan tuvalete gitti ve Dane de üçüncü birasını sipariş etti. Garson yanımdan ayrıldıktan sonra bana dönüp, “Ami ile birbirinize bu kadar benzemeniz ne garip,” dedi.

“Tek yumurta.” Masadaki boş bir pipet ambalajını iki ucundan tutarak çevirmeye başladım. Dane’le yalnız kalmak beni rahatsız etmişti. Garip olan, eskiden Ethan ve Dane’in birbirlerine benzediğini düşünürken, şimdi arada hiçbir benzerlik göremiyor oluşumdu. Acaba bunun sebebi Ethan’ı artık çok yakından tanımam mı yoksa o iyi bir adamken kardeşi Dane’in içinin çürük olması mıydı?

Hâlâ bana bakıyor olması beni daha da rahatsız ediyordu. Gözlerine bakmasam da suratımı izlediğini hissedebiliyordum. “Eminim Ethan sana çok şey anlatmıştır.”

Ah. Beynimde bir uğultu başladı. Gerçekten konu oraya mı gelecekti?

“Kendisiyle ilgili mi?” dedim konuyu saptırmak için.

“Hepimizle ilgili, ailemizle ilgili.”

Dane ve Ethan’ın ebeveynleri hayatımda gördüğüm en sakin tiplerdi ve Minnesota’nın vücut bulmuş hâli gibiydiler: Hoş ama aşırı derecede sıkıcı. O nedenle Dane ve Ethan’ın ebeveynlerini de kapsayan çok fazla hikâyeye sahip olduğumu sanmıyordum. Aile derken abi-kardeş ilişkilerinden söz ediyor olmalıydı. Asıl kastettiği şeyin birlikte çıktıkları tatillerin Dane’in fikri oluşu ve

yine Dane'in nişandan önceki kız arkadaşları olduğunu düşünme sebebim sadece benim sonsuz şüpheciliğim olabilir miydi?

Kadehimin üstünden ona baktım. Kafam karman çormandı. Ethan'a –ve kendime– bu konuyu kapatacağımı, Ami'nin zeki bir kadın olduğunu ve işine karışmanın bana düşmeyeceğini, karamsar ve keyif kaçırıcı bir tip olmak istemediğimi söylemiştim.

Dane'e bir şans verecektim. Tek bir şans.

"Hepimizin hikâyeleri var, Dane," dedim. "Ethan ve senin kendi hikâyeleriniz, Ami ve benim kendi hikâyelerimiz. Hepimiz bir şeyler yaşıyoruz."

Ağzına birkaç fıstık attı ve fıstıkları çiğnerken ağzını kapamadan sırtıttı. Sanki beni alt etmiş gibi bir ifadesi vardı. Ne kadar sinir bozucu olsa da, rahatlamış görünüyordu. Eğer bana bu şekilde gülümseyen bir başkası olsaydı, bunu yakınlığımızıza verir ve bir samimiyet göstergesi olarak kabul ederdim. Ancak karşımdaki Dane olunca, kendimi onun suç ortağı gibi hissetmiştim. Sanki kocasını destekleyerek kardeşimin karşısında duruyor, ona ihanet ediyormuş gibi.

"Demek abimden hoşlanıyorsun ha?" diye sordu.

Sesindeki o boğukluk beni tedirgin etmişti. "Eh, fena biri sayılmaz," dedim şakacı bir tavırla.

"Harika biridir," dedi ve ekledi, "tabii bir ben değil."

Zorlama bir gülüşle yanıtladım, "Eh, yani. Kim bir Dane olabilir ki?"

Dane birasını getiren garsona teşekkür etti ve suratıma bakmayı sürdürerek köpüklü biradan bir yudum aldı. "Eğer arada Ami ile yer değiştirmek isterseniz söylemen yeterli."

Kan beynime sıçrarken bakışlarımı suratına diktim. Bunu söylemiş olamazdı. "Pardon, anlayamadım?"

Sanki az önce karısını ikiz kardeşiyle aldatmayı teklif etmiş gibi, "Bir geceliğine, eğlenceli olabilir," dedi laubali bir şekilde.

Bedenimin ısındığını ve yüzümün kızardığını hissedip parmağımla çenemde ritim tutarak, "Eniştemle yatma teklifini net

bir şekilde reddedeceğim sanırım,” dedim. Sesimi kontrol etmekte zorlanıyordum.

Benim için fark etmez dercesine omuzlarını silkti ve cevap vermeyerek teklifini tamamen doğru anladığımı da onaylamış oldu. O esnada gözleri arkamda bir noktaya takıldı. Gelen Ethan olmalıydı çünkü Dane gülümseyerek, “Aynen,” dedi, “Fena biri değildir.”

Bu kadar kolayca bir önceki konuya dönmüş olması karşısındakı ağızım açık kaldı.

Ethan yanımdaki sandalyeye oturmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu ve “Benden mi söz ediyordunuz?” diye sordu.

“Aynen,” dedi Dane. İnanılmazdı. Suratında az önce olanları Ethan’a söylememden korktuğunu gösteren en ufak bir çekinme ifadesi bile yoktu. Ona hepimizin yaşanmışlıkları olduğunu söyleyerek geçmişi geçmişte bırakacağımı ima etmeye çalışmışım. Ama sanırım Dane bunu tümüyle onun suç ortağı olacağıma yormuştu.

Telefonu titredi ve Dane ekrana baktı. “Ami bir saat kadar gecikecekmış.”

Aniden mekanik bir hareketle ayağa kalktım. “Sorun değil. Bu akşam pek ortama ayak uydurabilecek gibi değilim. Bu akşamlık ben kaçıyorum, olur mu?”

Dane başını sallamakla yetindi ama Ethan’ın suratında endişeli bir ifade belirdi. Kolumu tutarak beni durdurdu, “Hey, hey. İyi misin?”

“Evet.” Titreyen ellerimle saçımı düzelttim ve gözlerine bakmamaya çalıştım. Çok öfkeliydim ve nedense kendimi Ethan’a ve kız kardeşime ihanet etmiş gibi hissediyordum. Dane’den uzaklaşıp biraz temiz hava almam lazımdı. “Galiba eve gidip biraz yatmaya ihtiyacım var. Beni biliyorsun.”

Ne demek istediğimi biliyormuşçasına başıyla onayladıktan sonra şefkatle gülümseyerek kolumu bıraktı.

Ancak ben artık hiçbir şey bilmediğimi hissediyordum. Aptala dönmüştüm.

Gerçi bu tamamen doğru sayılmazdı. Bildiğim birkaç şey vardı. Mesela bugün işimi kaybettiğimi biliyordum. Kız kardeşimin kocasının onu daha önceden aldattığını ve tekrar aldatmaya da gayet hazır olduğunu biliyordum. Hem de ikiz kardeşiyle. Olup bitenleri zihnimde netleştirmeli ve tüm bunları Ami'ye anlatmanın bir yolunu bulmalıydım.

on altıncı bölüm

AArabama giden yolu yarılamıştım ki otoparkın girişinden bağırarak Ethan'ın sesini duydum. Arkama döndüm ve buzlarla çamurlaşmış karların arasından dikkatle ilerleyip yanıma kadar gelişini izledim.

Peşimden gelmeden önce paltosunu giymekle uğraşmamıştı ve soğuktan titriyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Doğrusu harika hissettiğim söylenemez ama toparlanacağım." Hiç değilse öyle olmasını umuyordum.

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır." Bunun ağzımdan bu kadar hızlı çıkmış oluşunu yanlış anlamamasını umdum. Öfkemi bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve pek de inandırıcı olmayan bir şekilde gü-lümsedim. Tüm bunlar onun suçu değildi. Ami'yle konuşmam lazımdı. Düşünmeli ve abisi sadece birkaç metre uzaklıktayken Dane'in o teklifi korkmadan nasıl yapabildiğini anlamalıydim. Acilen iş konusunda ne yapacağımı çözmeliydim. Botumun ucuyla yerdeki buz parçasını ittirdim. "Sadece eve gidip biraz tek başıma çıldırmalıyım sanırım."

Ethan başını hafifçe eğdi ve yüzüme baktı. "Tamam. Ama eğer gelmemi istersen bir mesaj atman yeterli."

"Tamamdır." Benimle gelmesini ve omzunda ağlamayı çok istesem de kendimi tutmam gerekiyordu. "Bu akşam yalnız kal-

sam daha iyi olacak. Gerçi kendi yatağında tek başıma uyumanın çok garip hissettireceğine de eminim. Beni çok alıştırdın.”

Bunu duymaktan mutlu olduğunu hissedebiliyordum. Bir adım daha yaklaştı ve beni öpmek için eğildi. Zarif, küçük ve lezzetli bir öpücük. Geri çekildi ve parmak uçlarıyla alnımdaki saçları geriye itti. Çok tatlıydı. Kar yağışı yeniden başlamıştı ve kar taneleri süzülerek inip omuzlarına, kirpik uçlarına, saçlarına konuyordu. “Bir anda kalktın,” dedi ve konuyu kapatamaması beni şaşırtmadı. Gerçekten de garip davranıyordum. “Ben tuvaletteyken ne oldu?”

Derin bir nefes aldım ve yavaşça geri verdim. “Dane hoş olmayan bir şey söyledi.”

Ethan birkaç santim geriledi. Güçlkle algılanacak bir tepkiydi bu ve kendisi bile tahminen fark etmemişti. “Ne dedi?”

“Neden bunu daha sonra konuşmuyoruz?” dedim. “Çok soğuk.”

“Böyle bir şey söyleyip gidemezsin.” Kibarca elimden tuttu. “Ne oldu?”

İçinde tamamen kaybolabilmeyi dileyerek çenemi kabanımın içine soktum. “Bana yürüdü.”

Ethan’ın saçları esen rüzgârla dalgalandı. Bakışlarını yüzüme odaklamıştı ve esen rüzgârda bile gözlerini kırpmamıştı.

“Nasıl yani? Yani...” Kaşlarını çatı. “Sana dokunmaya filan mı kalktı?”

“Hayır.” Kafamı salladım. “Arada eğlenmek için Ami’yle yer değiştirebileceğimizi söyledi.” Gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü ağzımdan çıkan şey cidden çok komikti. Kim böyle bir şey teklif ederdi ki? Kim hem kardeşinin sevgilisi, hem karısının kız kardeşi olan birine yürürdü ki? Ethan’dan herhangi bir tepki gelmeyince daha yavaş bir şekilde tekrar söyledim. “Eğer istersem yer değiştirebileceğimizi söyledi, Ethan.”

Bir saniye sessizlik.

İki.

Ve Ethan'ın yüzünde garip bir ifade belirdi. "Yer değiştirmek derken eş değiştirmekten söz etmemiş olabilir."

Sakin kal, Olive. Dik dik gözlerine bakarak içinden ona kadar saydım. "Tam olarak ondan söz ediyordu."

Suratı tekrar gerildi ve biraz korumacı bir tavırla cevap verdi. "Pekâlâ. Dane bazen yersiz şakalar yapabilen bir tiptir ama asla böyle bir şey..."

"Buna inanabilmenin çok güç olduğunu biliyorum ama birinin bana yürüyüp yürümediğini ayırt edebilirim."

Bikkın bir ifadeyle bir adım geriledi. "Dane'in olgun bir tip olmadığını biliyorum. Biraz da benmerkezcidir. Ama asla böyle bir şey yapmaz."

"Kim bilir ne kadar zaman başka kadınlarla düşüp kalktığı konusunda da Ami'ye asla yalan söylemeyeceği gibi mi?"

Ethan'ın suratı kıpkırmızı oldu. "Bu konuya hâkim olmadığımıza karar verdiğimizizi sanıyordum. Ami'nin bunlardan haberi olup olmadığını bilmiyoruz."

"Dane'e sordun mu?"

"Neden sorayım ki?" dedi ve sanki çok saçma bir soru yöneltmişim gibi bir ifadeyle bana baktı. "Olive. Bu konuyu kapatmaya karar vermiştik."

"Evet ama bu kararı verdiğimizde kendisi henüz sen tuvalet-
teyken bana uygunsuz bir teklifte bulunmamıştı!" Durumu idrak edip bir tepki göstermesini umarak gözlerine bakmayı sürdürdüm ama tek yaptığı ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifadeyle öylece durmak oldu. "Acaba onun gereğinden fazla değer verdiği -ve nedenini asla anlayamasam da- aşağılık herifin teki olduğunu görmekten aciz olduğun ihtimalini hiç düşündün mü?"

Ethan hafifçe geri çekildi ve kendimi berbat hissettim. Dane onun kardeşiydi. Özür dilemek istiyordum ama kelimeler boğazıma dizilmişti ve sonunda düşüncemi dile getirebilmenin rahatlığı tarafından durduruluyormuş gibi hissediyordum.

"Olayları görmek istediğin gibi gördüğün ihtimalini hiç düşündün mü?"

Sırtımı dikleştirdim. "Bu ne demek şimdi? Dane'in bana yürümesini istediğimi mi ima ediyorsun?"

Ethan titriyordu ve bunun sebebi soğuk mu yoksa öfkesi mi bilmiyordum. "Belki işini kaybettiğin için sinirlisindir ve Ami'de olup sende olmayan her şeye karşı öfkeyle yaklaşmak gibi bir alışkanlığın olduğundan bir şeylere objektif bakamıyorsundur."

Bir anda karnıma yumruk yemişim gibi fiziksel bir acıyla geriye çekildim.

Ateş. Suratımı ateş basmıştı.

Omuzları düştü. "Siktir. Öyle demek isteme..."

"Tam olarak öyle demek istedin." Arkamı dönüp arabama doğru yürümeye başladım. Peşimden geliyordu.

"Olive, bekle. Hadi ama. Öyle çekip gidemezsin."

Kilidi açtıktan sonra kapıyı öyle hızla savurdum ki menteşeler isyan edercesine gıcırdadı.

"Olive! Lütfen..."

Kapıyı çarparak kapattıktan sonra titreyen ellerim ve uyuşmuş parmaklarımla anahtarı kontağa soktum. Kelimeleri, çalışmaya zorlanan motorun çıkardığı seste boğuldu. Sonunda motor çalıştı ve vitesi geriye takıp geri geri gitmeye koyuldum. Ethan da eli arabanın üstünde, durmamı rica ederek benimle birlikte ilerliyordu. Hava o kadar soğuktu ki ağızımdan çıkan nefesi görbiliyordum. Hiçbir şey hissetmiyor, kulağımdaki çınlama dışında hiçbir şey duymuyordum.

Ethan gidişimi izlerken ben de dikiz aynamdan onun arkamda gittikçe ufalan görüntüsüne baktım. Maui'deki o dağın zirveesindeki hâlimizden daha uzak olamazdık.

EVE DÖNÜş YOLU OLDUKÇA yorucu geçti. Tüm olanlar yüzünden kendime kızıyor, nasıl geçineceğimi düşündükçe endişeleniyor, Dane'den nefret ediyor, Ethan yüzünden mutsuz ve hayal kırıklığına uğramış hissediyor ve Ami için üzülüyordum. Dane'in sırf evlendi diye yeni bir sayfa açmış olacağına inanmak

saçmalıktı – o boktan bir adamdı ve kardeşimin bundan haberi yoktu.

Ethan'ın söylediklerine kafayı takmamaya çalışıyordum. Empati kurduğumda ve birisi Ami'yi böyle bir şeyle suçlasa ne hissedeceğimi düşündüğümde cevabım netti: Konu ne olursa olsun, kardeşim için her şeyi yapardım. Ve birden durumu anladım. Dane'in havaalanındaki gülüşü ve kardeşi birkaç metre mesafedeyken bana yürüebilmesi bir anda çok da şaşırtıcı gelmemeye başladı. Dane'in rahatlığının sebebi bana ya da benim sır tutabilme yeteneğime olan güveninden kaynaklanmıyordu. Güvendiği şey Ethan ve Ethan'ın asla Dane'in kötü bir şey yaptığına inanmayacak oluşuydu. Ethan'ın her zaman onu destekleyeceğini biliyordu.

Ami'nin evine gitmeyi düşündüm ancak Ami bizimle buluşmak üzere mekâna gitmek için çoktan yola çıkmış olmalıydı. O yüzden onu evde bulamayacaktım. Sonrasında da eve birlikte döneceklerdi ve kesinlikle Dane'i görmek istemiyordum.

Bunun mümkün olmayacağını sanırdım ama otoparka vardığımda modum daha da düştü. Park alanımda annemin arabası vardı ve Diego ile kuzenim Natalia'nın arabaları da oradaydı ki bu tahminen Tía María'nın da burada olduğu anlamına geliyordu. Tabii ya.

Arabamı binanın diğer tarafına bıraktım ve çamurla kaplı zeminde güçlükle ilerleyerek merdivenlere ulaştım. Şimdiden Tía María'nın meşhur kahkahasını duyabiliyordum. Annemin yaşça en yakın kardeşi olmasına rağmen birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Annem nazik ve titiz bir kadındı; Tía María ise gayet rahat bir tipti ve sürekli gülerdi. Annemin Ami ve benden başka çocuğu yoktu – bellki ki ikiz çocuk sahibi olmak ona yetmişti de artmıştı bile. Oysa Tía María yedi çocuk annesiydi ve her çocuğun arasında tam onsekiz ay vardı. Ortaokul yıllarıma kadar herkesin bizim gibi on dokuz tane kuzene sahip olmadığından bihaberdim.

Her ne kadar çekirdek ailemiz, Torres ve Gonzales sülalesin-

deki diğer ailelere oranla küçük olsa da, bir yabancı asla evimizde sadece dört kişinin yaşadığına inanmazdı çünkü her dakika en az iki arkabamız daha bizimle olurdu. Doğum günlerinde devasa partiler verilir, pazar akşamları otuz kişi bir arada yemeğe oturulurdu ve kendinizi berbat hissettiğinizde tek başınıza kalıp surat asabileceğiniz bir yer bulmak imkansızdı. Görünen o ki geçen yıllara rağmen çok da bir şey değişmemişti.

“Onun lezbiyen olduğuna eminim,” diyordu Tía María içeri girdiğimde. Kapının kapandığını duyunca bana doğru baktı ve Natalia’yı işaret etti. “Söylesene, Olive.”

Atkımı çıkarıp botlarımdaki karları silkeledim. Parktaki çamurlu zeminde düşmeden yürümeye çalışmak sabrımın zon zerrelerini de tüketmişti. “Kimden söz ediyoruz?”

Tía María mutfak tezgâhının önünde dikilmiş, domates dilimliyordu. “Ximena.”

Ximena, annem ve Tía María’nın en büyük abisi olan Tío Omar’ın en küçük kızıydı. “O lezbiyen değil,” dedim. “Hatta bir erkek arkadaşı var, neydi adı?”

Natalia’ya baktım. O da, “Boston,” dedi.

“Aynen!” dedim coşkuyla, “Tanrım, ne çirkin isim.”

“Sanki köpek adı gibi,” dedi Natalia. “İnsan çocuğuna böyle isim koymaz.”

Kabanımı çıkarıp kanepeye fırlattım. Annem açmakta olduğu hamuru bırakıp kabanımı astıktan sonra yanıma gelerek ıslak saçlarımı geriye doğru itti.

“Ah, *mija**, berbat görünüyorsun.” Çenemden tutup yüzümü sağa sola çevirdi. “Bir şeyler ye.” Yanağıma bir öpücük kondu-rup mutfağa döndü.

Onu takip ettim ve Natalia önüme bir fincan çay koyduğunda minnetle gülümsedim. Her ne kadar ailemin sürekli etrafta olmasından şikayet etsem de... burada olmaları gerçekten iyi hissettirmişti. Ama bu, aynı zamanda, işten kovulduğumu annemden gizleyemeyeceğim anlamına geliyordu.

---

* (İsp.) Kızım –çn

“Birinin saç kesimine bakarak onun eşcinsel olduğunu söyleyemezsin, anne,” dedi Natalia.

Tía María şaşkın gözlerle Natalia’ya baktı. “Saçlarını görmedin herhalde? Yanları kısacık kestirip üstleri maviye boyatmış! Tam da şeyden sonra,” cümlesini fısıldayarak tamamladı, “düğünden.”

Annem ve Tía María aynı anda istavroz çıkardılar.

“Eşcinsel olsa bile sana ne ki?” dedi Natalia ve kanepede televizyon izlemekte olan Diego’yu işaret etti. “Diego da eşcinsel ama bunu umursamıyorsun.”

Diego adını duyunca bize doğru döndü.

“Diego daha rahimden çıkarken bile eşcinseldi,” dedi Tía María ve Diego’ya döndü. “Eminim ergenlikte bile yatağının altında ayıp dergiler yerine *Vouge* biriktirmişsindir.”

“Artık kimse porno için dergilere ihtiyaç duymuyor, anne,” dedi Natalia.

Tía María onu yoksayarak devam etti. “Lezbiyen olup olması umurumda değil. Sadece bize ne olduğunu açıkça söylesin de eğer öyleyse biz de ona munasip bir kız bulalım.”

“O lezbiyen değil!” dedi Diego.

“Madem öyle, çorap çekmecesinde bulduğum vibratörü nasıl açıklayacaksınız?” diye sordu Tía María.

Diego inleyerek suratını yastığa gömdü. “İşte başlıyoruz.”

Natalia annesine döndü. “Otuz üç yaşında kadının çorap çekmecesinde ne arıyordun acaba?”

Tía María sanki bu bilginin konuyla hiç ilgisi yokmuşçasına omuzlarını silkti. “Düzenliyordum. Kocaman mor bir şeydi. Bir tarafında da,” ne kastettiğini göstermek için parmağını ön tarafına getirip salladı, “küçük, kıvrımlı bir şey vardı.”

Natalia kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapatırken ben de çayımından bir yudum aldım. Tadı sıcak suyla karışık hüznü gibiydi.

Annem bir şeyler dilimlemeyi kesip bıçağını tezgâha bıraktı.

“Peki bundan yola çıkarak onun lezbiyen olduğu kanaatine nasıl vardın?”

Tía María şaşkın bakışlarını anneme çevirdi. “Çünkü takmaları lezbiyenler kullanırlar.”

“Anne, yeter,” dedi Natalia. “Artık birçok kadın vibratör kullanıyor. Benim bir kutu dolusu vibratörüm var.” Beni işaret ederek ekledi, “Hatta sen asıl Olive’in koleksiyonunu bir gör.”

“Teşekkürler, Nat.”

Annem şarap kadehine uzandı ve büyük bir yudum aldı. “Şöyle bir düşününce, lezbiyen olmak çok zekice geliyor. Erkekler berbat.”

Haksız sayılmazdı.

Rahat görünmeye çalışarak tezgâha yaslandım. “Neden evimde bir şeyler pişiriyorsunuz?” diye sordum. “Ve ne zaman gideceksiniz?”

Natalia ocaktaki yemeğin altını söndürdü ve tencereyi boş bir göze aktardı. “Babanın evden bir şeyler alması gerekiyormuş.” Bu kadar. Cevap bundan ibaretti. Ve benim ailem söz konusu olduğunda bu yeterliydi: Babam eve çok nadir uğrardı –normalde Harriet Gölü civarında bir apartman dairesinde tek başına yaşıyordu– ne zaman uğrasa annem hemen evden ayrılırdı. Nadi-ren evde kaldığı zamanlarda da küçük sabotajlar düzenlerdi. Bir keresinde babamın plak koleksiyonunu kutusundan çıkarmış, plakları nihale ve bardak altlığı olarak kullanmıştı. Bir başka sefer, babam bir hafta sürecek bir iş gezisine gitmeden hemen önce eve uğradığında, annem babamın arabasındaki koltuklardan birinin altına taze bir alabalık saklamıştı ve babam eve dönene kadar kokunun kaynağını bulamamıştı. Aylardan ağustostu.

“Keşke lezbiyen doğsaydım,” dedi annem.

“O zaman ben dünyaya gelemezdim,” diye hatırlattım.

Yanağımdan bir makas aldı. “Sorun değil.”

Çayımı yudumlarken Natalia ile göz göze geldim ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Eğer gülersem, gülüşüm önce his-

terik kıkırdamalara, sonra da içli hıçkırıklara dönüşecekmiş gibi geliyordu.

“Neyin var?” diye sordu Tía María. Sorunun muhatabının ben olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Yeni sevgilisi onu çok yoruyordur,” diye şakıdı Natalia ve ocağın karşısında küçük seksi bir dans sergiledi. “Birlikte olmanıza şaşırdım. Arabasını aşağıda görmediğimiz için geldik. Yoksa kim bilir nasıl bir manzarayla karşılaşırdık.”

Birkaç dakika boyunca nefes almadan Ethan ve benden söz ettiler.

Sonunda! Yaşı geçmek üzereydi!

Bu çok hoş ve aynı zamanda da çok komik, birkaç hafta öncesinde birbirlerinden nefret ediyorlardı!

Erkek kardeşlerle sevgili olan ikiz kız kardeşler: Bunun yasal olduğuna emin miyiz?

Onları dünyamıza geri çağırmadan, Diego mutfağa geldi ve tavadan bir şeyler aşırıya çalışırken kendini yaktı.

“Hâlâ beraber miyiz bilmiyorum,” dedim. “Belki öyleyizdir. Kavga ettik. Bilmiyorum.”

Herkes şok olmuş bir ifadeyle bakışlarını bana çevirdiğinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Sanki Ethan’la yıllardır berabermişiz gibi ona bağlanmışlardı. Gerçi düşününce, ben de aynı durumdaydım.

İlişkimizin bittiğini düşünemiyordum. Fikri bile canımı acı-tıyordu.

Ortamdaki havayı tümüyle değiştirmiştım. İşimi de kaybettiğimi söylesem mi diye düşündüm ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Söylemek zorundaydım. Eğer Dane Ami’ye söylerse ve Ami kuzenlerimden biriyle konuşursa ve annem de işten atıldığı hâlde ona haber vermediğimi öğrenirse, bunu tüm kardeşlerine anlatırdı ve bir anda telefonum akrabalarımın gelen ve acilen annemi aramamı söyledikleri yüzlerce mesajla dolardı. Şu anda bu diyaloga girmek zor olacaktı ama her halükârda alternatif senaryoya tercih ederdim.

“Ayrıca,” dedim çekinerek, “işimi kaybettim.”

Ortama derin bir sessizlik çöktü. Annem yavaşça kadehini tezgâha bıraktı ve Tía María kadehi devraldı. “İşini mi kaybettin?” diye sordu annem gergin bir ifadeyle ve hemen sonra rahatlayarak, “Ah, Butake’deki işi diyorsun!” diye ekledi.

“Hayır, Mami, bugün başladığım işten söz ediyorum.”

Herkes donup kalmışken Diego gelip bana sarıldı. “Yok ar-tık,” diye fısıldadı. “Ciddi misin?”

Başım-la onayladım. “Ciddiyim.”

Tía María elimi tuttu ve bakışlarını annemle Natalia’ya çevirdi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, tüm sülaleyi aramamak için kendini zor tutuyordu.

Ancak annem çok içten bir şekilde bana odaklanmıştı, yüzünde yavrusunu korumaya hazır yırtıcı bir annenin ifadesi vardı. “Kimmiş o benim kızımı ilk günden işten kovan?”

“Şirketin kurucusu.” Annem tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğu konusunda bir tirada başlamadan önce araya girip olan-ları açıkladı. Bar sandalyelerinden birine oturup başını salladı.

“Bu adil değil. Çok zor bir durumda kalmışsın.”

Omuzlarımı silktim. “Aslında bence bu gayet adil. Bedava bir tatil kazanmıştım ve yalan söylemek zorunda değildim. Ama şans-ıma patronumla karşılaştım ve yakalandım.”

Natalia yanıma gelip bana sarıldığında, ağlamamak için ken-dimi zor tutuyordum. Annemin endişelenmesini istemiyordum çünkü kendisi henüz bil-mese de yakında tüm endişesini diğer kızına yöneltmek zorunda kalacaktı.

“Babanı ara,” dedi annem. “Sana para yollasın.”

“Mami, babamdan para isteyecek değilim.”

Annem çoktan bakışlarını Natalia’ya çevirmişti ve o da bu sessiz komuta uyararak babama mesaj atmaya başlamıştı bile.

“Ben David’le konuşayım,” dedi Tía Maria, Tío Omar ve Tía Sylvia’nın birkaç popüler restoran sahibi olan büyük oğullarını kastederek. “Senin için bir pozisyon ayarlayacağına eminim.”

Geniş bir aileye sahip olmanın bazı avantajları da vardır: Hiç-

bir zaman bir sorunu tek başına çözmek zorunda kalmazsınız. David'in yanında bulaşıkçı olarak çalışmaya bile razıyım. Bir işe sahip olmanın ihtimali bile çok büyük bir rahatlamaya sebep olmuştu. "Teşekkürler, Tía."

Annem bakışlarını kız kardeşine çevirdi. "Olive biyoloji alanında doktora yaptı. Garsonluk yapmasını mı bekliyorsun?"

Tía Maria ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi de iş mi beğenmiyorsun? Kirasını nasıl ödeyecek?"

"Hiçbirimiz faturalarımızı ödememizi sağlayacak herhangi bir işe burun kıvrarak tipler değiliz." Aralarına geçtim ve önce Tía Maria'nın, sonra annemin yanaklarından öptüm. "Her türlü yardıma açığım." Butake'den sonra kendi uzmanlık alanımda birçok işe başvurmuştum ve sadece Hamilton bana bir pozisyon teklif etmişti. Artık kendimi seçici olamayacak kadar bıkkın hissediyordum. "David'e yarın onu arayacağımı söyle, olur mu?"

Korkunç bir günün ardından, yakıtım bitmek üzereydi. En azından stres kaynaklarımdan birinin azalmasıyla –artık bir işe girme ihtimalim vardı– birlikte bedenim biraz olsun gevşemişti ve neredeyse ayakta uyuyacak gibi hissediyordum. Pişen yemekten harika kokular gelse de, yarın buzdolabımın yemek dolu olacağını biliyordum ve zaten o anda kendimi aç hissetmiyordum. "İyi geceler," diye güçlükle mırıldandım ve odama doğru ilerlerken kimse beni durdurmaya çalışmadı.

Yatağa girdiğimde telefonuma baktım. Ethan'dan gelen birkaç mesaj vardı ve onları sabah okumak istiyordum. Ami'den gelen mesajları açtım. Yaklaşık bir saat önce yazmıştı.

Hasiktir, Ollie! Dane iş meselesini anlattı!

Seni aradım ama açmadın!

Yarın seni arayacağım.

Tamam, tatilin. Seni seviyorum

Ben de seni

Yarın kardeşimle yapacağım konuşmayı düşünmek bile beni geriyordu. Telefonu komodinin üzerine koydum ve üzerimi değiştirmekle uğraşmadan yorganı kafama çektim. Gözlerimi kapattım ve ailemin içeriden gelen seslerini dinleyerek huzursuz bir uykuya daldım.

on yedinci bölüm

E rken kalkan yol alır diye düşünmüş olsa gerek, daha güneş tepeye ulaşmadan Ami kapımda bitmişti. Tepeden atkuyruğu topladığı saçlarına ve nemli tenine bakılırsa, spor salonundan geliyordu. İçinde temiz hastane kıyafetlerinin olduğu bir çantayı yere bıraktı, belli ki buradan doğruca hastaneye geçecekti. Enerjik görünümüne bakılırsa, Dane akşam olanlarla ilgili hiçbir şey söylememiş olmalıydı.

Ben ise onun tüm dinçliği karşısında –ki malum, ikizler olarak sürekli kıyaslanmadığımız sürece bir hiçiz– son derece yorgundum, daha kahvemi bile içmemiştim ve bu her hâlimden belli oluyordu. Tüm gece kiramı nasıl ödeyeceğimi, Ami'ye olanları nasıl anlatacağımı ve bu konuşmayı yaptıktan sonra Ethan'la aramdaki ilişkiye ne olacağını düşünmekten doğru düzgün uyuyamamıştım. Hiç değilse bugün ya da yarın yapacak bir işim yoktu ve bu fırsatı David'i arayıp beni işe alması için yalvararak değerlendirecektim.

Ethan'ın gece gönderdiği mesajları açtığımda, sadece iki mesaj olduğunu gördüm. Birinde “Beni ara,” diğesinde de “Ben yattıyorum, yarın konuşalım,” yazıyordu. Bir yanım mesaj yoluyla özür dilemeye kalkışmadığı için mutluydu zira mesajlaşma işinde pek başarılı sayılmazdım, diğer yanım ise gönlümü almayı denemediği için kızgındı. Ami ile konuşana kadar biraz mesa-

feye ihtiyacım olduğunu biliyordum ama bir yandan da sürekli Ethan'la birlikte olmaya alışmıştım ve onu özliyordum. İşleri batıran ben olmadığım için Ethan'ın biraz olsun peşimden koşmasını istiyordum.

Ami içeri girdi, bana sımsıkı sarıldı ve mutfağa gidip bir bardak su aldı. "Biraz çıldırmışsınız sanırım?"

İşten atılma olayını kastettiğinden emindim, o yüzden, "Evet, biraz," diye yanıtlarken aslında ne kadar endişeli olduğumu bilmediğini düşündüm. Bardaktaki suyun yarısını tek dikişte içmesini seyrettim.

Nefes almak için ara verip konuşmaya başladı, "Annem David'in seni restoranlarından birinde işe alacağını söyledi? Bu harika! Aman tanrım, Ollie! Yoğun olmayan akşamlarda yanına gelirim, çocukluğumuzdaki gibi zaman geçiririz! Hem iş aramana, özgeçmişini düzenlemene filan da yardım ederim!"

Omuzlarımı silktim. "Güzel olur. Daha onu aramaya fırsatım olmadı ama arayacağım."

Ailemin işleri nasıl hallettiğini unuttuğumu gördüğünde Ami'nin suratında yarı şaşkın, yarı keyifli bir ifade belirdi. "Tía Maria, Tío Omar'ı aradı ve Tío Omar da David'le görüştü. Her şey halloldu yani."

Güldüm. "Aman Tanrım."

Suyundan bir yudum daha alıp başını salladı. "Sonuç olarak, Camelia'da sana uygun bir pozisyon varmış."

Vay canına. Camelia, David'in en sık restoranıydı. Ailemi seviyordum. "Güzel."

Ami hayretle, *Yok artık, Olive!* dercesine güldü. "'Güzel' mi?"

"Üzgünüm," dedim. "Duygusal açıdan bitap durumdayım. Heyecanlanmaya bile mecalim yok. David'le konuşurken daha doğru tepkiler vereceğim, söz."

Bardağını tezgâha bıraktı. "Ah, zavallı Olive. Miden biraz daha iyi mi?"

"Midem mi?"

"Dane rahatsızlandığını söyledi?"

Ah, tabii ya. İşin komiği, Dane'in adını duyduğum anda mideme gerçekten de bir sancı saplanmıştı. "Ha, evet. Aynen. İyiyim."

Ami bardağını aldı ve başıyla onu takip etmemi işaret ederek salona geçti, koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. "Ethan da erkenden kalktı." Şaşkınlığım suratıma yansımış olmalı ki kaşını kaldırdı. "Haberin yok muydu?"

"Mekândan kalktıktan sonra bir daha konuşmadık." Ami'nin yanına oturdum.

"Hiç mi?"

Derin bir nefes aldım. "Önce seninle konuşmak istedim."

Kafası karışmıştı. Kaşlarını çatarak sordu, "Benimle mi? Onun garip tavırlarının da sebebi bu muydu?"

"Hayır, ben... Ne?"

"Çok sessizdi. Ben geldikten yirmi dakika kadar sonra da kalkıp gitti. Dane tahminen birlikte yediğiniz bir şeyin midenizi bozduğunu düşündü."

Ellerimi yumruk yaptım ve yumruklarımdan birini Dane'in kendini beğenmiş suratına geçirmenin nasıl hissettireceğini hayal etmeye çalıştım. "Aslında seninle Dane hakkında konuşmak istiyorum."

"Dane mi?"

"Evet, o..." Duraksadım ve nereden başlamam gerektiğini düşündüm. Zihnimde bu konuşmayı binlerce kez yapmıştım ama hâlâ doğru kelimeleri bulamıyordum. "Ethan'la tanıştığınız günü hatırlıyor musun?"

Ami geçmişte olan bir şeyleri hatırlamaya çalıştığı zamanlarda yaptığı gibi dudaklarını büzüştürdü. "Piknik gibi bir şeye mi gitmiştik?"

"Şehir Panayırı. Dane'le sen sevgili olduktan kısa süre sonra. Ethan beni beğenmiş ve Dane'e bana çıkma teklifi edeceğini söylediğinde Dane ona boşuna uğraşmamasını söylemiş."

"Dur bir dakika. Ethan sana çıkma teklifi mi edecekmiş? Ne olmuş da birden senden nefret etmeye başlamış peki?"

“Uzun hikâye.” Ona Ethan’ı gördüğümde onu beğendiğini, hatta onun flörtöz tavırlarını da fak ettiğimi söyledim... ve beni bir şeyler yerken görünce verdiği tepkiyi anlattım. Bunun bir yanlış anlama olduğunu söyledim ama bunu anladı mı bilmiyorum – kendimizi bildik bileli kıvrımlı, dolgun kadınlar olmamıza sebep olan genlerle uğraşıyorduk ve dünyanın zayıf kadınlara çok daha farklı davrandığını gayet iyi biliyorduk. “Ama Ethan, Dane ile konuşup onayını almak istediğinde Dane ona benim pek hoş biri olmadığımı söylemiş ve uğraşmamasını tembih etmiş. Ben Ethan’ın yemek konusunda çirkinleştiğini düşünüp ona mesafe alırken, o da Dane’in haklı olduğu fikrine kapılmış. Böylelikle de zamanla birbirimizden nefret eder hâle gelmişiz.”

Ami aptalca bir şaka yapmışım gibi güldü. “Dane asla böyle bir şey söylemez, tatlım. Sizin iyi geçinememenizden hep nefret etmiştir. Havaalanında sizi öyle gördüğümüzde çok sevindi.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. “Yoksa bunları söylemesinin sebebi, bizim bunları duymak istememiz olabilir mi?” Koltuktan kalktım ve Ami ile yüz yüze olacak şekilde orta sehpaye oturdum. Uzanıp elini avucuma aldım. Ellerimiz birbirine çok benziyordu, tek fark, Ami’nin parmağında gözalıcı bir pırlanta yüzük olmasıydı.

“Bence...” dedim gözlerimi ellerimizden ayırmadan. Bunu söylemek çok zordu – dünyada en iyi tanıdığım insana bile. “Bence Dane, Ethan ve beni ayrı tutmak istedi çünkü Ethan’ın ağzından bir şeyler kaçırmasından korkuyordu. Mesela ilişkinizin ilk dönemlerinde başka kadınlarla görüşüyor olduğunu.”

Ami elektrik çarpmışçasına elini çekti. “Olive, bu hiç komik değil. Neden böyle bir şey söyledin?”

“Beni dinle. Tam zamanını bilmiyorum. Ama Ethan Maui’deyken Dane ile senin nişanlanana kadar tek eşli, ciddi bir ilişkide olmadığınızı söyledi.”

“Bunu Ethan mı söyledi? Neden böyle bir şey...”

“Senin de bildiğini sanıyordu. Ama siz başından beri ciddiydiniz, değil mi?”

“Öyleydik tabii!”

Bunu zaten biliyordum, yine de emin olmak istemiştim. Kız kardeşimi tanıyordum.

Ayağa kalkıp odanın diğer ucuna yürüdü. Yaşam dolu, spor sonrası coşkusuyla ışıldayan hâinden eser kalmamıştı. Kaşlarını çatmış, sessizce duruyordu. Kız kardeşimin gerginken durmadan kımıldamak, bir şeylerle oynamak gibi bir huyu vardı ve şimdi de dalgın bir şekilde yüzüğünü parmağında çevirip duruyordu.

İkiz olmak, çoğunlukla birbirinin mutluluğundan sorumlu hissetmek anlamına geliyordu ve o anda tek istediğim tüm söylediklerimi geri almak, şaka yapmışım gibi davranmak ve bunların hiçbirinden haberim olmayan zamanlara ışınlanmaktı. Ama bu imkânsızdı. Benim için ideal bir ilişkinin ne demek olduğunu tam olarak bilmiyordum ama Ami gerçek sevgiyi ve sadakati hak ediyordu. Devam etmeliydim.

“Çıktıkları tüm o yolculuklar var ya, Dane sana onları Ethan’ın planladığını söylüyordu hani...”

“Hepsini Ethan planlıyordu zaten,” dedi. “Dane önce benimle görüşmeden tatil planı yapacak bir adam değil. Ethan, Sophie’yi atlatmak için bir şeyler planlıyordu. Sonuçta o bekâr biri, yani bekârdı,” derin bir nefes aldı, “ve Dane’in de kendisi gibi sürekli müsait olduğunu varsayıyordu.”

“O tatillerin çoğu Sophie’den önce ya da Ethan Sophie ile birlikteykendi.” Duyduklarını açıklayacak bir şeyler aradığı her hâinden belliydi. “Bak, Dane’in seni neye inandırmaya çalıştığını anlıyorum.” Göz göze gelene dek bekledim ve bakışlarımdan içtenliğimi hissedebilmesini umdum. “Onu sürekli çılgın mace-ralara sürükleyenin Ethan olduğunu söylemek, kendisinin daha iyi gözükmesini sağlayacaktı. Ama Ami, Ethan uçmaktan nefret ediyor. Onu Maui’ye giderken uçakta görmeliydin – aklını kaçıracaktı! Üstelik Ethan’ı deniz tutuyor. Ayrıca tıpkı benim gibi, o da evcimen bir tip. Ethan’ın Nicaragua’da sörf yapmak için bir tatil planladığını hayal edemiyorum, bunu düşünmek bile beni

güldürüyor. Dane maceralara koşmak ve başka kadınlarla görüşmek için Ethan'ı bahane olarak kullanıyordu. Ethan kadınlarından birinin kim olduğunu bile söyledi."

"Başına bir de huni tak, tam olsun. Delirmişsin sen." Ami homurdandı. "Kocamın bu kadar üçkâğıtçı biri olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Ya da bunca zamandır, üç senedir beni aldattığına? Ondan gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Ondan nefret etmiyorum, Ami. Yani, etmiyordum."

"Tüm bunlar kulağa ne kadar komik geliyor farkında mısın? Ethan'ın söylediklerinden başka en ufak bir kanıtın var mı?"

"Var... dün gece Dane bana yürüdü. Bardayken."

Ami birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Anlamadım, ne?"

Olanları anlattım, Ethan'ın tuvalete gittiğini ve Dane'in eğlence olsun diye eş değiştirmeyi teklif ettiğini söyledim. Ami'nin suratındaki ifadenin de tıpkı benimki gibi önce şaşkınlığa, sonra mutsuzluğa, sonra da öfkeye dönüşmesini izledim.

"Lanet olsun, Olive." Öfkeyle gözlerime baktı. "Neden böyle-sin? Neden her şeyi kötüye yoruyorsun?" Bardağını alıp lavaboya doğru yürüdü. Suratı öyle gergin ve mutsuzdu ki hastaymış gibi duruyordu. Pişmanlıktan mideme kramplar giriyordu. "Neden her zaman herkesin kötü bir yanını bulmaya çalışıyorsun?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Dilim tutulmuş gibiydi. Ami suyu açtı ve agresif bir şekilde bardağını yıkamaya koyuldu. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Dane asla sana yürümez. Onu sevmek zorunda değilsin ama sürekli ondan art niyet de bekleyemezsin."

Peşinden mutfağa girdim ve bardağı duruladıktan sonra bir kez daha sabunlayıp tekrar yıkamaya koyulduğunu fark ettim. "Hayatım, inan bana, ondan art niyet beklediğim filan yok..."

Musluğu sertçe kapatıp bana doğru döndü. "Ethan'a bundan söz ettin mi?"

Başımı salladım. "Peşimden otoparka geldiğinde anlattım."

"Ve?"

"Ve..."

Suratındaki ifadeyi okumak zor değildi. “Bu yüzden mi gece-
den beri konuşmuyorsunuz?”

“Kardeşinin iyi biri olduğuna inanmak istiyor.”

“Eh, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.” Saniyeler ge-
çiyordu ve ben artık onu ikna etmek için ne söyleyebilirim bil-
miyordum.

“Üzgünüm, Ami. Bana inanman için başka ne söyleyebilirim
bilmiyorum. Ben hiçbir zaman...”

“Sen hiçbir zaman ne? Hiçbir zaman Dane ile aramdaki iliş-
kiyi mahvetmek istemedin mi? Ya da Ethan ile aradaki ilişkiyi?
Ne kadar sürdü o ilişki ha?” Güldü. “İki hafta filan mı? Kötü şey-
lerin daima senin başına geldiğine inanmaktan keyif alıyorsun
değil mi? *‘Hayatım çok kötü çünkü ben şanssız biriyim,’*” dedi alaycı
bir tavırla beni taklit ederek. “Kötü şeyler hep zavallı Olive’in
başına gelir, iyi şeylerse Ami’nin. Ama bunun sebebi Ami’nin
onları hak edip kazanması değildir, tek sebep Ami’nin şanslı ol-
masıdır.”

Sözleri bana Ethan’ın tavrını hatırlatmıştı ve birden öfkelen-
diğimi hissettim. “Vay be.” Bir adım geriledim. “Gerçekten bun-
ların olmasını ben mi istedim sence?”

“Bence işler yolunda gitmediğinde, bunun senin yaptığın bir
şeyden kaynaklanabileceğini düşünmüyorsun. Çünkü kozmik
bir şans oyununda basit bir piyon olduğuna inanmak sana daha
kolay geliyor. Ama sana bir haberim var, Olive: İşsizsin, yalnız-
sın ve bunların tek sebebi de senin verdiğin kararlar. Sen her
zaman böyleydin.” Gerçekten çileden çıkmıştı. Gözlerini gözle-
rimden ayırmadan devam etti. “Madem evren senin başarısız ol-
mana çoktan karar verdi, neden uğraşıyorsun ki? Madem aşkta
şanssız olduğunu ve ilişkilerinin daima kötü sonla biteceğini dü-
şünüyorsun, neden ilişki yaşamaya çalışıyorsun? Bozuk bir plak
gibi, tekrar tekrar. Aslında hiç çaba sarf etmiyorsun.”

Yüzümü ateş basmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak karşısında di-
kiliyor, cevap vermek için açtığım ağzımdan tek kelime çıkma-
dan öylece duruyordum. Ami ile arada kavga ederdik –kardeş-

lerin olayı budur– ama gerçekten de benim hakkımda böyle mi düşünüyordu? Hiç çaba sarf etmediğimi mi sanıyordu? Yalnız ve işsiz bir kadın olarak ölüp gideceğimi düşünüyor ve bunu bana şimdi mi söylüyordu?

Eşyalarını alıp kapıya yöneldi. “İşe gitmem lazım,” dedi çantasını omzuna geçirmeye uğraşırken. “Bazılarımızın yapması gereken gerçek işleri var.”

Ah be. Önüne geçerek onu durdurdum. “Ami, dur lütfen. Böyle bir tartışmanın ortasında çekip gidemezsin.”

“Burada kalamam. Düşünmem gerekiyor ve sen etrafımdayken bunu yapamam. Şu an suratına bile bakmak gelmiyor içimden.”

Yarımdan geçip gitti. Kapı açıldı, çarpılarak kapandı ve tüm bunlar başladığından beri ilk defa ağladım.

on sekizinci bölüm

Krizlerin en kötü yanı, yok sayılamayacak şeyler olmalarıydı. Üstelik o anda yatağa dönüp bir ay boyunca yorganın altında kıvrılıp uyuma lüksüm de yoktu çünkü sabahın sekizinde, Ami gittikten sadece yarım saat sonra Tía Maria mesaj atmış ve Camelia'ya gidip David'le garsonluk işi için görüşmem gerektiğini söylemişti.

David benden on yaş büyüktü ama kendimi yere atıp havayı tekmeleyerek çığlık atma isteğimi bastırmama yardımcı olan çocuksu bir surati ve muzip bir gülümsemesi vardı. Camelia'ya yüzlerce kez gelmişim ama mekânı bir çalışan gözüyle görmek çok acayıpti. David bana üniformamı, mutfak duvarında çizelgenin bantlanmış olduğu duvarı, mutfakta trafiğin ne şekilde aktığını ve her gece restoran açılmadan önce personelin akşam yemeği için nerede toplandığını gösterdi.

Yıllarca garsonluk yapmışım –hepimiz yapmıştık, özellikle de kuzenimiz David'in restoranlarında– ama daha önce bu kadar şık bir mekânda çalışmamıştım. Siyah kumaş pantolon veya eteğin üzerine kolalı beyaz bir gömlek giyecek ve belime de beyaz, sade bir önlük takacaktım. Sık sık güncellenen menüyü ezberlemem gerekiyordu. Ayrıca şarap garsonu ve pasta şefinden de eğitim alacaktım.

İtiraf etmem gerekirse, özellikle bu son iki şeyi dört gözle bekliyordum.

David kuzen olduğumuz bilgisini saklı tutarak beni garsonlar, şefler, şef yardımcılar ve o esnada envanter çıkarmakla meşgul olan barmenle tanıştırdı. Bu kadar isim ve bilgi karşısında beynim püreye dönmüştü ki, David yarın akşam saat dörtte personel toplantısı ve eğitimi için orada olmamı söylediğinde rahatladım. İşi öğrenmek için Pêter adında bir garsonu takip edecektim ve David, Peter'ın hoş bir tip olduğunu ima ederek göz kırptığında mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Ben kendi hoş adamımla olmak istiyordum, beni gülüşüyle, esprileriyle, kol kasları ve köprücükkemikleriyle tavlamanı tanıyan adamla. Ama ona kızgındım. Belki o da bana kızgındı. Ve hayatımda ilk defa durumları nasıl düzeltebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

David suratımdaki ifadeyi görmüş olmalı ki eğilip başıma bir öpücük kondurdu ve "Ben arkadayım, canım," dedi. Kendimi oracıkta kuzenimin kollarına bırakıp ağlamamak için zor tuttum çünkü sebebi şans mı yoksa nesiller süren bir çabanın sonucu mu bilmesem de, gerçekten harika bir aileye sahip olduğumun farkındaydım.

Eve vardığımda öğle saatleriydi. Normal şartlarda o saatte Hamilton'daki ikinci iş günümü yarılamış, yeni iş arkadaşlarımla zaman geçiriyor olacağımı fark etmek canımı acıtıyordu. Yine de içimde küçük de olsa bir ışıltı olduğunu kabul etmek zorundaydım – tam olarak rahatlamak denilemezse de, rahatlama hissinden çok da farklı değildi. Olanları –hata yaptığımı ve bu yüzden işimi kaybettiğimi– kabul etmekte bu. Doğrusu, bunu sorun ettiğim de söylenemezdi. Ailem sayesinde, ihtiyacım olduğu sürece para kazanmayı sürdürebileceğim bir işe girmiştik ve hayatımda ilk defa biraz geri çekilip gerçekten ne istediğimi sorgulayabilecektim.

Yüksek lisans ve doktoramı tamamladıktan sonra doğrudan ilaç sektöründe işe girmiş, tıp doktorları ve araştırmacı bilim insanları arasında bir nevi köprü vazifesi üstlenmiştim. Bilimsel dili klinik dile çevirebiliyor olmayı sevsem de, işime çok da ba-

yıldığım söylenemezdi. Ethan'ın yaptığı işi anlatırken söylediklerine bakılırsa, benim Dilbert'tan* pek bir farkım yoktu. Madem öyle, hayatımı beni çok da tatmin etmeyen bir işle geçirmenin ne anlamı olabilirdi ki?

Ethan'ı hatırlamak iç çekmeme sebep oldu ve işte olduğunu bildiğim hâlde telefonumu alıp ona mesaj attım.

Eğer uğramak istersen bu gece evde olacağım.

Birkaç dakika içerisinde cevap geldi.

Yedi gibi sende olurum.

Ethan'ın çok coşkulu bir tip olmadığını biliyordum ama son üç mesajının tonunda beni huzursuz eden bir şey vardı. Yanlış bir şey yapmadığım hâlde olayları düzeltmek için sadece oturup konuşmak yetmeyecekmiş gibi hissediyordum. Tüm bunların onun zihninde nasıl karşılık bulduğunu bilmiyordum. Elbette ki bana inanmasını ve gece söyledikleri için özür dilemesini umuyordum ama midemdeki kasılmalar, beni işlerin daha farklı ilerleyebileceği yönünde uyarmak istiyor gibiydi.

Saate baktım ve Ethan'ın gelmesine yedi saat olduğunu gördüm. Etrafı toparladım, temizlik yaptım, mutfak alışverişi yaptım, uzandım, Camelia'nın menüsünü ezberledim, streten bir şeyler pişirdim... ve tüm bunlar sadece beş saatimi aldı.

Zaman çok yavaş ilerliyordu. O gün, bir asırdan farksızdı.

Ami'yi arayıp gevezelik edemezdim, hâlâ benimle konuşmak istemediğine emindim. Bunu ne kadar sürdürecekti? Sonsuza dek Dane'e inanması ve yine hiç suçum olmadığı hâlde tükürdüğümü yalamak zorunda kalmam gibi bir ihtimal söz konusu olabilir miydi?

Menüyü sehpaaya bıraktım ve halının üzerine uzandım. Ami

* Amerikalı çizer Scott Adams'ın karikatür serisinin ve serinin başkarakterinin adı. -çn

ile aramdaki bu kopmanın kalıcı olabilme ihtimali beni sersemletmişti. Birileriyle takılıp kafamı dağıtmak işe yarayabilirdi ama Diego, Natalia ve Jules isteydiler, annem olanları duyarsa çok endişelenirdi ve aile üyelerim arasından herhangi bir diğerini aradığımı takdirde de tam Ethan'la işleri toparlamakla uğraşırken ellerinde yemeklerle on beş akrabam kapımda biterdi.

Şansıma Ethan geç kalmadı. Saat yedi gibi elinde Tibet Mutfakları paketleriyle kapıda belirdi. Doğrusu her ne getirdiyse, paylaşalım diye sipariş ettiğim pizzadan çok daha güzel kokuyordu.

"Hey," dedi, gülümsedi ve tam dudaklarımdan öpecek gibiyken yön değiştirip yanağıma bir öpücük kondurdu.

Kalbim duracak gibiydi.

İçeri girmesi için yolu açtım ve bir anda evimin ısındığını, her şeyin küçüldüğünü hissettim. Yüzünden başka her yere bakıyordum çünkü eğer ona bakar ve aramızın iyi olmadığını hissederssem, konuşmayı yapana kadar ağlamadan duramayabilirdim.

Her şey çok garipti. Peşimden mutfaka geldi, tabaklarımızı hazırladık. Salondaki sehpanın iki tarafına geçip karşılıklı olarak yere oturduk. Sessizlik dört yanımızı kaplamıştı. Geçtiğimiz hafta boyunca Ethan burada yaşıyor gibiydi. Şimdiyse başa dönmüş, iki yabancı gibi oturuyorduk.

Ethan tabağındaki pirinç tanelerini çatalının ucuyla dürttü. "Geldiğimden beri yüzüme bakmadın."

Cevap boğazımda düğümleniyordu: *Çünkü geldiğinde beni yanağımdan öptün. Beni kendine çekip kucaklamadın ya da uzun uzun dudaklarımdan öpmedin. Tam seni bulmuşken, şimdiden kaybetmişim gibi hissediyorum.*

O yüzden sesli olarak cevap vermek yerine yüzüne baktım ve gülümsemeye çalıştım. Başarısız girişimimi fark ettiğini ve bunun onu mutsuz ettiğini yüzünden okumak mümkündü. İçimde büyüyen sızı, boğazımda toplanmış gibiydi. Kavga etmeyi bile bu hüzünlü hâlimize tercih ederdim.

"Bu çok garip," dedim. "Birbirimize laf sokup durduğumuz zamanlar bile daha kolaydı."

Yemeğiyle oynamayı sürdürerek başını salladı. “Laf sokacak enerjim bile yok.”

“Benim de öyle.” Gerçekten tek isteğim emekleyerek yanına gidip dizine yatmak, onun da bana yemeğimi bitirene kadar bile ondan uzak kalamadığımı söyleyerek alay etmesiydi. Ama Dane’in o yavşak suratı âdeta aramıza park etmişti ve normal olmanızın önüne geçiyordu.

“Dün gece Dane ile konuştum,” dedi ve ekledi. “Geç. Geç saatte yanına uğradım.”

Ami bundan söz etmemiştir. Acaba Ethan’ın gece onlara uğradığından haberi var mıydı?

“Ve?” diye sordum sessizce. Hiç iştahım yoktu ve önümdeki biftek parçasını tabağımda ittirip duruyordum.

“Söylediklerini yanlış anladığınızı öğrenince çok şaşırdı,” dedi Ethan.

Midemin asitle dolduğunu hissettim. “Hiç şaşırmadım.”

Ethan çatalını bıraktı, arkaya uzattığı kollarından güç alarak sırtını geriye verdi ve bakışlarını bana dikti. “Ne yapmam gerekiyor? Kız arkadaşım kardeşimin ona yürüdüğünü söylüyor, kardeşim de yürümediğini. Bu noktada kimin haklı olduğu gerçekten önemli mi? İkiniz de darılmış durumdasınız.”

Bundan şüpheliydim. “Bana inanman gerekiyor. Ve evet, kimin haklı olduğu gerçekten de önemli.”

“Olive, daha iki haftadır birlikteyiz,” dedi çaresizce.

Zihnimdeki düşüncüyü kelimelere dökebilmek için birkaç saniye duraksadım. “İlişkimizin yeni olması, benim yalan söylediğim anlamına mı geliyor?”

Ethan derin bir nefes verip ensesini ovuşturdu.

“Ethan,” dedim sakince, “ne duyduğumu biliyorum. Gerçekten uygunsuz bir teklifte bulundu. Bu yaşanmamış gibi davranmam.”

“Sandığın şeyi kastetmediğini düşünüyorum. Ona karşı önyargılı olduğun için öyle anlamış olabileceğini düşünüyorum.”

Bakışlarımı tabağıma çevirdim. Ethan ve Ami ile aramı dü-

zeltmeyi seçerek, “Biliyor musun, aslında sanırım haklısın,” demek her şeyi çok kolaylaştırırdı. Hem sonuçta olanlardan sonra artık gerçekten Dane’e hiç güvenmediğim için bundan sonra ondan uzak durmayı seçerek rahat edebilirdim. Ama bunu yapamazdım. Dane’in nasıl biri olduğunu gösteren birçok işaret vardı, neden bunları tek gören bendim? Bunun sebebi benim karamsar olmam ve hep en kötüsünü beklemem değildi; artık kendimle ilgili böyle bir şeye inanmıyordum. Sonuçta adada Ethan’a vurulmuştum. Camelia’da çalışacağım ve hayatımla ilgili düşünecek fırsat bulabileceğim için heyecanlıydım. Kendimle ilgili yolunda gitmeyen her şeyi onarmaya çalışıyordum çünkü hayatımın nasıl ilerleyeceğini belirlemenin biraz da benim elimde olduğunu, her şeyin şansa bağlı olmadığını biliyordum. Ama şimdi de herkes beni durdurmak için çabalıyormuş gibiydi.

Ayrıca madem öyle, neden Dane de Ethan’a eşlik edip durumu açıklığa kavuşturmak için buraya gelmemişti? Cevabı biliyordum: Kimsenin bana inanmayacağını ve herkesin, *Ah, klasik Olive işte. Herkesin kötü olduğuna inanıyor*, diye düşüneceğini çok iyi biliyordu. Ne düşündüğümün bir önemi yoktu, herkesin gözünde karamsarin tekiydim.

“Ami’yle konuştun mu?” diye sordu.

Bedenimi kaplayan ateşin yükselerek boynuma ve suratıma yayıldığını hissettim. İkiz kardeşimin bile Ethan ve Dane’in tarafında olması beni çıldırtıyordu. Bunu kelimeye dökmek istemediğim için sadece başımı salladım.

“Ona işler ciddileşmeden önce Dane’in başkalarıyla görüştüğünü söyledin mi?” diye sordu. Tekrar başımı salladım. “Peki dün olanları?”

“Evet.

“Ona hiçbir şey söylemeyeceğini sanıyordum,” dedi bıkkın bir ifadeyle.

Dik dik suratına baktım. “Ben de Dane’in, karısının kardeşine yavşamayacağını sanıyordum. Sanırım ikimiz de seni hayal kırıklığına uğratmış olduk.”

Bir süre hiçbir şey söylemeden suratıma baktıktan sonra sordu, "Ami nasıl tepki verdi?"

Sessiz kalışım, Ami'nin de bana inanmadığını anlamasına yetmişti. "Diğer kadınlardan haberi yok, Ethan. Başından beri Dane'in de tek ešli olduğunu sanıyor."

Ethan'ın bana acıyarak baktığını görmek, içimde bir çığlığın büyümesine sebep oluyordu. "Bunu geride bırakamayacaksın sanırım?" diye sordu.

Gerçekten ağızım açık kalmıştı. "Tam olarak hangi kısımdan söz ediyoruz? Kız kardeşimin eşinin evlenene dek onu aldatmış olmasından mı, senin kardeşinin bana asılmış olmasından mı yoksa sevgilimin bana hiçbir şekilde inanmıyor olmasından mı?"

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. Üzgün ama kendin emin duruyordu. "Tekrar ediyorum: Sandığın şeyi kastettiğine inanmıyorum. Sana asıldığını düşünmüyorum."

Artık sesimdeki şaşkınlığı gizleme gereği duymuyordum. "O zaman haklısın sanırım," dedim. "Sanırım bunu geride bırakamayacağım."

Olduğu yerde dikleştiğinde tabağına uzanacağını sanmıştım ama Ethan sehpadan güç alarak ayağı kalktı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum," dedi alçak sesle. Gözlerini kapattı ve elini saçlarına götürdü. "Aslında, senin için çıldırıyorum."

Kalbim sızlıyordu. "O zaman birkaç adım geri çekil ve tüm olanlara farklı bir açıdan bakmaya çalış," dedim. "Dane hakkında yalan söylemek bana ne kazandırır ki?"

Birçok konuda fikir ayrılığına düşmüşlüğümüz olsa da, şimdi hepsi çok basit şeyler gibi görünüyordu. Peynir topları, uçak, Hamiltonlar, Sophie, Skittle elbisem. Şimdi anlıyordum, bunların hepsi birbirimizle iletişim kurmak için birer fırsattı. Ama bu defa, gerçek bir kördüğüm söz konusuydu ve o daha ağızını açmadan önce, ben ne söyleyeceğini biliyordum.

"Sanırım ayrılmamız gerekiyor, Olive. Üzgünüm."

on dokuzuncu bölüm

Akşam yemeği koşturmacası henüz başlamamıştı ve ben de bölümümün son kontrolünü yapıyordum. Natalia bu hafta tesadüf eseri tam saat dörtte Camelia'ya uğrayan dördüncü akrabamdı. Ne zamandır David'i görmediğini ve selam vermek için uğradığını söylese de bunun doğru olmadığını biliyordum çünkü dün akşam yine entipüften bir bahaneyle uğrayan Diego, David ve Natalia'nın yaklaşık bir hafta önce Tía María'nın evinde görüşüklerini söylemişti.

Ailemin kalabalıklığı ve yakınlığı bazen can sıkıcı görünse de, şu anda benim için dünyanın en rahatlatıcı şeyiydi. Durmadan beni kontrol etmelerinden bıkmışım gibi davransam da, aslında hepsi ne hissettiğimin farkındaydı. Eğer zor bir dönemden geçen onlardan biri olsaydı –ki daha önce birçok kez olmuştu da– ben de her nerede çalışıyorlarsa saat tam dörtte oraya uğramak için bir bahane bulurdum.

“Biz üzgün olduğumuzda yemeğe yöneliriz, tatlım,” dedi, ben masalardan birinde duran kadehleri düzeltirken elinde bir tabakla peşimden gelmekte olan Natalia.

“Biliyorum,” dedim. “Ama yemin ederim ki artık yiyemiyorum.”

“Gitgide Selena Gomez'in şu koca kafalı, küçük vücutlu

oyuncak figürlerine benzemeye başladı.” Uzanıp belimi çimdikledi. “Bu hoşuma gitmiyor.”

Ailem Ethan’ın beni terk ettiğini ve –detaylara hâkim olmasalar da– Ami ile kavgalı olduğumu biliyordu. Tartışmadan sonra onu birkaç kez aramıştım ama aradan geçen iki haftaya rağmen dönmemişti. Son on gündür, teselli mesajı yağmurlarına tutulmuştum ve buzdolabım da annemin günlük olarak Tío Omar, Ximena, Natalia, Cami, Miguel, Tío Hugo, Stephanie, Tina’dan getirdiği yemeklerle tıka basa doluydu. Sanki oturup aralarında bir Olive’i Besleme Takvimi oluşturmuş giydiler. İnsanları beslemek bizim sülalenin en temel tutkusuydu. Belli ki iki hafta üst üste pazar yemeklerimize katılmayışım ailemi alarma geçirmişti ve neler döndüğünü bilmemek onları çıldırtıyordu. Haklıydılar da, eğer Jules, Natalia ya da Diego kendini kabuğuna çekseydi ben de endişeden çıldırırdım. Ancak olanları anlatmak benim vazifem değildi ve zaten anlatmaya kalksam ne diyeceğimi de bilemezdim. Zaten dün “T-ı, şey, David’den bir sigorta firmasının kartını almak için...” uğramış olan Tío Hugo’nun söylediğine göre Ami de olanlar hakkında konuşmuyordu.

“Dün Ami’yi gördüm,” dedi Natalia ve masayla ilgilenmeyi bitirip ona baktığım âna dek başka bir şey söylemedi.

“O nasıl?” dedim kontrol edemediğim bir ses tonuyla. Kardeşimi çok özlemiştim, benimle konuşmaması beni mahvediyordu. Sanki bir uzvumu yitirmiş gibiydim. Her gün çıkmaya ve “Sanırım haklısın, Dane yanlış bir şey yapmamıştır,” demeye daha da yaklaşıyordum. Ama kelimeler, aynanın önünde prova ederken bile ağzımdan çıkmayı reddediyordu. Boğazıma yapışıp kalıyorlardı ve kendimi ağlamamak için zor tutuyordum. Yirmi dört saat içerisinde işimi, kız kardeşimi ve erkek arkadaşımı kaybetmişim ve içimde Dane’e karşı duyduğum öfke her geçen gün daha da alevleniyordu.

Natalia omuzlarını silkti ve yakamdaki iplik parçasını aldı. “Gergin görünüyordu. Trinity diye birini sordu.”

Bu adın neden bu kadar tanıdık geldiğini çözmek için hafızamı yoklarken, "Trinity mi?" diye tekrarladım.

"Görünen o ki Dane'e Trinity diye birinden birkaç mesaj gelmiş. Ami de mesajları görmüş."

Elimle ağzımı kapattım. "Müstehcen mesajlar mı?" Bir yandan içim parçalanırken, bir yandan da bunun gerçek olmasını diliyordum: Ami'nin bana inanmasını istiyordum ama onun böyle bir acı yaşamadıysa, başından beri yanılıyor olmayı tercih ederdim.

"Sanırım sadece birlikte zaman geçirmeyi teklif etmiş, Dane de 'Olmaz, işlerim var,' diye cevaplamış. Ama yine de bir kadının yazışıyor olması Ami'yi kızdırmış."

"Aman Tanrım! Sanırım Trinity, kızı mango dövmeli kızdı!"

Natalia sırtıttı. "Sanırım o kitabı okumuştum."

Bu beni güldürdü. Zihnimin karanlık köşelerindeki örümcek ağlarını temizleyerek ilerliyordum. "Ethan, Trinity diye birinden söz etmişti. O..."

Durdum. Aileden kimseye Ethan'ın bana söylediklerini anlatmamıştım. İstesem Dane'in ipliğini kolayca pazara çıkarabilirdim ama bunun ne gibi bir faydası olurdu ki? Ami ile evlenmeden önce başka kadınlarla buluştuğu konusunda hiçbir kanıtım yoktu. Barda bana söylediklerini ispatlayacak bir kanıtım olmadığı gibi. Herkesin gözünde karamsarın tekiydim ve tüm ailemin, bana ikiz kardeşimin bile bunları uydurduğumu düşündüğünü fark ettiğinde Ethan'ın yüzünde beliren ifadeyle bakmasını istemiyordum.

"O ne?" diye sordu Natalia sustuğumu görünce.

"Boş ver."

"Peki," dedi ve enerjik bir şekilde sormaya devam etti, "ama neler oluyor? Sen ve kız kardeşin son zamanlarda çok garip davranıyorsunuz ve..."

Ağlamak üzere olduğumu hissederek başımı salladım. Mesaim başlamak üzereyken bunu yapamazdım. "Anlatamam, Nat. Sadece Ami'nin yanında olmanı istiyorum, tamam mı?"

Tereddütsüz bir şekilde başını salladı.

“Trinity’nin kim olduğunu bilmiyorum,” dedim ve derin bir nefes aldım, “ama artık Dane’e hiç güvenmiyorum.”

GECE YARISINDAN SONRA arka odadaki dolabımdan çantamı alıp omzuma geçirdim. Telefonuma bakma gereği bile duymuyordum. Ami yazmıyordu, Ethan aramıyordu ve telefonu elime her aldığımda karşılaştığım diğer kırk mesaja da verecek bir cevabım yoktu.

Ancak arabama doğru yürürken ne zamandır beklediğim sesi duydum. Birkaç çan ve makara sesinden sonra şangırdayarak düşen bozuk paralar: Büyük ikramiye sesi. Ami’nin mesaj sesi.

Hava eksi on derecediydi ve üzerimde sadece siyah bir etek ile ince bir gömlek vardı. Yine de olduğum yerde durdum ve telefonumu çantamdan çıkardım. Ami bana Dane’in mesaj kutusunun bir ekran görüntüsünü göndermişti ve bir kısmı tanıdığımız kişiler olmakla beraber –Ami, Ethan ve Dane’in bazı arkadaşları– aralarda Cassie, Trinity ve Julia gibi isimler de vardı. Ami altına not düşmüştü,

Bundan mı söz ediyordun?

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Elbette onların Dane’in yatıp kalktığı kadınlar olduğunu söylemek istiyordum ama nereden bilecektim? İş arkadaşları da olabilirlerdi. Dudağımı ısır-dım ve uyuşmuş parmaklarımla yanıtladım.

Kim olduklarını bilmiyorum.

Elimde bir isim listesi yok. Olsaydı sana gösterirdim.

Tekrar bir şeyler yazmasını bekledim ama yazmıyordu ve donmak üzereydim. Arabama binip klimayı kökledim.

Evime birkaç blok kala telefonum tekrar öttü ve direksiyonu hızla kırıp kenara çektim.

Dane dün telefonunu evde unuttu.

İki saat boyunca şifresini çözmeye çalıştım.
Aptal şifre "1111"miş.

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve iştahla ekrana bakmayı sürdürdüm. Yazmaya devam ediyordu.

Ekrana görüntülerini alıp kendime gönderdim.

Kadınlardan gelen bütün mesajlarda aynı şey yazıyordu: Takılmak ister misin? Bu sekse davet etmek için kullanılan bir şifre filan mı?

Birkaç saniye öylece ekrana baktım. Ciddi miydi gerçekten?

Ami, ne düşündüğümü biliyorsun.

Ollie, ya sen haklıysan?

Ya beni aldatıyorsa?

Ya başından beri beni aldatıyorsa?

Kalbimin orta yerinden kırıldığını hissettim. Bir yarısı kardeşime aitti, yaşamak üzere olduğu üzücü şeyler için. Diğer yarısı ise kimse bana inanmasa da benim için atmaya devam edecekti.

Üzgünüm Ami. Keşke ne diyebileceğimi bilseydim.

Manasından başka cevap verdim mi?

Boş gözlerle ekrana baktım.

Onun telefonundan mı?

Dane'miş gibi mi?

Evet.

Yani evet, aslında deneyebilirsiniz.

Eğer dürüst bir cevap alabileceğini düşünüyorsan.

Bekledim. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Korkuyorum.

Bu konuda hıçlı çıkamak istemiyorum.

Biliyorum, tatlım.

Ne pahasına olursa olsun, ben de öyle.

Bu gece yapacağım.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapadım ve yavaşça nefes verdim. Bir şekilde sonunda bana inanmış olması, umduğum kadar iyi hissettirmemişti.

İhtiyacın olursa, buradayım.

DAHA ÇOK KISA BİR SÜRE önce iki aylık bir işsizlik süreci atlatmış olsam da, süreç boyunca iş aramakla ya da Ami'nin düğün hazırlıklarına yardım etmekle uğraştığım için çok fazla boş kalmamıştım. Şimdiyse gün boyunca meşgul olmam gerekiyordu yoksa boş kaldığım anda kendimi Ethan'ı düşünürken buluyordum. Ya da Ami'yi.

Gün boyunca Ami'den ses çıkmamıştı ve midemde Teksas büyüklüğünde bir yumru vardı. Gece Dane ile işler nasıl ilerledi, mesajlardan birine cevap yazdı mı ya da Dane ile yüzleşti mi ve sonrasında neler oldu, hepsini bilmek istiyordum. Koruyucu yanımla ön plana çıkmıştı, onun için endişeleniyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ethan'ı da arayamıyordum çünkü sonuna kadar Dane'in yanında olacağını biliyordum.

O akşam mesaim yoktu, o yüzden önceliğim evden –ve kafanın içinden– çıkmaktı. Spor salonuna gitme konusunda tereddütlüydüm ama ne zaman bir kum torbasını yumruklasam kendimi çok daha iyi hissediyordum. Yerel bir hayır kurumu için barınak köpeklerini gezdirme işine başlamıştım ve Skipper adındaki golden retriever cinsi dostumu anneme hediye ederek sürpriz yapmayı düşünüyordum ve bu iyi mi yoksa kötü bir sürpriz mi olurdu bilmediğim için henüz karar aşamasındaydım. Birkaç komşumun evlerinin önündeki karları küremelerine yardım ettim, Walker Sanat Merkezi'nde sanat ve tıp üzerine bir konuşmaya gittim ve sonrasında geç bir öğle yemeği için Diego ile buluştum.

Ami bugün ona da hiç yazmamıştı.

Kariyer çarkından kurtulduğumdan beri hayatımın kontrolü yine benim ellerime geçmiş gibiydi ve bunu fark etmek çok garip hissettiriyordu. Çok uzun zamandır ilk defa iyi hissediyor, nefes alabildiğimi fark ediyordum. Ethan'ın işime dair çok bir şey bilmemesinin sebebi, işimden hiç söz etmiyor oluşumdu. İşim sadece geçinmek için yaptığım şeydi, kimliğimin bir parçası değildi. Her ne kadar Ethan'ı çok özlesem ve onu özledikçe aldığım her nefes bana acı verse de, kurumsal bir işin ağırlığının omuzlarımdan kalkması inanılmaz rahatlatıcıydı. Böyle biri olduğumu bilmiyordum. Hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum:

Saat beş sularıydı, eve henüz girmiş, doğrudan tüy toplama rulosuna doğru gidiyordum: Skipper şubatin başlarında olmamıza rağmen çok tüy döküyordu. Derken Ami aradı. İki haftadır sesini duymamıştım ve cevap verdiğim anda kendi sesimin nasıl titrediğini fark ettim.

"Alo?"

"Selam Ollie."

Bir süre sessiz kaldım. "Selam Ami."

Sesi kalın ve boğuk geliyordu. "Gerçekten çok özür dilerim."

Boğazıma tıkanan duygularımı bastırabilmek için birkaç kez yutkundum. "İyi misin?"

"Hayır," dedi ve ekledi, "ama evet. Bu akşam uğramak ister misin? Lazanya yaptım."

Birkaç saniye sessiz kalıp dudağımı kemirdim. "Dane de orada olacak mı?"

"Sonradan gelecek. Lütfen, Ollie? Bu gece burada olmanı gerçekten çok istiyorum."

Bunu söylerken sesindeki tonlama, bunun sadece aramızı düzeltmek için ayarladığı bir görüşme olmadığını hissettiriyordu. "Tamamdır. Yirmi dakikaya sendeyim."

HER GÜN AYNADA KENDİME baktığım düşünülürse, Ami'yi verandada beni beklerken görmek çok sarsıcı olmamalıydı ama

öyle oldu. Bugüne dek birbirimizi görmeden iki hafta geçirdiğimiz olmamıştı – üniversitedeyken bile. Ben Miami Üniversitesi’ndeydim, o St. Thomas’ta. Yine de en yoğun haftalarımızda dahi pazarları akşam yemeğinde birbirimizi görüyorduk.

Ona sımsıkı sarıldım ve ağlamaya başladığını fark edince kollarımı daha da sıkı sardım. Sanki haftalarca nefesimi tuttuktan sonra ilk kez nefes alabilmiş gibiydim.

“Seni özledim,” dedi hıçkırarak.

“Ben seni daha çok özledim.”

“Tüm bunlar çok boktan,” dedi.

“Biliyorum.” Geri çekilip gözyaşlarını sildim. “Nasılsın?”

“Ben...” Sustu ve telepati kurarak birbirimize sırttık, cevap belliydi: Düşünüm Ciguatera zehirlenmesi faciasıyla mahvoldu, kendi balayına gidemedim ve şimdi de kocamın beni aldattığını düşünüyorum. “Hayattayım.”

“O evde mi?”

“İşte.” Derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirip kendini topladı. “Saat yedi gibi evde olacak.”

Ami’nin peşinden içeri girdim. Evlerini seviyordum – çok geniş ve aydınlıktı ve Ami’nin dekorasyon konusunda bu kadar zevkli olması büyük bir şanstı zira eğer dekorasyon işini Dane üstlenseydi evin nasıl görüneceğini az çok tahmin edebiliyordum: mor duvarlar, hedef tahtaları, deri koltuklar ve kimsenin asla kullanmayacağı işlevsiz bir kokteyl barı.

Ami mutfığa geçip ikimiz için de büyük birer kadeh şarap doldurdu.

Kadehimi uzattığında güldüm. “Oo, güzel bir gece olacak sanırım.”

Hiç mutlu olmadığı yüzünden okunmakla beraber gülümseyerek başını salladı. “Tahmin bile edemezsin.”

Bu konuda konuşurken hâlâ çok dikkatli olmam gerektiğini hissediyordum ama sormadan da edemedim. “Dün gece yine Dane’in telefonuna baktın mı? Yeni bir şey var mı?” Ami büyük bir yudum aldı ve kadehinin üzerinden bana baktı. “Sonra anla-

tacağım.” Başıyla onu takip etmemi işaret ederek oturma odasına doğru ilerledi. Odaya girdiğimizde, televizyonun karşısında ki kanepede çoktan hazırlanmış lazanyalarımızın bulunduğu iki TV tepsi vardı.

“Çok keyifli olacak gibi duruyor,” dedim.

Reverans yaptı ve kendini koltuğa atıp kumandaya uzanarak *The Big Sick* filmini başlattı. Sinemaya gitme fırsatımız olmamıştı ve izlemeyi çok istiyorduk. İzlemek için beni beklemiş olduğunu görmek içimde tatlı bir sızıya neden oldu.

Lazanya kusursuzdu, film mükemmeldi ve Dane’in de burada yaşadığını neredeyse unutmuştum. Ancak filmin yarısına gelmiştik ki ön kapının açıldığını duydum. Ami’nin bütün tavrı bir anda değişti. Ayağa kalktı, ellerini beline koyup derin bir nefes aldı.

“İyi misin?” diye fısıldadım. Beni kocasıyla yüzleşirken ona destek olmam için mi çağırmıştı? Acaba bu nasıl olurdu diye düşündüm: Harika mı, felaket mi yoksa ikisi birden mi?

Dane’in anahtarlarını bıraktığını, gelen postaları kurcaladığını, sonra da Ami’ye seslendiğini duydum. “Selam tatlım.”

“Selam canım,” diye seslendi Ami yapmacık bir enerjiyle. Sesi, karşımdaki kasvetli görünümüyle taban tabana zıttı.

Gerginlik ve stresin yarattığı etkiyle mideme kramplar girerken Dane odanın kapısında belirdi. Beni gördüğüne şaşırmış ve pek de mutlu olmamış gibiydi. “Aa. Selam Olive.”

Başımı ona doğru çevirmeye bile tenezzül etmedim. “Cehen-nemin dibine kadar yolun var, Dane.”

O esnada içkisini yudumlamakta olan Ami, boğazına kaçan şarabın etkisiyle öksürdü. Gözlerinde eğlence ve stresin getirdiği bir ışıltı vardı. “Eğer istersen fırında lazanya var, hayatım.”

Başımı çevirmesem de bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum – bana baktığını biliyordum. Birkaç saniye daha orada durduktan sonra sessizce, “Tamamdır, biraz atıştırırım. Sizi yalnız bırakayım,” diyerek yanımızdan ayrıldı.

“Sağ ol, hayatım!” diye seslendi Ami arkasından.

Ami saatine baktı ve kumandaya uzanıp televizyonun sesini kıstı. "Gerginlikten kusacak gibiyim."

"Ami," dedim ona doğru eğilerek, "neler oluyor?"

"Onlara mesaj attım," dediği anda şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Çok stresliyim." Bunu görebiliyordum. Gözlerinin etrafındaki gerginlikten, gözyaşlarını tutmaya çalıştığı anlaşılıyor. "Bu şekilde olmak zorundaydı."

"Tam olarak neden söz ediyoruz, Ami?" diye sordum.

Ancak daha cevap veremeden kapı çaldı.

Ami bakışlarını arkamdaki, mutfığa açılan kapıya doğru çevirdi ve Dane'in kapıyı açmak üzere koridordaki fayansların üzerinde ilerleyen adımlarını dinledik. Ami yavaş, titrediğini görebileceğim kadar yavaş bir şekilde ayağa kalktı.

Bana dönüp sessizce, "Gel hadi," dedi ve sonrasında inanılmaz derecede sakın bir şekilde Dane'e seslendi, "Kim gelmiş?"

Ami'yle birlikte girişe geldiğimizde, Dane telaşlı bir şekilde bir kadını bahçeden göndermeye çalışıyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ami, Dane'in telefonundan mesaj yazarak kadınları buraya mı çağırmıştı?

"Kimmiş, hayatım?" diye tekrar etti Ami masum bir şekilde.

Kadın Dane'i iterek içeri girdi. "O da kim?"

"Ben karısıyım, adım Ami." Ami elini uzattı. "Sen hangisisin?"

"Hangisi miyim?" diye tekrar etti kadın şaşkınlıkla Ami'nin elini sıkarken. Bembeyaz bir suratla Dane'e doğru baktı ve cevapladı. "Ben Cassie."

Dane'in beti benzi atmıştı. Bakışlarını kız kardeşime çevirdi. "Bebeğim."

İlişkileri boyunca ilk defa Ami'nin bu hitabı duyduğu anda çenesinin gerildiğini hissettim ve o anda gökyüzünü havai fişeklerle donatmak istedim! Bu hitaptan nefret ettiğini ve Dane üzülmesin diye hoşuna gidiyormuş gibi davrandığını biliyordum! İkiz sezgilerim yine doğru çıkmıştı!

"Affedersin, Dane," dedi Ami sevimli bir sesle, "şu anda kız arkadaşlarımdan biriyle tanışmaya çalışıyorum."

Gözlerindeki telaşı görebiliyordum. “Bebeğim, kesinlikle sandığın gibi değil.”

“Ben tam olarak ne sanıyorum, bebeğim?” diye sordu Ami gözlerinde yapay bir merak ifadesiyle.

Evin önüne başka bir araç daha park etti ve araçtan inen kadın birkaç adım attıktan sonra karşısındaki sahneyi algılamaya çalışarak öylece kalakaldı. İşten yeni çıkmış olmalıydı: Üzerinde hemşire önlüğü vardı ve saçları tepede sıkıca toplanmıştı. Hiç kimse etkilemeye çalıştığı birinin yanına bu şekilde gelmezdi; belli ki uzun zamandır tanışıyor ve artık birbirlerinin yanında rahat olabiliyorlardı.

İğrenerek Dane’in suratına baktım. Gerçekten de şerefsizin önde gideniydi.

Ami omzunun üzerinden bana baktı ve “Bu Trinity olmalı,” dedi.

Aman tanrım. Kız kardeşim Dane’in tüm foyasını ortaya çıkarmıştı ve bunu yaparken süslü listeler hazırlamasına bile gerek olmamıştı. Her şey gerçekten çok çılgınca ilerliyordu.

Dane, Ami’yi yanına çekti ve eğilip gözlerine baktı. “Hey. Ne yapıyorsun, tatlım?”

“Onlarla tanışmam gerektiğini düşündüm.” Ami’nin çenesi titriyordu ve bunu görmek canımı yakıyordu. “Telefonundaki mesajları gördüm.”

“Ben asla...” diye başladı Dane.

“Böyle bir şey yapmadım mı diyeceksin?” dedi Cassie sakince. “Yaptın. Geçen hafta.” Bakışlarını önce Ami’ye, sonra bana çevirdi. “Evli olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim hiçbir fikrim yoktu.”

Arkasını döndü ve birkaç metre geride duran diğer kadının da yanından geçerek arabasına gitti. Trinity’nin suratından olanları idrak ettiği anlaşılıyordu.

“Sen evlisin,” dedi soğuk bir sesle.

“Evet, evli,” diye onayladı Ami.

Trinity tekrar Dane'e baktı. Dane kapının girişine oturmuş, yüzünü ellerine kapamıştı. "Dane, bu iğrenç bir şey."

Dane başıyla onayladı. "Özür dilerim."

Trinity bakışlarını doğrudan Ami'ye çevirdi. "Eğer iyi hissettiyorsa, bir süredir görüşmüyorduk."

"Bir süre derken?" diye sordu Ami.

Trinity omuzlarını silkti. "Beş ay civarı."

Ami derin ve hızlı nefesler alarak başını salladı. Ağlamamaya çalışıyordu.

"Ami," dedim. "İçeri geç, biraz uzan. Hemen geleceğim."

Ami, Dane'in uzattığı elini iterek içeri girdi. Sokaktan bir araba kapısının daha kapanma sesi geldiğinde iyice gerildim, bu gece bu eve daha kaç kadın gelecekti?

Ama gelen bir başka kadın değildi. Gelen Ethan'dı. İşten çıkmıştı, üzerinde gri dar kesim pantolonu ve mavi gömleğiyle inanılmaz çekici görünüyordu.

Olanlardan sonra hâlâ şoktaydım ama Ami'ye destek olabilmek adına güçlü kalmaya çalışıyordum. Onu görmek, durumu pek de kolaylaştırmamıştı.

"Ah," dedi Ami kapıda durup herkesin duyabileceği yükseklikte bir sesle, "Ethan'ı da çağırdım, Ollie. Sana bir özür borçlu olduğunu düşünüyorum." Akabinde kapıyı arkasından kapattı.

Trinity gözlerime baktı ve zoraki bir gülümsemeyle, "Size kolay gelsin," dedi ve bakışlarını Dane'e çevirdi. "Aylar önce ortadan kaybolup sonra birden beni çağırmanın biraz garip olduğunu düşünmüştüm." Dudağını kemirirken suratında üzgün değil, daha ziyade tiksiniş gibi bir ifade vardı. "Umarım seni terk eder." Arabasına bindi ve gaza basarak uzaklaştı.

Ethan birkaç metre ileride dikilmiş, çatık kaşlarla olanları izliyordu. Trinity gittikten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Olive, burada neler oluyor?"

"Burada neler olduğunu gayet iyi bildiğini düşünüyorum."

Dane başını kaldırıp kırmızı gözlerle Ethan'a baktı. Ağlamıştı.

“Ami onları buraya davet etmiş, sanırım.” Teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Hasiktir ya. Olanlara inanamıyorum.”

Ethan önce bana, sonra kardeşine baktı. “İyi de sen hâlâ?..”

“Sadece birkaç kez Cassie’yle...” dedi Dane.

“Ve beş ay öncesine kadar da Trinity’yle,” diye ekledim. O anda yaşananlar Ethan ve benimle ilgili değildi ama suratımdaki *ben demiştim* ifadesini de gizlemeye gerek duymuyordum.

Dane inledi. “Tam bir aptalım.”

Duyduklarını idrak ettiği an Ethan’ın yüzünde beliren ifadeyi gördüm. Sanki göğsüne görünmez bir yumruk yemiş gibiydi. Birkaç adım geriledi ve bana iki hafta önce anlaması gerekenleri anlamış bir şekilde baktı.

Tanrım, bunun beni tatmin etmesi gerekiyordu ama öyle olmamıştı. Hiçbir şekilde iyi hissetmiyordum.

“Olive,” dedi sessizce. Özür dileyceği belliydi.

“Yapma,” dedim. İçeride bana ihtiyaç duyan ikizim dururken ne o ne de değersiz kardeşine harcayacak zamanım vardı. “Giderken Dane’i de götür.”

Arkamı dönüp eve girdim ve Ethan’a bakmadan kapıyı arkamdan kapattım.

yirminci bölüm

Birkaç saat sonra Ethan beni aradı ve ben de aramayı görmezden geldim. Tahminen aradaki süreçte Dane ile uğraşmakla meşguldü ki ben de Dane ile uğraşıyordum, sadece daha dolaylı olarak: Dane'in kıyafetlerini toparlıyordum. Ami'nin bir an önce onu evden atmak isteğiyle tuttuğunu hissedebiliyordum çünkü hayatında ilk defa aklına indirim kuponları aramak gelmeden beni doğruca kutu satın almak üzere alışverişe göndermişti.

Ben yokken yalnız kalmasını istemediğimden annemi aramıştım. Annem de gelirken yanında Natalia, Diego ve belli ki biraz daha şarap getirmeleri için Tío Omar ve kızı Tina'ya mesaj atan Stephanie'yi getirmişti. Tina ve Tío Omar da şarap, kurabiye ve bir araba dolusu kuzen ile gelmişlerdi. Anlayacağınız bir anda evin içerisinde Dane Thomas'a dair ne kadar iz varsa paketleyip kutularla garaja taşıyan yirmi iki kişi olmuştuk.

Yorgun ancak başarıya ulaşmış bir şekilde kendimizi salona atıp boş bulduğumuz her türlü düz yüzeye yerleştik. Şimdiden iş bölümü yapmış gibiydik: Benim görevim Ami'ye sarılmak, Natalia'nunki Ami'nin kadehini daima dolu tutmak, annemin ki Ami'nin ayaklarına masaj yapmak, Tío Omar'ınki sık sık Ami'nin kurabiye tabağını tazelemektir. Diego ve Jules müzikten sorumluydu ve geri kalan herkes bir ay boyunca yetecek kadar

yemek pişirmekle meşgulken, Tina da Dane'i nasıl hadım edeceğini detaylı bir şekilde anlatarak odada volta atıyordu.

"Onu boşayacak mısın?" diye sordu Steph dikkatli bir şekilde. Herkes annemin itiraz edercesine homurdanmasını beklerken... annem bunu yapmadı.

Ami şarabını yudumlayarak başını salladı ve annem onun yerine cevap verdi, "Tabii ki onu boşayacak."

Hepimiz afallamış bir şekilde anneme bakarken, o öfkeyle içti. "Adi şerefsiz! Kızımın yıllardır ebeveynlerinin cebelleştiği tuzağa düşecek kadar aptal olduğunu mu sandın?"

Ami ile bakıştık ve kahkahayı patlattık. Kısa ve tedirgin bir sessizlikten sonra, annem dahil herkes bize katıldı.

Telefonum cebimde çalmaya başladı. Ben çaktırmadan aramayı reddedene kadar Ami, Ethan'ın ekranda beliren fotoğrafını fark etmişti bile.

Çakırkeyif bir şekilde omzuma yaslandı. "Yaa, ne güzel bir fotoğraf. Nerede çekmiştin?"

Doğrusu Ethanla o elektrik yeşili korkunç Mustang ile Maui sahil şeridi boyunca gezdiğimiz ve ilk defa arkadaşlık kurduğumuz o günü hatırlamak canımı acıtmıştı. O gece beni öpmüştü. "Nakalele gayzerinde," diye cevapladım.

"Güzel miydi?"

"Güzeldi," dedim sessizce. "Gerçekdışı bir güzellikteydi. Tüm tatil öyleydi aslında. Teşekkür ederim."

Ami gözlerini kapattı. "O tatile Dane ile gitmediğim için çok mutluyum."

Gözlerimi ona dikip, "Ciddi misin?" diye sordum.

"Neden mutsuz olayım ki? Sonrasında berbat olacak bir sürü güzel anımız daha olacaktı. Düğünde Ethan ve sen hariç herkesin hastalanmasının bir işaret olduğunu anlamalıydım." Donuk gözlerini bana çevirdi. "Bu evrenden gelen bir işaretti..."

"Tanrı'dan," diye düzeltti annem.

"Beyonce'den!" dedi Diego parmağını kaldırarak.

"Bu, Ethan ve senin birlikte olmanız gerektiğini gösteren bir işaret," dedi Ami. "Dane ile benim aksime..."

"Katılıyorum," dedi annem.

"Ben de öyle," diye seslendi mutfaktan Tío Omar.

Ellerimi kaldırıp onları susturdum. "Ethan'la aramızda bir şey kaldığını sanmıyorum."

Telefonum bir kez daha çaldığında Ami bir anda aydınlanmış gibi bir ifadeyle bana baktı. "İkisi arasında iyi olan kardeş her zaman Ethan'dı, değil mi?"

"İyi bir kardeş olduğu doğru," diye onayladım. "Ama en iyi sevgili ya da kayınbirader olamadığı ortada." Uzanıp Ami'nin burnuna bir öpücük kondurdum. "Öte yandan sen, en iyi eş, en iyi kardeş ve en iyi çocuksun. Ve çok seviliyorsun."

"Katılıyorum," dedi annem.

"Ben de," dedi kucağımızda uzanmakta olan Diego.

"Biz de," diye bir ses yükseldi mutfaktaki kalabalıktan.

İYİ ERKEK KARDEŞ BİRKAÇ gün boyunca beni günde birkaç kez aramayı sürdürdü. Bir süre sonra, aramalarına cevap vermediğim için mesaj yoluyla iletişime geçti.

Özür dilerim.

Olive, lütfen beni ara.

Kendimi pislüğün teki gibi hissediyorum.

Mesajlarına da yanıt alamayınca durumu kavrayarak iletişim kurma çabasından vazgeçti. Doğrusu bunun daha iyi olup olmadığından emin değildim. En azından arayıp mesaj attığı zaman beni düşündüğünü biliyordum. Şimdi ise yoluna devam etmeye

karar vermiş olabilirdi ve bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğinden emin değildim.

Bir yandan arkamda durmadığı, kardeşinin berbat bir sevgili/eş olmasına fırsat tanıdığı, düzenli olarak Ami'yi aldatmasına ısrarla sağır kaldığı için cehenneme kadar yolu vardı. Ama diğer yandan, aynı durumda olsam ben Ami'yi korumak için ne yapardım? Nasıl ki Ethan Dane'in içindeki pisliği görmekte zorlandığıysa, ben de aynı zorluğu yaşamaz mıydım?

Üstelik Ethan diğer tüm konularda mükemmeldi: Hazırcevap, muzip, aşk dolu ve yatakta da inanılmaz bir adamdı – sevgilimi bizim dahil bile olmadığımız bir konuda kavga ederek kaybetmiş olmak, uyumlu olamadığımız için ayrılmaktan çok daha berbat bir histi.

Muazzam bir uyumumuz vardı. Ancak buna tezat bir şekilde sonumuz berbattı ve hâlâ yarım kalan şeyler vardı.

Dane gittikten bir hafta kadar sonra Ami'nin yanına taşındım. Ami yalnız kalmak istemiyordu ve bu benim de işime gelmişti: Kendi evimi almak ya da ileride nasıl bir macera yaşamak istediğime karar verirsem onun için harcamak üzere biraz para biriktirebilecek olma fikri hoşuma gidiyordu. Verebileceğim, tümüyle bana ait kararları –kariyer, seyahat, arkadaşlar, coğrafya– görüyor ve enteresan bir şekilde, her şeyin son derece karışık, zor ve garip olduğu bu dönemde kendimi daha önce hiç olmadığı kadar çok seviyordum. Sadece kendimle ilgilenebiliyor olduğum için gurur duymak garip bir duyguydu. Yetişkin olmak böyle bir şey miydi sahiden?

Dane tümüyle evden taşınmak için garajdaki eşyalarını almaya geldiğinde Ami gayet sağlam durmuştu ve o zamandan beri de genel olarak iyi görünüyordu. Sanki onun pisliğin teki olduğunu öğrenmek, onu atlatması için yetmiş de artmıştı bile. Boşanma işlemleri çok keyifli olmasa da, Ami kendini tıpkı bala-yı çekilişine katıldığı zamanki gibi büyük bir motivasyonla Boşanma Listesi'ndeki maddeleri halletmeye vermişti.

Mutfakta krep yaptığım bir akşam Ami bir anda, "Yarın akşam Ethan'la yemeğe çıkacağım," dedi.

Tavadaki krepı başarısız bir şekilde çevirdim ve krep ikiye katlanarak yapıştı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü davet etti," dedi gayet geçerli bir sebepmiş gibi. "Kötü hissettiği ortada. Dane'in günahları için onu cezalandıracak değilim."

Kaşlarımı çattım. "Çok yüce gönüllüsün. Yine de Ethan'ı kendi günahları için cezalandırmayı deneyebilirsin."

"Beni üzecek bir şey yapmadı." Ami ayağa kalkıp su bardağını doldurdu. "Seni üzdü ve eminim ki çok da pişman. Ama bu sizin meseleniz ve bunu çözmek için önce onun aramalarına cevap vermen gerektiğini düşünüyorum."

"Konu Ethan Thomas olduğu sürece, hiçbir şey yapmam gerektiğini düşünüyorum."

Ami'nin sessizliği, ağzımdan çıkanların zihnimde yankılanmasına sebep oldu. Söylediklerim kulağa çok kinci ve... tanıdık geliyordu. Uzun zamandır bu hâlimden uzaktım ve içimde kötü hisler taşımaktan hoşlanmıyordum.

"Eh," dedim daha sakın bir tavırla, "yemeğin nasıl geçtiğini bana anlatırsın, ben de bir telefon görüşmesini hak edip hak etmediğine karar veririm."

ANLADIĞIM KADARIYLA Ami ve Ethan yemekte çok iyi zaman geçirmişlerdi. Ethan ona Maui tatilimizin fotoğraflarını göstermiş, Dane'in geçmiş davranışlarının suçlusu kendisiymiş gibi kendi payına özür dilemiş ve genel olarak Ami'yi büyülemişti.

"Evet, akşam yemeklerinde büyüleyici olmak gibi bir özelliği var," dedim agresif bir tavırla bulaşık makinesini boşaltırken. "Maui'de Hamiltonlarla olan akşam yemeğimizi hatırlıyor musun?"

"Onu da anlattı," dedi Ami gülerek. "Kadınların el aynalarıyla bacak aralarına baktıkları bir kulübe davet edildiğinizden

söz etti.” Şarabından bir yudum aldı. “Detayları sormadım. Seni özlüyor.”

Bunu duymak beni hiç de heyecanlandırmamış gibi davranmaya çalışsam da, kız kardeşimin bunu yemediğinden emindim.

“Sen de onu özlüyor musun?” diye sordu.

“Evet.” Yalan söylemenin anlamı yoktu. “Çok özlüyorum. Ama ona kalbimi açtım ve o canımı yaktı.” Bulaşık makinesinin kapağını kapattım ve Ami ile yüz yüze gelecek şekilde tezgâha yaslandım. “Olanları unutup başa dönebilecek biri miyim bilmiyorum.”

“Bence öylesin.”

“Ama eğer değilsem,” dedim, “bu da benim akıllı biri olduğumu gösterir, değil mi?”

Ami son zamanlarda edindiği o ölçülü gülümsemeyle bana baktı. Bu beni üzüyordu. Dane onun içinde bir şeyleri öldürmüştü –iyimser, masum ve neşeli bir şeyleri– ve bunu hatırladıkça çığlık atmak istiyordum. Derken ortamdaki ironiyi fark ettim: Ethan’ın beni o eski alaycı hâlime çevirmesini istemiyordum. Bu yeni, iyimser ve masum hâlimi seviyordum.

“Seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum,” dedi. “Sendeki tüm değişimlerin farkındayım.”

Hayatım tekrar benim kontrolümdeydi ve bunu onun da fark etmiş olması beni mutlu etti. Elini tutup hafifçe sıktım. “Teşekkür ederim.”

“İkimiz de büyüyoruz. Bazı insanları yaptıkları şeylerden sorumlu tutuyor, diğerlerinin özür dilemelerine fırsat...” Cümleyi bilinçli olarak yarıda bırakıp sırtıttı. Böyle ustaca hamlelerde üstüne yoktu.

“Ethan’la ben tekrar birlikte olsak, bu senin için garip olmaz mı?” diye sordum.

Başını salladı ve şarabından hızlı bir yudum aldı. “Hayır, aslında bu, son üç yılda yaşanan her şeyin bir sebebi olduğunu hissetmemi sağlar.” Ami gözlerini kaçırdı. Sanki sonraki cüm-

lesini kabullenmek istemiyor ama kendini de durduramıyordu. “Daima bir sebebi olmasını isteyeceğim.”

Sebepler aramanın, kadere ve şansa kafa yormanın zaman kaybı olduğunu biliyordum. Ama geçtiğimiz ay boyunca düşünecek çok vaktim olmuştu ve artık bir karar vermem gerekiyordu: Onu affedecek miydim yoksa bu iş bitmiş miydi?

SEÇİM YAPMAK ZORUNDA bırakıldığım gece, beklenmedik, korkunç bir şey oldu: Mutlu mesut çalıştığım esnada, Charlie ve Molly Hamilton benim sorumlu olduğum masalardan birine oturtuldu.

Müşterileri karşılayan ve masalara yönlendiren garson Shelle’yi suçlayamazdım çünkü gelen çifte benim servis yapacak olmanın ne anlama geleceğini bilmesi mümkün değildi. Masaya yaklaştığım ve göz göze geldiğimiz o anda, ortamı bir cenaze evi sessizliği kapladı.

“Ah,” dedim. “Selam.”

Bay Hamilton elindeki menünün üzerinden bana baktı. “Olive?”

Garsonluktan umduğumdan çok daha fazla keyif alıyordum ancak sadece selam vermek için gelmediğimi, akşam yemeği boyunca ona serviste bulunacağımı anladığı anda Bay Hamilton’un yüzünde beliren ifadenin bana en ufak bir keyif verdiği söylenemezdi. Bu hepimiz için çok garip bir durum olacaktı.

“Bay Hamilton, Bayan Hamilton, sizi görmek ne güzel.” Başımı sallayarak gülümsedim. Oysa ruhum, bir korku filminde testereli bir manyak tarafından kovalanan bir kadın gibi çığlıklar atıyordu. “Bu akşam size benim servis yapmam gerekiyor ama eğer daha rahat hissederseniz sizi başka bir garson arkadaşımın bölümüne de alabilirim.”

Bay Hamilton yüce gönüllü bir ifadeyle gülümsedi. “Senin için sorun yoksa, benim için de yok, Olive.”

Ah, ama asıl mesele şuydu: Benim için bu gerçekten büyük bir sorundu.

Molly bakışlarını eşine çevirdi. "Sanırım Olive, ilk iş gününde onu kovan adama servis yapmamanın ona daha iyi hissettireceğini söylemeye çalışıyor."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Molly Hamilton benim tarafımı mı tutuyordu?

İkisine de gülümseyerek baktım ve profesyonelliğimi korumaya çalıştım. "Sizi hemen başka bir masaya alabiliriz. Tam cam kenarında, güzel bir masamız var."

"Kendinle gurur duyuyorsundur umarım, Charles! O pozisyona uygun bir çalışan bulamamış olman da cabası!" diye tısladı Molly. Tüylerim diken diken olmuş bir şekilde koşarak Shellie'nin yanına gittim, durumu anlattım ve Shellie de hızla rezervasyonları tekrar düzenleyerek durumu çözdü.

Hamiltonlar bir başka masaya alındı, ücretsiz bir aperatif ikramı yapıldı ve ben de derin bir nefes aldım. Gerçekten de ucuz atlatmıştım.

Ancak hemen sonrasında kendi bölümüme döndüm ve Hamiltonların kalktığı masada Ethan Thomas'ın oturmakta olduğunu gördüm.

Yalnızdı ve üzerinde dikkat çekici bir Hawaii gömleği, boyundaysa canlı renklerde, plastik bir çiçek çelengi vardı. Ağzım açık bir şekilde masaya doğru ilerlerken, kendi kadehiyle geldiğini fark ettim: Üzerindeki kocaman etikette 1,99 dolar yazan, plastik bir kokteyl kadehi!

"Yok artık, neler oluyor?" diye sordum ve restorandaki müşterilerinin yarısının, çalışanlarınsa neredeyse tamamının bizi seyretmekte olduğunu fark ettim.

Sanki geleceğinden haberleri varmış gibiydi.

"Selam Olive," dedi usulca. "Ben, şey..." Güldü ve o gergin gülüş, içimde bir şefkat dalgasının kabarmasına neden oldu. "Acaba burada mai tai servisi yapıyor musunuz?"

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim: “Kafan mı güzel senin?”

“Romantik bir teklif yapmaya çalışıyorum. Doğru kişiye. İçtiğimiz o leziz mai tai kokteyllerini hatırlıyor musun?” Elindeki kadehi işaret etti.

“Elbette hatırlıyorum.”

“Ben işte o gün sana âşık oldum.”

Arkamı dönüp Shellie’ye baktım ancak Shellie benimle göz teması kurmuyordu. Mutfak personeli hızla mutfağa doğru kaçışırken, David sürahilerin yanında dikilmiş, iPad’inde bir şeylerle meşgulumuş gibi davranmaya çalışıyordu. Ve yanlış görmediysem, tuvaletlere doğru giden koridorun başında anlık olarak gözüme çarpan o koyu renk saçlar Ami’ye aitti.

“Sen bana âşık mı oldun?” diye fısıldadım ve müşteriler bunu normal bir sahne sansınlar diye acınası bir çabayla ona bir menü uzattım.

“Evet,” dedi. “Ve seni çok özlüyorum. Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim.”

“Burada mı?” diye sordum.

“Burada.”

“Ben çalışırken?”

“Sen çalışırken.”

“Söylediğim her şeyi tekrar mı edeceksin?”

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı ve bu diyalogun bile onu ne kadar mutlu ettiğini fark ettim.

Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Ethan buradaydı. Ethan üzerinde çirkin bir gömlek ve sahte bir mai tai kadehiyle romantik bir jest yapıyordu. Beynim, göğüs kafesimin arkasında patlamak üzere olan kalbime ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sesim titriyordu. “İşleri daha gerçekçi kılmak için Hamiltonları da buraya sen mi getirdin?”

“Hamiltonlar mı?” diye sordu ve bakışlarımı takip ederek onların olduğu masaya baktı. “Ah!” Onlar tarafından görülmemek için çaba göstererek kocaman açılmış gözlerini bana çevirdi. San-

ki o gömlekle gizlenebilmesi mümkünmüş gibi. “Vay be,” diye fısıldadı. “Buradalar ha? Bu bir... tesadüf. Ve çok garip.”

“Bu mu garip?” Bakışlarımı şık ve sessiz bir restoran olan Camelia’nın orta yerinde tüm dikkati üzerine çekmekte olan parlak gömleğine ve elindeki yeşil, parlak kadehine çevirdim.

Ancak Ethan utanmak yerine fısıldayarak sırtını dikleştirdi. “Ah, asıl garip olanı daha görmedin.” Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye tısladım. “Ethan! Soyunmayı bırak...”

Sırtarak gömleğini çıkardı ve o anda dilim tutulmuş hâlde kalakaldım: Hawaii gömleğinin altında parlak yeşil bir büstiyer vardı...

“Bana bunun sandığım şey olmadığını söyle,” dedim kahkahamı bastırmak için sonsuz bir çaba sarf ederek.

“Julieta’nın elbisesi,” diye onayladı Ethan ve eğilip göğsüne doğru baktı. “Onun elbisesinden yaptık. Seninki tahminen hâlâ dolabında duruyordur.”

“Onu yaktım,” dedim ve aniden suratında beliren dehşete kapılmış ifadeyi görünce doğruyu söylemeye karar verdim. “Tamam, peki, yakmadım. Ama yakmak istedim.” Kendimi tutamayarak uzanıp kaygan satene dokundum. “O elbiseye o kadar bağlandığını bilmiyordum.”

“Tabii ki bağlıyım! Sana o elbise kadar yakışan tek bir şey var, o da çıplak tenin.” Herkes Ethan’a bakıyordu. Uzun boylu, seksi bir adamdı ve üzerinde de üst bedeninin çoğunu sergileyen parlak yeşil bir büstiyer vardı. Ethan’ın vücudu muazzamdı ama yine de...

“Bu gerçekten de berbat bir renk,” dedim.

Güldü. “Biliyorum.”

“Öyle ki senin kadar tatlı biri bile böyle bir rengi kolay kolay taşıyamaz.”

Yüzündeki gülümseme, baştan çıkarıcı bir hâl aldı. “Beni tatlı mı buluyorsun?”

“Mide bulandırıcı şekilde tatlı.”

Ethan güldü ve kalbimde bir sızı hissettim. O suratı ve o gülüşü ne kadar da özlemiştim. “Mide bulandırıcı şekilde tatlı. Pekâlâ.”

“Çok kötüsün,” diye homurdandım ama sırtımdan duramıyordum. Elini belime uzattığında onu durdurmadım.

“Belki de öyleyim,” dedi. “Ama sana şanslı paramdan söz ettiğim zamanı hatırlıyor musun? Aslında şanslı olanın o bozukluk olmadığını ama bana güzel şeylerin gerçekleştiği zamanları hatırlattığını?” Yerdeki gömleği işaret etti. “Seni geri istiyorum, Olivia.”

“Ethan,” diye fısıldadım ve hâlâ herkesin gözlerinin bizde olduğunu bilmenin gerginliğiyle gözlerimi etrafta gezdirdim. Tüm bunlar bizi barıştırmak için düzenlenmiş gibiydi ve her ne kadar kalbim, ciğerlerim ve kadınlık organlarım buna dünden razıysa da, ortadaki problemi yok saymak istemiyordum. Benim dürüstlüğüme inanmamıştı. “Gerçekten çok canımı yaktın. Aramızda ender bulunur, mükemmel bir dürüstlük vardı ve sen buna rağmen benim yalan söylediğimi düşündün. Bu benim için çok üzücü bir durumdu.”

“Biliyorum.” Hafifçe eğildi ve dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. “Seni dinlemem gerekirdi. Kendi içgüdülerimi dinlemem gerekirdi. Bunu yapmamış olduğum için kendimi berbat hissediyorum.”

İçimden iki ayrı cevap yükseliyordu. Bir yanım neşeyle “Tamam o zaman, hadi barışalım!” diye bağırıırken, diğeri korkuyla “Asla olmaz!” diye haykırıyordu. İlki kendimi mutlu ve hafif hissettirirken, ikincisi rahatlatıcı, tanıdık ve güvenli geliyordu. Dikkatli olmak, kalp kırıklığı yaşamamak için yalnızlığı ve can sıkıntısını göze almak iyi bir his olsa da, artık kendimi o kadar da güvenli ve rahat hissetmek istemiyordum.

“Sanırım ikinci bir şans hak ediyorsun,” dedim dudaklarımın arasında sadece birkaç santimetre kalmışken. “Sonuçta hari-ka masaj yapıyorsun.”

Ethan'ın yüzünde büyük bir gülümseme belirdi ve tüm restoran bir anda ayağa fırladı. O anda köşe masadaki adamların peruk takmış hâldeki babam ve Diego, arka masadaki kadınlarınca annem, Tía María, Ximena, Jules ve Natalia olduğunu fark ettim. Koridorda gördüğüm gerçekten de Ami'ydi ve mekândaki tüm müşteriler ayağa kalkıp dünyanın en şanslı kadınıymışım gibi beni alkışlamakta olan akrabalarımından oluşuyordu. Belki de gerçekten öyleydim.

Kafamı çevirdiğimde Hamiltonların da ayağa kalkıp bizi alkışladıklarını gördüm. Bu gece buraya tesadüfen geldiklerinden şüpheliydim –Ami onları Maui'deki yemekten sonra Ethan'la aramızda gerçek bir şey başladığını göstermek için davet etmiş olabilirdi– ama sonuçta bunun çok da bir önemi yoktu.

Hayatım boyunca bu derece büyük bir mutluluğu hayâl dahi edemezdim.

Şans, kader, kararlılık –sebebi her ne olursa olsun– bu hari-kaydı. Ethan'ı kendime doğru çektim ve ellerim üzerindeki kaygan kumaşta gezerken, kahkahalar eşliğinde dudaklarına yapıştım.

KAPANIŞ

2 SENE SONRA

Ethan

"A işte, uyuyup kaldı."

"Salyası mı akıyor onun?"

"Çok tatlı uyuyor. Ama uykusu çok derin gibi. Eminim üniversite partilerinde sızdığında suratına bir şeyler çizmişlerdir."

"Her zaman o kadar derin uyumuyor." Gözlerimi açmak istiyordum ama gözkapaklarım hâlâ çok ağırdı. "Suratını yalayarak uyandırsam çok mu ayıp olur sence?"

"Evet."

Birçok insan sevgilim ve kız kardeşinin seslerinin bile aynı olduğunu söyler ancak geçen iki yıldan sonra ben Olive'in sesini kolayca ayırt edebiliyordum. İkisinin de yumuşak bir ses tonu ve belli belirsiz bir aksanları vardı ancak Olive'in sesi biraz daha boğuk ve zaman zaman da pek sık kullanılmıyormuş gibi çatallı çıkardı. Ki Olive gerçekten de bazı insanların yanında konuşan değil dinleyen taraf olmayı ve gözlem yapmayı tercih ederdi.

"Lucas?" Ami'nin sesiydi bu, sakın ve yumuşak, sanki su altından geliyor gibi. "Eğer uyandıramazsak onu uçaktan kucağında taşıyıp indirebilir misin?"

"Bundan pek emin değilim."

Aniden irkildim. Bir el önce omzuma, sonra da boynumdan yukarı kayarak yanağıma dokundu. "Ethaaaaaaan. Ben senin babanmmmm. İnnek üzereyiiiiiz."

Konuşan babam değil, kulağıma doğru seslenmekte olan Olive'di. Büyük bir çaba sarf ederek gözlerimi araladım. Gözlerim hâlâ puslu görüyordu.

"Yaşıyor!" Olive görüş açıma girdi ve sırtarak, "Selam," dedi.

"Selam." Güçlükle elimi kaldırıp gözlerimi ovuşturdum.

"İnmek üzereyiz."

"Demin uyuyakaldığıma yemin edebilirim."

"Sekiz saat önce. Doktor Lucas sana her ne verdiyse, baya işe yaradı."

Eğilerek Olive'in diğer yanında oturmakta olan Ami ve Ami'nin yanındaki yeni erkek arkadaşı –benim de eski dostum ve doktorum– Lucas Khalif'e doğru baktım. "Sanırım bana bir atı bile bayıltacak bir doz verdin."

Çenesini kaldırdı. "Senin bünyen zayıf."

Tekrar arkama yaslandım ve gözlerimi kapamaya hazırlanmıştım ki Olive uzanıp başımı pencereye doğru çevirdi. Manzara nefes kesiciydi, karşımızda âdeta bir renk cümbüşü vardı. Maui'ye ilk gelişimizde bu ânı kaçırmıştım çünkü yol boyunca bir yandan anksiyete krizi geçiriyor, bir yandan da Olive'in göğüslerine bakmamaya çalışıyordum. Pasifik Okyanusu hemen altımızda ufukta dinlenen bir safir gibi duruyor, sadece küçük birkaç bulutun lekelediği gökyüzü de neredeyse neon denebilecek bir mavilikte sonsuzluğa uzanıyordu.

"Vay canına," dedim.

"Sana söylemiştim." Uzanıp yanağımdan öptü. "İyi misin?"

"Uyku sersemiyim."

Olive uzanıp yanağımdan bir makas aldı. "Harika çünkü birazdan okyanusa dalacağız. Bu seni güzelce uyandırır."

Ami oturduğu yerde kıpırdandı. Kardeşinin tepkisini fark edip etmediğini görmek için kız arkadaşına baktım. Ami'nin heyecanı bulaşıcıydı ama Olive'in de ondan geri kalır yanı yoktu. İşini kaybettikten sonra uzun süre zor zamanlar geçirmişti ama bu sayede hiç olmadığı kadar büyük bir aydınlanma yaşamıştı. Bu dönemde her ne kadar bilime karşı büyük bir sevgisi olsa

da, işini sevmediğini fark etmişti. Camelia'da garsonluk yaptığı esnada kâr amacı gütmeyen bir sağlık savunuculuğu merkezinde çalışan bir kadınla tanışmıştı. Olive gece boyunca bir yandan diğer masalara koşturmuş, diğer yandan kadınla hararetli bir muhabbete tutuşmuştu. Sonrasında Ruth, Olive'i toplum eğitimi koordinatörü olarak işe almış ve böylelikle Olive okullarda, huzurevlerinde, kilise gruplarında ve iş merkezlerinde bilimsel yönleriyle aşlar üzerine eğitimler vermeye başlamıştı. Sonunda Olive tam da hayal ettiği gibi, tüm orta batıya aşlar hakkında bilgiçlik taslayabiliyordu.

Ulusal Toplum Sağlığı Bilinçlendirme Konferansı'nın bu sene Maui'de yapılacağını öğrendiğimizde, bunun kaderimiz olduğunu biliyorduk: Ami'ye bir Maui seyahati borçluyduk.

Sahil şeridinin üzerinden geçip yemyeşil ada manzarasını aşarak havaalanına ulaştık ve uçağın iniş takımları açıldı. Olduğum yerde hafifçe eğildim ve Lucas'ın elini tutmakta olan Ami'ye baktım. Tam da olması gerektiği gibi, Maui'ye ilk seyahatinde yanında ona Lucas kadar aşkla bağlanmış biri vardı.

Tam da olması gerektiği gibi Olive'le Maui'ye ikinci seyahatimizde, cebimde bir yüzük vardı.

TATİLİN İKİNCİ GÜNÜYDÜ ve Ami'yi zipline yapmaya ikna etmek biraz zor olmuştu. İlk olarak, ücretsiz bir aktivite değildi. İkinci olarak, zipline bir platformdan atlamayı, emniyet takımlarına güvenmeyi ve gökyüzünde uçarken hedef noktada ikinci bir platformun var olduğuna inanmayı gerektiriyordu. Ami gibi herhangi bir durumda tüm değişkenleri kontrol altında tutmaya alışkın bir kadın için zipline pek ideal bir aktivite sayılmazdı.

Fakat bu Olive ile ilk tatilimizde yapma fırsatı bulamadığımız birkaç aktiviteden biriydi ve kız arkadaşım bu konuda tartışma kabul etmiyordu. En iyi merkezi araştırıp biletlerimizi almıştı ve şimdi de bizleri sanki dünyanın en rahat aktivitesine gidiyormuş gibi bir tavırla platforma yönlendiriyordu.

“Yürü hadi,” dedi.

Ami platformun kenarından aşağı baktı ve doğrudan geri çekildi. “Yuh. Çok yüksek.”

“Bu iyi bir şey,” dedi Olive onu ikna etmeye çalışarak. “Bunu zeminde yapmak çok da keyifli bir aktivite olmazdı.”

Ami boş gözlerle Olive’e baktı.

“Lucas’a baksana,” dedi Olive. “Lucas hiç korkmuyor.”

Emniyet takımlarını giymekte olan Lucas, bir anda kendisini hepimizin ilgisinin odağında buldu.

Lucas başıyla bizi selamladı ve ben araya girmeden edemedim. “Lucas korkmuyor çünkü düzenli olarak paraşütle atlıyor.”

“Senin benim takımımda olman gerekiyor,” diye homurdandı Olive. “Olive’i-Dinleyelim-Çünkü-Bu-Çok-Eğlenceli-Olacak Takımında.”

“Ben daima o takımdayım.” Duraksadım ve tatlı bir gülümsemeyle ona baktım. “Ama sence de takım için daha iyi bir isim bulmamız gerekmiyor mu? Sadece soruyorum.”

Olive öldürücü bakışlarını bana çevirdiğinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Zira eğer şu an ona mavi şortu, beyaz tişörtü, mavi emniyet takımı ve sarı kaskıyla tıpkı Bob Usta’ya benzediğini söylesem tahminen beni çıplak elleriyle öldürür ve parçaladığı bedenimle ormandaki yaratıkları beslerdi.

“Beni izle, Ami,” dedi ve sırttı. “Önden gideceğim.”

İlk tur, bir dağ geçidinin yaklaşık on beş metre üzerinden geçerek kırk beş metre uzaklıktaki bir platforma kaymayı kapsıyordu. İki yıl önce olsa Olive atlamadan önce herkesin güvenle karşıya geçtiğinden emin olmak için bekler ve kötü talihi yüzünden halatın kopacağından ya da platformun çökmesi sebebiyle hepimizin öleceğinden korkardı. Oysa şimdi onu hepimizden önce başlangıç alanında kurallara uygun bir şekilde halattaki kasnağa bağlanmayı bekledikten sonra boşluğa doğru ilk adımını atarken izliyordum. Atlama noktasına dek koştuktan sonra sadece anlık bir tereddüt yaşamış ve sonrasında kendini boşluğa bırakmış, çılgın atarak ağaçların üzerinden kayıyordu.

“Ne kadar cesur,” dedi Ami kardeşini izlerken.

Bunu o esnada fark etmiş gibi değil, hepimizin Olive’in özünde olduğunu gayet iyi bildiğimiz bir gerçeği vurgulamak ister gibi söylemişti. Bu elbette ki doğrudu ancak bu küçük gerçeklerin sonunda yüksek sesle söylenmesi, bu minik ilanlar, Olive için avucuna bırakılmış birkaç mücevher kadar mutlu ediciydi.

Her ne kadar bu kez Olive duymamış olsa da, Ami’yi en az kendi kadar iyi tanıdığı ikiz kardeşini sanki hâlâ onunla ilgili yeni şeyler keşfediyormuşçasına şaşkın gözlerle izlerken görmek harikaydı.

PARKURUN SON BÖLÜMÜ, Hawaii’deki en büyük zipline rotası olarak biliniyordu. İki platform arasında yaklaşık sekiz yüz elli metrelik bir mesafe vardı. İşin güzel yanı, paralel olarak yerleştirilmiş iki hat vardı ve eşzamanlı olarak kayabiliyorduk. Son atlayışa geçmeden önce ona ellerini nasıl tutacağını gösterdim ve bileklerini dönmek istediği istikametın zıttı yönde çevirmesi gerektiğini anlattım.

“Ve unutma, aynı anda başlasak bile senden daha ağır olduğum için tahminen karşı platforma ilk varan ben olacağım.”

Başını kaldırıp gözlerime baktı. “Pekâlâ, Isaac Newton, bana ders vermene ihtiyacım yok.”

“Ne? Ders filan verdiğim yok.”

“Yer çekiminin nasıl işlediğini erkek erkek açıklıyordun.”

İtiraz etmek üzereydim ki, *konusmadan önce bir düşün* dercesine kaşını kaldırdı ve kendimi tutamayarak güldüm. Haksız sayılmazdı.

Eğildim ve kafasındaki sarı kaskın tepesine bir öpücük konurdum. “Özür dilerim.”

Gözlerim, tepki olarak kırıştırdığı burnuna kaydı. Çilleri, onda ilgimi çeken ilk şey olmuştu. Ami’nin de çilleri vardı ama Olive’in burnuna ve yanaklarının üst kısmına yayılmış toplam on iki tane çili vardı. Tanışmadan önce de nasıl görüldüğünü

biliyordum –doğal olarak, sonuçta Dane’in sevgilisinin ikiziydi– ama o çillere, o çillerin gülümsediğinde nasıl hareket ettiklerine ya da bana gülümseyip kendini tanıttığında damarlarımda pompalanan adrenaline hazır değildim.

Sonrasında yıllarca bana hiç gülümsememişti.

Nemden bukle bukle olmuş atkuyruğu saçları ve Usta Bob gibi giyinmiş hâliyle bile hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Güzel ama oldukça şüpheli. “Bu özür beklediğimden çok daha hızlı geldi.”

Başparmağımla alnına düşmüş asi bir saç tutamını geriye doğru ittim. Ne kadar harika hissettiğimden habersizdi. Teklif etmek için doğru ânı bulmaya çalışıyor ancak bir yandan da her saniyenin tadını çıkarıyordum. Eh, doğrusu bu da ne zaman ve nasıl teklif edeceğimi belirlemeyi zorlaştırıyordu. “Hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma,” dedim. “Seni ve içindeki o kavgâ bağımlısı tuhaf şeyi.”

Gözlerini devirdi ve yanakları pembeleşirken yüzünü gruba çevirdi. “Kapa çeneni.”

Gülmemek için gerçekten zorlanıyordum.

“Suratını öyle yapma.”

Dayanamayıp güldüm. “Bana bakmıyorsun bile, suratımın nasıl olduğunu nereden biliyorsun?”

“Suratında o saçma âşık ifadenin olduğunu bilmek için sana bakmam gerekmiyor.”

Kulağına doğru eğilip, “Belki de seni ve kavgacı hâlini sevdiğim için suratım öyle oluyordur? İstersen otele döndüğümüzde sana seni ne kadar sevdiğimi kanıtlayabilirim,” diye fısıldadım.

“Hop, aile var!” dedi Ami ve kasnağa bağlanmakta olan Lucas’la bakışıp gülümsediler.

Ardından Ami bize döndü ve Olive ile göz göze geldiler. Bunu anlamak için ikizler arasındaki o gizli telepatiyeye dahil olmama gerek yoktu: Ami sadece kız kardeşi için mutlu olmakla kalmıyor, onunla gurur duyuyordu. Olive’in bu dünyadaki bütün güzellikleri hak ettiğini düşünen sadece Ami değildi. Bu mi-

nik, esprili kadını kahkahalar atarken, kollarımda erirken ya da tıpkı bir yıldız gibi ışıdayarak çevresini aydınlatırken görmek içimi aşkla dolduruyordu.

Şimdi tek yapmam gereken, onu benimle evlenmeye ikna etmekti.

DÖRDÜNCÜ GECEMİZDE o ânın geldiğine karar verdim; karışımızdaki günbatımı o kadar olağanüstüydü ki sanki bilgisayar ortamında hazırlanmış gibiydi. Gökyüzü pastel tonlarda katmanlara ayrılmıştı ve güneşin tümüyle sahneden ayrılmaya pek gönlü yokmuş gibiydi. Gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı, güneş gözlerimizin önünde gittikçe küçülecek, sonunda enfes renklerle boyanmış gökyüzünde minik bir nokta hâlini alıp aniden kaybolacaktı.

Telefonuma uzandım ve Olive'le sahilde bir *selfie* çektik. Gökyüzü arkamızda mavi ve mor tonlarında boyanmış, huzur veren bir tuval gibi uzanıyordu. Çıplak ayaklarımızı kuma uzatmış, parmaklarımızı ılık kum tanelerinin arasına gömmüştük ve ne kadar mutlu olduğumuz yüzümüzden rahatlıkla okunuyordu. Gerçekten de mükemmel bir fotoğraf olmuştu.

Bir sürece öylece ekrandaki fotoğrafa baktım, içimde çiçekler açıyordu. Yüzlerimizi yan yana görmeye, başının omzuma yaslanmasına çok alışmıştım. Gözlerini seviyordum. Tenini seviyordum. Gülümseyişini seviyordum. Fırtınalı ve sakın anlarımızı seviyordum. Onunla kavga etmeyi, sevişmeyi ve gülmeyi seviyordum. Yan yana bu kadar uyumlu görünmemizi seviyordum. Son birkaç günü ne zaman teklif edeceğime karar vermek için çabalayarak geçirmiştım ve birden doğru anda olduğumuzu anladım: Bu sessiz ortamda, baş başa geçirdiğimiz bu harika akşamda teklif etmeliydim. Ami ve Lucas sahilde yürüyüşe çıkmışlardı ve an itibarıyla sanki tüm kumsal bize ait gibiydi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Ona döndüm. "Hey."

Sırtarak telefonu elimden aldı. "Bu çok güzel."

“Öyle.” Derin bir nefes alıp kendimi hazırlamaya çalıştım.

“Bu fotoğrafa bir isim bul,” dedi. İçimdeki panayırda, hayatımın en önemli anlarından birine hazırlanmaya çalıştığımın bihaberdi.

“Ah, şey...” dedim ayak uydurmak için çabalayarak.

Derken Olive kahkahayı bastı. “Bak harika bir tane buldum: ‘Evleniyoruz!’” Katıla katıla gülüyordu. “Aman tanrım, bu cidden harika bir fotoğraf ama gerçekten de Minnesotalı çiftlerin deniz kabuklu fotoğraf çerçeveleriyle şömine rafının üzerine koyup, kışın ortasında kendilerine güneşi hatırlatmak için sergiledikleri resimlere benziyor.” Telefonu bana geri verdi. “Sence Minnesotalıların yüzde kaç sahilde nişanlanmıştır? Seksen? Doksan?” Başını sallayarak sırtıttı. “Bu cidden de...”

Bir anda sustu ve bakışlarını suratımda gezdirdi. Kelimeler boğazıma düğümlenmişti. Olive durumu fark ederek eliyle ağzını kapattı ve kocaman açtığı gözleriyle bana baktı. “Yok artık! Hasiktir. Ah, Ethan. Ah, siktir be!”

“Sorun yok.”

“Sen, teklif etmeyecektin değil mi? Tam bir pislik gibi hissediyorum.”

“Ben, hayır. Bak, sorun yok.”

Şakayı tam da teklifin arifesinde yaptığını fark etmenin verdiği panikle bana bakıyordu. “Ben cidden aptalın tekiyim!”

Evlenme teklifi etme girişimimin başarısızlığa uğraması karşısında gülsem mi, üzülsem mi bilmiyordum. Gerçekten de harika bir andı ve ikimizin de aynı fikirde olacağını düşünmüştüm ama hayır. Duruma tamamen farklı pencerelerden baktığımı fark edememiştim.

“Ethan, ben çok...”

“Ollie, sorun değil. Ne demek üzere olduğumu bilmiyorsun bile. Bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun.” İnanmış gibi görünmüyordu. “İnan bana, sıkıntı yok.”

Eğildim ve konuyu kapatmasını umarak altdudağını hafifçe ısırdım. İnleyerek teslim oldu ve dudaklarını araladı. Kısa sü-

rede nefes nefese kaldık. Soyunup bir sonraki aşamaya geçmek için çıldırıyorduk ama hava kararmış olsa da, henüz o derece bir karanlık söz konusu değildi.

Dudaklarımız ayrıldı ve her şey yolunda dercesine gülümsedim. Bana yeterince inanmadığını ve yanlış bir hamle yapmak için çaba sarf ettiğini görebiliyordum. Olive teklif edeceğimi düşünmüşse de “Kabul edecektim” ya da “Ben de teklif etmeni bekliyordum!” gibi bir şey söylememişti. Belki de teklif konusunun başlamadan kapanması daha iyi olmuştu. Ebeveynleri ve Ami ile Dane’in tecrübelerinden dolayı evlilik konusunda tereddütleri olduğunu bilsem de, uzun süreli ilişkiler konusunda onun fikrini değiştirdiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Onu çılgınlar gibi seviyordum. Bunu –onunla evlenmeyi– istiyordum ama eğer onun istediği bu değilse, bir imza atmadan da sonsuza dek birlikte mutlu bir hayat sürebilirdik.

Tanrım, beynim bir anda miksera dönmüştü.

Kumların üzerine uzandı ve beni yanına çekti. Başını göğsüme yaslayarak iyice bana sokuldu ve “Seni seviyorum,” dedi sessizce.

“Ben de seni seviyorum.”

“Az önce her ne demeyi planladıysan...”

“Hayatım, artık bu konuyu kapayabilir miyiz?”

Güldü ve boynuma bir öpücük kondurdu. “İyi, peki.”

Ortamdaki havayı dağıtmak için yeni bir konuya ihtiyacımız vardı.

“Lucas’ı sevdin, değil mi?” diye sordum. Boşandıktan sonra Ami’nin yeniden birileriyle görüşecek duruma gelmesi bir sene kadar sürmüştü. Dane tekrar bir araya gelip işleri düzeltebileceklerini umuyordu ama bunu istemediği için Ami’yi suçlamazdım. Kardeşim Ami’nin güvenini kaybetmişti. Benimkini de. Aramız yavaş yavaş toparlanıyordu ama daha çok yolumuz vardı.

“Evet. Ami’ye iyi geliyor. Onları tanıştırdığın çok iyi oldu.”

Başlangıçta Olive’in artık kimseyi Ami’nin yanı yaklaşdırmak

istemeyeceğini düşünüyordum. Bir süre çok koruyucu davranırsa da, Lucas –doktor, maceraperest ve dünya tatlısı dört yaşındaki bir kız çocuğunun bekâr babası– bir akşam yemeğinde onun kalbini kazanmayı başarmıştı.

“Ethan?” dedi sessizce boynuma ve çeneme minik öpücükler kondururken.

“Hımm?”

Derin bir nefes aldı. “Geçen gün çok korkunç bir elbise gördüm.”

Bir süre kafam karışmış bir şekilde devam etmesini bekledim ama sessizliğini koruduğu için onu cesaretlendirmem gerekti. “Tamamen kulak kesilmiş durumdayım. Biraz şu elbiseden söz etsene.”

Güldü ve muzip bir tavırla belimi çimdikledi. “Dinle bak. Elbise turuncunun berbat bir tonundaydı. Böyle hafif tüylü bir şeydi, kadife gibi ama değil. Kadife ve keçe arasında bir şey. Keçe.”

“Hikâye gittikçe daha da güzelleşiyor.”

Güldü ve hafifçe çenemi ısırıldı. “O elbiseyi Ami’ye alabiliriz belki diye düşündüm. Ödeşmek için.”

Başımı ona doğru çevirdim. Yakından yüzünün hatlarını açıkça görebiliyordum: devasa kahverengi gözler, kırmızı dolgun dudaklar, belirgin elmacık kemikleri, hokka bir burun. “Ne?”

İnleyerek gözlerini devirdi. Konuştukça gözümde daha cesur bir hâl alıyordu, korkmadan bir platformdan atlayıp ormanın üzerinden uçtuğu andaki gibi. “Demek istediğim... eğer evlenirsek bu defa ona çirkin bir elbise giydirme sırası bize gelebilir.”

Şaşkın bir şekilde, söylediklerini idrak etmeye çalıştım. “Evlenmek mi istiyorsun?”

Olive bir anda tereddütle geri çekildi. “Sen istemiyor musun?”

“İstiyorum. Kesinlikle. Tabii ki istiyorum.” Kelimeleri toparlamaya çalışarak onu iyice kendime doğru çektim. “Ben sadece, az önce olanlardan sonra, senin bunu pek de istemediğini...”

Doğrudan gözlerimin içine baktı. "İstiyorum."

Olive üzerime çıktı ve yüzümü avuçlarının içine aldı. "Az önce yaptığım şaka tamamen Freudyen bir şeydi sanırım. Yani teklif edebileceğini düşünmüştüm. Ama buraya geleli birkaç gün oldu ve sen herhangi bir teklifte bulunmadım. Ben de neden kendim teklif etmeyeyim ki diye düşündüm. Sonuçta her zaman erkeklerin teklif etmesi gerekmez."

Cebime uzanıp küçük yüzük kutusunu çıkardım. "Haklısın, teklifi benim yapmam şart değil ve dersen diz çöküp teklif edebilirsin. Ama bilgin olsun diye söylüyorum, bu yüzüğün benim parmağıma uyacağını pek sanmıyorum."

Olive dizlerinin üzerinde oturur pozisyona geçti ve çığlıklar eşliğinde kutuyu aldı. "Benim için mi?"

"Yani, eğer istiyorsan evet. Ama istemiyorsan gidip başka birine de teklif..."

Olive gülerek şakayla omzuma vurdu. Yanlış görmediysem gözleri dolmuştu. Kutuyu açtı ve zarif bir dizi pırlantaların arasında duran zümrüt kesim taşı görünce eliyle ağzını kapattı. İtiraf etmek gerekirse gerçekten de kendimle gurur duyuyordum – harika bir yüzük seçmiştim.

"Ağlıyor musun?" diye sordum sırtarak. Bu kadına yoğun ve pozitif duygular yaşatmak bana kendimi bir tanrı gibi hissettiriyordu.

Ancak tabii ki Olive gözlerindeki mutluluk yaşlarını inkâr edecekti. "Hayır."

Gözlerimi kısarak tekrar sordum. "Emin misin?"

"Evet." Ağlamamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

"Doğrusu," eğilip daha yakından baktım, "ağlamak üzereymiş gibi duruyorsun."

"Kapa çeneni." Eğilip dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurdum. "Benimle evlenir misin, Oscar Olivia Torres."

Gözlerini yumdu ve yanaklarından aşağı yaşlar süzülürken cevapladı, "Evet."

Gülümseyerek bir öpücük daha kondurdum ve yüzüğü par-

mağına geçirdim. İkimiz de parmağındaki yüzüğe bakıyorduk.
"Sevdin mi?"

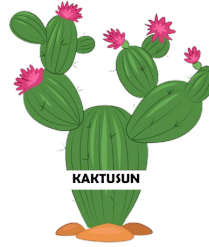
Sesi titriyordu. "I-ıı. Evet."

"Normalde karşında ben değil bir başkası varken diyalog kurma konusunda daha mı başarılısın?"

Olive gülmeye başladı. Sırtımda hâlâ kumların ılıkliğini hissediyordum, üzerimde güneş kadar sıcak bir kadın vardı ve kahkahalarla gülüyorduk. Bu gerçekten de dünyanın en komik, en saçma ve en karmaşık evlenme teklifiydi.

Tek kelimeyle mükemmeldi.

Teşekkürler

Ah, bu ne kadar da eğlenceli bir maceraydı! Hiçbir kitap kolay yazılmaz ama bu kitabı yazmak ne kadar zor olsa da, bir yandan da çok keyifliydi! Takım hâlinde yazmanın en güzel yanlarından biri de, birbirimizi güldürmek için birçok fırsatın olmasıydı. *Sahte Balayı* bu konuda bize o kadar çok imkân sağladı ki kitabın taslağını oluşturarak geçirdiğimiz günler boyunca bilgisayar ekranı karşısında kahkahalar attık. Eh, bunun bir iş olduğu düşünülünce, pek de fena sayılmaz.

Kendimize hızlıca karalayıp sonra düzenlemek için fırsat verdik ve bunun sebeplerinden biri, düzeltmenin yaratmaktan daha kolay olmasıydı. Ama gerçek şu ki bu şekilde çalışma lüksüne sahip olmamızın sebebi, harika editörlerimizin olması. Kate Dresser ve Adam Wilson – bu işte inanılmaz derecede başarılısınız. Kitaplarımızın mümkün olduğunca güçlü olmasını sağladığınız ve tüm bu süreç boyunca çok eğlenceli, iyi kalpli insanlar olduğunuz için teşekkürler. Bunu çok sık söylediğimizi biliyoruz ama sizinle çalışmak bizim için gerçekten de büyük bir şanstı.

Temsilcimiz Holly Root, en iyinin de iyisi – anlayışlı, sezgisel, sağduyulu ve çok sevilesi! Son sekiz yıldır ninjalığın için teşekkürler Holly.

Halkla ilişkiler temsilcimiz, kıymetlimiz Kristin Dwyer, teşekkürler. *O kadar başarılıydın ki*, demek yetmiyor ama günü sonunda bu her zaman doğru çıkıyor çünkü bu işte çok iyisin. Her defasında kendini aşyorsun.

Gallery Books ekibimize teşekkürler: Carolyn Reidy, Jen Bergstrom, Jen Long, Aimee Bell, Molly Gregory, Rachel Brenner, Abby Zidle, Diana Velasquez, Mackenzie Hickey, John of the Mustache Vairo, Lisa Litwack, Laura Cherkas, Chelsea Cohen, muhteşem-satış ekibimiz (sizi seviyoruz) ve kitaplarımızı okuyucuya ulaştırmamızda emeği olan diğer herkes. Her birinize minnettarız.

Taslaklarımızı okuyan Yesi Cavazos, Arielle Seleske, Gabby Sotelo, and Frankie O'Connor ve gerçekçi bir Meksikalı Amerikalı aile yaratmamıza yardımcı olan CLo & Friends grubuna sonsuz teşekkürler. Yorumlarınız muazzamdı ve umarız ki sizi gururlandırabilmişizdir. Yaptığımız bir hata, kaçırdığımız bir detay olduysa, bunun sorumluluğu bizimdir. Sizler harikaydınız!

Tüm kütüphaneciler ve kitapçılar, bizim gizli, pelerinsiz kahramanlarımız! (Yani bilemeyiz, belki kitap satarken pelerin giyiyorsunuzdur ki bu harika olurdu ama giymiyorsanız dahi bizim için hâlâ 1 numarasınız!) Kitap hayattır, zihnimizin yakıtıdır; bize keyif, huzur ve bağ kurma şansı verir. İşinizi yapıp sevdiğiniz kitapları okuyuculara ulaştırmanız bu dünya için bir nimet ve anlatamayacağımız kadar müteşekkirimiz.

Blog yazarları, eleştirmenler, okurlar: Aramızda simbiyotik bir ilişki var. Siz olmasanız bunu yapamazdık ve bunu bir gün olsun aklımızdan çıkarmıyoruz. Desteğiniz, cesaretlendirmeniz ve bizi okumak için ayırdığınız zaman için teşekkür ederiz. Ne zaman kitaplarımızı birine önererseniz, bir melek kanatlarına kavuşuyor. Ya da bir köpeğin karnı okşanıyor. Veya bir kirpi, kendine bir un kurdu buluyor. Demek istediğimiz, evrende güzel bir şeylere sebep oluyorsunuz. Sizi seviyoruz.

Ailelerimiz, sizi çok seviyoruz ve bunu zaten biliyorsunuz. Asıl duymanız gereken, bize katlandığınız için ne kadar minnettar olduğumuz. Bir yazarla birlikte yaşamak, bir soru sorduğunuzda karşınızda boş gözlerle tavana bakarak yazacağı cümleyi bulmaya çalışan biriyle muhatap olmak anlamına gelir. Sizler bunu büyük bir nezaket ve sabır göstererek idare edebildiniz

(ve aslında yazar olmamız sizin de işinize yaradı çünkü evden çalıştığımız için tencereye bir şeyler atıp yemek yapmaktan kurtulmak için pek bir bahanemiz yoktu).

Christina, bu senin senendi. Senin anlatımın, mizahın ve bir hikâye yaratma yeteneğin: Hepsi geri geldi ve sıradaki güzel şeylerin yolunu açtı. Bunu çok sık söylediğimi biliyorum ama seninle yazıyor olmak benim için bir gurur.

Lo, kelimeleri bir araya getirme şeklin beni hâlâ büyülüyor. Bazen okumam için bana bir şeyler gönderdiğinde kendimi boş gözlerle ekrana bakıp o fikirleri ya da cümleleri nasıl bulabildiğini düşünürken buluyorum. Eğer senin bu dünyadaki en sevgi dolu, cömert ve sadık arkadaşım olduğunu bilmesem, senden nefret ederdim. Ha ha! Şaka yaptım. Yani şaka sayılır. Seninle çalışmama fırsat verdiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Christina Lauren, uzun yıllardır beraber yazan iki yakın arkadaş Christina Hobbs ve Lauren Billings'in ortak mahlasıdır. Otuzdan fazla dile çevrilen, pek çok ödüle aday gösterilen ve defalarca çoksatanlar listesine giren romanlara imza atmışlardır.

LAUREN BILLINGS (herkes ona Lo der), sinirbilim alanında doktora yaptı ve tam zamanlı yazarlığa geçmeden önce günlerini laboratuvarında geçirdi. İki ufaklığın şapşal annesi, dağ bisikletçisi biliminsanının eşi ve genç yetişkinle romantik türlerinin utanmaz âşığıdır.

CHRISTINA HOBBS (ama Lo ona her zaman PQ der), eskiden bir lisede danışmanlık yapıyordu. Bugünlerde ise onu masasında yazarken ya da BTS videoları izlerken bulabilirsiniz. Kızı ve eşiyle birlikte Utah'ta yaşıyor. En yakın arkadaşıyla birlikte kitap yazabildiği için kendini dünyanın en şanslı kadını olarak görüyor.